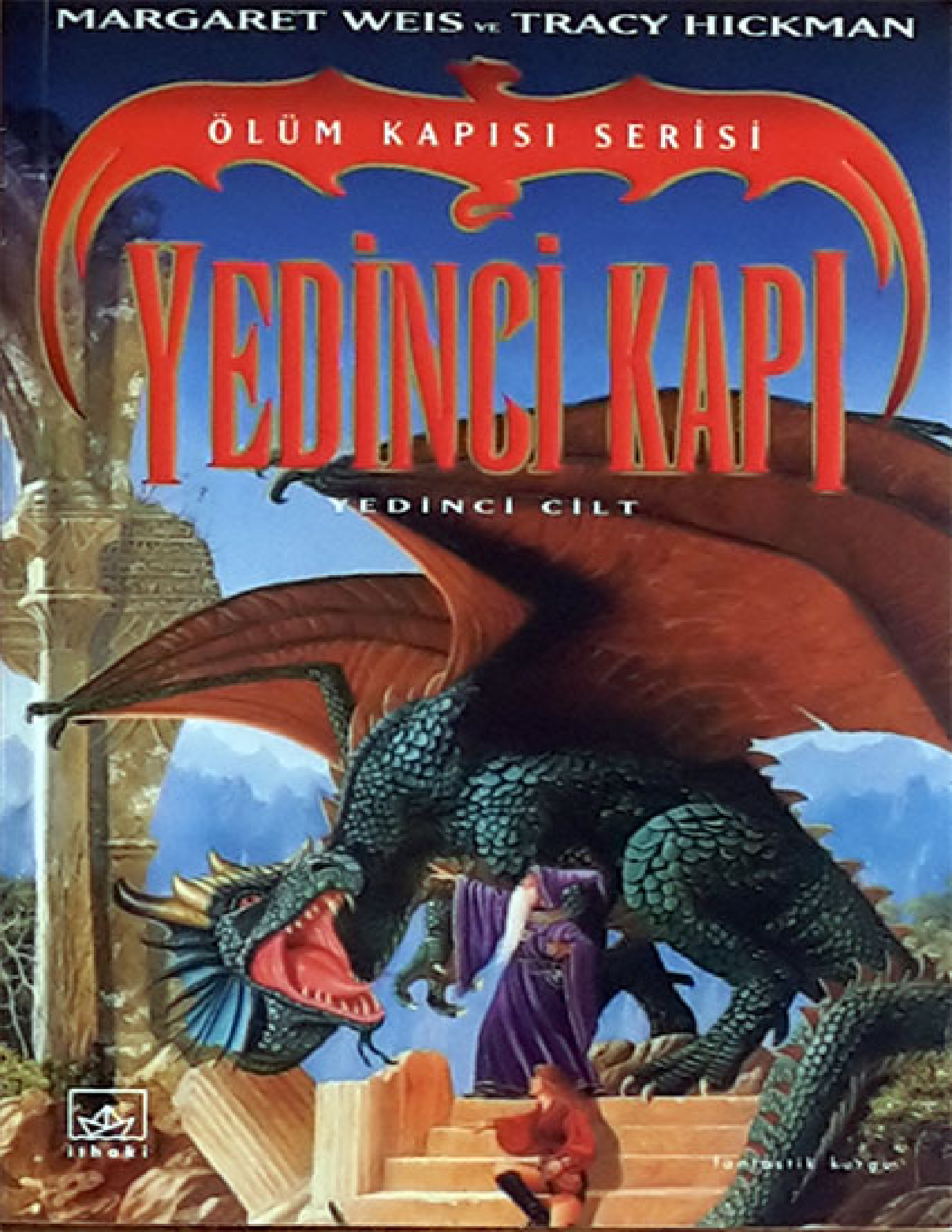
MARGARET WEIS ve TRACY HICKMAN

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

YEDİNCİ KAPI

YEDİNCİ CİLT

MARGARET WEIS

Missoury'de doğdu ve büyüdü Missoury Universitesi'nde Yaratıcı Yazarlık Bölümü'nü bitirdi. Bir yayınevinde 14 yıl sureyle editörlük yaptı. Daha sonra fantazya ve rol yapma oyunları konusunda kurgu editörü oldu. Bu yıllarda Tracy Hıckman'la tanıştı. Bu ikili tanıştıkları günden itibaren birçok fantastik kurgu kitabına birlikte imza attılar Bunların içerisinde en tanınmışları, Ejderha Mızrağı ve Ölüm Kapısı Serisi'dır.

TRACY HICKMAN

Utah'ta doğdu İki yıl Endonezya'da misyonerlik yaptıktan sonra gençlik aşkıyla evlenmek için Ulah'a geri döndü. Bir yayınevinde rol yapma oyun tasarımcılığı yaparken Weis'le ortak kitaplar yazmaya başladı

İthaki Yayınları - 164
Fantastik Kurgu - 37
Yedinci Kapı
Ölüm Kapısı Serisi: 7. Cilt
Margaret Weis-Tracy Hickman
ISBN 975-8607-82-0

YEDİNCİ KAPI
Özgün Adı: The Seventh Gate
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Yayına hazırlayan: Bora Öngürer

1. Baskı İstanbul, 2003

©Margaret Weis and Tracy Hickman, 1994
©İthaki Yayınları, 2003

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

YEDİNCİ KAPI

MARGARET WEIS
&
TRACY HICKMAN

Çeviren: NİRAN ELÇİ

İthaki

Ve o kapıdan girecekler; Bulut ya da Güneş'in olmadığı, karanlık ya da aydınlığın olmadığı, yalnızca denk bir ışığın olduğu, gürültünün ya da sessizliğin olmadığı, yalnızca denk bir müziğin olduğu, korkunun ya da ümidin olmadığı, yalnızca denk bir sahipliğin olduğu, düşmanın ya da dostun olmadığı, yalnızca denk bir katılımın ve kimliğin olduğu, son ya da başlangıcın olmadığı, yalnızca denk bir sonsuzluğun olduğu o evde yaşayacaklar.

JOHN DONNE, XXVI Vaazlar

BİRİNCİ BÖLÜM

ABRI
LABİRENT

Vasu, kapılar ayaklarının altında çarpılarak kapanırken, Abri kentinin kapıları üzerindeki duvarda sessizce ve düşünceler içinde duruyordu. Şafak vaktiydi ve Labirent'te bu, gecenin siyahlığının griye dönmesi anlamına geliyordu. Ama bu şafak diğerlerinden daha farklıydı. Çoğundan daha ihtişamlıydı... ve dehşet verici. Umutla parlıyor, korkuyla kararıyordu.

Bu şafak, en amansız düşmanlarına karşı korkunç bir savaş verdikten sonra, Labirent'in ortasındaki Abri şehrini ayakta, muzaffer bulmuştu.

Bu cenaze ateşlerinin dumanları ile lekelenmiş bir şafaktı; hayatta kalanların titrek nefesler aldığı ve yaşamın daha iyi olabileceği umudunu beslemeye cesaret ettikleri bir şafak.

Uzaktaki ufkun ürkütücü, kırmızı bir parıltıyla aydınlandığı bir şafaktı bu; gittikçe şiddetlenen, güçlenen kırmızı bir parıltıyla. Kent duvarlarını koruyan Patrynler gözlerini o tuhaf ve doğal olmayan parıltıya çevirdiler, başlarını salladılar, ondan alçak, uğursuz seslerle bahsettiler.

"İyiye alamet değil," dediler kasvetle.

Karamsar bakış açıları için onları kim suçlayabilirdi? Vasu değil. Kesinlikle Vasu değil, o neler olup bittiğini biliyordu. Kısa süre sonra

onlara söylemek, bu şafağın sevincini yoketmek zorunda kalacaktı.

"O parıltı, savaşın ateşi," diyecekti halkına. "Son Kapı'nın kontrolü üzerine bir savaş veriliyor. Bize saldıran ejderyılanlar, sizin düşündüğünüz gibi yenilmedi. Evet, içlerinden dört tanesini öldürdük. Ama ölen her dört yılana karşılık, sekiz tanesi doğdu. Şimdi Son Kapı'ya saldırıyorlar. Onu kapatıp, bizi bu dehşet verici zindanda tuzağa düşürmeyi hedefliyorlar.

"Nexus'ta ve Son Kapı'nın yakınında yaşayan kardeşlerimiz bu kötülükle savaşıyorlar -buna inanmamızı sağlayacak sebeplerimiz var. Ama sayıları az, bu kötülük ise engin ve güçlü.

"Yardımlarına koşamayacak kadar uzaktayız. Çok uzakta. Biz onlara ulaşana kadar -eğer canlı ulaşabilirsek- çok geç olur. Çok geç.

"Ve Son Kapı kapandığı zaman, Labirent'teki kötülük güçlenecek. Korkumuz ve nefretimiz de başedebilmek için güçlenecek ve kötülük o korku ile nefretten beslenerek daha da güçlenecek."

Umutsuz, dedi Vasu kendi kendine, halkına da böyle söylemek zorundaydı. Mantık, sağduyu ona durumun umutsuz olduğunu söylüyordu. Peki o halde, duvarın üzerinde durmuş gökyüzündeki kırmızı parıltıya bakarken, neden umut hissediyordu?

Mantıklı gelmiyordu. içini çekti ve başını salladı.

Bir el koluna dokundu.

"Bak, Reis. Güvenlik içinde ırmağa ulaştılar."

Vasu'nun yanında duran Patrynlerden biri anlaşılan iç çekişini yanlış anlamış, şafaktan önceki karanlık saatte kenti terk eden iki kişi için duyduğu korkuyu ifade ettiğini sanmıştı. Abri'nin üzerindeki göklerde, onlar için savaşan yeşil ve altın rengi ejderi aramak için boşuna bir çaba gösteriyorlardı. Yeşil ve altın rengi ejder Yılan Büyücüsüydü, bir mensch ismi olan Alfred'i taşıyan sakar Sartan.

Vasu onlar için korkuyordu kuşkusuz, ama aynı zamanda onlar için umuduydu. Aynı mantıksız, sağduyusuz umut.

Vasu bir eylem adamı değildi. Bir düşünce ve hayal adamıydı. Bunu anlamak için Patryn rünleri işlenmiş yumuşak, tombul Sartan bedenine bakması yeterliydi. Halkının şimdi ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu. Planlar yapmalı, kaçınılmaz olana nasıl hazırlanacaklarını planlamalıydı. Onlara gerçeği söylemeli, ümitsizlik söylevini vermeliydi.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Duvarların üzerinde durdu, Usta Hugh isimli menschi ve Patryn kadın Marit'i izledi.

Kendi kendine, onları bir daha asla göremeyeceğini söyledi. Her zaman tehlikeli olan, ama şimdi altedilmiş düşmanları öfke içinde gizlenirken, intikam almak için beklerken iki kat tehlikeli olan Labirent'te riske atılıyorlardı. İkisi boşuna, umutsuz bir göreve çıkmışlardı. Onları bir daha asla göremeyecekti, ne de Alfred'i, Yılan Büyücüsü'nü, aradıkları yeşil ve altın rengi ejderi.

Vasu duvarın üzerinde durdu ve -umut içinde- dönüşlerini bekledi.

Abri şehrinin duvarlarının dibinde akan Öfke Nehri donmuştu. Suları düşmanlarının yaptığı büyüler yüzünden buza dönmüştü. İğrenç ejderyılanlar, birlikleri karşıya kolayca geçebilsin diye ırmağı dondurmuştu.

Irmak kıyısının kayalar saçılmış kenarından aşağı inerken, Marit sertçe gülümsedi. Düşmanın taktiği işine yarayacaktı.

Yalnız, küçük bir sorun vardı.

"Bunun büyüyle yapıldığını mı söylüyorsun?" Arkasında, kıyıda, Usta Hugh kayarak siyah buz kütlesinin yanında durdu. Çizmesinin burnuyla dürtükledi buzu. "Büyü ne kadar sürer?"

Sorun buydu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldı Marit. "Evet." Hugh homurdandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Biz ortasında dururken sona erebilir."

"Belki." Marit omuzlarını silkti. Eğer bu olursa, kaybolurlardı. Hızla akan siyah su onları dibe çeker, kanlarını dondurur, bedenlerini keskin

kayalara çarparak parçalar, ciğerlerini siyah, şimdi kan karışmış sularla doldururdu.

"Başka yol yok mu?" Hugh ona, bedenine işlenmiş mavi dövmelere bakıyordu.

Büyüyü kastediyordu elbette.

"Ben kendimi karşıya geçirebilirim," dedi Marit ona. Ama belki de geçiremezdi. Dünkü savaştan dolayı zayıflamıştı, Lord Xar ile karşı karşıya kalmaktan dolayı ruhu zayıflamıştı. "Ama seni geçirmeyi asla başaramam."

Buzun üzerine ayağını koydu, soğukluğunun iliklerine işlediğini hissetti. Takırdamasın diye dişlerini sıkarak karşı kıyıya baktı. "Kısa bir koşu yalnızca. Uzun sürmez."

Usta Hugh hiçbir şey söylemedi. O da bakıyordu -ama karşı kıyıya değil, buza.

Ve sonra Marit hatırladı. Kendi dünyasındaki hiçbir şeyden korkmayan profesyonel bir katil olan bu adam, başka bir dünyada korktuğu bir şeye rastlamıştı -suya.

"Neden korkuyorsun?" diye alayetti Marit, onu utandırarak cesaretini beslemeyi umarak. "Ölemezsin."

"Ölebilirim," diye düzeltti Usta Hugh. "Ama ölü kalamam. Ve, hanımefendi, bu tür bir ölümün bana hiç de çekici gelmediğini sana söylemekten utanmıyorum."

"Bana da çekici gelmiyor," diye terslendi Marit, ama kendisinin de hiçbir yere gitmediğini fark etti. Ayağını buzun üzerinden çekmişti.

Derin bir nefes aldı. "Takip et ya da etme, ne istersen onu yap."

"Zaten pek işine yaramayacaktım," dedi Hugh acı acı, ellerini sıkıp açarak. "Seni koruyamam, savunamam. Kendimi bile koruyamam ya da savunamam."

Öldürülemezdi. Öldüremezdi. Tüm okları hedefinden şaşıyordu, savurduğu her yumruk ıskalıyordu, kılıcının her darbesi uzaktan geçiyordu.

"Ben kendimi savunabilirim," diye karşılık verdi Marit. "Bu yüzden seni de savunabilirim. Sana ihtiyacım var, çünkü AIfred'i benden daha iyi tanıyorsun..."

"Hayır, tanımıyorum," diye yanıt verdi Hugh "Alfred'i herhangi birinin tanıyabildiğini sanmıyorum. Alfred'i Alfred bile tanımıyor. Belki Haplo tanıyordu, ama artık bunun bize bir faydası yok."

Marit hiçbir şey söylemedi, dudağını ısırdı.

"Ama bana hatırlatmakta haklısın, hanımefendi," diye devam etti Usta Hugh. "Eğer Alfred'i bulamazsam, üzerimdeki lanet asla sona ermeyecek. Hadi. İşimizi görelim."

Buzun üzerine ayağını koydu, karşıya yürümeye başladı. Hızlı ve aceleci hareketi Marit'i hazırlıksız yakaladı. Ne yaptığını düşünmeden arkasından seğirtti.

Buz kaygan ve tehlikeliydi. Kemik donduran soğuk içine yayıldı; kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladı. O ve Hugh destek bulmak için birbirlerine tutundular, Hugh'nun kolu onu birkaç kez kayıp düşmekten korudu, Marit'in kolu onun dengesini sağladı.

Yarı yoldalarken, kulak patlatan bir çatırtı, ayaklarının altındaki buzu böldü. Guruldayan sudan kürk kaplı bir kol ve el fırladı, Marit'i yakalamaya çalıştı. Marit kılıcının kabzasını bulmaya çalıştı.

Usta Hugh onu durdurdu.

"Yalnızca bir ceset," dedi.

Daha yakından bakan Marit, onun haklı olduğunu gördü.

Kol gevşekti ve hemen akıntı tarafından dibe çekildi.

"Büyü sona eriyor," dedi, kendi kendine sinirlenerek. "Acele etmeliyiz."

Yürümeye devam etti. Ama şimdi buzun üzerinde ince bir su tabakası yayılıyor, buzu öncekinden de kaygan kılıyordu. Ayakları altından kaydı. Hugh'ya tutundu, ama o da dengesini kaybetti. İkisi birden düştü. Ellerinin

ve dizlerinin üzerine çöken Marit ölü bir kurt-adamın korkunç bir şekilde sırıtan ağzına ve yerinden fırlamış gözlerine baktı.

Ellerinin arasındaki siyah buz ayrıldı. Kurt-adam sudan fırlayıp, tam üzerine atladı. Marit istemsizce geriledi. Usta Hugh onu yakaladı.

"Buz parçalanıyor," diye bağırdı. "Acele et!" Kıyıdan en az iki boy uzaktaydılar.

Marit kıyıya doğru ilerlemeye çalıştı, ayağa kalkamadığından emekliyordu. Kolları ve bacakları soğuktan ağrıyordu; acı çok büyüktü. Usta Hugh yanında kıvranıyordu. Yüzü solgundu, çeneleri öylesine kasılmıştı ki, buza benzemeye başlamıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Susuz bir dünyada doğan ve yetiştirilen Hugh için, hayal edilebilecek en kötü ölüm şekli boğulmaktı. Dehşetten neredeyse sağduyusunu kaybetmişti. Kıyıya, güvenliğe yakındılar.

Labirent zeki bir kötülüktü -kurnaz bir haindi. Umut etmenize izin verir, güvenliğe ulaşabileceğinizi hayal etmenizi sağlardı.

Marit'in uyuşmuş eli iri bir kayaya tutundu, ırmak kıyısı boyunca dizilmiş pek çok kayadan birine. Duyarsızlaşmış elleri ile kavramaya, kendini yukarı çekmeye çalıştı.

Ayaklarının altındaki buz oynadı. Beline kadar köpüren sulara daldı. Kayanın üzerindeki eli kaydı. Akıntı onu aşağı çekiyordu...

Güçlü kolların muazzam itelemesi Marit'i yukarı, kıyıya fırlattı. Sertçe indi, nefessiz kaldı. Nefes nefese yattı kaldı, ta ki bir gurultu ve vahşi bir haykırış, dönmesine sebep olana kadar.

Bir buz kütlesinin üzerinde kararsızca duran Hugh bir eliyle kıyıda büyüyen bir çalıya tutunmuştu. Marit'i güvenliğe fırlatmış, sonra ağacı yakalamayı başarmıştı.

Ama hızla akan su, buz kütlesini ayaklarının altından sürüklüyordu. Akıntı çok güçlüydü. Ağacı kavrayan elleri kayıyordu.

Marit, tam ağacı bırakmışken kendini Hugh'ya doğru attı. Uyuşmuş parmakları deri yeleğin arkasını yakaladı, onu ırmaktan çekmek için

mücadele etti. Dizlerinin üzerine çökmüştü; sular yükseliyordu. Eğer başarısız olursa, ikisi de dibe giderdi. Çaresizce yeleği tuttu, neredeyse adamın başının üzerine kadar çekiştirdi. Dizlerini çamura saplayarak adamın ağır bedenini geri geri çekti. Hugh güçlüydü; ona elinden geldiğince yardım etti. Ayaklarıyla tekmeler savurdu, ayağını dayayacak yer aradı ve sonunda, kıyıya sürünmeyi başardı.

Kıpırdamadan, nefes nefese, soğuk ve dehşetle titreyerek yattı. Bir kükreme duyan Marit, ırmağın yukarısına baktı. Kırmızı köpüklü, siyah sulardan bir duvar dev buz parçalarını yolundan itekleyerek aşağı doğru gürlüyordu.

"Hugh!" diye haykırdı.

Hugh başını kaldırdı, sel sularını gördü. Sendeleyerek ayağa kalktı, kıyıya tırmanmaya başladı. Marit ona yardım edecek durumda değildi; kendisi de ancak başarabilirdi. Sert, düz toprağın üzerine yığıldı; Usta Hugh'nun yakında bir yere düştüğünün belli belirsiz farkındaydı.

Irmak, avını kaybettiği için öfkeyle kükredi ya da belki yalnızca Marit'in hayal gücüydü. Hızlı nefesini yavaşlattı, yüreğinin vahşi çırpınışlarını sakinleştirdi. Rün büyüsünün onu ısıtmasına izin vererek, korkunç soğuğu yok etti.

Ama orada daha fazla yatamazdı. Düşmanlar -kaodinler, kurt-adamlar, kaplan adamlar-ormanda saklanmış, belki de şimdi onları izliyorlardı. Derisine işlenmiş desenlere baktı; rünlerin ışıltısı onu yaklaşan tehlikeye karşı uyarırdı. Derisi hafifçe mavileşmişti, ama bu yalnızca soğuğun etkisiydi. Desenler karanlıktı.

Bu güven verici olmalıydı, ama değildi. Mantıksızdı. Kuşkusuz, dün kente öyle bir öfkeyle saldıranların bir kısmı kent duvarlarının dışında, oyalanıyor, izci topluluklarına saldırmak için fırsat kolluyor olmalıydılar.

Ama rünler parlamadı., belki yalnızca hafifçe ışıldadılar. Eğer çevrede düşman vardıysa bile, uzaktaydılar ve onlarla ilgilenmiyordular. Marit

anlayamıyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Düşmanın bu tekinsiz yokluğu onu bir kurt-adam sürüsünden daha çok korkutuyordu.

Umut. Labirent sana umut sunduğu zaman, o umudu elinden almak üzere, demektir.

Kendini ihtiyatla, dikkatle yerde diz çökmeye zorladı. Usta Hugh yerde büzülmüş, kontrol edilemez bir biçimde titriyordu, bedeni soğuktan harap olmuştu. Dudakları morarmıştı, dişleri öyle şiddetle takırdıyordu ki, dilini ısırmıştı. Ağzından kan damlıyordu.

Marit menschler hakkında fazla şey bilmezdi. Soğuktan ölür müydü acaba? Belki hayır, ama hastalanabilir, Marit'i yavaşlatabilirdi. Hareket etmek, yürümek kanını ısıtırdı, ama önce onu ayağa kaldırması gerekiyordu. Haplo'dan, rün büyüsünün menschleri iyileştirebildiğini duyduğunu hatırladı. Hugh'ya doğru emekleyerek bileklerini yakaladı, büyüsünün kendi bedeninden onunkine akmasına izin verdi.

Hugh'nun sarsılması azaldı. Yavaş yavaş, solgun yüzüne renk geldi. Sonunda içini çekti, sırtüstü yere düştü, gözlerini kapattı, sıcaklığın bedenine yayılmasına izin verdi.

"Uyuyakalma!" diye uyardı Marit.

Hugh acıyan dilini dişlerine dokundurarak inledi, homurdandı. "Arianus'tayken, zengin bir adam olduğumda su içinde yüzeceğimi hayal ederdim. Evimin dışında büyük bir fıçı bulunduracak, içine atlayacak, suyu başımın üzerine sıçratacaktım. Şimdi," -yüzünü buruşturdu- "bu lanetli şeyden bir yudum alırsam atalar götürsün beni!"

Marit ayağa kalktı. "Burada, açıkta kalamayız. Eğer yapabileceğini düşünüyorsan, harekete geçmeliyiz."

Hugh hemen ayağa kalktı. "Neden? Ne oldu?"

Marit'in ellerindeki ve kollarındaki rünlere baktı; Haplo ile, işaretleri tanıyacak kadar yaşamıştı. Desenlerin karanlık olduğunu görünce sorarcasına ona baktı.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Marit, ormana dikkatle bakarak. "Görünüşe göre yakında bir şey yok. Ama..." Huzursuzluğunu açıklayamadan başını salladı.

"Ne taraftan?" diye sordu Hugh.

Marit düşündü. Vasu yeşil ve altın rengi ejderin -Alfred'in en son görüldüğü yeri işaret etmişti. Bu kentin kapıyönü tarafındaydı, bir sonraki kapı yönünde.[1] O ve Vasu uzaklığın yarım günlük yürüyüş kadar olduğunu hesaplamıştı.

Marit dudağını çiğnedi. Koruma sağlayabilecek ormana girebilirdi, ama bu aynı zamanda, ormanda saklanıyor olabilecek -eğer oradalarsa- düşmanlarına karşı onları daha savunmasız kılacaktı. Ya da ırmak kıyısında, kentin görülebildiği bir yerde kalırdı. Kısa bir mesafe boyunca, ona saldıran her düşman kent duvarlarında duran nöbetçilerin büyülü silahlarının menzilinde olurdu.

Marit ırmağın yakınında kalmaya karar verdi, en azından kent koruma sağladığı sürece. Belki o zamana kadar, onu Alfred'e götürecek bir ipucu bulurdu.

O ipucunun ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

O ve Hugh ihtiyatla ırmak kıyısında ilerlediler. Siyah sular kıyılarda çalkalanıyor, köpürüyor, uğradığı hakaretleri düşünüyordu. İkisi bir yandan kaygan kıyılardan uzak durmaya, diğer yandan ormanın gölgelerinden kaçınmaya özen gösteriyorlardı.

Orman sessizdi, tuhaf bir şekilde sessiz. Sanki içindeki tüm canlı varlıklar gitmiş gibiydi...

Marit durdu, anladı..

"İşte bu yüzden çevrede kimse yok," dedi yüksek sesle. "Ne? Nedir? Neden bahsediyorsun?" diye sordu Usta Hugh, aniden durması karşısında endişelenerek.

Marit gökyüzündeki uğursuz parıltıya işaret etti. "Hepsi Son Kapı'ya gittiler. Halkıma karşı savaşmak üzere."

"Yolları açık olsun, o zaman," dedi Usta Hugh.

Marit başını salladı.

"Sorun ne" diye devam etti Hugh. "Gitsinler! Vasu Son Kapı'nın buradan çok uzak olduğunu söyledi. Kaplan adamlar bile yakın zamanda ulaşamazlarmış."

"Anlamıyorsun," diye yanıt verdi Marit, ümitsizliğe boğularak. "Labirent onları oraya nakledebilir. İsterse, göz açıp kapayana kadar. Tüm düşmanlarımız, Labirent'in tüm kötü yaratıkları... bir araya gelmiş, halkıma karşı savaşıyor. Nasıl hayatta kalabiliriz?"

Marit pes etmeye hazırdı. Her şey nafile geliyordu. Alfred'i yaşıyor durumda bulsa bile, ne faydası olacaktı ki? O yalnızca tek bir kişiydi. Güçlü bir büyücü, ama yalnızca bir kişi.

Alfred'i bul! demişti Haplo ona. Ama nasıl her şeyin onlara karşı olduğunu bilemezdi. Ve şimdi Haplo gitmişti, belki de ölmüştü. Ve Lord Xar da gitmişti.

Lordu, efendisi. Marit elini alnına götürdü. Lordunun oraya işlediği dövme, Marit'in sevgisinin ve güveninin işareti olan desen, tekdüze bir acıyla yanıyordu. Xar ona ihanet etmişti. Daha da kötüsü, halkına ihanet etmiş gibi görünüyordu.

O kötü varlıkların saldırısına karşı koyabilecek kadar güçlüydü. Varlığı halkına ilham verirdi, büyüsü ve zekası onlara zafer şansı verirdi.

Ama Xar onlara sırtını dönmüştü...

Gözlerindeki ıslak saçları silkeleyen Marit kararlılıkla, önündeki sorun dışında her şeyi aklından çıkardı. Önemli bir dersi unutmuştu. Asla çok ileriye bakma. Gördüğün şey bir serap olabilir. Gözlerini yerdeki patikada tut.

İşte oradaydı. İşaret.

Marit kendi kendine küfretti. O kadar dalgındı ki, aradığı şeyi neredeyse gözden kaçıracaktı. Diz çökerek, dikkatle bir nesne aldı, görmesi için Usta Hugh'ya uzattı.

Bu yeşil, pırıltılı bir puldu. Yerde yatan pek çok puldan biri. Çevresinde taze kandan oluşan iri lekeler vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

"Vasu'ya göre, Alfred'i en son gördüğünde -Ejder- Alfred'i en son gördüğünde, göklerden düşüyormuş. Yaralıymış, kanıyormuş," Marit elindeki yeşil pulu çevirdi.

"Savaşan bir sürü ejder vardı," diye itiraz etti Hugh.

"Ama Labirent'in ejderlerinin pulları kırmızıdır. Yeşil değil. Hayır, bu Alfred olmalı,"

"Ne dersen de, hanımefendi. Ben inanmıyorum. ‘Ejdere dönüşen bir adam’" Hıhladı.

"Aynı adam seni ölümden geri getirdi," dedi Marit kısaca. "Gidelim."

Kan izi -takip edilmesi kolaydı- ormana uzanıyordu. Marit otların üzerinde, ağaçların yapraklarında pırıldayan kan damlaları buldu. Zaman zaman o ve Hugh aşılması imkansız dikenli çalıların ya da gür otların çevresinden dolaşmak zorunda kalıyorlardı, ama her seferinde izi kolayca buluyorlardı. Ejder çok kan kaybetmişti.

"Eğer ejder Alfred idiyse, kentten uzağa uçuyordu," diye gözlemde bulundu Usta Hugh, düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken. "Acaba neden? Eğer bu kadar kötü yaralandıysa, yardım bulmak için kente dönmeliydi bence..."

"Labirent'te, bir anne genellikle düşmanını çocuğundan uzaklaştırmak için ondan ayrılır. Bence Alfred'in yaptığı da buydu. Bu yüzden kente doğru uçmadı. Takip ediliyordu ve bilinçli olarak düşmanlarını bizden uzaklaştırdı. Dikkat et. Ona yaklaşma!"

Marit, Hugh'yu yakaladı, masum görünüşlü yeşil yaprak yığınına basmaktan alıkoydu. "O boğan-sarmaşıktır. Eğer bileğine dolanırsa, kemiğe kadar keser. Ayağın kalmaz geride."

"Burada harika bir yeriniz var, hanımefendi," diye mırıldandı Hugh, gerileyerek. "Lanet ot her yerde! Çevresinden dolanmanın yolu yok."

"Tırmanmak zorunda kalacağız." Marit kendini bir ağaca çekti, daldan dala sürünmeye başladı.

Usta Hugh daha beceriksizce, daha yavaşça takip etti, sarkan ayakları boğan-sarmaşıktan biraz uzaktaydı. Sarmaşığın yeşil yaprakları ve minik, beyaz çiçekleri altında kıpırdanıyor, hışırdıyordu.

Marit kasvetle ağacın gövdesinden sızan kan izlerine işaret etti. Hugh homurdandı, bir şey demedi.

Sarmaşıklığı geçince, Marit yere kaydı. Derisini kaşıdı. Desenler kaşınmaya ve hafifçe parlamaya, onu tehlikeye karşı uyarmaya başlamıştı. Anlaşılan, tüm düşmanlar Son Kapı'daki savaşa koşmamışlardı. Daha büyük telaşla, daha büyük bir ihtiyatla ilerledi.

Yoğun çalıların arasından çıkınca, aniden ve beklenmedik bir biçimde bir açıklığa adım attı.

"Şuna bir bakar mısın!" Usta Hugh hafifçe ıslık çaldı. Marit şaşkın şaşkın bakakaldı.

Ormanın geniş bir alanı tırpanla biçilmiş gibiydi. Küçük ağaçlar kırılmış, yatıyordu. Dalları kırılmış ve bükülmüş yaralı gövdelerden sarkıyordu. Çalılar çamurun içinde yatıyordu. Dallar ve yapraklar yere saçılmıştı. Yeşil ve altın rengi pullar çevreye yayılmış, gri şafakta mücevher gibi parlıyordu.

Gökyüzünden dev, yeşil pullu bir beden ağaçların arasına düşmüştü. Alfred kuşkusuz.

Ama şimdi neredeydi?

"Bir şey onu taşımış..." diye başladı Marit.

"Şşşt!" Usta Hugh uyarısını, Marit'in bileğini kırarcasına yakalayarak vurguladı, onu çalıların arasına çekti.

Marit çöktü, kıpırdamadan bekledi. Usta'nın dikkatini çeken sesi duymaya çalıştı.

Ormanın sessizliği zaman zaman düşen bir dalla bozuluyordu, ama bundan başka bir şey duyamadı. Sessiz. Lanet derecede sessiz. Usta'ya sorarcasına baktı.

"Sesler!" Usta eğildi, kulağına fısıldadı. "Yemin ederim ses gibi bir şey duydum, sen konuşunca sustu."

Marit başını salladı. O kadar da yüksek sesle konuşmamıştı. Sesin kaynağı her ne ise, yakında olmalıydı, kulakları keskin olmalıydı.

Sabır. Kendine kıpırdamamasını, orada her ne varsa, kendini göstermesini beklemesini söyledi. O ve Hugh neredeyse nefes almadan beklediler ve dinlediler.

O zaman sesi duydular. Dinlemesi korkunç, gıcırdar gibi bir sesle konuşuyordu, sanki kırık kemiklerin çentikli kenarları birbirine sürtünüyormuş gibi. Marit ürperdi, Usta Hugh bile soldu. Yüzü tiksintiyle buruştu.

"Ne halt..."

"Bir ejder!" diye fısıldadı Marit, dehşetle buz kesmiş bir biçimde. .

Alfred bu yüzden kente geri uçmamıştı. Labirent'teki en korkunç yaratık tarafından takip edilmiş, muhtemelen saldırıya uğramıştı.

Marit'in bedenindeki rünler parladı. Dönüp kaçma dürtüsüyle mücadele etti.

Labirent'in yasalarından biri: köşeye sıkışmadığın sürece, kaçmak imkansız olmadığı sürece asla kırmızı ejderle savaşma. O zaman da, ancak ejderi seni bir an önce öldürmeye zorlamak için savaş.

"Neden bahsediyor?" diye sordu Hugh. "Anlayabiliyor musun?"

Marit başını salladı, midesi bulanmıştı.

Ejder Patryn dilini konuşuyordu. Marit, Hugh için tercüme etti.

"Ne olduğunu bilmiyorum, solucan-adam," diyordu ejder. "Sana benzer bir şeyi hiç görmedim. Ama bulmayı planlıyorum. Seni incelemek için boş zamanım olmalı. Seni parça parça etmek için."

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Usta Hugh. "Bu şeyin sesi bile donuma işetecek beni. Alfred'le mi konuşuyor sence?"

Marit başını salladı. Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Ne yapması gerektiğini biliyordu; ama yapmak için cesarete ihtiyacı vardı. Yanan kolunu ovuşturdu. Desenler mavi kırmızı alevlenmişti. Marit uyarılarını görmezden geldi ve çalıların içindeki hareketlerinin sesini gizlemesi için sesin gümbürtüsünü kullanarak sese doğru sürünmeye başladı. Usta Hugh onu takip etti.

Rüzgar ejderden onlara doğru esiyordu, Kokularını alamaması gerekirdi. Marit yalnızca, gerçekten Alfred'i yakalayıp yakalamadığını anlamak için yaratığı görmek istiyordu, Eğer yakaladığı Alfred değilse -ve ümitsizce olmamasını diliyordu- o zaman sağduyusunu dinleyip kaçabilirdi.

Böyle güçlü bir düşmandan kaçmak onu utandırmazdı. Marit'in bildiği kadarıyla, Labirent'te bir ejderle savaşıp hayatta kalan tek Patryn, Lord Xar idi. Ve o savaştan hiç bahsetmezdi; konu ne zaman açılsa yüzü kararırdı.

"Atalar merhamet etsin!" diye soludu Usta Hugh.

Marit Hugh'nun elini sıktı, sessiz olması için uyardı.

Artık ejderi kolayca görebiliyorlardı. Marit'in umutları paramparça olmuştu.

Yıkılmış bir ağacın gövdesine dayanmış uzun boylu, ince, kel kafalı, kanla kaplanmış bir adam vardı -bir zamanlar pantolon ve kadife bir ceket olan bir şeyin parçalarına sarınmıştı. Savaş sırasında onu gördüklerinde

ejder şeklindeydi. Kuşkusuz -ormanda gördükleri yıkıma dayanarak- kafaüstü ormana düştüğünde de ejder biçiminde olmalıydı.

Artık ejder şeklinde değildi. Ya büyülü dönüşümü sürdüremeyecek kadar zayıftı, ya da, belki de, düşmanı Sartan'ın gerçek biçimini ortaya çıkarmak için büyüsünü kullanmıştı.

Herhangi bir tehlikeye karşı verdiği ilk tepkinin düşüp bayılmak olduğu düşünülünce, Alfred'in bilinci şaşırtıcı bir biçimde yerindeydi. Hatta bu korkunç düşmanla belirli bir vakarla yüzleşmeyi başarıyordu, ama bu görüntü kırık kolunu tuttuğu ve yüzünün gri, acıyla gerilmiş olduğu gerçeğiyle bozuluyordu.

Ejder avının tepesine dikilmişti. Başı dev gibiydi, küt burunlu ve yuvarlaktı, bıçak gibi keskin dizi dizi dişler alt çenesinden fırlıyordu. Başı, onu destekleyemeyecek kadar ince görünen bir boyna bağlıydı. Baş ileri geri sallanıyordu -öyle düzenli bir salınımdı ki, zaman zaman talihsiz kurbanları hipnotize edebiliyordu. Başın iki tarafındaki iki küçük ve kurnaz göz birbirinden bağımsız olarak hareket ediyordu. Gözler her yönde dönebiliyor, gerektiği zaman öne ya da arkaya odaklanabiliyor, ejderin çevresindeki her şeyi görebilmesini sağlıyordu.

İki ön bacağı güçlü ve sağlamdı, uçarken nesneleri kaldırıp taşımasını sağlayan pençe gibi "elleri" vardı. Omuzlarından dev kanatlar çıkmıştı. Arka bacakları kaslıydı ve ejderi yerden havaya itmek için kullanılıyorlardı.

Ama yaratığın en ölümcül organı kuyruğuydu. Kızıl ejderin kuyruğu bedene doğru kıvrılıyordu. Ucunda, kurbanına zehir aşılayabilen yuvarlak bir iğne vardı, zehri öldürebilir, ya da ufak dozlarda felç edebilirdi. Kuyruk Alfred'in yakınında sallanıyordu.

"Bu biraz canını yakabilir," dedi ejder, "ama mağarama giderken uysal olmanı sağlayacak." İğnenin ucu Alfred'in yanağını çizdi. Alfred çığlık attı; bedeni kasıldı. Marit ellerini yumruk yaptı, tırnaklarını etine gömdü. Yanında, Usta Hugh'un derin derin nefes aldığını ve yutkunduğunu duyabiliyordu.

"Ne yapacağız?" Yüzü terle kaplanmıştı. Elinin tersiyle ağzını sildi.

Marit ejdere baktı. Gevşek ve direnmeyen bir Alfred yaratığın ön pençelerinden sarkıyordu. Ejder, adamı, tıpkı küçük bir çocuğun bir bezbebeği taşıması gibi aldırışsızca taşıyordu.

Ne yazık ki, zavallı Sartan'ın bilinci hala yerindeydi, gözleri açıktı ve korkuyla irileşmişti. Ejderin zehrinin en kötü kısmı buydu. Kurbanı felç ediyor, ama ayık tutuyordu; hissederek, her şeyi bilerek.

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi Marit sessizce.

Usta Hugh kaşlarını çattı. "Ama birşeyler yapmamız gerek! Uçup gitmesine izin veremeyiz..."

Marit elini adamın ağzına kapattı. Yalnızca fısıldamıştı, ama ejderin dev kafası hızla o tarafa dönmüş, dönen gözleri ormanı araştırmaya başlamıştı.

Kötücül bakış üstlerinden geçti. Ejder arayışını biraz daha sürdürdü; sonra, belki de ilgisini yitirerek hareket etmeye başladı.

Yürüyordu.

Marit'in umutları canlandı.

Ejder yürüyordu, uçmuyordu. Pençelerinde Alfred'i taşıyarak hantal hantal ormanda yürümeye başlamıştı. Ve yaratık şimdi o yöne döndüğünden, Marit yaralı olduğunu görebiliyordu. Önemli bir yara değildi, ama onu yerde tutmaya yetiyordu. Kanatlardan birinin derisi yırtılmış, bir delik açılmıştı.

Alfred'e bir puan, dedi Marit sessizce, sonra içini çekti. O yara ejderi daha da kızdıracaktı. Yaratık Alfred'i uzun, çok uzun süre hayatta tutacaktı.

Ve Alfred bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Ejder görme ve işitme menzilinden çıkana kadar kıpırdamadan, sessizce bekledi. Usta Hugh ne zaman konuşmaya kalksa, Marit kaşlarını çattı, başını salladı. Artık ejderin ormanda çıkardığı çatırtıları duyamaz olunca, Hugh'ya döndü.

"Ejderlerin mükemmel bir işitme yetenekleri vardır. Bunu unutma. Neredeyse bizi öldürtüyordun."

"Neden ona saldırmadık?" diye sordu Hugh. "Lanet şey yaralıydı! Büyünle..." Bitiremeyecek kadar öfkeli, elini salladı.

"Büyümle, kesinlikle hiçbir şey yapamazdım," diye terslendi Marit. "Bu ejderlerin, benimkinden çok daha güçlü büyüleri vardır. Ama onu kullanmaya zahmet bile etmezdi! Kuyruğunu gördün. O iğne hızlı hareket eder, şimşek gibi saldırır. Bir dokunuşu ile felç olursun, Alfred gibi savunmasız kalırsın."

"Demek öyle." Hugh ona sert sert baktı. "Pes ediyoruz."

"Hayır, etmiyoruz," dedi Marit.

Yüzünü görmemesi için, "pes etmek" sözcüğünün ne denli harika geldiğini görmemesi için Hugh'ya sırtını döndü. Kararlılıkla, kırık ağaçların, dümdüz olmuş çalıların arasında yürümeye başladı.

"İzini süreceğiz. Ejder Alfred'i mağarasına götürdüğünü söyledi. Eğer ejderin inini bulabilirsek, Sartan'ı kurtarabiliriz."

"Ya Alfred'i yolda öldürürse?"

"Öldürmez," dedi Marit. Bu emin olduğu tek şeydi. "Labirent'in ejderleri avlarını hemen öldürmez. Onları eğlenmek için saklar."

Ejderin izini takip etmek kolaydı. Yolundaki her şeyi biçiyordu, ormanın içinden geçen düz bir yoldan asla sapmıyordu. Devağaçlar büyük kuyruğunun tek darbesi ile köklerinden sökülüyordu. Küçük ağaçlar ve çalılar iri arka ayaklarının altında eziliyordu. Kesici dallarını ejderin ayaklarına sarmaya çalışan boğan-sarmaşıklar, ne yakaladıklarını çok geç fark ediyorlardı. Sarmaşıklar kararmış, tüter vaziyette yerde yatıyorlardı.

Hugh ve Marit ejderin harap dümensuyunda ilerliyorlardı. Yol onlar için kolaylaşmıştı ejder yolu etkili bir şekilde temizliyordu. Ama, Hugh'un ejderin çıkardığı onca gürültünün üzerinden onları duyamayacağı itirazlarına rağmen, Marit'in ısrarı üzerine ihtiyatla ilerliyorlardı. Ve yaratık

yön değiştirdiğinde, rüzgar onlardan ejdere doğru esmeye başladı. Marit durup bedenini bir çamur çukurundaki pis kokulu çamurlarla kapladı. Hugh'yu da aynısını yapması için zorladı.

"Bir kez bir ejderin bir Konakçı köyünü yok etmesini izledim," dedi Marit, kalçalarına çamur sürüp bacaklarına doğru sıvayarak. "Hayvan akıllı. Köye saldırabilir, yakabilir, köylüleri öldürebilirdi. Ama bu hiç de eğlenceli değil. Bunun yerine iki adamı canlı yakaladı -genç ve güçlü adamlardı. Sonra ejder onlara işkence etti.

"Çığlıklarını duyduk -korkunç çığlıklar. Çığlıklar iki gün sürdü. Reis ejdere saldırıp adamları kurtarmaya karar verdi -ya da en azından acılarına son vermeye. Haplo da benimleydi," diye ekledi yumuşak sesle. "Kırmızı ejderleri biliyorduk. Reise aptalın biri olduğunu söyledik, ama bizi dinlemedi. Savaşçılar büyüyle güçlendirilmiş silahlar taşıyarak ejderin inine gittiler.

"Ejder, iki pençesinde, iki kurbanının canlı bedenlerini taşıyarak mağarasından çıktı. Savaşçılar ejdere rünle yönlendirilmiş oklar attılar, hedeflerini şaşması mümkün olmayan oklar. Ejder rünleri kendi büyüsü ile çarpıttı. Ama okları durdurmadı; yalnızca yavaşlattı; ejder okları yakaladı - adamların bedenleriyle.

"Adamlar öldükten sonra ejder, bedenleri arkadaşlarına fırlattı. O zamana kadar, okların birkaçı hedefini bulmuştu. Ejder yaralanmış ve sinirlenmeye başlamıştı. Kuyruğunu öyle hızlı savurdu ki, savaşçılar kaçamadı. Önce birini soktu, sonra safların arasında oraya buraya saldırarak bir başkasını soktu, sonra bir başkasını. Her seferinde, sokulan kişi korkunç bir acıyla haykırdı. Bedeni kasılarak, savunmasızca kıvranarak yere yıkıldı.

"Ejder kurbanlarını aldı, mağarasına fırlattı. Daha fazla eğlence. Ejder hep genç ve güçlüleri seçiyordu. Reis, güçlerini geri çekmek zorunda kaldı. İki kişiyi kurtarmaya çalışırken yirmiden fazla adam kaybetmişti. Haplo ona toplanıp, halkını uzaklaştırmasını tavsiye etti. Ama reis yarı delirmişti, ejderin ele geçirdiklerini kurtarmaya yemin etti. Arkanı dön," diye emretti Marit aniden. "Sırtını çamura bulayacağım."

Hugh döndü, Marit'in omuzlarına ve sırtına çamur sıvamasına izin verdi. "Sonra ne oldu?" diye sordu boğuk sesle.

Marit omuzlarırı silkti. "Haplo ve ben gitme zamanının geldiğine karar verdik. Daha sonra, hayatta kalan birkaç Konakçı'dan birine rastladık. Ejderin oyunu bir hafta sürdürdüğünü anlattı -savaşmak için mağaradan çıkıyor, yeni kurbanlar yakalıyor, geceleri kurbanları ölene kadar işkence yaparak geçiriyormuş. Sonunda, köyde onu eğlendirmeyecek kadar hasta ve küçükler kaldığı zaman, köyü yerle bir etmiş.

"İşte, artık anlıyor musun?" diye sordu Marit ona. "Patryn savaşçılarından kurulu bir ordu o ejderlerden bir tanesini altedemedi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyor musun?"

Hugh hemen yanıt vermedi. Kollarına ve ellerine çamur sürüyordu. "O zaman senin planın nedir?" diye sordu işini bitirdiği zaman.

"Ejderin yemek yemesi gerek ve bu da dışarı çıkıp avlanmak zorunda, demek..."

"Alfred'i yemeye karar vermezse."

Marit başını salladı. "Kızıl ejderler kurbanlarını yemez. Bu eğlence sağlayacak bir şeyi boşa harcamak demek. Dahası, bu ejder Alfred'in ne olduğunu anlamaya çalışıyor, Ejder daha önce hiç Sartan görmemiş. Hayır, Alfred'i canlı tutacak, muhtemelen onun istediğinden daha uzun süre. Ejder beslenmek için mağarayı terk ettiği zaman, içeri girip Alfred'i kurtaracağız."

"Kurtarılacak bir şey kalmışsa," diye mırıldandı Hugh. Marit yanıt vermedi.

Ejderin izini takip ederek yola devam ettiler. Ejder ormandan çıktı, kentten uzaklaşarak bir sonraki kapıya yöneldi. Yer Yükselmeye başladı; dağların eteklerindeydiler. Bütün gün yolculuk etmişlerdi, ancak güçlerini koruyacak kadar yemek için durmuş, ne zaman berrak suya rastlasalar susuzluklarını gidermişlerdi.

Günün gri ışığı solmaya başlamıştı. Gökyüzünü bulutlar doldurmuştu. Yağmur yağmaya başladı ve Hugh bunu nimet saydı. Çamurun pis kokusundan bıkmıştı.

Yağmur başka bir açıdan da iyiydi. Gür ormanı arkada bırakmışlar, taşlar ve kayalar saçılmış ıssız bir yöreden geçmeye başlamışlardı. Açıktaydılar; yağmur onları perdeliyordu.

Ejderin izi hala göreceli olarak kolay takip ediliyordu -görmeye yetecek kadar ışık olduğu sürece. Ayakları toprağı altüst ediyor, büyük toprak ve kaya parçalarını yerinden söküyordu. Ama gece çöküyordu.

Ejder gece için bir barınak bulacak mıydı, dağlardaki bir mağaraya sığınacak mıydı? Yoksa inine ulaşana kadar yürümeye devam mı edecekti? Ve karanlık çöktüğü zaman ilerlemeye devam etmeliler miydi?

İkisi tartıştılar.

"Eğer biz durursak ve ejder durmazsa, sabaha kadar epeyce uzaklaşır," diye itiraz etti Hugh.

"Biliyorum." Marit karasızca durdu, düşündü.

Usta Hugh onun sözlerine devam etmesi için bekledi. Etmeyeceği belli olunca omuzlarını silkti, konuştu.

"Ben iz sürmek konusunda üzerime düşeni yaptım. Daha önce de bu duruma düştüm. Genellikle hedefim hakkında bildiklerime güvenir, kendimi onun yerine koyar, onun ne yapacağını çıkarmaya çalışırım. Ama ben adamları izlemeye alışığım, hayvanları değil. Bu kararı sana bırakıyorum, hanımefendi.”

"Devam edeceğiz," diye karar verdi Marit. "Rün ışığımı kullanarak iz süreceğiz." Derisindeki rünlerin ışıltısı yeri hafifçe aydınlatıyordu. "Ama yavaş hareket etmek zorundayız. Karanlıkta yanlışlıkla inine girmemeye dikkat etmeliyiz. Eğer ejder geldiğimizi duyarsa..." Başını salladı. "Bir seferini hatırlıyorum, Haplo ve ben..."

Marit durdu. Neden Haplo'dan bahsedip duruyordu? Acı, yüreğinde bir ejder pençesi gibiydi.

Hugh dinlenmek ve yemek için oturdu, kuru et parçaları kemirdi. Marit iştahsızca kendininkini didikledi. Islak, tatsız yığını yutamayacağını anlayınca tükürdü. Haplo'yu düşünüp durmamalı, ismini söylememeliydi. Bu rün söylemek gibiydi; gözlerinin önünde imgesini yaratıyordu, tüm yeteneklerini eldeki problem üzerinde yoğunlaştırması gerekirken, dikkatini dağıtıyordu.

Xar onu götürdüğünde Haplo ölüyordu. Marit gözlerini kapattığında ölümcül yarayı, yırtılan yürek rününü gördü. Xar onu kurtarırdı. Kuşkusuz, Xar onu kurtaracaktı! Xar ölmesine izin vermeyecekti...

Marit'in eli alnındaki yırtık desene gitti. Xar'ın ne yapacağını biliyordu. Kendi kendini kandırmasının bir faydası yoktu. Haplo'nun yüzünü, şaşkınlığını, o ve Xar'ın birleştiğini anladığındaki acısını hatırlıyordu. O anda, pes etmişti. Yaraları hayatta kalması için fazla derindi. Sahip olduğu her şeyi -halkını Marit'e emanet etmişti.

Bir el elinin üzerinde kapandı.

"Haplo'ya bir şey olmayacak, hanımefendi." Teselli sunmaya alışık olmayan Usta Hugh çekinerek konuşmuştu. "O dayanıklıdır."

Marit gözyaşlarını tuttu, Hugh onu bu zayıflıkla yakaladığı için öfkelendi.

"Devam etmemiz gerek," dedi soğuk sesle. Ayağa kalkıp, Hugh'nun takip edeceğini varsayarak yürüyüp gitti.

Yağmur şimdilik durmuştu, ama dağların tepelerini görünmez kılan alçak bulutlar daha fazla yağmurun geldiğini gösteriyordu. Şiddetli bir yağmur ejderin izlerini tamamen silerdi.

Marit bir kayaya tırmandı, karanlık çökmeden ejderi görmeyi umarak dağın yamacına doğru bakışlarını kaldırdı. Dikkati, ufuktaki gökyüzünü aydınlatan donuk, kırmızı bir parıltıya çekildi.

O parıltı neydi? Ejder-yılanların başlattığı, tüm kötü yaratıkları savaşa çekmeyi hedefleyen bir yangın mıydı? Nexus şehri mi yanıyordu? Yoksa,

belki de, Patrynlerin bir tür büyülü savunması mıydı? Kendilerini düşmandan korumak için yaktıkları bir ateş halkası mıydı?

Eğer Kapı düşerse, içeride kısılı kalacaklardı. Kızıl ejderlerden daha da kötü yaratıklarla, kötücül güçleri gittikçe güçlenecek yaratıklarla birlikte Labirent'te kapalı kalacaklardı.

Haplo, Marit'in onu sevmediğini düşünerek ölüyordu. "Marit."

İrkildi, hızla döndü, kayadan aşağı düşecek oldu.

Usta Hugh dengesini sağlamasına yardımcı oldu. "Bak!" Yukarıya işaret etti.

Marit baktı, hiçbir şey göremedi.

"Bekle. Bulutlar geçsin. İşte orada! Gördün mü!"

Bulutlar bir anlığına kalktı. Marit dağın yamacında ilerleyen, büyük, karanlık bir açıklığa doğru ilerleyen ejderi gördü.

Ve sonra bulutlar yine alçaldı ve ejderi gözlerden gizledi.

Tekrar kalktığı zaman, yaratık görünürde yoktu.

Ejderin inini bulmuşlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LABİRENT

Geceyi yamacı tırmanıp, Alfred'in çığlıklarını dinleyerek geçirdiler.

Çığlıklar sürekli değildi. Görünüşe göre ejder kurbanının dinlenmesine, iyileşmesine izin veriyordu. Bu tür aralarda, ejderin mağaradan gümbürdeyen, sözleri kısmen anlaşılan sesini duyabiliyorlardı. Kurbanına canlı ayrıntılarla, ona şimdi nasıl bir işkence yapmayı planladığını anlatıyordu. Daha da kötüsü, umutlarını yok ediyor, onu hayatta kalma iradesinden yoksun bırakıyordu.

"Abri... moloz halinde," diyordu kızıl ejder. "Halkı... katledilmiş. .. kurt-adamlar, kaplan-adamlarca istila edilmiş..."

"Hayır," dedi Marit yumuşak sesle. "Hayır, bu doğru değil, Alfred. Yaratığa inanma. Dayan... dayan."

Bir noktada, Alfred'in sessizliği her zamankinden uzun sürdü. Ejderin sesi sinirli geldi, derin uykudaki birini uyandırmaya çalışır gibiydi.

"Öldü," diye fısıldadı Usta Hugh.

Marit hiçbir şey söylemedi. Tırmanmaya devam etti. Tam Alfred'in sessizliği onu Hugh'nun haklı olduğu konusunda ikna edecekken, alçak ve yakarı dolu bir inleme geldi -kurban merhamet için yalvarıyordu. Sonra ses tiz bir işkence haykırışına dönüştü, ejderin zalim, muzaffer sesiyle

noktalanan bir haykırışa. İkisi yine Alfred'in haykırışlarını dinleyerek devam ettiler.

Yamaç boyunca dar bir patika kıvrılıyor, yıllar boyunca -ejder taşınana kadar- Labirent'in sayısız nüfusunu barındıran bir sığınak olarak kullanılan mağaraya gidiyordu. Tırmanması zor değildi, devamlı yağan yağmur altında bile ve Marit'in karanlıkta ejderin inini kaybetmekten korkmasına da gerek yoktu. İnine ulaşma hevesi içinde, yaralı ejder ağaçları ve kayaları yerinden sökmüştü. Hayvanın devayakları toprakta derin oyuklar açmış, kaba basamaklar oluşturmuştu.

Marit bu "yardım"dan çok fazla hoşlanmamıştı. Ejderin takip edildiğini bildiği ve işkence etmek için yeni kurbanlar çekmekten memnun olduğu gibi bir izlenim altındaydı.

Devam etmek dışında seçeneği yoktu. Birden çok kez ümitsizliğe kapılmışsa bile, pes edip geri dönmeyi düşünmüşse bile, fırtına bulutlarının yansıttığı, ufuktaki kırmızı parıltı onu ilerlemeye zorlamıştı.

Geceyarısı durdular. İne Marit'in güvenli sayacağı kadar yaklaşmışlardı. Marit yüzeyinde onları yağmurdan koruyacak, sığ bir oyuk olan bir kaya bularak içine süründü ve Hugh'ya takip etmesini işaret etti.

Ama Hugh takip etmedi. Yamaç üzerinde, ejderin ininin karanlığına giden dar çıkıntıda çöküp bekledi. Marit rün ışığında, menschin yüzünün nefret ve öfkeyle çarpıldığını görebiliyordu. Özellikle uzun bir işkence seansından sonra, o korkunç, uğursuz sessizliklerden biri çökmüştü.

"Hugh, devam edemeyiz!" diye uyardı onu Marit "Tehlikeli olur. Ejder gidene kadar beklemek zorundayız."

İyi bir plandı, yalnız Alfred'in haykırışları gittikçe zayıflıyordu.

Hugh onu duymadı. Kısık gözlerle yamaca baktı, "Bir kez daha öldürme gücüne sahip olsaydım," diye fısıldadı tutkuyla, huşuyla, "bu sefil hayatı sonsuza dek yaşardım!"

Nefret. Marit bu duyguyu iyi bilirdi ve ne kadar tehlikeli olabileceğini de bilirdi. Uzanarak adamı yakaladı ve içeri çekti.

"Beni dinle, mensch!" dedi, Hugh'dan çok kendi kendisiyle tartışarak. "Tam olarak, ejderin hissetmeni istediği gibi hissediyorsun! Sana anlattıklarımın hiçbirini hatırlamıyor musun? Ejder bunu bilerek yapıyor, Alfred'in yanında bize de işkence ediyor. İçeri dalıp akılsızca saldırmamızı istiyor. İşte bu yüzden bunu yapmayacağız. O gidene kadar ya da aklımıza başka bir şey gelene kadar buracıkta oturacağız."

Hugh ona dik dik baktı ve Marit bir an onun karşı çıkacağını düşündü. Onu durdurabilirdi, elbette. Adam güçlüydü, ama bir menschti, büyüsü yoktu ve bu yüzden, Marit ile karşılaştırıldığında zayıftı. Ama Marit onunla dövüşmek istemiyordu. Büyülü bir dövüş ejderin varlıklarını fark etmesine sebep olurdu -zaten bilmiyorsa- ve bir de Hugh'nun taşıdığı o lanetli Sartan hançeri vardı...

Marit keskin bir nefes aldı. Usta Hugh'yu tutan eli gevşedi. Hugh bedenini Marit'in yanındaki dar alana sıkıştırdı. "Ne? Aklına bir şey mi geldi?"

"Akılsızca içeri dalmana izin versem de olurdu, aslında. O Lanetli Hançer. Hala yanında mı?"

"Evet, lanet şey yanımda. Benim lanetli yaşamım gibi -ikisinden de kurtulamıyorum..." Hugh durdu, aynı düşünce aklına geldi.

"Hançer Alfred'i kurtarır!"

"Belki." Marit dudağını çiğnedi. "Güçlü bir silah, ama öyle büyülü bir nesnenin bile kızıl ejdere karşı durabileceğinden emin değilim. Yine de, Lanetli Hançer en azından bize zaman kazandırabilir, ejderin dikkatini dağıtabilir."

"Hançer Alfred'in tehlikede olduğuna inanmalı. Hayır, bunu boşver," dedi Hugh, hızlı düşünerek. "Benim tehlikede olduğuma inanması yeterli."

"Sen içeri dal. Ejder sana saldırır. Lanetli Hançer ejdere saldırır. Ben Alfred'i bulur, büyümü kullanarak onu ayağa kaldıracak kadar iyileştiririm, sonra gideriz."

"Yalnız, bir sorun var, hanımefendi. Hançer sana da saldırabilir . "

Marit omuzlarını silkti. "Alfred'in haykırışlarını duydun. Gittikçe zayıflıyor. Belki ejder eğlencesinden bıkmaya başlamıştır ve belki, Alfred bir Sartan olduğundan, ejder onu nasıl hayatta tutacağını bilmiyordur. Her neyse... Alfred ölüyor. Eğer biraz daha beklersek, çok geç olabilir."

Belki şimdi çok geçtir. Sözcükler telaffuz edilmeden, aralarında asılı kaldı. Dar mağarada çöküp bekledikleri süre boyunca Alfred'den hiçbir şey duymadılar, bir inleme bile. Ejder de tuhaf bir şekilde sessizdi.

Usta Hugh kemerini araştırdı, kaba, çirkin Sartan hançerini çıkardı -ona Lanetli Hançer ismini takmıştı. Ona kısık gözlerle baktı, dikkatle tuttu.

"Agh," diye homurdandı, tiksinti içinde yüzünü buruşturarak. "Lanet şey elimde yılan gibi kıvranıyor. Bunu bir an önce halledelim. Bu hançeri daha fazla elimde tutmaktansa, ejderle karşı karşıya gelirim, daha iyi."

Sartanlar tarafından yapılan Lanetli Hançer, menschler "üstlerini" -Sartanları- savaşta savunsun diye yapılmıştı. Hançerin sezgileri vardı; kendi kendine, düşmanını altetmek için gerekli biçime bürünebiliyordu. Hugh'yu ya da herhangi bir menschi, kendini nakletmek için kullanıyordu. Savaşmak için Hugh'nun yönlendirmesine ihtiyacı yoktu. Hançer taşıyıcısı olarak onu koruyacaktı. Tıpkı tehlike içindeki herhangi bir Sartan'ı savunacağı gibi. Ne yazık ki, Hugh'nun belirttiği gibi, hançer Sartanların kadim düşmanları -Patrynler- ile savaşması için tasarlanmıştı. Hançerin ejderden önce Marit'e saldırması olasıydı.

"En azından artık lanet şeyi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum," dedi Hugh ona. "Eğer sana saldırırsa ben..."

"...Alfred'i kurtarırsın." Marit sözünü kesti. "Onu Abri'ye, şifacılara götürürsün. Bana yardım etmeye çalışmak için durma, Hugh," diye ekledi, Hugh itiraz etmek için ağzını açtığında. "En azından hançer beni çabuk öldürür."

Hugh ona dikkatle baktı, itiraz etmeyecekti, yalnızca onu deniyor mu diye, söyledikleri laftan mı ibaret, yoksa sözlerinin arkasında duracak cesareti var mı diye bakıyordu.

Marit ona gözlerini kırpmadan baktı.

Hugh bir kez başını sallayarak kayadaki oyuktan dışarı kaydı. Marit arkasından süründü. Şans -ya da Labirent- eseri, hareketlerini gizleyen yağmur durmuştu. Hafif bir esinti ağaçları kımıldatıyor, yapraklardan düşen sularla minyatür yağmur fırtınaları yaratıyordu. İkisi çıkıntının üzerinde, nefes almaya bile cesaret edemeden duruyorlardı.

Tek bir inleme, tek bir sızlanma bile yoktu, ve mağaranın girişi yalnızca yüz adım uzaktaydı. İkisi de onu açıkça görebiliyorlardı, kayanın beyaz ışıltısının üzerinden siyah bir delik. Uzakta, gökyüzünün kırmızı parıltısı daha da canlanmış gibiydi.

"Belki de ejder uyuyordur!" diye tısladı Usta Hugh, Marit'in kulağına.

Marit bu olasılığı bir baş sallama ve bir omuz silkmeyle kabul etti. Bu fikir onu pek teselli etmiyordu. Ejder taze eğlence kaynağı kokusu alır almaz uyanacaktı.

Usta Hugh öne geçti. Yumuşak adımlarla, her adımını deneyerek ilerledi, patikanın üzerinde Marit'in etkileyici bulduğu bir beceri ve kolaylıkla yürüdü. Marit hiç ses çıkarmadan arkasından süründü; Ama Marit'in içinde ejderin geldiklerini duyduğu, gizlenerek saklandığı gibi bir his vardı.

Mağaranın girişine ulaştılar. Hugh kaya duvara yaslandı, içeriye bir göz atmayı, görülmeden görebilmeyi umarak yamaç boyunca ilerledi. Marit uzakta, mağara girişini görebileceği bir yerde, bir çalının arkasında saklanarak bekledi.

Hala ses yoktu. Ne içe çekilen bir ses, ne taşa sürtünen iri bir beden, ne de kaya zemin boyunca sürüklenen yaralı bir kanat. Yağmur Marit'in bedenindeki çamur yıkamıştı ve şimdi bedenindeki rünler parlak bir şekilde yanıyordu. Yalnız olmadığını anlamak için ejderin dışarıya bir göz atması yeterli olacaktı. Mağaraya girdiğinde parıltı onu çekici bir hedef yapacaktı, ama aynı zamanda Marit'e, karanlıkta Alfred'i bulmak için bir şans verecekti. Bu yüzden parıltıyı saklamaya çalışmadı.

Hugh bedenini, bükerek kaya duvarın çevresinden mağaranın içini görmeye çalıştı. Uzun dakikalar boyunca başını eğerek baktı ve dinledi. Elinin bir hareketiyle, Marit'in ona katılması için işaret etti. Marit, gözlerini mağara girişinden ayırmadan yerinden fırladı ve Hugh'nun yanında duvara yaslandı.

Hugh eğildi, Marit'in kulağına fısıldadı. "Orası bir elfin yüreği kadar karanlık. Tek bir şey bile göremiyorum. Ama sağ taraftan kesik kesik solumalar duydum, sanırım. Bu Alfred olabilir. "

Bu da hala hayatta olduğu anlamına geliyordu. Minik bir rahatlama dalgası Marit'i ısıttı; umut cesaretini besledi.

"Ejderden iz var mı?"

"Kokusu dışında mı?" diye sordu Hugh, burnunu tiksinti içinde bükerek. "Hayır, hayvandan iz görmedim."

Koku korkunçtu -çürüyen et kokusu. Marit orada ne bulacaklarını düşünmekten hoşlanmıyordu. Eğer son zamanlarda Vasu'nun halkından bazıları kaybolmuşsa -sürülere bakarken yok olan bir çoban, annesinden fazla uzaklaşan bir çocuk, eve hiç dönmeyen bir izci- muhtemelen kalıntıları hala mağaradaydı.

Marit ejderin gittiğini görmemişti. Ve kuşkusuz hala içeride olsaydı onu duyabilirdi. Belki de mağara dağın altında uzaklara uzanıyordu. Belki ejderin bir arka çıkışı vardı. Belki orada olduklarını bilmiyordu. Belki ejderin yarası Marit'in düşündüğünden daha kötüydü. Belki yaralı yaratık uyumak için ininin arkasına gitmişti. Belki... belki...

Marit'in hayatında pek az şey ona avantaj yaratmıştı. Hep yanlış kararı vermiş, kendini yanlış yerde bulmuş, yanlış şeyi yapmış ya da söylemişti. Haplo ile kalmakla hata yapmıştı; sonra onu terk ederek bir kez daha hata yapmıştı. çocuğunu terk ederek hata yapmıştı. Xar'a güvenme hatasına düşmüştü. Haplo'yu yine bulduğunda, ona yine aşık olma hatasına düşmüş, sonra onu yine kaybetmişti.

Kuşkusuz, artık hayatında birşeyler yolunda gitmeliydi!

Kuşkusuz hayat ona bu kadarını borçluydu!

Ejderin uyuyor olması.

Yalnızca ejderin uyuyor olmasını istiyordu.

İkisi ihtiyatla, sessizce mağaraya süzüldü.

Marit'in rünleri mağarayı aydınlattı. Giriş çok geniş ya da yüksek değildi -ejder içeriye zar zor sığıyor olmalıydı, mağaranın tepesindeki ve yanlarındaki parlak, kırmızı pullar bunu kanıtlıyordu.

Giriş tüneli yukarıya ve yanlara açılarak geniş, kabaca yuvarlak bir odaya doğru genişliyordu. Marit'in mavimsi kırmızı rün ışığı ıslak duvarlardan yansıyor, odanın tepesi -karanlıkların içinde kaybolmuştu- ve arka taraftaki açıklık hariç her yeri aydınlatıyordu. Marit, Hugh'nun dikkatini o açıklığa çekti. Ejderin geçebileceği kadar genişti. Ve görünüşe göre, o da bunu yapmıştı, çünkü içinde durdukları oda boştu.

Boş, ejderin dehşet verici ganimetleri hariç.

Değişik çürüme aşamalarında cesetler duvarlardaki zincirlerden sarkıyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar -hepsinin acı ve işkence içinde öldüğü açıktı. Ölümle yaşayan, hayatı boyunca onu değişik şekillerinde gören Usta Hugh'nun midesi bulandı. iki büklüm oldu ve öğürdü.

Mutlak merhametsizliği, ahlaksız zalimliği Marit'i bile etkiledi. Görüntünün dehşeti ve yaratığın böyle iğrenç şeyleri yapmasına sebep olan öfkesi birleşerek onu duyularından yoksun bıraktı. Mağara gözlerinin önünde sallanmaya başladı. Başı dönüyordu, sersemlemişti.

Bayılacağından. korkarak, eylemin kanını harekete geçireceğini umarak öne fırladı.

"Alfred!" Hugh elinin tersiyle ağzını sildi. İşaret etti.

Marit rünle aydınlanmış karanlığın içine baktı ve Alfred'i buldu. Ona yoğunlaştı, geride kalan her şeyi aklından çıkardı ve kendini daha iyi hissetti. Alfred canlıydı, ama görünüşe bakılırsa fazla şansı yoktu.

"Ona git," dedi Hugh, kusmaktan boğuklaşmış bir sesle. "Ben nöbet tutarım." Lanetli Hançer'i çekti, hazır tuttu. Hançer çirkin, yeşilimsi bir ışıkla parlamaya başladı.

Marit, Alfred'in yanına seğirtti.

Sayısız diğer kurbanlar gibi, Sartan da zincirlere asılıydı. Bilekleri başının üzerinde, duvara kelepçeliydi. Ayakları sarkıyor, ayak parmakları yere zar zor değiyordu. Başı eğilmişti. Hugh'nun mağaranın dışından duyduğu kesik solumaları olmasa, ölü sanılabilirdi. Nefesi burada daha güçlü geliyordu.

Marit ona elinden geldiğince hafifçe dokundu, onu korkutmadan uyandırmaya ~alıştı. Ama parmakları Alfred'in yanağına dokununca Alfred inledi, bedeni kasıldı, topukları kaya duvara çarptı.

Marit elini ağzına kapattı, başını kaldırıp ona bakması için zorladı. Yüksek sesle konuşmayı göze alamadı ve bu durumda fısıldaması, Alfred için bir şey ifade etmeyecekti.

Alfred ona vahşi, yerinden fırlamış gözlerle baktı. Gözlerinde tanıma ifadesi yoktu, yalnızca korku ve acı. İçgüdüsel olarak Marit'den kurtulmak için çabaladı, ama bunu başarabilmek için fazla zayıflamıştı. Giysileri kanla sırılsıklamdı. Ayaklarının dibinde kan, birikintiler halinde yayılıyordu, ama -Marit'in görebildiği kadarıyla- bedeni bütün ve yarasızdı.

Ejder etini yırtıp açmış, sonra onu iyileştirmişti. Muhtemelen defalarca. Kırık kolu bile iyileşmişti. Ama gerçek zarar beynindeydi. Alfred'in aklı yerinde değildi.

"Hugh!" diye seslenmeyi göze aldı Marit ve bu yüksek bir fısıltıdan başka bir şey olmasa da, isim mağarada ürkütücü bir şekilde yankılandı. Marit irkildi, tekrarlamaya cesaret edemedi.

Hugh, gözlerini mağaranın arka tarafından ayırmadan ona doğru yanaştı. "Orada, içeride bir şey duyduğumu sandım. Şu işi bir an önce halletsek iyi olacak."

Marit'in tam da yapamadığı şey!

"Eğer onu iyileştirmezsem," dedi yumuşak sesle, "asla bu mağaradan canlı çıkmaz. Beni tanımıyor bile."

Hugh, Alfred'e, sonra Marit'e bir göz attı. Hugh, Patryn şifacıları iş başında görmüştü; ne içerdiğini biliyordu. Marit tüm büyülü gücünü Alfred'e yoğunlaştırmak zorunda kalacaktı. Onun yaralarını kendi içine çekmesi, kendi yaşam veren enerjisini ona geçirmesi gerekecekti. Uzun dakikalar boyunca, o da Alfred kadar güçsüz kalacaktı. İyileştirme süreci tamamlandığında, ikisi de zayıf kalacaktı.

Hugh anladığını göstermek için başını kısaca salladı; sonra nöbet yerine döndü.

Marit uzandı, Alfred'i tutan kelepçeleri tuttu, yumuşak sesle rünleri söyledi. Mavi alevler kolundan kıvrıldı; kelepçeler açıldı. Alfred mağara zeminine çöktü, kendi kanından oluşan birikintinin içine serildi. Bilincini kaybetmişti.

Marit hızla yanında diz çöktü. Alfred'in ellerini tutarak -sağ eli solunda, sol eli sağında- varlıklarının çemberlerini birleştirdi, onu iyileştirecek büyüyü çağırdı.

Marit'in zihninden bir dizi fantastik, güzel, harika ve korkutucu imge geçti. Abri'nin üzerinde, çok çok üzerindeydi -yalnızca kent duvarlarının üzerinde değil, sanki bir dağın tepesinde duruyormuş, aşağıdaki kente bakıyormuş gibi. Ve sonra dağdan atladı ve düştü -ama düşmüyordu. Gökyüzünde süzülüyor, suyun üzerinde, görünmeyen akımların üzerinde kayıyordu, uçuyordu.

Deneyim korkunçtu, ta ki ona alışana kadar. Ve sonra heyecan vericiydi. Dev, güçlü kanatları, pençeli ayakları, uzun, zarif bir boynu, yırtıcı dişleri vardı. Kocaman ve hayranlık vericiydi ve aşağı süzüldüğü zaman düşmanları dehşet içinde çığlıklar atarak kaçıştılar. O Alfred'di, Yılan Büyücüsü'ydü.

Korumak için Abri'nin üzerinde dolaştı, düşmanlarını dağıttı, savaşacak kadar cesur olanları yere yıktı. Lord Xar ile Haplo'yu gördü -küçük ve

önemsiz yatatıklar- ve Marit, Alfred'in dostları için hissettiği korkuyu, yardım etme kararlılığını hissetti..

Ve sonra gözucunda bir, gölge hissetti... havada çaresiz bir manevra... çok geç. Bir şey yandan çarptı, onun kontrolden çıkıp yuvarlanmaya başlamasına sebep oldu. Spiraller çizerek aşağı düşüyordu. Kanatlarını çılgınca çırptı, havayı pençeleyerek yükselmeye çalıştı. Şimdi düşmanını görebiliyordu, bir kızıl ejder.

Ejder pençeli ayaklarını uzatarak gökyüzünde daldı, üzerine çullandı...

Karmaşık düşme imgeleri, yere çarpma. Marit acı içinde ürperdi, çığlık atmamak için dudağını ısırdı. Kısmen Alfred'di, bir kısmı Alfred'in içinde akıyordu, ama bir kısmı hala ejderin mağarasındaydı ve tehlikenin farkındaydı.

Ve Hugh'nun gerginlik içinde, tetikte, kaskatı bir yüzle mağaranın arkasındaki karanlığa baktığını gördü. Marit'e döndü, işaret etti, ağzıyla bir sözcük şekillendirdi. Marit duyamadı, ama zaten duymasına gerek yoktu.

Ejder geliyordu.

"Alfred!" diye yalvardı Marit, adamın bileklerini daha sıkı kavrayarak. "Alfred, geri dön!"

Alfred kıpırdandı, inledi. Göz kapakları titreşti. Marit'in ellerini yakaladı, ona tutundu.

Marit’e korkunç imgeler çarptı -yırtıcı, felç edici, sersemletici bir acı veren, şişkin bir kuyruk dönen, sıcak karanlık işkence ve acıya uyanmak. Marit artık çığlıklarını tutamıyordu.

Ejder mağaraya kaydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LABİRENT

Ejder baştan beri arka kapısının gölgelerinin arasında saklanmış, iki sözde kurtarıcıyı izlemiş, saldırmak için en zayıf, en savunmasız anlarını beklemişti. İkisini ilk kez ormanda duymuş, dostlarını aramaya geldiklerini tahmin etmişti. Ejder onlara o sırada, oracıkta saldıracaktı, çünkü pek az Patryn'in böyle umutsuz bir kurtarma eylemine girişeceğini biliyordu. Ama ejder savaşacak hali olmadığına karar vermiş ve pişmanlıkla, tek bir oyuncakla yetinmişti.

Ama bu ikisinin kendisini takip etmeye karar verdiğini görünce sevindi. Patrynler her zaman bu kadar aptalca davranmazdı, ama ejder bu ikisinde tuhaf bir şey hissediyordu. İçlerinden birinin kokusu yabancıydı, ejderin Labirent'te karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Ejder diğerini iyi anlıyordu. Bir Patryn'di ve ümitsizdi. ümitsizler sık sık dikkatsiz davranırdı.

Önüne dönünce, ejder yakaladığı Şey'e işkence yapmaya uzun zaman ayırdı. Daha önce ejder olan ve sonra adama dönüşen Şey'in büyüsü güçlüydü; bir Patryn değildi, ama bir Patryn gibiydi. Ejder meraklanmıştı, ama araştırmak için zaman harcayacak kadar değil. Şey ejderin umduğu kadar eğlendirici çıkmamıştı. Çok kolay pes etti ve şimdi ölümün eşiğinde görünüyordu.

Sefil Şey'e işkence etmekten sıkılan ve yarasından dolayı kendini zayıf hisseden ejder, yaralarını iyileştirmek ve eğlenceli çıkabilecek avlarını beklemek için mağaranın iç tarafına geçmişti.

İkisi ejderin umduğundan da iyi çıkmıştı. Patryn dişisi Şey'i iyileştiriyordu ve ejderin buna itirazı yoktu. Zaman ve zahmet tasarrufu sağlıyor, şimdi ertesi geceye kadar yaşayabilecek daha güçlü bir kurban veriyordu ona. Patryn'e gelince, genç ve cesurdu. Uzun zaman dayanırdı. Ejder, erkek olandan emin değildi. Tuhaf kokusu olan ve hiç büyüsü olmayan biriydi. Daha çok bir hayvan gibiydi, örneğin bir geyik gibi. Fazla eğlence sağlamazdı, ama iri ve etliydi. Bugün ejderin gidip yemek aramasına gerek kalmayacaktı.

Ejder, Patryn rün büyüsü iyileştirme sürecinde, tamamen tükenene kadar bekledi. Sonra harekete geçti.

Ejder yavaşça mağaranın karanlığından dışarı süründü. Tünel Hugh'ya geniş geliyordu, ama ejder için dardı ve tavanın altından geçmesi için başını eğmesi gerekiyordu. Hugh, ejderin saldırmadan önce sokan kuyruğu dahil tüm bedeni açıklığa çıkana kadar bekleyeceğini varsayarak bekledi. Sartan hançeri Hugh'nun elinde kıvranıyordu.

Hançeri meydan okuyarak kaldırdı, ejderle savaşmak için şekil değiştirmesini diledi.

Eğer bu mümkün olsaydı, hançerin huzursuz, kararsız göründüğüne yemin edebilirdi. Hugh, Lanetli Hançer'i daha iyi anlamış olmayı diledi, çılgınca Haplo ya da Alfred'in onunla ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştı. O anda tek hatırlayabildiği, hançerin Sartan yapımı olduğuydu. Ve o anda, Labirent ile içindeki yaratıkların da -bu ejder dahil-Sartan yapımı olduğunu kavradı.

Hançerin kafası karışmıştı. Kendisinde de bulunan büyüyü tanımıştı, ama tehdidi de algılıyordu. Eğer ejder sabırlı olsaydı, Marit’e saldırsaydı, Sartan hançeri şekil değiştirmezdi. Ama ejder açtı. Hugh'yu yakalayıp yemeyi planlıyordu; sonra, rahat bir şekilde dolu mideyle, diğer, daha zorlu avına

saldırabilirdi. Ejderin bedeninin çoğu hala mağaranın arka kısmındaydı; henüz kuyruğunu saldırı için kullanamıyordu. Ama ejder böyle bir avantaja ihtiyacı olduğunu düşünmedi. Neredeyse tembel tembel, Usta Hugh'ya saplamak ve henüz eti sıcakken yemek için pençeli ayağını savurdu.

Hareket Hugh'yu hazırlıksız yakaladı. Eğildi ve geriye sıçradı. Dev pençe midesini taradı, deri zırhını en ince ipek tenmiş gibi yırttı, etlerini ve kaslarını parçaladı.

Saldırı üzerine Sartan hançeri hızla karşılık verdi. Hugh'nun elinden kurtuldu.

Dev bir kuyruk Hugh'yu bir kenara attı. Hugh mağara zemininde yuvarlandı, Marit ile Alfred'e tosladı. İkisi de korkunç görünüyordu -Marit şimdi neredeyse Alfred kadar kötü durumdaydı. İkisi de sersemlemiş görünüyordu, bilinçlerini kaybetmek üzereydiler. Usta hızla ayağa kalktı, kendini ve savunmasız arkadaşlarını korumaya hazırlandı. Yerinde dondu, bakakaldı.

Mağaranın içinde iki ejder vardı.

İkinci ejder -aslında Lanetli Hançer-harika bir yaratıktı.

Uzun ve ince olan bu ejder kanatsızdı; pulları mavi-yeşil bir gökyüzünde parlayan rengarenk, minik güneşler gibi kıvılcımlanıp pırıldıyordu. Labirent ejderi neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadan kurbanının üzerine daldı. Mavi-yeşil ejderin başı hızla fırladı, çeneleri açıldı ve Labirent ejderinin boynunun üzerine kapandı.

Öfke ve acı içinde çığlık atan kızıl ejder saldırganın kavrayışından kurtulmak için kıvrandı. Kendini kurtarmayı başardı, ama düşmanının ağzında kanlı bir et parçası bıraktı. Kırmızı ejder, bedenini mağaranın arka tarafından çıkardı, muazzam ağırlığıyla saldırganı geriletti. Yuvarlak kuyruk çaktı, mavi-yeşil ejderi tekrar tekrar soktu.

Hugh yeterince izlemişti. Ejderler birbirleriyle savaşıyordu, ama o ve arkadaşları savrulan, çabalayan bedenler tarafında ezilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Marit!" Onu sarstı.

Marit hala Alfred'i sıkı sıkı tutuyordu; yüzü gri ve gergindi, ama şimdi kendine gelmiş, iki ejdere şaşkınlık içinde bakıyordu. Alfred de ayılmıştı, ama görünüşe göre kim olduğu, yanında kimlerin bulunduğu ya da neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Sersem bir şaşkınlık içinde çevresine bakınıyordu.

"Marit, buradan çıkmamız gerek!" diye bağırdı Hugh. "Diğer ejder nereden..." diye başladı Marit.

"Lanetli Hançer," diye yanıt verdi Hugh kısaca. Alfred'in üzerine eğildi. "Diğer kolunu tut!"

Hugh boşuna emir vermişti. Marit çoktan Alfred'in kolunu yakalamıştı. Birlikte Alfred'i yarı ayakta bir pozisyona çektiler ve -yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak-mağara ağzına yöneldiler.

İlerlemek güçtü. Yolları kıvranan, boğuşan kertenkele bedenleriyle tıkanmıştı. Yırtıcı pençeler toprak zemini altüst ediyordu. Dev kafalar mağara tavanına çarpıyordu; kaya parçaları ve tozlar tepelerine yığıyordu. Büyülü saldırılar çevrelerinde alevleniyor, patlıyordu.

Yarı kör, öksürerek, ezilmekten ya da büyülü bir ateş fırtınasına yakalanmaktan korkarak, mağara girişine doğru ilerlediler. Açıklığa ulaşınca, dar patikadan aşağı koştular, Alfred yıkılana kadar ilerlediler. Hugh ile Marit nefes nefese durdular. Arkalarında, ejderler acı ve öfke içinde kükrüyordu.

"Yaralısın!" Marit, Hugh'nun karnındaki büyük yaraya endişeyle baktı.

"İyileşecektir," dedi Hugh sertçe. "Değil mi, Alfred? Ben onu taşırım."

Hugh Alfred'i kaldıracak oldu, ama Sartan onu ittirdi.

"Ben yürüyebilirim," dedi, ayağa kalkmaya çalışarak. Vahşi bir öfke çığlığı bembeyaz kesilmesine ve bakışlarının mağaraya kaymasına sebep oldu. "Ne?"

"Açıklayacak zaman yok! Koş!" diye emretti Marit. Alfred'i yakalayarak iteledi.

Alfred sendeledi, dengesini sağlamayı başardı ve emre itaat etti.

Hugh arkasına döndü. "Nereye?"

Aşağı!" diye yanıt verdi Marit. "Sen Alfred'e yardım et. Ben arkayı korurum."

Yer, mağarada verilen savaşın şiddetiyle sarsılıyordu. Hugh, yağmurun ıslattığı kayaların üzerinde kayarak hızla patikadan aşağı ilerledi. Marit daha yavaş, bir gözünü patikada, diğerini mağarada tutarak takip etti. Yamaçta sendeledi, gevşek toprak üzerinde sık sık dengesini yitirdi. Alfred tepe taklak yuvarlanmaya başladı ve bir kayaya çarpmasaydı yamaçtan aşağı yuvarlanarak inecekti. Dibe ulaştıkları zaman her tarafları çizilmiş, berelenmiş ve kanıyordu.

"Dinleyin!" diye durmaları için seslendi Marit.

Şimdi her şey sessizdi. Çok sessiz. Savaş sona ermişti. "Acaba kim kazandı?" diye sordu Hugh.

"Bilmeden de yaşayabilirim," diye yanıt verdi Marit. "Eğer şanslıysak, birbirlerini öldürmüşlerdir," diye yorum yaptı Hugh. "O lanet hançeri bir daha görmesem hiç üzülmem."

Sessizlik devam etti; uğursuz bir his veriyordu. Marit uzakta olmayı diledi, çok çok uzakta.

"Nasılsınız?" diye sordu Hugh ve Alfred'e.

Hugh homurdandı, işaret etti. Yarası neredeyse kapanmıştı; nerede olduğunu belli eden tek şey, zırhındaki yırtıktı. Açıklama olarak gömleğini yana çekti, göğsünde hafifçe parlayan Sartan desenini gösterdi. Deseni gören Alfred kıpkırmızı kesildi ve bakışlarını kaçırdı.

Aniden, mağaradan gelen bir patlama yeri sarstı. Gerginlik ve korkuyla, bunun ne anlama geldiğini merak ederek birbirlerine baktılar.

Sonra bir kez daha sessizlik çöktü.

"Devam etsek iyi olacak," dedi Marit, alçak sesle.

Alfred şaşkın bir onayla başını salladı. Bir adım attı, kendi ayaklarına takıldı, tepeüstü bir ağaca doğru atıldı.

Marit içini çekerek uzanıp kolunu tuttu. Usta Hugh, Alfred'in diğer yanında aynısını yaptı.

"Hugh!" Marit kemerindeki kan lekeli deri kemeri işaret etti.

Lanetli Hançer rahatça kınına sarınmış, kemerde asılı duruyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

"Ben... devam edemeyeceğim." Alfred öne yuvarlandı, kıpırdamadan yattı.

Marit ona sinirle baktı. Zaman harcıyorlardı. Ama, itiraf etmek istemese de, o da daha fazla devam edemezdi. Düşününce, en son ne zaman uyuduğunu hatırlayamıyordu.

"Dinlenebilirsin," dedi ters ters, bir ağaç kütüğüne oturarak. "Ama yalnızca birkaç dakika, nefes almak için."

Alfred gözlerini kapatmış, yüzü çamurların içine yarı gömülmüş, yatıyordu. Yaşlı görünüyordu -yaşlı ve küçülmüş.

Marit bu leylek gibi, kırılgan Sartan'ın Abri'nin üzerinde gördüğü yeşil ve altın rengi ejder kadar güzel bir yaratık olduğuna inanamıyordu.

"Şimdi nesi var?" diye sordu Usta Hugh, durdukları küçük açıklığa gelerek. Usta biraz arkadan geliyor, onları izleyen hiçbir şey olmadığından emin olmak için nöbet tutuyordu.

Marit yanıt veremeyecek kadar yorgun, omuzlarını silkti. Alfred'in nesi olduğunu biliyordu: Marit'in nesi varsa ondan. Ne faydası vardı? Neden mücadele etmeye devam edecekler?

"Biraz su buldum," dedi Hugh işaret ederek. "Buradan uzak değil."

Marit başını salladı. Alfred hiç kıpırdamadı.

Hugh huzursuz, rahatsız, oturdu. Birkaç dakika sabırla bekledi, sonra yine ayağa kalktı. "Abri'de daha güvende oluruz..."

"Ne kadar?" diye karşılık verdi Marit acı acı. "Bak. Şuraya bak."

Hugh ağaçların dolaşık dallarının arasından baktı. Daha önce gri olan gökyüzü şimdi hafif, pembemsi portakal rengi bir parıltıyla lekelenmişti.

Derisindeki rünler hemen hemen hiç karıncalanmıyordu. Yakınlarında düşman yoktu. Ama gökyüzündeki parıltı umutlarını yakıp yok ediyordu sanki.

Bitkinlik içinde gözlerini kapattı.

Ve bir kez daha, dünyayı ejderin gözlerinden gördü. Abri üzerinde uçuyordu, binalarını ve halkını gördü, koruyucu duvarlarını, toprağın kollarının toprağın çocuklarına dolanmak için uzanmasını gördü.

Çocukları. Çocuğu. Onun ve Haplo'nun.

Bir kız çocuğu. Adı -Rue. Şimdi sekiz kapı yaşındaydı, ya da o civarlarda. Marit onu görür gibi oluyordu -zayıf ve kaslı, yaşına göre uzun, annesininki gibi kestane saçları ve babasınınki gibi sessiz bir gülümsemesi var.

Marit açıkça görebiliyordu.

"Rue'ya küçük hayvanları avlamayı, nasıl tavşan yüzüleceğini, elleriyle nasıl balık yakalayabileceğini öğrettik," diyordu Marit, açıklanamaz bir biçimde ortaya çıkan Reis Vasu'ya. "Artık bize yardımcı olabilecek kadar büyüdü. Onu bir Konakçı kabilesinin yanına bırakmak yerine yanımızda tuttuğumuz için memnunum."

Rue gerektiğinde hızlı koşabiliyordu ve köşeye sıkışırsa savaşabilirdi. Kendi rün kaplı hançeri vardı -annesinin hediyesi.

"Onu nasıl kullanacağını öğrettim," diyordu Marit reise. "Kısa süre önce, hançeriyle bir canavarla yüz yüze geldi. Babası ve ben onu kurtarana kadar yaratığı uzak tutmayı başardı. Korkmadığını söyledi, ama onu kollarıma

aldığımda titriyordu. Sonra Haplo geldi ve onu güldürene kadar takıldı, sonra üçümüz birden gülmeye başladık..."

"Hey!"

Marit aniden kendine geldi. Hugh'nun eli omzundaydı.

Tam devrilecekken onu yakalamıştı.

Marit kıpkırmızı kesildi. "Üzgünüm. Uyuyakalmış olmalıyım."

Gözlerini ovuşturarak ayağa kalktı. O tatlı uykuya tekrar daima arzusu baştan çıkarıcıydı. Bir an kendine inanma izni verdi, batıl inançla, rüyanın onun için bir anlamı olduğuna inandı. Haplo hayattaydı. Ona dönecekti. Birlikte, kayıp çocuklarını bulacaklardı.

Rüyanın sıcaklığı onunla kaldı; sevgiyle çevrelendiğini hissetti.

Öfkeyle bu duyguyu kovaladı.

Bir rüya, dedi kendi kendine soğuk bir şekilde, kararlılıkla. O kadar. Elde edebileceğim bir şey değil. Hepsini çöpe attım.

"Ne?" Alfred doğrulup oturdu. "Ne dedin? Haplo hakkında bir şey miydi?"

Marit yüksek sesle konuştuğunu düşünmemişti, ama o kadar yorgundu ki, ne yaptığını bilmiyordu.

"Yola çıksak iyi olacak," dedi, konuyu kapatarak.

Alfred zorlukla ayağa kalktı, ona tuhaf, hüzünlü bir ifadeyle bakmaya devam etti.

"Haplo nerede Onu Lord Xar ile gördüm. Abri'deler mi?" Marit ona sırtını döndü "Abarrach'a gittiler."

"Abarrach... ölüçağırıcılık." Alfred ümitsizlikle bir ağaç kütüğüne çöktü. "Ölüçağırıcılık." İçini çekti. "Demek Haplo öl...

"Hayır, ölmedi!" diye haykırdı Marit, öfkeyle Alfred'e dönerek. "Lordum ölmesine izin vermez!"

"Vermez, değil mi!" Usta Hugh alayla iç geçirdi. "Haplo'yu öldürmeye çalıştın -lordunun emriyle!"

"O zaman Haplo'nun hain olduğunu sanıyordu!" diye alevlendi Marit. "Lordum şimdi gerçeği biliyor! Haplo'nun ejderyılanlar hakkında söylediklerinin doğru olduğunu biliyor. Lordum Haplo'nun ölmesine izin vermeyecek! Vermeyecek... vermeyecek..."

O kadar yorgundu ki, korkmuş bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Utanarak ağlamayı kesmeye çalıştı, ama içindeki acı çok büyüktü. O kadar uzun süredir besleyip büyüttüğü boşluk yok olmuştu, yalnızca ağlamanın giderebildiği korkunç, yakıcı bir acıyla dolmuştu. Alfred'in ona doğru bir adım attığını duydu. Körcesine ona sırtını döndü, yalnız kalmak istediğini belli etti.

Alfred'in ayak sesleri durdu.

Sonunda Marit kendini topladı, burnunu temizledi, gözyaşlarını sildi. Ağlamaktan midesi acıyordu; boğazındaki kaslar kasılmaya devam ediyordu. Yutkundu, öksürdü.

Usta Hugh sertçe boşluğa bakıyor, dalgın dalgın otları tekmeliyordu. Alfred sırtını kamburlaştırmış, omuzları çökmüş, ince kolları kemikli dizlerinin arasından sarkıyordu. Bakışları dalgındı; derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Marit, sesinin sert çıkması için çaba göstererek. "Kendimi bırakmak istemedim. Yorgunum, o kadar. Abri'ye dönsek iyi olacak..."

"Marit," diye sözünü kesti Alfred çekinerek, "Lord Xar Labirent'e nasıl girdi?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Ne fark eder ki?"

"Vorteks'ten gelmiş olmalı," diye mantık yürüttü Alfred. "O yönden geldiğimizi biliyordu. Sanırım ona sen söyledin, değil mi?"

Marit’in derisi yanmaya başladı. Alnındaki desene dokunmak için istemsizce elini kaldırdı. Xar'ın yırttığı, bir zamanlar onu ve lordunu bağlayan desene. Alfred'in onu izlediğini görünce elini çekti.

"Ama Vorteks yok oldu..."

"Orası asla yok olamaz," diye düzeltti Alfred. "Dağüzerine düştü. İçeri girmek kolay olmayacaktır, ama başarılabilir. Bununla beraber..." Düşünceler içinde durdu.

"O taraftan çıkamaz!" diye haykırdı Marit. "'Kapı yalnızca tek yöne açılır.' Haplo'ya bunu söylemiştin!"

"Eğer Alfred'in söylediği doğruysa," diye hırladı Usta Hugh.

"Unutma, gitmek istemeyen oydu."

"Doğruyu söyledim," dedi Alfred kızararak. "Durup düşünürsen, mantıklı geliyor. Eğer Kapı her iki yönde açılsaydı, Labirent'e gönderilen tüm Patrynler geldikleri yönden kaçabilirdi.

Marit artık yorgun değildi. İçinde yenilenmiş bir enerji kabarıyordu. "Xar Son Kapı'dan gitmek zorunda! Tek çıkış yolu orası. Oraya varınca, içinde bulunduğumuz tehlikeyi görecek! Halkımız ondan yardım isteyecek. Onları yalnız savaşmaya terk edemez. Lordumu orada, Son Kapı'da bulacağız. Ve Haplo da yanında olacak."

"Belki," dedi Alfred. Şimdi gözlerini kaçırma sırası ondaydı.

"Elbette olacak," dedi Marit kararlılıkla. "Şimdi oraya ulaşmalıyız. Hızla. Büyümü kullanabilirim. Beni Xar'a..."

Götürür demek üzereydi, ama sonra hatırladı -alnındaki yara. Acı acı yanıyor olmasına rağmen ona dokunmaktan kaçındı.

"Son Kapı'ya götürür," diye bitirdi zayıfça. "Orada bulundum. Zihnimde görebiliyorum."

"Gidebilirsin," dedi Alfred. "Ama bizi yanında götüremezsin."

"Ne fark eder ki?" dedi Marit, umutla canlanarak. "Sana artık neden ihtiyacım olsun, Sartan Lordum düşmanlarıyla savaşacak, muzaffer çıkacaktır. Ve Haplo da iyileşecek..."

Rün çemberini çizip içine girmeye hazırlandı. Alfred birşeyler geveleyerek ayağa kalkmıştı, anlaşılan onu durdurmaya çalışacaktı. Marit onu görmezden geldi. Çok yaklaşırsa...

"Yardımcı olabilir miyim, beyler, hanımefendi?"

Bir centilmen -etkileyici, tamamen siyahlara bürünmüş: siyah diz boyu pantolon, siyah kadife ceket, siyah ipek çorap; arkada siyah bir kurdele ile bağlanmış beyaz saçlar- ormandan dışarı adım attı. Yanında uzun sakalı ve saçları olan, fare grisi cüppe, giymiş, hepsinin tepesine perişan görünüşlü, sivri bir şapka takmış yaşlı bir adam vardı.

Yaşlı adam şarkı söylüyordu.

'Birdirbir... ve bir başına... ve bundan böyle daima.'

Nazikçe, hüzünle gülümsedi, içini çekti ve yine başladı. "Büyüdüğüm her gün -oo, sana bir tane- oo. Seninki kimdir -oo Birdirbir. . . "

"Afedersiniz, efendim," dedi centilmen alçak sesle, "ama yalnız değiliz."

"Hı" Yaşlı adam şiddetle irkildi. Şapkası başından düştü. Ona bakan üç şaşkın kişiyi derin bir şüpheyle süzdü. "Siz burada ne yapıyorsunuz? Dışarı çıkın!"

Siyahlı centilmen sabırla içini çekti. "Bunun hiç akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bunlar bulmak için geldiğimiz kişiler, efendim. "

"Emin misin?" Yaşlı adam kuşkulu görünüyordu.

Marit gözlerini yaşlı adama dikti. "Seni tanıyorum! Abarrach'tan. Sen bir Sartansın, lordumun tutsağıydın."

Marit, yaşlı adamın Abarrach'ın hücrelerinden birinde ettiği gevezelikleri, saçma sohbetini hatırlayabiliyordu. Onun deli olduğunu düşünmüştü.

"Şimdi ben mi öyleyim diye merak ediyorum," diye mırıldandı.

Yaşlı adam gerçekten orada mıydı? Yoksa kendi yorgun zihninden mi fırlamıştı? Uzun zaman uyumayanlar aslında olmayan şeyler görmeye başlardı. Usta Hugh'ya baktı, onun ve Alfred'in yaşlı adama baktığını görünce rahatladı. Ya sıradışı bir büyü ile uykuya dalmışlardı, ya da yaşlı adam gerçekten önünde duruyordu.

Marit kılıcını çekti.

Yaşlı adam ona eşit bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Bu bana neyi hatırlatıyor? Ormanda kaybolmuş üç çaresiz görünüşlü karakter. Hayır, sen söyleme. Ben bulurum. Büyükhala Elm'in hayaleti! Korkuluk." Öne fırlayan yaşlı adam Alfred'in elini yakaladı ve içtenlikle sallamaya başladı.”

Sonra Hugh'ya döndü. "Ve Aslan. Nasılsınız, bayım Ve Teneke adam!" Marit'e doğru atıldı, ama Marit kılıcının ucunu yaşlı adamın boğazına çevirmişti.

"Benden uzak dur, ihtiyar aptal. Buraya nasıl geldin?"

"Ah." Yaşlı adam bir adım geriledi, ona kurnaz bakışlarla baktı. "Henüz Oz'a varmamışsınız, gördüğüm kadarıyla. Orada yürekler özgürdür, hayatım. Elbette, yüreği içeri koyabilmek için senin kendini açabilmen gerekir. Bazıları bunu oldukça rahatsız edici bulur. Yine de..."

Marit kılıçla tehditkar bir hareket yaptı. "Sen kimsin? Buraya nasıl geldin?"

"Kim olduğum konusunda..." Yaşlı adam düşüncelere daldı. "İyi bir noktaya değindin. Eğer sen Korkuluk, sen Aslan, sen de Teneke Adam'san, o zaman benim de şey olmam gerek... Dorothyl"

Yaşlı adam sırıttı, reverans yapıp elini uzattı. "Benim adım Dorothy. Topeka'nın batısındaki küçük bir kasabadan gelen kasabalı kız. Ayakkabılarımı beğendiniz mi?"

"Beni affedin, efendim," diye sözünü kesti centilmen. "Ama siz şey değilsiniz..."

"Ve bu," diye haykırdı yaşlı adam zaferle, kollarını siyahlı centilmenin boynuna dolayarak, "benim küçük köpeğim Toto!"

Bu fikir centilmene büyük acı vermiş gibiydi. "Korkarım değilim, efendim." Yaşlı adamın kollarından kurtulmaya çalıştı. "Beni affedin, beyler, hanımefendi," diye ekledi. "Bu tamamen benim hatam. Ona gözkulak olmam gerekirdi."

"Buldum! Sen Zifnab'sın!" diye haykırdı Alfred.

"Çok yaşa," diye karşılık verdi yaşlı adam nazikçe. "Mendil ister misin?"

"Sizi kastediyor, efendim," dedi centilmen pes etmiş bir sesle.

"Öyle mi?" Yaşlı adam fena halde şaşırmıştı.

"Evet, efendim. Siz bugün Zifnab'sınız."

"Dorothy değil miyim?"

"Hayır, efendim. Ve eklemeliyim, efendim, ben ondan hiç hoşlanmadım aslında," diye ekledi centilmen biraz bozularak. "Belki şeyden bahsetmiştir, Bay Bond'dan"

"Korkarım hayır, efendim. Bugün değil. Siz Zifnab'sınız, efendim. Büyük ve güçlü bir sihirbaz."

"Eh, elbette öyleyim! Duş perdesinin arkasındaki adama önem vermeyin. Kötü kabuslardan yeni uyandı. Labirent'e gelmek için büyük ve güçlü bir sihirbaz olmak gerekir, değil mi? Ve ben -Hey, bak hele, ihtiyar dostum. Seni tekrar görmek de çok güzel."

Alfred ciddiyetle Zifnab'ın elini sıkıyordu. "Sizi tanıdığım için çok memnun oldum, bayım. Haplo bana sizinle karşılaşmasını anlattı. Pryan'daydı, değil mi?"

"Evet, işte buydu! Hatırladım!" Zifnab'ın yüzü parladı, sonra karardı. Hüzünlendi. "Haplo. Evet, hatırlıyorum." İçini çekti. "Çok üzgünüm..."

"Bu kadarı yeterli, efendim," diye sözünü kesti centilmen sert bir sesle.

"Ne demek istiyor?" diye sordu Marit. "Haplo'ya ne olmuş?"

"Hiçbir şey demek istemiyor," dedi centilmen. "Öyle değil mi, bayım?"

"Ah, evet. Bu doğru. Hiçbir şey. Nada. Zip." Zifnab sinirli sinirli sakalıyla oynamaya başladı.

"Sizin Son Kapı hakkında konuştuğunuzu duyduk," diye devam etti centilmen. "Sanırım ben ve kardeşlerim size yardımcı olabiliriz. Biz de o tarafa gidiyoruz."

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Marit bakışlarını güvensizlikle takip ederek yukarı baktı. üzerinden bir gölge aktı. Sonra bir tane daha, bir tane

daha. Sersemlemiş bir şekilde, Pryan gökleri gibi mavi-yeşil, pulları Pryan'ın dört güneşi gibi parlayan yüzlerce ejdere bakakaldı.

Ve şimdi, dev bir ejder tepesine dikilmiş, Labirent'in gri güneşini kapatıyordu. Mavi-yeşil pulları parlıyordu. Siyahlı centilmen yok olmuştu.

Marit korkuyla titredi, kendi güvenliği ve iyiliği için değil. Korkmuştu, çünkü aniden dünyası, evreni, lordunun derisindeki desene yaptığı gibi paramparça olmuştu. Yırtıkların içinden parlak bir ışığın parladığını gördü, aniden korkunç bir karanlığa boğuldu. Labirent'in gri gökyüzünü, alevler içindeki Nexus'tu, son bir ümitsiz savaş veren halkını -karanlıkla aydınlığın arasında kısılı kalmış küçük, zayıf yaratıklar-gördü.

Neye, neden saldırdığını bilmeden, yalnızca ümitsizliğe boğulduğunu bilerek ejdere kılıcıyla vurdu.

"Dur!" Alfred kolunu yakaladı. "Savaşma!" Bakışlarını ejdere kaldırdı. "Bu ejderler bize yardım etmek için burada, Marit. Halkına yardım etmek için. Onlar yılanların düşmanı. Bu doğru, değil mi?"

"Dalga kendini düzeltmek için harekete geçer," dedi Pryan ejderi. "Zamanın başlangıcından beri böyle olmuştur. Sizi Son Kapı'ya götürebiliriz. Diğerlerini götürüyoruz."

Ejderlerin sırtında Patrynler vardı. Ellerinde silah taşıyan erkekler ve kadınlar. Marit önde giden Reis Vasu'yu tanıdı ve anladı. Halkı duvarlı kentlerinin güvenliğini terk ediyor, Son Kapı'da düşmanla savaşmaya gidiyordu.

Usta Hugh çoktan ejderin geniş sırtına binmiş, Alfred'in -güçlükle- arkasına tırmanmasına yardımcı oluyordu.

Marit büyüsüne güvenmeyi tercih ederek tereddüt etti.

Sonra başaramayabileceğini fark etti. Yorgundu. Çok yorgun. Son Kapı'ya ulaştıklarında tüm gücüne ihtiyaç duyacaktı.

Marit ejdere tırmandı, hayvanın geniş sırtına, dev, güçlü kanatların çıktığı kürek kemiklerinin arasına oturdu.[2] Kanatlar havayı dövmeye başladı. Operasyonu yönetmekte olan Zifnab, ona kimsenin dikkat etmediğinin

farkında değildi. Aniden boğuluyormuş gibi haykırdı. "Durun! Ben nereye oturacağım"

"Siz gitmiyorsunuz, efendim," dedi ejder. "Sizin için çok tehlikeli olur."

"Ama buraya yeni gelmiştim!" diye sızlandı Zifnab.

"Ve bu kadar kısa sürede mümkün olabileceğine inandığımdan çok daha fazla zarar verdiniz," diye yorum yaptı ejder kasvetle. "Ama daha önce konuştuğumuz o küçük mesele var. Chelestra'da. Sanırım o konuyu olay çıkarmadan halledebilirsiniz, değil mi?"

"Bay Bond yapabilir," dedi Zifnab kurnaz kurnaz.

"Söz konusu bile olamaz!" Ejder sinirle kuyruğunu savurdu.

Zifnab omuzlarını silkti, şapkasını çevirdi. "Diğer yandan, Dorothy olabilirim." Topuklarını birbirine vurdu. “Ev gibisi yoktur. Hiçbir yer...”

"Ah, pekala," diye terslendi ejder. "Eğer başka bir şey bulamıyorsanız. Bunu domuz kahvaltısına çevirmeyin, olmaz mı?"

Sözüm söz," dedi Zifnab ciddiyetle, selam vererek, "Majes'teleri'nin Gizli Servisi'nin bir üyesi olarak."

Ejder derin bir göğüs geçirdi. Pençesini salladı ve Zifnab kayboldu.

Kanatlarını vurdu, toz bulutları kaldırdı ve Marit'in manzarasını kapattı. Marit ele metal gibi sert gelen parlak pullara sıkı sıkı tutundu. Ejder gökyüzünde yükseldi. Ağaç tepeleri altında uzaklaştı. Işık -işaret ateşi kadar sıcak ve parlak-yüzüne dokundu.

"Bu ışık nedir?" diye haykırdı korkuyla.

"Güneş ışığı," dedi Alfred huşuyla.

"Işık nereden geliyor?" diye sordu Marit, çevresine bakınarak. "Labirent'te güneş yoktur."

"Kaleler," diye yanıt verdi Alfred. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Işık Pryan'ın kalelerinden geliyor. Umut var, Marit. Umut var!"

"Onu yüreklerinizden çıkarmayın," dedi ejder sertçe. "Çünkü eğer tüm umutlar ölürse, o zaman biz de ölürüz."

Yüzlerini ışıktan çevirerek kırmızı lekeli karanlığa doğru uçtular.

ALTINCI BÖLÜM

KADEH
CHELESTRA

Chelestra dünyası, uzayın soğuk karanlığında asılı bir su küresidir. Dışı buzdur; içi -Chelestra'nın serbestçe yüzen güneşinin ısıttığı- sudur. Bu su ılıktır, hava gibi solunabilir, Sartan ve Patryn büyüsünü yok eder. Buraya Sartanlar tarafından getirilen Chelestra menschleri denizuydularında yaşar, suda sürüklenen, Chelestra'nın istikrarsız güneşini takip eden yaşayan organizmaların üzerinde. Denizuyduları kendi atmosferlerini yaratırlar, kendilerini bir hava kabarcığı ile çevrelerler. Bu uyduların üzerinde, menschler şehirler kurar, ürünler yetiştirir ve suyun içinde büyülü denizaltılarla yolculuk yaparlar.

Arianus ve Pryan dünyalarının aksine, Chelestra'da menschler barış içinde, birlikte yaşarlar. Dünyaları ve yaşamları, Alfred'in Ölüm Kapısı'ndan gelişine kadar[3] yüzyıllarca huzurlu kalmıştı... Alfred kazayla bir grup Sartan'ı yüzyıllar süren uykudan uyandırdı -dünyayı koparan aynı Sartanları. Bir zamanlar menschlerin yan-tanrı saydığı Sartanlar, bir kez daha aşağı gördüklerine hükmetmeye çalıştılar.

Konsey Başı Samah -Koparılış'ı emreden adam- önderliğindeki Sartanlar, öfke ve şaşkınlık içinde, menschlerin yalnızca eğilip kendilerine tapınmayı

reddetmediklerini, aynı zamanda bu sözde tanrılara meydan okuyacak ve Sartanları kendi kentlerine kapatacak, büyü yok eden deniz suyu ile kenti kaplayarak onları tutsak edecek cesarete sahip olduklarını gördüler.

Chelestra'da aynı zamanda, dünyalardaki kötülüğün alameti yaşıyordu. Dev yılanlara dönüşen, cücelerin deyişi ile kötü ejderyılanlar, uzun zamandır Chelestra'dan diğer üç dünyaya gitmenin yolunu arıyordu. Samah bilmeden bu yolu sağladı onlara. Menschlere öfkelenen, korkan, artık adamlarını ya da olayları kontrol edemeyen Samah bilmeden ejder-yılanlara kurban düştü. Bunu yapmaması için uyarılmış olmasına rağmen Ölüm Kapısı'nı açtı.[4] Böylece kötü ejderyılanlar diğer dünyalara girebildi ve buralarda, onların eti ve suyu olan kaos ve uyumsuzluk çıkardılar.

Samah içten içe yaptığı şey karşısında şaşırarak Chelestra'yı terk etti, Abarrach'a gitti. Alfred'den burada Sartanların kadim ve yasak ölüçağırıcılık sanatını uyguladıklarını öğrenmişti.

"Eğer," diye mantık yürüttü Samah, "ölüleri yaşama döndürebilirsem, ejder-yılanları altedebilecek kadar güçlü bir ordumuz olur ve bir kez daha dört dünyaya hükmederiz."

Samah ölüleri kaldırma sanatını öğrenecek kadar yaşamadı. Kendine Zifnab diyen yaşlı Sartan ile birlikte, Lord Xar'la Abarrach'a gelen kadim düşmanları Patrynler tarafından yakalandı. Xar da oraya ölüçağırıcılık sanatını öğrenmek için gitmişti. Samah'ın öldürülmesini emretti, sonra Sartan'ın bedenini büyülü yöntemlerle kaldırmaya teşebbüs etti.

Xar'ın planları engellendi. Samah'ın ruhu Jonathan isimli ölümden dönmüş bir Sartan tarafından özgür bırakıldı. Kehanet Jonathan hakkında şöyle diyordu, "O ölülere yaşam, yaşayanlara umut getirecek ve onun için Kapı açılacak."

Samah'ın Chelestra'dan ayrılmasından sonra Kadeh'te -bu su dünyasındaki tek sabit toprak parçasında- kalan diğer Sartanlar sabırsızca, gittikçe artan bir endişe ile onun dönüşünü bekliyorlardı.

"Konsey üyesi gideli, kendi planladığı süreden daha fazla oldu. Artık öndersiz işlev gösteremeyiz. Yediler Konseyinin Başı olarak babanın yerini alman konusunda ısrar ediyorum, Ramu." Ramu altı üyenin her birine teker teker baktı. "Böyle mi düşünüyorsunuz. Hepiniz aynı fikirde misiniz"

"Evet." Başlarını sallayarak ve sözcüklerle konuştular.[5]

Ramu babası Samah ile aynı soğuk taştan oyulmuştu. İki adamı da hiçbir şey kolay kolay ısıtamazdı. Sert ve pes etmez Ramu eğilmeden önce kırılmayı tercih ederdi. Ramu'nun bakış açısı asla alacakaranlık olmazdı -ya gece ya da gündüz olurdu. Ya güneş parlak bir şekilde yanar, ya da karanlık dünyayı ele geçirirdi. Ve güneş parladığı zaman bile, gölgeler düşürürdü.

Ama temelde iyi ve onurlu bir adam, sadık bir baba, dost ve kocaydı. Ve kendi babasının yok olmasına dair duyduğu endişe yüzünün kaya gibi sert yüzeyine işlenmemişse bile, içinin derinliklerinde yanıyordu.

"O zaman kabul ediyorum," dedi Ramu. Topluluğa göz gezdirerek ekledi, "babam dönene kadar."

Tüm Konsey hemfikirdi. Aksi, Samah'ı küçük düşürmek olurdu.

Ayağa kalkan, beyaz cüppesi yerin yüzeyini -sel suları çekilmiş olmasına rağmen hala soğuk ve nemli olan bir yüzey hafifçe süpüren Ramu masanın sonundaki yerinden ortadaki sandalyeye gitti.

Yediler Konseyi'nin diğer üyeleri kendi yerlerini uygun şekilde değiştirdiler, üçü Ramu'nun soluna, üçü sağına oturdu.

"Bugün Konsey'in önünde ne işler var?" diye sordu Ramu.

Üyelerden biri ayağa kalktı. "Menschler üçüncü kezdir barış talep etmek için geldiler, Konsey üyesi. Konsey ile görüşmek istediler."

"Onlarla görüşmemize gerek yok. Barışçıl bir anlaşma için, babamın bildirdiği, bizim şartlarımıza uymaları gerek. Bunların ne olduğunu bildiklerini düşünüyorum."

"Evet, Konsey üyesi. Menschler ya kadehten taşınacaklar, güç kullanarak gaspettikleri topraklarımızı terk edecekler, ya da bize sadakatlerini

bildirecekler ve tarafımızdan yönetilmeyi kabul edecekler."

"Peki bu şartlara yanıtları ne oldu?"

"Ele geçirdikleri toprakları terk etmeyecekler, Konsey üyesi. Adil olmak gerekirse, gidecek başka yerleri yok. Eski yuvaları, denizuyduları artık buzun içinde kısılı kaldı."

"Teknelerine binip güneşin ardından gidebilir, kendilerine yeni yuvalar bulabilirler."

"Yaşamlarında böylesine sarsıcı bir karışıklık istemiyorlar, Konsey üyesi. Burada, Kadeh'te herkese yetecek kadar toprak var. Neden burada yerleşmelerine izin verilmediğini anlayamıyorlar."

Sartan'ın ses tonu, onun da pek anlayamadığını ifade ediyordu. Ramu kaşlarını çattı, ama o anda bir başka Konsey üyesi kalktı ve konuşmak için izin istedi.

"Menschlere karşı adil olmak gerekirse, Konsey üyesi," dedi kadın saygıyla, "geçmiş eylemlerinden utanıyorlar ve bizden af dileyip dostlarımız olmayı çok istiyorlar. Topraklar üzerinde gelişmeler yarattılar, evlerini inşa edip işlerini kurdular. Bunları bizzat gördüm."

"Gerçekten mi, Kardeşim?" Ramu'nun yüzü karardı. "Aralarında mı bulundun?"

"Evet, Konsey üyesi. Davet ettiler. Bir sakınca görmedim ve diğer üyeler de benimle aynı fikirdeydi. Sen yoktun..."

"Olan olmuştur, Kardeşim." Ramu soğuk bir sesle tartışmayı bitirdi. "Lütfen devam et. Menschler bizim topraklarımızda neler yapmış?"

Sözcüğün nasıl vurgulandığı kimsenin gözünden kaçmamıştı.

Sartan endişeyle boğazını temizledi. "Elfler kıyı yakınlarına yerleştiler. Şehirleri, mercandan konutları ile sıradışı bir güzelliğe sahip olacak, Konsey üyesi. İnsanlar daha iç kesimlere, sevdikleri ormanlara yerleştiler, ama elfler onlara denizden faydalanma hakkı verdiler. Cüceler daha iç

kesimlerde, dağlardaki mağaralara yerleştiler. Mineral çıkarıyor, keçi ve koyun besliyorlar. Demirhaneler kurdular..."

"Yeter!" Ramu'nun yüzü öfkeden solmuştu. "Yeterince dinledim. Demirhaneler kurdular, diyorsun. Bize ya da kendi komşularına saldırmak için çelikten silahlar yapmak için kullanacakları demirhaneler. Yaşamlarınızdaki huzur yok olacak, tıpkı uzun zaman önce olduğu gibi. Menschler kavgacıdır, bizim yönlendirmemize ve kontrolümüze ihtiyaç duyan vahşi çocuklar gibidir."

Konsey üyesi itiraz edecek oldu. "Ama oldukça huzurlu yaşıyor gibiler..."

Ramu elini salladı, kadının sözcüklerini bir kenara süpürdü. "Menschler bir süre, özellikle de onları meşgul edecek yeni bir oyuncakları varken geçinebilir. Ama kendi tarihleri onlara güvenilemeyeceğini gösteriyor. Ya bizim kurallarımızia, bizim yasalarımız altında yaşarlar, ya da giderler."

Sartan kararsızca Konsey'e göz gezdirdi. Diğer üyeler başlarını sallayarak devam etmesini söylediler. "Sonra... ee... menschler barış için kendi koşullarını bildirdiler, Konsey üyesi."

"Onların koşulları!" Ramu şaşakalmıştı. "Neden onların koşullarını dinlemeye zahmet edelim ki"

"Bize karşı bir zafer kazandıklarını düşünüyorlar, Konsey üyesi," dedi Sartan. Ramu'mın kötü bakışları altında kızardı. "Ve itiraf etmek gerekir ki, bize aynı şeyi yine yapabilirler. Bent kapakları onların kontrolü altında. İstedikleri zaman onları açabilir, bizi sele boğabilirler. Denizsuyu büyümüzü harap ediyor. Bazılarımız güçlerinin kontrolünü daha yeni kazandı. Büyümüz olmadan, menschlerden de savunmasızız..."

"Ne söylediğine dikkat et, Kardeşim!" diye uyardı Ramu. "Gerçeği söylüyorum, Konsey üyesi," diye karşılık verdi Sartan sessizce. "İnkar edemezsin."

Ramu tartışmadı. Masanın üzerinde düz duran elleri içe çekildi; parmakları boşluğun üzerine kapandı. Taş masa soğuktu, ıslak ve küflü

kokuyordu. "Ya babamın önerileri? O sel kapaklarını yok edip mühürlernek için herhangi bir girişimde bulunduk mu?"

"Sel kapakları su seviyesinin çok altında, Konsey üyesi. Onlara ulaşamıyoruz ve ulaşabilsek bile, büyümüz su tarafından etkisiz kılınır. Dahası," -sesini alçalttı- "kötü ejder yılanların hala orada gizlenip beklemediğini kim bilebilir?"

"Belki," dedi Ramu, ama başka bir şey eklemedi. Ejder-yılanların Ölüm Kapısı'na girdiğini, Chelestra'yı terk ettiğini, kötülüklerini diğer dünyalara götürdüklerini biliyordu, çünkü babası söylemişti...

... "Bu benim hatam, oğlum," dedi Samah. "Abarrach'a, gitmemin bir sebebi, telafi etmeyi, korkunç yılanları yok etmenin bir yolunu bulmayı ummam. Baştan beri," -tereddüt etti, oğluna indirdiği gözkapaklarının altından baktı- "Baştan beri Alfred'in haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Gerçek kötülük burada, Onu biz yarattık."

Babası elini kendi yüreğinin üzerine koymuştu,

Ramu anlamadı. "Baba, bunu nasıl söylersin Yarattıklarına bak! Bunlar kötü değil."

Ramu, yalnızca Kadeh'in binalarını, topraklarını, ağaçlarını ve bahçelerini değil, su dünyasının kendisini, hatta onun da ötesinde hava, ateş ve taş dünyalarını içeren geniş bir süpürme hareketi yaptı.

Samah oğlunun gösterdiği yere baktı. "Yalnızca yok ettiklerimizi görüyorum," dedi.

Bunlar, Ölüm Kapısı'na yürümeden önceki son sözleriydi.

"Hoşçakal, baba," diye seslendi Ramu arkasından. "Arkanda yürüyen alaylarla muzaffer döndüğün zaman moralin düzelecektir."...

Ama Samah dönmedi. Ve ondan haber alınmadı.

Ve şimdi Ramu bunu kabullenmekten nefret etse de, menschler aslında tanrılarını altetmişlerdi. Bizi altettiler! Üstlerini! Ramu mevcut güçlükten çıkış yolu göremiyordu. Sel kapakları büyü yok eden suyun altında olduğundan, Sartanlar sel kapaklarını büyüleri ile yok edemiyorlardı. Mekanik yöntemlere başvurabiliriz. Sartan kütüphanesinde, kadim günlerde patlayıcı nesnelerin nasıl yapıldığını anlatan kitaplar var.

Ama Ramu kendi kendini kandıramazdı. Ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı, onlara baktı. Avuçları yumuşak ve pürüzsüzdü, parmakları uzun ve biçimliydi. Hayali olan şeylerle ilgilenmesi öğretilmiş, bir yaratıcının elleri. Bir zanaatkarın değil. En beceriksiz cüce bile, Ramu'nun yalnızca ellerini kullanarak yapmasının saatler alacağı bir şeyi göz açıp kapayana kadar imal edebilirdi.

"Devirlerden sonra sel kapaklarını kapatacak ya da tıkayacak mekanik bir yöntem üretebiliriz. Ama o noktada mensch oluruz," dedi Ramu kendi kendine. "Sel kapaklarını açıp suyun içeri akmasına izin vermek daha iyi!"

O zaman aklına bir fikir geldi. Belki biz gitmeliyiz. Bırak bu dünya menschlerin olsun. Bırak kendi kendilerine baksınlar. Bırak, Alfred'in diğer dünyalardaki menschlerin yaptığını söylediği gibi birbirlerini yok etsinler.

Bırak ele avuca sığmaz, nankör çocuklar eve döndüklerinde, kahırlarını çeken ebeveynlerinin gitmiş olduğunu görsün.

Aniden diğer Konsey üyeleri'nin endişeli ifadelerle bakıştıklarını fark etti. Karanlık düşüncelerinin yüzüne yansıdığını çok geç fark etti. İfadesi sertleşti. Şimdi gitmek teslim olmak; yenildiklerini itiraf etmek olurdu. Bunu yapmaktansa, o mavi-yeşil suda boğulmayı tercih ederdi.

"Ya menschler Kadeh'i terk ederler, ya da kontrolümüz altında yaşamayı kabul ederler. Yalnızca bu iki seçenekleri var. Sanırım Konsey'in geri kalanı da onaylıyor." Ramu çevresine bakındı.

Konsey'in geri kalanı onayladı, en azından sesli olarak. Herhangi bir anlaşmazlık yüksek sesle ifade edilmedi. Bu, ayrılık zamanı değildi.

"Eğer menschler bu şartları kabul etmeyi reddederlerse," diye devam etti Ramu kaşlarını çatarak, yavaş yavaş, açıkça konuşarak ve bakışları odadaki her kişinin üze!ine teker teker dikilerek, "bunun sonuçları olur. Kötü sonuçlar. Onlara bunu söyleyebilirsiniz. "

Konsey üyeleri daha umutlu, rahatlamış görünüyordu. Konsey üyesi'nin bir planı olduğu açıktı. İçlerinden birini menschlerle konuşmak üzere seçtiler, sonra sel sularının yarattığı zararları temizlemek gibi başka işlere döndüler. Değerlendirecek başka konu kalmadığında, Konsey oturuma son vermeye karar verdi. Çoğu işlerini halletmeye gitti, ama birkaçı arkada kaldı, Konsey üyesi'nin aklında ne olduğuna ilişkin bir ipucu yakalamayı umarak Ramu ile konuştular.

Ramu sır saklamak konusunda ustaydı. Hiçbir şey belli etmedi ve sonunda diğer Konsey üyeleri gitti. Ramu düşünceleriyle başbaşa kalmaktan memnun, masada kalmıştı. Aniden yalnız olmadığını fark etti.

Odaya yabancı bir Sartan girmişti.

Adam tanıdık geliyordu, ama hemen hatırlamadı. Ramu, nereden tanıdığını çıkarabilmek için adama dikkatle baktı. Kadeh'te yüzlerce Sartan yaşıyordu. İyi bir politikacı olan Ramu her birinin yüzünü tanıyordu ve genellikle isimlerini de hatırlıyordu. Bu adamı tanımaması onu rahatsız etmişti. Yine de adamı daha önce gördüğünden emindi.

Ramu nazikçe ayağa kalktı. "İyi günler, bayım. Eğer Konsey'e başvurmak için geldiysen, geç kaldın. Dağıldık."

Sartan gülümsedi ve başını salladı. Orta yaşlı, yakışıklı, saç çizgisi gerilemekte olan, güçlü çeneli ve burunlu, hüzünlü ve düşünceli gözleri olan bir adamdı.

"Demek tam zamanında gelmişim," dedi Sartan, "çünkü seninle konuşmak istiyorum, Konsey üyesi. Eğer Samah ile Orla'nın oğlu Ramu isen."

Ramu kaşlarını çattı, annesinden bu şekilde bahsedilmesine sinirlenmişti. Annesi halkına karşı işlediği suçlardan ötürü sürgüne gönderilmişti; adı bir

daha asla söylenmeyecekti. Tam bu konuda bir yorum yapacaktı ki, belki de bu yabancı Sartan'ın (adı neydi) Orla'nın sapkın Alfred ile birlikte Labirent'e sürüldüğünü bilmediği geldi. Kuşkusuz dedikodular haberi yaymıştı, ama, Ramu itiraf etmek zorundaydı, bu vakur yabancı bahçe duvarı üzerinden dedikodu yapacak bir tipe benzemiyordu.

Ramu sinirini bastırdı, yorum yapmadı. Soruyu, yabancıya bir ipucu verebilecek hafif bir vurguyla yanıtladı. "Ben Ramu'yum, Samah'ın oğlu."

Bu noktada, Ramu bir sorunla karşı karşıya kaldı. Adamın ismini sormak politik açıdan iyi bir hareket olmayacaktı, Ramu'nun onu hatırlamadığını açığa çıkaracaktı. Bunu aşmak için diplomatik yöntemler vardı, ama - genellikle açıksözlü ve içten bir adam olan-Ramu'nun aklına o anda hiçbiri gelmiyordu.

Ama yabancı Sartan sorunu çözdü. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi, Ramu?"

Ramu kızardı, nazik bir yanıt verecek oldu, ama Sartan devam etti.

"Şaşırtıcı değil. Uzun, çok uzun zaman önce karşılaşmıştık.

Koparılış'tan önce. Ben baştaki Konsey'in bir üyesiydim. Babanın iyi bir dostuydum."

Ramu'nun ağzı açık kaldı. Şimdi hatırlıyordu... bir açıdan. Bu adamla ilgili huzursuz edici birşeyler hatırlıyordu. Ama daha da önemlisi, bu Sartan'ın bir Chelestra vatandaşı olmadığının açık olmasıydı. Bu da bir başka dünyadan geldiği anlamına geliyordu.

"Arianus," dedi Sartan gülümseyerek. "Hava dünyası. Büyülü uyku. Tıpkı sen ve halkın gibi, sanırım."

"Seninle tekrar karşılaştığımız için memnun oldum, bayım," dedi Ramu, karışan kafasını düzenlemeye, bu adam hakkında bildiklerini hatırlamaya çalışarak. Aynı zamanda, bu yabancının getirdiği yeni umuda seviniyordu. Demek Arianus'ta hayatta kalan Sartanlar vardı!

"Umarım alınmazsın, ama dediğin gibi uzun zaman oldu. Adın..."

"Bana James diyebilirsin," dedi Sartan.

Ramu ona güvensizce baktı. "James bir Sartan ismi değil."

"Evet, haklısın. Ama bir yurttaşım Arianus'ta gerçek Sartan isimlerimizi kullanmaya alışık olmadığımızı söylemiş olmalı. Alfred'le tanıştın sanırım."

"Sapkın mı? Evet, onunla tanıştım." Ramu sertti. "Sürgüne gönderildiği konusunda seni uyarmam adil olur sanırım..."

Ramu'nun içinde birşeyler kıpırdandı, uzak bir anı, ama Alfred hakkında değildi. Daha eski, çok daha geride.

Neredeyse yakalayacaktı, ama ellerini alnının üzerine koyamadan, yabancı Sartan bozdu onu.

James kasvetle başını sallıyordu. "Alfred hep sorun çıkarırdı. Bu düşüşünü duymak beni şaşırtmadı. Ama ben ondan bahsetmeye gelmedim. Daha üzücü bir görev için geldim. Mutsuz haberler ve kötü gelişmeler getiriyorum."

"Babam," dedi Ramu,geri kalan her şeyi unutarak. "Babamdan haber getirdin."

"Sana bunu söylemek beni üzüyor." James Ramu'ya yaklaştı, elini genç adamın koluna koydu. "Baban öldü."

Ramu başını eğdi. Bir an bile yabancının sözlerinden kuşku duymamıştı. Bir süredir yüreğinde biliyordu zaten.

"Nasıl öldü?"

Sartan daha da ciddileşti, hüzünlendi. "Abarrach zindanlarında, kendine Xar diyen, Patrynlerin Lordu'nun ellerinde öldü."

Ramu kaskatı kesildi. Uzun dakikalar boyunca konuşamadı; sonra alçak sesle sordu, "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yanındaydım," dedi James yumuşak sesle, genç adamı dikkatle süzerek. "Lord Xar beni de yakaladı."

"Ve kaçtın, öyle mi? Ama babam kaçamadı." Ramu dik dik baktı ona.

"Üzgünüm, Konsey üyesi. Benim kaçmama bir arkadaşım yardım etti. Baban için yardım çok geç geldi. Biz ona ulaşana kadar..." James içini çekti.

Ramu karanlıklara boğuldu. Ama öfke kısa sürede acısını yakıp yok etti -öfke, nefret ve intikam arzusu.

"Bir arkadaşın sana yardım etti. O zaman Abarrach'ta yaşayan Sartanlar var."

"Ah, evet," diye yanıt verdi James kurnaz bir bakışla.

"Abarrach'ta pek çok Sartan var. Önderlerinin adı Balthazar. Bunun bir Sartan ismi olmadığını biliyorum," diye ekledi çabucak, "ama bu Sartanların on ikinci nesil olduğunu hatırlamalısın. Eski adetlerin çoğunu unutmuşlar."

"Evet, elbette," diye mırıldandı Ramu, konuyu daha fazla düşünmeden. "Ve bu Lord Xar'ın da Abarrach'ta yaşadığını söylüyorsun. Bu ancak bir şeye işaret eder."

James kasvetle başını. salladı. "Patrynler Labirent'ten kaçmaya çalışıyor -bahsettiğim kötü gelişmeler bunlar. Son Kapı'ya saldırı düzenliyorlar."

Ramu şaşakalmıştı. "Ama onlardan binlercesi olmalı..."

"En azından," diye karşılık verdi James kendinden hoşnut bir biçimde. "Tüm halkın ve Abarrach Sartanları birleşmeli..."

"... ve bu kötülüğü durdurmalı!" diye bitirdi Ramu, yumruklarını sıkarak.

"Bu kötülüğü durdurmalı," diye tekrarladı James, sonra ciddiyetle ekledi. "Bir an önce Labirent'e gitmelisin. Bence babanda bunu isterdi."

"Kesinlikle." Ramu'nun aklı hızla çalışıyordu. Bu adamı nerede, hangi şartlar altında gördüğünü düşünmeyi tamamen unuttu. "Ve bu sefer, düşmanımıza merhamet göstermeyeceğiz. Babamın hatası buydu."

"Samah hatalarının bedelini ödedi," dedi James sessizce, "ve affedildi."

Ramu onu dinlemedi. "Bu sefer, Patrynleri bir zindana kapatmayacağız. Bu sefer, onları yok edeceğiz -tamamen."

Topuklarının üzerinde döndü, tam çıkacaktı ki, görgü kurallarını hatırladı. Yaşlı Sartan'a döndü. "Bu haberi getirdiğin için sana teşekkür ederim, bayım. Babamın intikamının alınacağından emin olabilirsin. Şimdi gitmeli, konuyu diğer Konsey üyeleri ile tartışmalıyım, ama hizmetkarlardan birini sana göndereceğim. Benim evimde konuk olacaksın. Rahatını sağlayabilmek için yapabileceğim başka şey var mı..."

"Gerekli değil," dedi James, elinin bir hareketiyle. "Sen Labirent'e git. Ben idare edebilirim."

Ramu yine aynı huzursuzluk ve rahatsızlık duygusunu hissetti. Yabancı Sartan'ın getirdiği bilgiden kuşku duymuyordu. Bir Sartan bir diğerine yalan söyleyemezdi. Ama yolunda olmayan birşeyler vardı... Bu adamda ne vardı?

James Ramu'nun bakışları altında kıpırdamadan, gülümseyerek durdu.

Ramu hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti. Muhtemelen önemli değildi zaten. Hiçbir şey. Dahası, üzerinden uzun zaman geçmişti. Şimdi daha acil sorunlar vardı. Eğilerek Konsey Odası'ndan çıktı.

Yabancı Sartan odada kaldı, giden adamın arkasından baktı. "Evet, beni hatırlıyorsun, Ramu. O gün, Koparılış günü beni tutuklamaya gelen muhafızların arasında sen de vardın. Beni Yedinci Kapı'ya sürüklemeye geldin. Samah'a onu durduracağımı söylemiştim. Benden korkuyordu. Şaşırtıcı değil. O sıralar her şeyden korkuyordu."

James içini çekti.

Taş masaya yürüdü, parmağını tozların üzerinde gezdirdi.

Sele rağmen tavandan toz dökülmeye, Kadeh'teki her şeyi ince, beyaz bir tozla kaplamaya devam ediyordu.

"Ama siz geldiğiniz zaman ben çoktan gitmiştim Ramu. Arkada kalmayı tercih ettim. Koparılış'ı durduramazdım ve bu yüzden arkada bıraktıklarınızı korumaya çalıştım. Ama onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Ölen çok fazla kişi vardı. Hiç kimseye fazla faydam olmadı.

"Ama şimdi oluyor."

Sartan'ın görünüşü değişti. Yakışıklı, orta yaşlı adam değişti, bir anda uzun, dağınık sakalları olan, fare grisi cüppe giyen ve perişan, şekilsiz bir şapka takan yaşlı bir adama dönüştü. Yaşlı adam kendisiyle gurur duyarmış gibi görünerek sakalını sıvazladı.

"Domuz kahvaltısı demek! Neler yaptığımı duyana kadar bekle! Tam da olması gerektiği gibi hallettim. Tıpkı bana söylediğin gibi yaptım, seni fazla uzamış ejder kurbağası...

"Yani" -Zifnab sakalını düşünceli düşünceli çekiştirdi- "sanırım söylediğin gibi yaptım. 'Ne pahasına olursa olsun, Ramu'yu Labirent'e gönder.' Evet, sözlerin tam olarak böyleydi.. .

"Sanırım sözlerin tam olarak böyleydi. Ama, şimdi düşünüyorum da..." Yaşlı adam sakalını düğüm düğüm bükmeye başladı. "Belki de, 'Ne pahasına olursa olsun, Ramu'yu Labirent'ten uzak tut' idi...

"'Ne pahasına olursa olsun' kısmını tam olarak doğru yaptım," Zifnab bu gerçek karşısında rahatlamış gibiydi. "Daha sonraki kısmı biraz karıştırmışım. Belki... Belki geri dönüp senaryoyu kontrol etsem iyi olacak."

Yaşlı adam kendi kendine mırıldanarak bir duvara yürüdü ve yok oldu.

Tam o sırada Konsey Odası'na giren bir Sartan, sert bir sesin kasvetle, "Bu sefer ne yaptınız, efendim" dediğini duyunca irkildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

Pryan'ın mavi-yeşil ejderi ağaç tepelerinin üzerinde yükseldi. Alfred bir kez yere baktı, ürperdi ve o yön dışındaki herhangi bir yere bakmasının daha iyi olacağına karar verdi. Bir şekilde, kanatlı olan kendisi iken uçmak daha farklıydı. Ejderin pullarına daha sıkı tutundu. Katı zeminin çok, çok yükseğinde süzülmekte olan bir ejderin sırtına tehlikeli bir biçimde, kararsızca tünemiş olduğu gerçeğini aklından çıkarmaya çalışarak, o harika güneş ışığının kaynağını aradı. Kalelerden geldiğini biliyordu, ama onlar Pryan'daydı. Işık nasıl Labirent'i aydınlatırdı? Yavaşça, dikkatle dönerek çekingenlikle omzunun üzerinden arkaya bakma tehlikesini göze aldı.

"Işık Vorteks'ten geliyor," diye bağırdı Vasu. Reis bir başka ejderin üzerinde uçuyordu. "Bak, yıkılmış dağa doğru bak."

Endişeyle ejdere tutunarak cesaret edebildiğince dikilen Alfred söylenen yöne baktı. Hayranlık içinde nefesini tuttu.

Sanki dağın yüreğinde bir güneş parlıyor gibiydi. Parlak ışınlar her çatlak, her aralıktan sızıyor, gökyüzünü aydınlatıyor, toprakların üzerine dökülüyordu. Işık Abri'nin gri duvarlarına dokunuyor, onların gümüş gibi parlamasına sebep oluyordu. Onca uzun süredir Labirent'in gri gündüzünde yaşayan ağaçlar, yaşlı bir adamın ağrıyan parmaklarını sıcak ateşe uzatması gibi, bükük dallarını bu yeni şafağa uzatıyorlardı sanki.

Ama, Alfred hüzünle, ışığın Labirent'in içlerine işleyemediğini gördü. Engin bir karanlıktaki minik bir mum aleviydi; o kadar. Ve karanlık kısa sürede onu tüketti.

Alfred elinden geldiğince izledi ışığı, ta ki umudu yasaklamak için yüzüne uzatılan kemikli eller gibi keskin, çentikli dağlar ışığı örtene kadar. İçini çekti, öne döndü ve ufuktaki alev alev kırmızı parıltıyı gördü.

"O nedir?" diye seslendi. "Biliyor musun?"

Vasu başını salladı. "Abri saldırısından sonraki gece başladı. Son Kapı o yönde."

"Elflerin Volkaran Adaları'ndaki bir kenti yaktıklarını görmüştüm," dedi Usta Hugh, görmek için kara gözlerini kısarak. "Alevler evden eve sıçradı. Isı o kadar şiddetliydi ki, bazı evler yangın onlara ulaşmadan patladı. Geceleyin, alevler gökyüzünü aydınlatıyordu. Buna çok benziyordu."

"Kuşkusuz lordum tarafından, kötü ejder-yılanları uzak tutmak için yaratılmış büyülü bir ateş," dedi Marit soğuk soğuk.

Alfred içini çekti. Nasıl Lord Xar'a inanmaya devam edebiliyordu ki? Marit'in saçları, Xar onları bağlayan deseni silerken akan kendi kanı ile yapış yapış olmuştu. Belki de sebebi buydu. O ve Xar iletişim halindeydi. Onları Xar'a eleveren oydu, yerlerini bildirmişti. Belki, bir şekilde Xar etkisini devam ettiriyordu.

"Onu en başta durdurmalıydım," dedi Alfred kendi kendine. "Onu Vorteks'e getirdiğim zaman deseni gördüm. Ne anlama geldiğini anladım. Haplo'yu, Marit'in ona ihanet edeceği konusunda uyarmalıydım."

Ve sonra, her zamanki gibi, Alfred kendi kendisiyle tartışmaya başladı. "Ama Marit Chelestra'da Haplo'nun hayatını kurtardı. Onu sevdiği açıktı. Ve Haplo'da onu seviyordu. Bir nefret zindanına sevgi getirdiler. Nasıl kapıyı buna kapatabilirdim ki? Ama belki de Haplo'ya söylesem, kendini koruyabilirdi. .. Bilmiyorum." Alfred hüzünle içini çekti. "Bilmiyorum... En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım... Ve kim bilir? Belki de lorduna inancı doğrudur."

Pryan'ın mavi-yeşil ejderleri Labirent'te uçtu, yüksek dağların çevresinden dolaştı, geçitlere daldı. Son Kapı'ya yaklaştıkça alçaldılar, ağaç tepelerini süpürerek, dikkatli gözlerden saklandılar. Karanlık koyulaştı, doğal olmayan bir karanlıktı bu, çünkü gecenin çökmesine daha saatler vardı. Bu karanlık yalnızca gözleri değil, aklı ve yüreği de etkiliyordu. Ejder-yılanların yarattığı kötü, büyülü bir karanlıktı, yalnızca çocukluğumuzdan tanıdığımız, çağlar kadar yaşlı bir korkuyu uyandırıyordu. Gözle görülemeyen yerlerde saklanan, üzerimize atlayıp yere yıkmaya hazır bilinmeyen, tiksinti verici şeylerden bahsediyordu.

Kendi uyarıcı rün ışığının aydınlığıyla yıkanan Marit'in yüzü solgun ve gergindi. Alnındaki kan karşıtlık yaratarak siyah görünüyordu. Usta Hugh devamlı dönüp çevreye bakıyordu.

"İzleniyoruz," diye uyardı.

Karanlıkta kahkaha atan, alaycı yankılar gibi sıçrayan bu söz üzerine Alfred büzüldü. Çökerek, ejderin boynunun arkasına saklanmaya çalışan Alfred bayılacak gibi oldu -tercih ettiği savunma yöntemiydi bu. İşaretleri tanıyordu ve onlara karşı mücadele etti: başının dönmesi, midesinin büzülmesi, alnının ter damlalarıyla kaplanması. Yüzünü ejderin soğuk pullarına dayadı ve gözlerini kapattı.

Ama kör olmak görmekten daha kötüydü, çünkü Alfred aniden havada düştüğü, yere doğru sarmallar çizdiği, düşüşünü durduramayacak kadar zayıf ve yaralı olduğu zamanı canlı bir şekilde hatırladı. Yer çılgınca dönüyor, onu karşılamak için yükseliyordu...

Bir el onu sarstı.

Alfred inleyerek dikildi.

"Neredeyse düşüyordun," dedi Usta Hugh ona. "Bayılmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"H -hayır," diye mırıldandı Alfred.

"Güzel," dedi Usta. "İleriye bir göz at."

Alfred doğrulup oturdu, yüzündeki soğuk terleri sildi. Gözlerindeki, baş dönmesinden kaynaklanan sisin açılması bir dakika aldı ve başta ne gördüğünden emin değildi. Karanlık çok koyuydu ve şimdi boğucu bir dumanla karışmıştı...

Duman. Her şey dehşet 'verici şekilde odağa gelirken Alfred bakakaldı.

Nexus şehri, Sartanların düşmanları için inşa ettiği güzel şehir alevler içindeydi.

Pryan'ın ejderleri ejder-yılanların büyülü karanlığından etkilenmemişlerdi. Hatasızca uçuyor, hedefleri her neresiyse, ona sadık kalıyorlardı. Alfred'in nereye götürüldüklerine dair en ufak bir fikri bile yoktu ve aldırmıyordu da. Neresi olursa olsun, korkunç olacaktı. Yüreği acıyarak, dehşet içinde, arkasını. dönüp dağdan dökülen parlak ışığa doğru kaçmayı istedi.

"Bu ejderin sırtına binmem iyi oldu," dedi Vasu ağırbaşlılıkla, sesi karanlığın içinden gelerek. Derisindeki rünler, kırmızı ve mavi parlıyordu. "Aksi halde, buraya kadar gelecek cesareti bulamazdım."

"Söylemeye utanıyorum, Reis," dedi Marit alçak sesle, "ama ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Utanmak yok," dedi ejder. "Yılanların içinize ektiği tohumlardan korku büyüyor. Korkunun kökleri içinizdeki her karanlık parçayı, her anıyı, her kabusu arıyor ve bulduğu zaman köklerini o karanlık parçalara daldırıp kana kana içiyor. Korkunun kötücül bitkisi gelişiyor."

"Onu nasıl yok edebiliriz?" dedi Alfred titrek sesle. "Edemezsiniz," dedi ejder. "Korku sizin bir parçanızdır. Yılanlar bunu biliyor ve kullanıyorlar. Korkunun sizi ele geçirmesine izin vermeyin. Korkudan korkmayın."

"Tam da hayatım boyunca benim yaptığım şey!" dedi Alfred üzüntü içinde.

"Tüm yaşamın boyunca değil," dedi ejder -ve Alfred hayaletmiş olabilirdi, ama ejderin gülümsediğini gördüğünü sandı.

Marit Nexus'un binalarına baktı. Duvarları, sütunları, kuleleri ve burçları artık, yok eden alevlerin içten aydınlattığı siyah iskeletler gibiydi. Binalar taştan yapılmıştı, ama destek kirişleri, içlerindeki zeminler ve duvarlar ahşaptı. Taşlar, Sartanların ördüğü, Patrynlerin güçlendirdiği rünler tarafından korunuyordu. Marit başta şehrin nasıl düşebildiğini merak etti; sonra Abri duvarlarını hatırladı. Onlar da rün büyüsü ile korunuyordu. Yılanlar kendilerini duvarlara fırlatmış, küçük çatlakların oluşmasına sebep olmuştu. Bu çatlaklar genişlemiş, rünleri kırana, büyüyü bozana kadar yayılmışlardı.

Nexus. Marit şehri hiç güzel saymamıştı. Onu hep, çoğu Patryn gibi pratiklik temelinde düşünmüştü. Duvarları kalın ve sağlamdı, sokakları düzgün ve iyi yapılmıştı, binaları güçlü, katı ve dayanıklıydı. Şimdi, onu yok eden ateşlerin ışığında, yüksek kulelerin zarafetini ve narinliğini, tasarımının sade ahengini fark etti. O izlerken kulelerden biri devrildi, kıvılcım sağanakları ve bir duman bulutu saçarak düştü.

Marit ümitsizliğe kapıldı. Lordu bunun olmasına izin vermiş olamazdı. Burada olamazdı. Ya da buradaysa bile, şimdi ölmüş olmalıydı. Artık tüm halkı ölmüş olmalıydı.

"Bak!" diye haykırdı Vasu aniden. "Son Kapı! Hala açık! Hala elimizde!"

Marit bakışlarını yanan şehirden çevirdi, duman ve karanlığın içinden bakarak görmeye çalıştı. Ejderler kanatlarını eğdiler, döndüler, geniş sarmallar çizerek alçalmaya başladılar.

Yerdeki Patrynler yüzlerini yukarıya çevirdiler. Marit, yüz ifadelerini göremeyecek kadar yüksekteydi, ama eylemlerine bakarak, akıllarından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Büyük bir kanatlı yaratık ordusunun gelmesi tek bir şeye işaret edebilirdi -yenilmeye. Ölüm darbesi.

Korkularını anlayan Vasu şarkı söylemeye başladı; sesi -Sartan rün dilini kullanarak- dumanın ve alevlerle aydınlanmış karanlığın içinde açıkça işitildi.

Marit sözleri anlayamıyordu; anlaşılmalarının istenmediği duygusuna kapıldı. Ama cesaretini yükseltti. Onu boğacak gibi olan korkunç dehşet büzüldü ve gücünün bir kısmını kaybetti.

Yerdeki Patrynler hayret içinde yukarı baktılar. Vasu'nun şarkısı, cesaret haykırışları koparan ve savaş şarkıları söyleyen Patryn sesleriyle karşılandı. Ejderler alçaktan uçarak yolcularının aşağı atlamasına izin verdiler. Sonra gökyüzüne döndüler, bazıları çemberler çizerek nöbet tuttular, diğerleri gidip düşman aradılar ya da savaş alanına daha fazla Patryn getirmek için geri döndüler.

Labirent ile Nexus arasında Sartan rünleri ile kaplı bir duvar duruyordu - onlara dokunan her şeyi öldürebilecek kadar güçlü rünlerle kaplı. Duvar muazzamdı, düzensiz, dev bir yarım daire biçiminde bir dağdan diğerine uzanıyordu. Duvarın her iki tarafında çıplak düzlükler yayılıyordu. Bir yanda Nexus şehri yaşam sunuyordu; diğer yanda ise Labirent'in karanlık ormanları ölüm.

Son Kapı'yı görebilecekleri bir yere gelenler, ona ulaşmaya çalışırken en büyük tehlike ile karşı karşıya kalıyorlardı. Düzlükler ıssızdı, üzerinde sığınılabilecek herhangi bir şey yoktu, düşman geçmeye, kalkışan herkesi açıkça görebiliyordu. Labirent'in kurbanlarını alıkoymak için son şansı buradaydı. Burada, bu düzlükte, Marit neredeyse ölecekti. Lordu onu burada kurtarmıştı.

Büyü ve savaşla altüst olmuş toprakların üzerinde uçarken, Marit bitkin, kanlar içindeki Patrynleri tarayarak Xar'ı aradı. Burada olmalıydı! Olmak zorundaydı! Duvar duruyordu, Kapı dayanıyordu. Bu harika büyüyü yalnızca lordu yapabilirdi.

Ama kalabalığın içindeyse bile, Marit onu bulamamıştı. Ejder yere indi, Patrynler uzakta durarak, kuşkuyla, karanlık bakışlarla onu süzdüler. Vasu'yu taşıyan ejder de indi. Diğerleri gökyüzüne ve görevlerinin başına dönerken, bu iki ejder bekledi.

Ormanlarda kurt-adamların ulumaları yankılandı, kaodinlerin savaştan önce çıkardıkları sinir bozucu tıkırdamayla noktalandı. Dumanın içinden sayısız kızıl ejder uçtu, pulları alevler içindeki şehrin kırmızılığını yansıttı, ama saldırmadılar. Marit hayretler içinde, yılanlardan iz olmadığını fark etti.

Ama yakında olduklarını biliyordu; derisindeki desenler, ateş kadar kırmızı yanıyordu.

Abri Patrynleri bir araya geldi, sessizce reislerinin emirlerini bekledi. Vasu gidip, kendini Kapı'daki Patrynlere tanıtmıştı. Marit, hala Lord Xar'ı arayarak ona eşlik etti. Ellerini ovuşturarak, hüzünle duvara bakmakta olan Alfred'in yanından geçtiler.

"Bu canavarca zindanı biz yaptık," diye hayıflanıyordu yumuşak sesle. "Bunu biz yaptık!" Başını salladı. "Hesabını verecek o kadar çok şeyimiz var ki! O kadar çok."

"Evet, ama şimdi değil!" diye azarladı onu Marit. "Halkıma bir Sartan'ın burada ne yaptığını açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Seni paramparça etmeden önce açıklamama izin vermezler. Sen ve Hugh, elinizden geldiğince ortalarda görünmeyin. "

"Anlıyorum," dedi Alfred mutsuzca.

"Hugh, ona gözkulak ol," diye emretti Marit. "Ve hepimizin iyiliği için, o lanetli hançeri kontrol altında tut!"

Usta sessizlik içinde başını salladı. Bakışları çevresindeki her şeyi tarıyor, düşünceleri hakkında hiçbir şey yansıtmıyordu. Elini, sanki onu engellemek istercesine Lanetli Hançer'in üzerine koydu.

Vasu yanmış, harap olmuş düzlüklerin ,üzerinde yürüdü, halkı sessizce, ona destek vererek ve saygı göstererek arkasından gitti. Kapı'yı koruyan Patryn grubunun içinden bir kadın ayrıldı ve onu karşılamak için yürüdü.

Marit!in yüreği fırladı. Bu, kadını tanıyordu! Nexus'ta birbirlerine yakın yaşamışlardı. Marit öne fırlayıp, Xar'ın nerede olduğunu, yaralı Haplo'yu nereye götürdüğünü sormak istedi.

İsteğini bastırdı. Vasu konuşmadan kadınla konuşmak ciddi bir kabalık olacaktı. Kadın haklı olarak Marit'i tersleyecek, sorularını yanıtlamayı reddedecekti. Marit kendine hakim olarak, Vasu'ya olabildiğince yakın kaldı. Endişeyle, kendini ele vermesinden korkarak Alfred'e baktı. Alfred kalabalığın kıyısında kaldı, Usta Hugh da yanında. Yakınlarında, siyahlara bürünmüş bir centilmen yalnız duruyordu. Pryan'ın mavi-yeşil ejderi kaybolmuştu.

"Ben Abri köyünden Reis Vasu." Vasu yürek rününe dokundu. "Buradan kapılarca uzakta bir köydür. Bunlar halkım."

"Sen ve halkın hoşgeldiniz, Reis Vasu, ama buraya yalnızca ölmeye geldiniz," dedi kadın.

"İyi dostların arasında öleceğiz," diye karşılık verdi Vasu nazikçe.

"Benim adım Usha," dedi kadın, kendi yürek rününe dokunarak. "Reisimiz öldü. Birden çok kişi öldü," diye ekledi sert bir sesle, bakışları Kapı'ya giderek. "Halkım onlara önderlik etmemi istedi"[6].

Usha, dedikleri gibi, çok kapıdan geçmişti. Saçları gri çizgilerle süslenmişti ve derisi kırışıktı. Ama güçlüydü, fiziksel olarak Vasu'dan çok daha iyi durumdaydı. Aslında, ona çatık kaşlarla ve kuşkulu bir ifadeyle bakıyordu.

"Yanınızda getirdikleriniz, ne tür yaratıklar?" diye sordu, bakışları gökyüzünde dönen ejderlere giderek. "Daha önce Labirent'te benzerlerini hiç görmemiştim,"

"Labirent'te bizim tarafımızda bulunmadığın açık, Usha," dedi Vasu.

Kadın kaşlarını çattı, yanıtın kaçamaklı olduğunu fark etti. Marit Vasu'nun ejderleri nasıl açıklayacağını merak ediyordu. Bir Patryn bir diğerine açık açık yalan söyleyemezdi, ama bazı gerçekler gizli tutulabilirdi. Becerebilse bile, Pryan ejderlerinin varlığını açıklamak uzun sürecekti.

"Bu yaratıkların Labirent'in sizin yaşadığınız kısmından geldiğini mi söylüyorsun Reis?"

"Artık öyle," diye yanıt verdi Vasu ciddiyetle. "Onlar hakkında endişelenmene gerek yok, Usha. Onlar bizim kontrolümüz altında. Çok güçlülerdir ve savaşımıza yardım edecekler. Aslında, bu ejderler bizi kurtarabilir."

Usha kollarını göğsünde kavuşturdu. İkna olmuş görünmüyordu, ama daha fazla tartışmak Vasu'nun otoritesine meydan okumak anlamına gelirdi, hatta belki hükmetme hakkında meydan okumak olarak anlaşılırdı. Arkasında onu sadakatle destekleyen yüzlerce Patryn varken, böyle bir zamanda böyle bir şey yapmak aptalca olurdu.

Sert ifadesi gevşedi. "Tekrar söylüyorum, hoşgeldiniz, Reis Vasu. Sen, halkın ve..." Tereddüt etti, sonra zorlama bir gülümsemeyle, "ejder dediğiniz bu şeyler. Bizi kurtarmaya gelince..." Gülümsemesi silindi. İçini çekti, Nexus'taki yangına baktı. "Bu konuda fazla umut olduğunu sanmıyorum."

"Durumunuz nedir?" diye sordu Vasu.

İki önder konuşmak için çekildiler. Bu noktada, kabileler birbirlerine karışmakta özgürdüler. Abri Patrynleri ilerledi. Yanlarında silah, yiyecek, su ve başka malzemeler getirmişlerdi. İhtiyaç içinde olanlara kendi iyileştirme güçlerini sundular.

Marit Alfred'e endişeli bir bakış daha fırlattı. Neyse ki, kendi başına ve sorun yaratmaktan uzak duruyordu. Hugh'nun Sartan'ın kolunu sıkıca tuttuğunu fark etti. Siyahlı centilmen görünürlerde yoktu. İçi Alfred hakkında rahatlayan Marit, söylediklerini duymaya can atarak Usha ile Vasu'nun arkasından gitti.

".. .yılanlar şafakta saldırdılar," diyordu Usha. "Sayıları muazzam. İlk önce Nexus şehrine saldırdılar. Amaçları bizi şehirde kıstırmak ve orada yok etmekti, sonra, biz öldükten sonra, Son Kapı'yı kapatacaklardı. Planlarını saklamadılar, kahkahalar atarak bize anlattılar. Halkımızın nasıl

Labirent'te kısılı kalacağını, kötülüğün nasıl büyüyeceğini..." Usha ürperdi. "Tehditlerini dinlemek dehşet vericiydi."

"Korkumuzu istiyorlar," dedi Vasu. "Onunla besleniyorlar, güçleniyorlar. Sonra ne oldu?"

"Onlarla savaştık. Savaş ümitsizdi. Büyülü silahlarımız böylesine güçlü bir düşmana karşı faydasızdı. Yılanlar kendilerini şehrin duvarlarına fırlattılar, rünleri kırdılar ve içeri doluştular." Usha yanan binalara baktı. "Bizi, her birimizi o sırada yok edebilirlerdi. Ama bunu yapmadılar. Çoğumuzun hayatta kalmasına izin verdiler. Başta, neden olduğunu anlayamadık. Şansları varken neden bizi öldürmemişlerdi?"

"Sizi Labirent'in içinde istiyorlardı," diye tahmin yürüttü Vasu.

Usha sert bir ifade ile başını salladı. "Şehirden kaçtık. Yılanlar bizi bu yöne sürdüler, onlardan kaçmaya çalışanları öldürdüler. Labirent'in dehşeti ile yılanların dehşeti arasında sıkıştık. Halkımızdan bazıları korkudan deliye dönmüştü. Yılanlar kahkahalar attılar, bizi sardılar, Kapı'ya daha da yaklaştırdılar. Gelişigüzel kurbanlar seçerek dehşet ve kaosu arttırdılar.

"Kapı'dan içeri girdik. Başka ne seçeneğimiz vardı ki Halkımızın çoğu bu cesareti buldu. Bulamayanlar..." Usha sustu. Başını eğerek, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı, tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Onların çığlıklarını uzun süre dinledik."

Vasu yanıt vermekte acele etmedi, kendi öfkesi ve merhameti sesini boğmuştu. Marit daha fazla sessiz kalamadı.

"Usha," dedi ümitsizce. "Ya Lord Xar? O burada, değil mi?"

"Buradaydı," diye yanıt verdi Usha.

"Nereye gitti? Yanında... yanında biri var mıydı?" Marit kekeledi, kızardı.

Usha onu karanlık bir ifadeyle süzdü. "Nereye gittiği konusunda, ne bir şey biliyorum ne de aldırıyorum. Bizi terk etti! Bizi ölüme terk etti!" Yere tükürdü. "Bu Lord Xar için!"

"Hayır!" diye mırıldandı Marit. "Bu mümkün değil."

"Yanında biri var mıydı Bilmiyorum. Görmedim." Usha'nın dudakları kıvrıldı. "Lord Xar bir gemiye binmişti, havada uçan bir gemiye. Ve o işaretlerle kaplıydı." Duvara, Kapı'ya yakıcı bir bakış fırlattı. "Düşmanın rünleriyle!"

"Sartan rünleri mi?" dedi Marit, aniden anlayarak. "O zaman gördüğün Lord Xar olamaz! Yılanların bir hilesi olmalı! O asla Sartan rünleri işlenmiş bir gemiyle uçmaz. Bu onun Xar olmadığını kanıtlar!"

"Tam tersine," dedi bir ses. "Korkarım bu onun Lord Xar olduğunu kanıtlar."

Marit öfkeyle, bu yeni suçlamayla yüzleşmek üzere döndü. Yanında duran siyahlı centilmeni görünce biraz şaşırdı. Adam ona derin bir üzüntüyle bakıyordu.

"Lord Xar Pryan'dan böyle bir gemiyle ayrıldı. Sartan yapımı ve tasarımıydı -ejdere benzeyen bir gemi değil mi, yelkenleri kanat gibi?" Centilmen Usha'ya sorarcasına baktı.

Kadın kısa bir baş sallamayla tarifi onayladı:

"Olamaz!" diye haykırdı Marit öfkeyle. "Lordum gidip halkını bırakamaz! Neler olduğunu gördükten sonra yapmaz bunu! Yılanların ona ihanet ettiğini gördükten sonra yapmaz! Bir şey söyledi mi?"

"Döneceğini söyledi!" diye ısırırcasına konuştu Usha. "Ve ölümlerimizin intikamını alacağını!"

Gözleri çaktı; Marit'e güvensizce baktı.

"Bu anlamanı sağlayabilir, Usha," dedi Vasu, Marit'in dolaşmış, kanla kaplı saçlarını yüzünden çekti, alnındaki yırtık işareti açığa çıkardı.

Usha ona baktı; yüz ifadesi yumuşadı.

"Anlıyorum," dedi. "Senin için üzgünüm."

Usha Marit'e sırtını dönerek Vasu ile konuşmaya devam etti.

"Önerim üzerine halkım -bir kez daha Labirent'te kısılı kalmıştık- büyülerini Son Kapı'yı savunmaya yoğunlaştırdı. Onu açık tutmaya çalışıyoruz. Eğer kapanırsa..." Sertçe başını salladı.

"Bu hepimizin sonu olur," diye onayladı Vasu. "Duvardaki -uzun zaman bir lanet sayılan- Sartan ölüm rünleri şimdi bir nimet oldu. Bizi içeri sürdükten sonra ejderyılanlar Son Kapı'dan içeri giremediklerini, hatta yaklaşamadıklarını gördüler. Duvara saldırdılar, ama yok edemedikleri tek büyü o rünler oldu. Ne zaman rünlere dokunsalar, mavi ışık çevrelerinde akıyor. Acı içinde böğürüp çekiliyorlar. Onları öldürmüyor, ama görünüşe göre zayıflatıyor.

"Bunu görünce, aynı mavi ateşi Son Kapı'ya da işledik. Biz dışarı çıkamıyoruz, ama yılanlar da Kapı'yı kapatamıyor. Yılanlar sinirle bir süre duvarların dışında dolandılar, Sonra, aniden, gizemli bir biçimde gittiler.

"Ve şimdi izciler başka düşmanların -Labirent'in tüm yaratıklarının- arkamızdaki ormanda toplandığı raporluyor. Binlercesi. "

"Demek iki yandan saldıracaklar," dedi Vasu. "Bizi duvara çivileyecekler."

"Ezecekler," dedi Usha.

"Belki de yapamazlar," dedi Vasu. "Eğer biz..."

İkisi strateji ve savunma hakkında konuşmaya devam ettiler. Marit dinlemeyi bıraktı, uzaklaştı. Ne fark ederdi ki? Xar'dan o kadar emindi, o kadar güveniyordu...

"Neler oluyor" diye sordu Alfred endişeyle. Marit'le yalnız kalana kadar bekledi. "Neler oluyor? Lord Xar nerede?"

Marit hiçbir şey söylemedi. Onun yerine siyahlı centilmen yanıt verdi. "Lord Xar, daha önce söylediği gibi Abarrach'a gitti. "

"Haplo yanında mı" Alfred'in sesi titriyordu.

"Evet, Haplo yanında," diye yanıt verdi centilmen yumuşak sesle.

"Lordum Haplo'yu Abarrach'a iyileştirmek için götürdü!"

Marit, karşı çıkmalarını bekleyerek dik dik baktı.

Alfred bir an sessiz kaldı; sonra aniden, konuştu. "Yolum açık. Abarrach'a gideceğim. Belki ben..." Marit'e baktı. "Belki ben yardımcı olabilirim," diye bitirdi.

Marit ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Abarrach'ın yaşayan cesetlerini o da görmüştü. Akılsız kölelere dönüştürülen ölü bedenler. Görmeyen gözlerin içindeki işkenceyi, çürüyen etten zindanının içinden bakan, içeride kısılı kalmış ruhları hatırladı... Haplo'yu gördü...

Nefes alamıyordu. Sarı lekeli bir karanlık onu körleştirdi. Nazik kollar onu yakaladı, ayakta tuttu. Karanlık devam ettiği sürece onların desteğine teslim oldu. Çekilmeye başladığında, Alfred'i itip uzaklaştırdı.

"Beni rahat bırak. Şimdi iyiyim," diye mırıldandı, kendi zayıflığından utanarak. "Ve eğer sen Abarrach'a gidiyorsan, ben de gidiyorum."

Centilmene döndü. "Oraya nasıl gidebiliriz? Gemimiz yok."

"Lord Xar'ın konutunun yakınında bir gemi bulacaksınız," dedi centilmen. "Daha doğrusu, eski konutunun yanında. Yılanlar yaktı onu."

"Ama gemiyi nasıl sağlam bıraktılar?" Marit kuşkulanmıştı. "Bu mantıklı gelmiyor."

"Belki onlara geliyordur," diye yanıt verdi centilmen. "Eğer karar verdiyseniz, hemen gitmelisiniz, yılanlar dönmeden. Eğer Yılan Büyücüsü'nü keşfederlerse ve onu açıkta yakalarlarsa, saldırmakta tereddüt etmezler."

"Ejderyılanlar nerede?" diye sordu Alfred endişeyle.

"Patrynlerin düşmanlarını yönetiyorlar: kurt-adamlar, canavarlar, kaodinler, ejderler. Labirent'in orduları son saldırı için toplanıyor. "

"Onlarla savaşacak çok Patryn kalmadı." Marit gitmek konusunda kararsız kaldı, halkına baktı, düşmanın çokluğunu düşündü.

"Destek kuvvetler yolda," dedi centilmen, güven verici bir gülümsemeyle. "Ve bizim yılan kuzenlerimiz burada bizi bulmayı

beklemiyorlar. Onlar için kötü bir sürpriz olacağız. Birlikte, onları uzun süre uzak tutabiliriz. Ne kadar gerekirse," diye ekledi, Alfred'e tuhaf tuhaf bakarak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Alfred.

Centilmen elini Alfred'in bileğine koydu, ona dikkatle baktı. Ejder'in gözleri Pryan gökleri gibi, Chelestra'nın büyü yok eden suyu gibi mavi-yeşil di. "Unutma, Coren, umudun ışığı artık Labirent'te parlıyor. Ve Kapı kapalı, olsa da parlamaya devam edecek."

"Bana bir şey anlatmaya çalışıyorsun, değil mi? Bilmeceler, kehanetler! Ben bu konuda hiç iyi değilimdir." Alfred terliyordu. "Neden açık açık söylemiyorsun? Bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

"Bu günlerde pek az kişi talimatlara uyuyor," dedi centilmen, başını kasvetle sallayarak. "Hatta basit olanlara bile."

Alfred'in elini okşadı. "Yine de, elimizdekilerle ne yapabiliyorsak, yaparız. İçgüdülerine güven."

"Benim içgüdüm 'genellikle bayılmaktır'" diye itiraz etti Alfred, "Benim ihtişamlı ve kahramanca bir şey yapmamı bekliyorsun. Ama ben o türden biri değilim. Ben Abarrach'a bir dostuma yardım etmek için gidiyorum."

"Elbette öyle," dedi centilmen yumuşak sesle ve içini çekerek sırtını döndü.

Marit iç çekişin içinde yankılandığını işitti, ona Abarrach'ın yaşayan ölülerinin kısılı kalmış ruhlarının yankısını hatırlattı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

NECROPOLİS ABARRACH

Abarrach -ateş dünyası, taş dünyası, ölülerin dünyası. Ve ölümün.

Necropolis'in zindanlarında, ölü bir dünyanın ölü bir şehrinde, Haplo ölüyordu.

Taştan bir yatağa uzanmış, başını taştan bir yastığa dayamıştı. Rahat değildi, ama Haplo rahat arayacak durumu aşmıştı. Korkunç acılar içindeydi, ama acıların en kötüsü artık gitmişti. Perişan nefesinin yakıcılığı dışında hiçbir şey hissetmiyordu ve her nefesi, bir öncekinden daha güç çıkıyordu. O son nefesten, yaşamını desteklemeyecek o son nefesten biraz korkuyordu; boğulma, hırıldama. Hayal ediyor, Chelestra'da, boğulduğunu sandığı zaman gibi olacağından korkuyordu.

Sonra ciğerlerine su çekmiş ve su ona yaşam vermişti. Şimdi içine hiçbir şey çekmeyecekti. Karanlığı uzakta tutmak için mücadele edecekti, dehşet verici, ama kısa bir mücadele.

Ve lordu yanındaydı. Haplo yalnız değildi.

"Bu benim için kolay değil, oğlum," dedi Xar.

Alaycı değildi. Gerçekten de üzülüyordu. Haplo'nun sert yatağının yanına oturan lordun omuzları çökmüş, başı eğilmişti. Olduğundan çok daha yaşlı

görünüyordu. Haplo'nun ölmesini seyreden gözleri akıtamadığı yaşlarla parlıyordu.

Xar Haplo'yu öldürebilirdi, ama öldürmedi.

Xar Haplo'nun hayatını kurtarabilirdi, ama kurtarmadı da.

"Ölmelisin, oğlum," dedi Xar. "Yaşamana izin vermeye cesaret edemem. Sana güvenemem. Benim için ölüyken, canlıyken olduğundan daha kıymetlisin. Ve bu yüzden ölmene izin vermeliyim. Ama seni öldüremem. Sana yaşam verdim. Evet, sanırım bu bana o yaşamı alma hakkını veriyor. Ama yapamam. Sen en iyilerden biriydin. Ve seni seviyordum. Hala seviyorum. Elimden gelse... elimden gelse seni kurtarırdım..."

Xar bitirmedi.

Haplo hiçbir şey söylemedi, itiraz etmedi, yaşamak için yalvarmadı. Bunun lorduna çektirdiği acıyı biliyordu ve eğer bir yol olsaydı, Xar'ın onu kurtaracağını da biliyordu. Ama yoktu. Xar haklıydı. Nexus Lordu artık "oğluna" güvenemezdi. Haplo onunla savaşırdı ve şimdi olduğu gibi, gücü tükenene kadar savaşmaya devam ederdi.

Xar, Haplo'ya gücünü geri vermekle aptallık etmiş olurdu. Haplo öldükten sonra cesedi -zavallı, akılsız, ruhsuz kabuk Xar'ın emrinde olacaktı. Haplo -yaşayan, nefes alan, düşünen Haplo- ise asla.

"Başka yolu yok," dedi Xar, düşünceleri, sık sık olduğu gibi Haplo'nunkilerle paralel akarak. "Ölmene izin vermeliyim. Anlıyorsun, oğlum. Anladığını biliyorum. Yaşamda olduğu gibi ölümde de bana hizmet edeceksin. Ama bu daha iyi. Daha iyi."

Nexus Lordu içini çekti. "Ama bu yine de benim için kolay değil. Bunu da anlıyorsun, değil mi, oğlum?"

"Evet," diye fısıldadı Haplo. "Anlıyorum."

Ve ikisi zindanın karanlığında, birlikte beklediler. Sessizdi; çok, çok sessiz. Xar tüm diğer Patrynlerin onları yalnız bırakmasını emretmişti. İşitilen tek ses Haplo'nun titrek solumasıydı; Xar'ın zaman zaman sorduğu sorular; Haplo'nun fısıldayarak verdiği yanıtlar.

"Konuşmanın sakıncası var mı?" diye sordu Xar. "Eğer sana acı veriyorsa, ısrar etmeyeceğim."

"Hayır, Lordum. Acı hissetmiyorum. Artık değil."

"Bir yudum su, ağzının kumluğunu gidermek için."

"Evet, Lordum. Teşekkür ederim."

Xar'ın dokunuşu serindi. Eli Haplo'nun terle ıslanmış saçlarını ateşli alnından geriye itti. Haplo'nun başını kaldırdı, ölmekte olan adamın dudaklarına bir su kabı tuttu. Lord Haplo'nun başını nazikçe taşın üzerine koydu.

"Seni bulduğum o şehir, Abri şehri. Labirent'te bir şehir. Ve orada olduğunu hiç bilmiyordum. Labirent'in yüreğinde olduğuna göre, şaşırtıcı değil, elbette. Büyüklüğüne bakılırsa, sanırım Abri uzun, çok uzun zamandır oradaydı."

Haplo başını salladı. Çok yorgundu, ama lordunun sesini duymak rahatlatıcıydı. Haplo babasının sırtına bindiği zamanları hatırlar gibi oldu. Oğlanın küçük kolları kaslı omuzlara sarılır, küçük başı uykuyla eğilirdi. Babasının sesini duyabilir aynı zamanda göğsünde gürlemesini hissederdi. Şimdi lordunun sesini de işitiyor ve hissediyordu -tuhaf bir duygu, sanki soğuk, sert taştan gelir gibi.

"Halkımız şehir inşa etmez," diye yorum yaptı Xar. "Sartanlar," diye fısıldadı Haplo.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Uzun zaman önce Samah ile Yediler Konseyi'ne meydan okuyan Sartanlar. Meydan okumaları yüzünden cezalandırıldılar, düşmanları ile birlikte Labirent'e gönderildiler. Ve biz dönüp onları öldürmedik. Bunu tuhaf buluyorum."

"O kadar tuhaf değil," dedi Haplo, Alfred'i düşünerek.

İkisini de yok etmeye kararlı korkunç topraklarda hayatta kalmak için savaşan iki halk için değil. O ve Alfred, ancak birbirlerine yardım ederek hayatta kalmışlardı. Şimdi Alfred Labirent'teydi, Abri'de, belki Haplo'nun halkının hayatta kalmasına yardım ediyordu.

"Bu Vasu, Abri önderi, bir Sartan, değil mi?" diye devam etti Xar. "En azından kısmen Sartan. Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Onunla tanışmadım, ama zihnimin kıyısında gördüm. Çok güçlü, çok becerikli. İyi bir önder. Ama hırslı, kuşkusuz. Özellikle de artık dünyanın Abri'nin duvarları ile sınırlı olmadığını bildiğine göre. Korkarım kendi payını isteyecek. Belki de bütününü. Bu içindeki Sartan. Buna izin veremem. Yok edilmesi gerek. Ve onun gibi başkaları da olabilir. Kanları Sartan kanıyla kirlenmiş olan o halk. Korkarım benim hükümdarlığımı yıkmak isteyecekler."

Korkarım...

Yanılıyorsun, Lordum, dedi Haplo sessizce. Vasu yalnızca halkını düşünüyor, güç elde etmeyi değil. O korkmuyor. O senin eskiden olduğun kişi, Lordum. Senin şimdi olduğun kişi olmayacak -korkan biri. Vasu'dan kurtulacaksın, çünkü ondan korkuyorsun. Sonra Sartan ataları olan tüm Patrynyeri yok edeceksin. Sonra yok edilenlerin dostu olan Patrynleri yok edeceksin. Ve sonunda, senden başka hiç kimse kalmayacak -en çok korktuğun kişiden başka.

"Son başlangıçtır," diye mırıldandı Haplo.

"Ne?" Xar keskin kulaklarla eğildi. "Ne dedin, oğlum?" Haplo hatırlamıyordu. Chelestra'daydı, su dünyasında, deniz suyu içinde süzülüyor, yavaş yavaş dalgalarının altına batıyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Ama artık korkmuyordu. Yalnız biraz hüzünlüydü, biraz pişman. İşleri bitirmeden, yarım bırakmıştı.

Ama onun bıraktığı yerden başkaları devam edecekti. Alfred, sakar, beceriksiz... altın, süzülen ejder. Marit, sevgili, güçlü. Çocukları... bilinmeyen. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Onu tanıyordu. Yüzünü görmüştü... çocuklarının yüzü... Labirent'te. Bunların hepsi... dalgaların üzerinde yüzüyordu.

Dalga onu taşıdı, kucakladı, salladı. Ama eskiden olduğu haliyle gördü -korkunç bir zirveye yükselen, yükselen, sonra aşağı çağlayarak dünyayı

kaplayan, parçalara ayıran bir dalga.

Samah.

Ve sonra dalganın çekilmesi. Enkaz, döküntüler, suyun üzerinde yüzen. Hayatta kalanlar parçalara tutunarak yabancı kıyılarda güvenli bir sığınak bulmuştu. Bir süre geliştiler. Ama dalga kendini düzeltmeli.

Dalga yavaş yavaş yine yükseldi, bu sefer karşı yönde. Dev bir su dağı olarak, yine aşağı dökülüp dünyayı boğmakla tehdit ediyordu.

Xar.

Haplo kısa bir süre çabaladı. Zordu -gitmek zordu. Özellikle de sonunda anlamaya başladığında...

Başlangıç. Xar onunla konuşuyor, tatlı sözler döküyordu. Yedinci Kapı hakkında bir şey. Bir çocuk şiiri. Son başlangıçtır.

Taş yatağın altından, Xar'ın sesinden daha yüksek bir inleme geldi. Haplo elini kıpırdatacak kadar güç buldu. Islak bir yalama hissetti. Gülümsedi, köpeğin ipeksi kulaklarını okşadı.

"Birlikte son yolculuğumuz, oğlum," dedi. "Ama sosis yok... "

Acı geri dönmüştü. Kötü. Çok kötü.

Bir el elini tuttu. Boğum boğum ve yaşlı, güçlü ve destekleyici bir el.

"Sakin ol, oğlum," dedi Xar, sıkı sıkı tutarak. "Sakin yat. Çabalamayı bırak. Bırak, gitsin..."

Acı korkunçtu.

"Bırak, gitsin..."

Haplo gözlerini kapatarak son nefesini verdi ve dalgaların altına battı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

NECROPOLİS
ABARRACH

Xar elini Haplo'nun bileğine sardı. Artık içinde can atmadığını hissettiği halde elini bilekten çekmedi. Xar sessizce, karanlığa bakarak ve başta hiçbir şey görmeyerek oturdu. Ve sonra, zaman geçtikçe ve parmaklarının altındaki et soğuyunca, Xar kendini gördü.

Ölüsüyle yalnız, yaşlı bir adam.

Kendi mezarı olan bir dünyanın yüzeyinin çok altında, bir zindan hücresinde oturan yaşlı bir adam. Yaşlı bir adam, başı eğik, omuzları çökmüş, kaybına ağlayan. Haplo'ya. Babası olduğu oğullardan daha kıymetli. Ama Haplo'dan da fazlası vardı.

Acı karanlığa karşı gözlerini kapatan Xar bir başka karanlık gördü, Son Kapı'ya çöken korkunç bir karanlık. Ona umutla bakan halkının yüzlerini gördü. Gemisi onu Ölüm Kapısı'na uçurmadan önce o umudun inanmazlığa, sonra bazılarında korkuya, diğerlerinde öfkeye dönüştüğünü gördü.

Bir zamanı hatırlıyordu, sayısız zamanı, Labirent'ten yorgun, yaralı ve muzaffer çıkardı. Sert ve suskun halkı fazla konuşmazdı, ama sessizlikleri bile etkileyiciydi. Gözlerinde saygı görürdü, sevgi, hayranlık...

Xar, Haplo'nun gözlerine baktı -iri iri açılmış, bakan gözler-ve lord yalnızca boşluk gördü.

Xar, Haplo'nun bileğini bıraktı. ümitsizlikle karanlık hücrede çevresine bakındı.

"Nasıl bu hale geldim?" diye sordu kendi kendine. "Başladığım yerden, nasıl buraya geldim?"

Ve karanlığın içinde ıslıklı, tıslayan bir kahkaha işittiğini sandı.

Xar öfkeyle ayağa fırladı. "Kim var orada?" diye seslendi. Yanıt gelmedi, ama sesler de kesildi.

Ama kendinden şüphe ettiği an geçmişti. O tıslayan kahkaha boşluğun öfke ile dolmasına sebep olmuştu.

"Halkım şimdi benim hakkımda hayal kırıklığı içinde," diye mırıldandı Xar kendi kendine. Yavaş yavaş, kararlılıkla cesede döndü. "Ama onlara zaferle, Yedinci Kapı'dan gelerek, yanımda fethedebilecekleri, hükmedecekleri tek bir dünya getirerek katılırsam -o zaman bana eskiden olduğu gibi saygıduyarlar!

"Yedinci Kapı," diye fısıldadı Xar, nazikçe, sevecenlikle cesedi düzeltirken, gevşek kolları göğüste kavuşturur, bacakları uzatırken. Son olarak boş gözleri kapattı. "Yedinci Kapı, oğlum. Canlı bir adamken, beni oraya götürmek istedin. Şimdi bir şansın var. Ve ben minnettar olacağım, oğlum. Benim için bunu yap ve sana geri kalanı bahşedeceğim."

Artık parmaklarının altındaki et serindi. Yürek rünü -korkunç, açık yarasıyla- elinin altındaydı. Tek yapması gereken deseni kapatmak, onarmak, sonra Haplo'nun cesedine, bedenine işlenmiş rünlerin geri kalanına ölüçağırma büyüsü yapmaktı. ..

Xar, dudaklarında onarma sözcükleri, parmaklarını yürek rününün üzerine koydu. Aniden elini geri çekti. Parmakları kanla lekelenmişti. Düşmanlarına karşı savaşırken hep sağlam olan eli titremeye başlamıştı.

Yine bir ses, hücrenin dışından. Bir tıslama değil, ayak sürüme. Xar dönüp karanlığın içine baktı. "Orada olduğunu biliyorum. Seni duyuyorum.

Gizli gizli beni mi gözetliyorsun? Ne istiyorsun?"

Karşılık olarak bir şekil hücreye yaklaştı. Lazarlardan, Abarrach'taki dehşet verici yaşayan ölülerden biriydi. Xar ayak sürüyen cesede şüpheyle, Kleitus olabileceğini düşünerek baktı. Artık bir lazar olan Abarrach'ın eski hükümdarı kendi halkı tarafından öldürülmüştü. Sartan Kleitus Xar'ı, öldürerek bu iyiliğin karşılığını vermeye can atıyordu. Lazar denemiş ve başarısız olmuştu, ama devamlı yeni bir fırsat kolluyordu.

Ama bu lazar Kleitus değildi. Xar istemsizce içini çekti. Kleitus'tan korkmuyordu, ama Nexus Lordu'nun şimdi düşünecek başka, daha önemli işleri vardı. Ölü bir adamla savaşarak büyülü yeteneklerini boşa harcamak istemiyordu.

"Sen kimsin? Burada ne işin var?" diye sordu Xar aksi aksi. Lazarı bir yerden tanıyordu sanki, ama emin olamıyordu. Patryn için bir ölü Sartan tüm diğer ölü Sartanlara benziyordu.

"Adım Jonathan," dedi lazar.

"...Jonathan dedi bedenin içinde kısılı kalmış, durmak sızın özgür kalmaya çalışan ruhu.

"Geldim, ama senin için değil, onun için."

"...onun için.....

Lazarın, bazen bir ölünün boş gözleri, bazen işkence içinde yaşayan birinin acı dolu gözleri olan gözleri Haplo'ya dikildi.

"Ölüler bize sesleniyor," diye devam etti lazar. "Seslerini duyuyoruz... ..

".. .duyuyoruz..." diye fısıldadı yankı hüzünle.

"Eh, bu ölünün çağrısına yanıt vermeye zahmet etmeseniz de olur," dedi Xar keskin bir sesle. "Gidebilirsin. Bu cesede benim ihtiyacım var."

"Belki yardım edebilirim," diye öneride bulundu lazar.

"...yardım edebilirim..."

Xar lazarı tersleyecek, gitmesini emredecek oldu. Sonra Samah'ın cesedi üzerinde ölüçağırma büyüsü yaptığı son seferinde büyünün başarısız

olduğunu hatırladı. Haplo'ya yaşam vermek, Xar'ın işi şansa bırakması için fazla önemliydi. Lord güvensizce, amacını merak ederek lazara baktı.

Tek gördüğü, Abarrach'taki tüm diğer lazarlar gibi işkence içinde bir varlık oldu. Xar'ın bildiği kadarıyla bu gulyabanilerin tek bir amacı vardı ve bu da, başka varlıkları kendilerinin korkunç kopyaları haline getirmekti.

"Pekala," dedi Xar, sırtını lazara dönerek. "Kalabilirsin. Ama yanlış bir şey yaptığımı görmediğin sürece bana karışma."

Ve bu olmayacaktı. Nexus Lordu kendine güveniyordu. Bu sefer büyü başarılı olacaktı.

Lord kararlılıkla işine döndü. Hızlı bir şekilde, ellerindeki kanı görmezden gelerek Haplo'nun bedenindeki yürek rününü kapattı. Sonra, büyüyü aklından çıkarmadan, çalışırken rünleri mırıldanarak diğer desenleri çizmeye başladı.

Lazar sessizce, kıpırdamadan hücre kapısının dışında durdu. Kısa süre sonra, yalnızca büyüsüne yoğunlaşan Xar ölümden dönmüşü tamamen unuttu. Yavaş yavaş, sabırla, acele etmeden hareket etti. Saatler geçti.

Ve aniden, ölü bedenin üzerinde ürkütücü, mavi bir parıltı yayılmaya başladı. Parıltı yürek rününde başladı, sonra yavaş yavaş yayıldı, desenler birbiri ardına alevaldı. Xar'ın büyüsü her bir desenin bir yaşam taklidi ile yanmasına sebep oldu.

Lord titrek bir nefes aldı. Heves ve sevinçle titriyordu. Büyü işe yarıyordu! İşe yarıyordu! Kısa süre sonra beden ayağa kalkacak, onu Yedinci Kapı'ya götürecekti.

Tüm duygularını, acısını, merhametini unuttu. Bir oğul olarak sevdiği adam ölmüştü. Xar artık cesedi tanımıyordu. O yalnızca bir nesneydi. Amacı için bir araç. Bir yöntem. Xar'ın hırsının kapısını açacak bir anahtar. Son desen de hayata döndüğü zaman, Xar o kadar heyecanlandı ki, bir an cesedin adını -büyünün tamamlanması için gerekliydi- hatırlamakta güçlük çekti.

"Haplo," dedi lazar yumuşak sesle.

"...Haplo..." diye nefes vardı yankı.

İsim karanlık tarafından fısıldandı sanki. Xar ismi kimin söylediğini hiç fark etmedi, ne de cesedin yattığı taş yatağın altından gelen tırmalama ve sürtünme seslerini duydu.

"Haplo!" dedi Xar. "Elbette. Düşündüğümden daha çok yorulmuş olmalıyım. Bu iş bittiği zaman, dinleneceğim. Yedinci Kapı'da büyü yapabilmek için tüm gücüme ihtiyacım olacak."

Nexus Lordu durdu, içinden, son kez her şeyin üzerinden geçti. Her şey mükemmeldi. Tek bir hata bile yapmamıştı, ölü bedenin üzerinde pırıldayan mavi rünler bunu kanıtlıyordu.

Xar elini kaldırdı. "Bana ölümde hizmet edeceksin, Haplo, yaşarken olduğu gibi. Ayağa kalk. Yürü. Yaşayanların ülkesine dön."

Ceset kıpırdamadı.

Xar kaşlarını çattı, rünleri dikkatle inceledi. Değişiklik yoktu. Hem de hiç. Desenler parlamaya devam ediyordu; ceset yatağın üzerinde yatmaya devam ediyordu.

Xar, sinirli bir sesle emrini tekrarladı. Haplo'nun şimdi bile ona meydan okumaya devam etmesi imkansız geliyordu.

"Bana hizmet edeceksin!" diye tekrarladı Xar.

Karşılık yok. Değişiklik yok. Yalnız, belki, mavi parıltı sönmeye başlamıştı.

Xar telaşla en kritik rün yapılarını tekrarladı ve mavi parıltı güçlendi.

Ama ceset yine kıpırdamadı.

Nexus Lordu sinir içinde, sabırla hücrenin dışında beklemekte olan lazara döndü.

"Eee, sorun ne" diye sordu Xar. "Hayır, uzun açıklamalara girişme," diye ekledi sinirle, lazar konuşmaya. başlayacak olunca. "Yalnız... her ne ise düzelt!" Elini cesede doğru salladı.

"Yapamam, Lord," dedi lazar.

"...yapamam..." dedi yankı.

"Ne? Neden?" Xar şaşkınlık içinde kaldı, sonra öfkelendi.

"Bu nasıl bir hile? Seni yokluğa göndereceğim..."

"Hile yok, Lord Xar," dedi Jonathan. "Bu ceset kaldırılamaz. Ruhu yok."

Xar şüphe etmeyi isteyerek, ama beyninin arkalarındaki bir şey gerçeği zorla kabul ettirmeye çalışarak lazara dik dik baktı.

Ruhu yok.

"Köpek!" diye inledi Xar, öfke ve hayal kırıklığı birleşip, onu neredeyse boğarak.

Yatağın altından duyduğu ses. Xar yatağın altına eğildi, tüylü bir kuyruğun ön tarafta yok olduğunu gördü.

Köpek sonuna kadar açık bırakılan hücre kapısına fırladı. Hayvan köşeyi döndü, ıslak taş zeminde kayarak arka bacaklarının üzerine düştü. Xar onu durdurmak için büyüsünü çağırdı, ama ölüçağırıcılık onu zayıflatmıştı. Köpek vahşice tırmalayarak ayağa kalkmayı başardı ve hücreler boyunca koştu.

Xar, öfkesini lazardan çıkarmayı hedefleyerek hücre kapısına ulaştı. Sonunda bu ölü Sartan'ı nerede gördüğünü hatırlamıştı. Bu “Jonathan” Samah'ın ölümünde vardı. Xar'ın büyüsü o cesedi ölümden döndürmeyi de başaramamıştı. Bu lazar bilerek onu engelliyor muydu? Neden? Ve nasıl?

Ama Xar'ın soruları yanıtsız kaldı. Lazar gitmişti.

Necropolis zindanları kesişen, kıvrılan, taştan dünyanın yüzeyinin çok altına oyulmuş bir bulmacadır. Xar Haplo'nun hücresinin kapısında durdu ve önce bir koridora, sonra bir başkasına baktı, ta ki titreşen, tüküren meşale ışığının aydınlattığı hücrelerin sonuna gelene kadar.

Yaşayan -ya da ölü herhangi bir şeyden bir işaret, bir ses yoktu.

Xar geri döndü, taş yatağın üzerindeki bedene dik dik baktı. Rünler hafifçe parlıyor, büyü eti koruyordu. O aptal köpeği yakalaması yeterli

olacaktı.

"Yaratık fazla uzağa gidemez," diye mantık yürüttü Xar, sonunda mantık yürütecek kadar sakinleştinde. Zindanlarda, sahibinin bedeninin yakınında kalacaktı. Onu arama işine bir Patryn ordusu süreceğim.

"Lazara gelince, onun için de arama ekipleri çıkaracağım. Kleitus bu Jonathan hakkında birşeyler söylemişti," diye düşündü Xar. "Bir kehanet hakkında. 'Ölülere yaşam... onun için kapı açılacak...' Hepsi saçmalık. Bir kehanet daha büyük bir güce işaret eder, daha büyük bir hükümdar güce ve bu dünyanın, fethetmeye karar verdiğim tüm diğer dünyaların hükümdarı benim."

Xar, Patrynlere görev vermek üzere ayrılmaya hazırlandı.

Durup, son bir kez Haplo'nun cesedine baktı.

Hükümdar güç...

"Elbette benim," diye tekrarladı Xar ve gitti.

ONUNCU BÖLÜM

NECROPOLİS
ABARRACH

Köpeğin tek tesellisi -ve hiç de iç açıcı olmayan bir teselliydi bu- sahibinin sesinden onun da mutsuz, kafası karışmış ve korkmuş olduğunu hissetmesiydi. O da neler olup bittiğini bilemez gibiydi. Ve eğer sahibi korkuyorsa...

Burnunu patilerinin üzerine koyan köpek bedenini ıslak taş zemine yaslayarak, ne yapacağını merak ederek, titreyerek yattı.

Köpeğin kafası karışmıştı, sahibinin sesini açıkça duyabiliyordu, ama sahibi ortalarda yoktu. Haplo köpeğin saklandığı yerden uzakta, bir hücrede yatıyordu. Köpek Haplo'ya korkunç birşeylerin olduğunu biliyordu, ama ne zaman köpek yardımcı olmak için geri dönmek istese, keskin ve kesin bir ses -sanki Haplo tam yanındaymış gibi gelen sesi- köpeğe kıpırdamadan yatmasını, yerinde kalmasını emrediyordu.

Ama Haplo orada değildi. Neredeydi?

Köpeğin bir köşeye büzülüp saklandığı karanlık hücrenin önünden birileri -başkaları- geçip duruyordu. Bütün bu kişiler köpeği arıyor, ıslık çalıyor, sesleniyor, tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu. Köpek sosyal bir

ruh hali içinde değildi, ama bu kişilerin sahibine yardım edebileceğini düşünüyordu.

Hem, aynı türden kişilerdi. Ve daha önce, bazıları dostuydu.

Ama artık değil, anlaşılan.

Mutsuz hayvan, bedbaht, yalnız ve üzgün olduğunu göstermek için birazcık sızlandı. Haplo'nun keskin sesi köpeğe sessiz kalmasını emretti. Ve emrin sertliğini hafifletecek bir kafa okşama yoktu. Bir okşama, "Anlamadığını biliyorum, ama itaat etmek zorundasın," anlamına gelirdi.

Xar, yakındaki bir masada Sartan ölüçağırıcılık kitabı, açılmamış, okunmamış, kütüphanede oturuyordu. Neden zahmet edecekti ki? Ezbere biliyordu, uykusunda bile tekrarlayabilirdi.

Lord masanın üzerinde duran dikdörtgen rün taşlarından birini aldı. Tembel tembel, düşünceler içinde rün taşını ritmik bir şekilde kaim otundan masa tablasına vurdu, taşın bir köşesini vurdu, parmaklarının arasında kaydırdı, bir sonraki köşesini vurdu, sonra tekrar kaydırdı, vs. Vur, kaydır. Vur, kaydır. O kadar uzun süredir böyle oturuyordu ki, transa girmişti. Bedeni -rün taşını tutan eli hariç- hissizleşmiş, ağırlaşmıştı, uykudaymış gibi kıpırdayamıyordu: Ama uyanık olduğunun farkındaydı.

Xar şaşkındı, tamamen, kesinlikle şaşkındı. Daha önce böyle aşılmaz bir engelle karşı karşıya kaldığı hiç olmamıştı. Ne yapacağı, nereye döneceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Başta öfkeliydi, köpürüyordu. Öfke yerini hayal kırıklığına bıraktı Ve şimdi... şaşkındı.

Köpek herhangi bir yerde olabilirdi. Bırak tek bir önemsiz hayvanı, tünellerin oluşturduğu o sıçan yuvasında bir titan alayı saklanabilirdi ve kimse onları göremeyebilirdi. Köpeği bulsa ne olacaktı? Rün taşını vurarak, parmaklarının arasında kaydırarak merak etti Xar. O zaman ne yapacaktı? Öldürecek miydi? Haplo'nun ruhunu bedenine girmesi için zorlayacak mıydı? Yoksa ruhu da mı öldürecekti? Haplo'nun, Samah gibi ölmesine mi sebep olacaktı? Xar'a faydası olmadan.

Peki o olmadan Yedinci Kapı'yı nasıl bulacaktı Yedinci Kapı'yı bulmak zorundayım! Bir an önce. Halkım Labirent'te savaşıyor, ölüyor. Onlara söz verdim... Döneceğime dair söz verdim. . .

Vur, kaydır. Vur, kaydır. Vur, kaydır.

Xar gözlerini kapattı. Karşı karşıya kaldığı her düşmanla savaşan ve muzaffer çıkan bir eylem adamıydı ve şimdi masanın başında oturup, hiçbir şey yapmamaya zorlanmıştı. Çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu. Parmaklarının arasındaki rün taşı gibi, sorunu zihninde kaydırdı. Onu her açıdan inceledi.

Hiçbir şey. Vur, kaydır. Hiçbir şey. Vur, kaydır. Hiçbir şey. Başladığı yerden, buraya nasıl gelmişti

Başarısızlık... başaramayacaktı...

"Lordum!"

Xar kendine geldi. Rün taşı elinden uçtu, masaya düştü. "Evet, ne oldu?" diye sordu sertçe. Kitabı telaşla açtı, okuyor gibi yaptı.

Kütüphaneye bir Patryn girdi, saygılı bir sessizlik içinde, Xar'ın elindeki işi bitirmesini bekledi.

Lord dağınık zihinsel becerilerini toplamak için bir an daha durdu; sonra başını kaldırdı.

"Haber var mı? Köpeği buldunuz mu?"

"Hayır, Lordum. Abamich'taki Ölüm Kapısı'nın açıldığı haberini getirmek üzere gönderildim."

"Birisi girdi," dedi Xar, ilgisi çekilerek. Şimdi işitecekleri hakkında bir sezgi doğdu içine. Artık tamamen uyanmıştı. "Marit!"

"Evet, Lordum!" Patryn ona hayranlık içinde baktı. "Yalnız mı geldi? Yanında kim var?"

"Gemiyle geldi -bizimkilerden biriyle, Lordum. Nexus'tan. Rünleri tanıdım. Yanında iki adam var. İçlerinden biri bir mensch."

Xar menschlerle ilgilenmiyordu.

Patryn devam etti, "Diğeri bir Sartan."

"Ah!" Bu adamın kim olduğu hakkında Xar'ın bir fikri vardı. "Uzun boylu, kel, sakar görünüşlü bir Sartan mı?"

"Evet, lordum."

Xar ellerini ovuşturdu. Şimdi planını görebiliyordu, onun sıradışı bir açıklıkla karanlıktan fırladığını, fırtına sırasında, şimşek çaktığında aniden, parlak bir şekilde aydınlanan bir nesne gibi durduğunu görebiliyordu.

"Ne yaptınız?" Xar kısık gözlerle Patryn'e baktı. "Yaklaştınız mı?"

"Hayır, Lordum. Sana haber vermek için hemen geldim. Diğerleri üçünü gözetliyor. Ben yanlarından ayrılırken, hala gemide, birbirleri ile konuşuyorlardı. Emirlerin neler, Lordum? Onları sana getirelim mi?"

Xar planını bir an daha düşündü. Rün taşını aldı, hızla parmaklarının arasında kaydırdı.

Vur. Vur. Vur. Vur. Tüm köşelerden geçti. Mükemmel.

"Yapacaklarınız şunlar..."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

EMİN LİMAN
ABARRACH

Lord Xar tarafından Ölüm Kapısı yolculukları için tasarlanmış ve imal edilmiş Patryn gemisi Ateş Denizi'nin -Abarrach'ın içinde uzanan eriyik lav ırmağının- üzerinde süzülüyordu. Geminin rünleri onu, normal bir gemiyi alevlere boğacak kavurucu ısıdan koruyordu. Alfred gemiyi Ateş Denizi'ne uzanan bir rıhtımın yanında getirmişti. Rıhtım Emin Liman isimli, terk edilmiş bir kasabaya aitti.

Alfred lomboz deliğinin yanında durdu, çalkalanan alev ırmağına baktı ve bu korkunç dünyada bulunduğu son seferi canlı ve dehşet verici bir açıklıkla anımsadı.

Açıkça görebiliyordu. O ve Haplo, Hükümdar Kleitus önderliğindeki gözü dönmüş lazarlardan kaçarak, gemiye zar zor ulaşmışlardı. Lazarların yalnızca tek bir amacı vardı -tüm yaşayanları yok etmek ve öldükleri zaman, onlara işkence dolu, sonsuz bir yaşam biçimi bahşetmek. Güvenle gemiye çıkan Alfred şok içinde genç Sartan asili Jonathan'ın kendini -gönüllü bir kurban olarak- kendi ölü karısının kan lekeli ellerine teslim etmesini izledi.

Jonathan o sözde Lanetliler Odası'nda, onu bu trajik eyleme itecek ne görmüştü?

Ya da herhangi bir şey görmüş müydü diye merak etti Alfred hüzünle. Belki de Jonathan çıldırmıştı, acısı ve dehşeti sonucunda aklını yitirmişti.

Alfred biliyordu, anlıyordu...

...Gemi ayaklarımın altında hareket ediyor, neredeyse dengemi kaybettiriyor bana. Haplo'ya bakıyorum. Patryn'in elleri dümentaşında. Desenler parlak, canlı bir maviyle ışıldıyor. Yelkenler titriyor, halatlar geriliyor. Ejder gemisi kanatlarını açıyor, uçmaya hazırlanıyor. İskelede, ölüler feryat ediyor, silahlarını birbirine vuruyorlar. Lazarlar korkunç gözlerini kaldırıyor, hep beraber gemiye doğru hareket ediyorlar.

Onlardan ayrı, rıhtımın uzak ucunda, Jonathan ayağa kalkıyor. O bir lazar; ölü olmayan ölülerden biri oldu, yaşamayan yaşayanlardan biri. Gemiye doğru yürümeye başlıyor.

"Dur! Bekle!" diye haykırıyorum Haplo'ya. Yüzümü cama bastırıyor, daha açıkça görmeye çalışıyorum. "Bir dakika daha bekleyemez miyiz?"

Haplo omuzlarını silkiyor. "İstiyorsan geri dönebilirsin, Sartan. Amacıma hizmet ettin. Artık sana ihtiyacım yok. Hadi, dışarı çık!"

Gemi hareket etmeye başlıyor. Haplo'nun büyü enerjisi içinde akıyor...

Gitmeliyim. Jonathan'ın yeterli inancı vardı. İnandığı şey uğruna ölmeye gönüllüydü. Ben de aynısını yapabilmeliyim.

Merdivene doğru yürüyorum. Geminin dışında, ölülerin öfke içinde bağıran soğuk seslerini duyabiliyorum. Avlarının kaçmasını izlemek onları öfkelendiriyor. Kleitus ile diğer lazarların seslerinin bir şarkı ile yükseldiğini duyabiliyorum. Geminin kınlgan rün yapısını bozmaya çalışıyorlar.

Gemi sarsılıyor, alçalmaya başlıyor.

Bir büyü, çağrılmadan aklıma geliyor. Haplo'nun azalan enerjisini güçlendirebilirim.

Jonathan olan lazar diğerlerinden ayrı duruyor. Bedeninden tamamen ayrılmayan ruhunun gözleri gemiye bakıyor, rünlerin içinden, ahşabın içinden, camın içinden, etin ve kemiğin içinden yüreğime bakıyor...

"Sartan! Alfred!"

Alfred korkuyla döndü, duvara çarptı. "Ben değilim! Yapamam!.. ." Gözlerini kırpıştırdı. "Ah, sensin!"

"Elbette benim. Bizi neden bu ıssız yere getirdin" diye sordu Marit. "Necropolis orada, karşı tarafta. Ateş Denizi'ni nasıl geçeceğiz"

Alfred savunmasız görünüyordu. "Xar'ın Ölüm Kapısı'nı izlettiğini söylemiştin..."

"Evet, ama eğer dediğimi yapsaydın ve gemiyi doğrudan Necrepolis'e uçursaydın, şimdi çoktan tünellere saklanmış olurduk."

"Ben yalnızca -Eh, yani ben..." Alfred başını kaldırdı, çevresine bakındı. "Aptalca gelecek, biliyorum, ama... ama... burada birisiyle buluşmayı umuyordum."

"Birisiyle buluşmak mı!" diye tekradadı Marit sertçe. "Burada buluşabileceğin tek varlıklar, lordumun muhafızları."

"Evet, sanırım haklısın." Alfred boş rıhtıma baktı ve içini çekti. "Şimdi ne yapalım?" diye sordu uysallıkla. "Gemiyi Necrepolis'e mi uçuralım?"

"Hayır, bunun için çok geç. Görüldük. Muhtemelen bizi yakalamak için geliyorlardır. Bu durumdan kurtulmamız gerekecek. "

"Marit," dedi Alfred tereddütle, "eğer lordundan bu kadar eminsen, neden onunla karşılaşmaktan korkuyorsun?"

"Yalnız başıma olsaydım korkmazdım. Ama değilim. Bir mensch ve bir Sartan ile yolculuk ediyorum. Hadi," dedi aniden, sırtını dönerek. "İnsek iyi olacak. Gemiyi koruyan rünleri güçlendirmem gerek."

Tasarım ve yapı olarak Arianus'un ejder gemilerine benzeyen gemi rıhtımın birkaç metre üzerinde süzülüyordu. Marit kolaylıkla ön güverteden atladı, hafifçe ayaklarının üzerine kondu. Alfred, birkaç denemeden sonra, kendini aşağı attı, ayakları halatlardan birine takıldı ve eriyik lavların üzerinde tepeüstü asılı kaldı. Marit sert bir yüzle onu kurtarmayı başardı ve rıhtımın üzerinde ayakta durmasını sağladı.

Usta Hugh huşu ve inanmazlık içinde uçtukları bu yeni ve dehşet verici dünyaya bakıyordu. Gemiden atladı, rıhtıma kondu. Ama hemen hemen aynı anda dizlerinin üzerine çöktü. Elini boğazına götürdü. Boğulur gibi sesler çıkarmaya, nefes almak için çabalamaya başladı.

"Çok uzun yıllar önce, bu dünyadaki menschler de böyle öldü," dedi bir ses.

Alfred korkuyla döndü.

Ateş Denizi'nin üzerinde asılı sülfürlü sisin içinden bir şekil çıktı.

"Lazarlardan biri," dedi Marit tiksinti içinde. Eli kılıcının kabzası üzerinde kapandı. "Defol!" diye bağırdı.

"Hayır, bekle!" diye haykırdı Alfred, ayak sürüyen cesede dikkatle bakarak. "Seni tanıyorum... Jonathan!"

"Buradayım, Alfred. Tüm bu zaman boyunca, buradaydım."

"...buradaydım..."

Usta Hugh başını kaldırdı, inanmazlıkla korkunç görüntüye, mumsu derisine, boğazındaki ölüm izlerine, bazen boş ve ölü, bazen yaşamla parlayan gözlerine baktı. Hugh konuşmaya çalıştı, ama içine çektiği her nefesle ciğerleri zehirli gazlarla doldu. Boğulur gibi olana kadar öksürdü.

"Burada hayatta kalamaz," dedi Alfred, endişeyle Hugh'nun tepesine dikilerek. "Onu koruyacak büyü olmadan yapamaz. "

"O zaman onu gemiye bindirsek daha iyi olacak," dedi Marit, güvensiz bakışları, hala durmuş onları izleyen lazarın üzerinde. "Rünler, soluyabileceği bir atmosfer sağlar."

Usta Hugh başını salladı. Elini uzatarak Alfred'i yakaladı. "Bana yardım edeceğine... söz verdin!" demeyi başardı. "Ben de... seninle.. geliyorum!"

"Hiç söz vermedim!" diye itiraz etti Alfred, öksüren adamın üzerine eğilerek. "Hiç vermedim!"

"Vermiş de olsa, vermemiş de, Hugh, gemiye binsen iyi olacak. Sen..."

O anda Hugh rıhtımda öne yıkıldı, elleriyle boğazını tutarak acı içinde kıvrandı.

"Onu ben götürürüm," diye teklifte bulundu Alfred.

"Acele etsen iyi olur," dedi Marit, mensche bakarak. "İşi bitmek üzere."

Alfred rünleri söylemeye başladı, Hugh'nun çevresinde zarif ve ciddi bir dans yaptı. Desenler kükürt dolu havada kıvılcımlandı, Usta'nın çevresinde bin ateşböceği gibi pırıldadı. Hugh kayboldu.

"Şimdi gemide," dedi Alfred, dansını bitirerek. Endişeyle gemiye baktı. "Ama ya yine çıkmaya çalışırsa..."

"Ben bunu hallederim." Marit havada bir rün çizdi. Desen alevaldı, yükseldi, geminin gövdesindeki bir başka desene çarptı. Desen ateş aldı, gözle görülemeyecek bir hızla ründen rüne yayıldı. "İşte. Artık çıkamaz. Ve hiçbir şey içeri giremez."

"Zavallı adam. O da benim gibi, değil mi?" diye sordu Jonathan.

" ... benim gibi..." dedi hüzünlü yankı.

"Hayır!" Alfred keskin bir sesle konuşmuştu, o kadar keskin ki, Marit ona şaşkınlık içinde baktı. "Hayır, senin gibi... değil."

"Bir lazar demek istemiyorum. Onun ölümü asil oldu. Kendini sevdiği birisi için feda ederken öldü. Ve nefretle değil, sevgi ve merhametle geri getirildi. Yine de," diye ekledi Jonathan yumuşak sesle, "benim gibi."

Alfred'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti, beyaz noktalarla lekelenmişti. Ayakkabılarına baktı. "Ben... ben bunun olmasını hiç istememiştim. "

"Bütün bunların hiçbirinin olması istenmemişti," diye yanıt verdi Jonathan. "Sartanlar yeni yaratımlarının kontrolünü kaybetmeyi

istememişti. Menschlerin ölmesi istenmemişti. Ölüçağırıcılık yapmamız istenmemişti. Ama bütün bunlar oldu ve şimdi sorumluluğu kabul etmeliyiz. Sen kabul etmelisin. Hugh haklı. Onu kurtarabilirsin. Yedinci Kapı'nın içinde."

"...Yedinci Kapı..."

"Gitmeye cesaret edemeyeceğim tek yer," diye mırıldandı Alfred.

"Doğru. Lord Xar orayı arıyor. Kleitus da öyle."

Alfred Ateş Denizi'nin üzerinden Necropolis'e, duvarları lav nehrinin kırmızı parıltısını yansıtan, siyah taştan yüksek yapıya baktı.

"Geri dönmeyeceğim," dedi Alfred. "Yolu bulabileceğim den emin değilim."

"O seni bulur," dedi Jonathan. “...seni bulur..."

Alfred soldu. "Ben dostumu aramaya geldim. Haplo. Onu hatırlıyor musun? Onu gördün mü? Güvende mi? Bizi ona götürebilir misin?" Endişeyle, elini lazara uzattı.

Jonathan ona uzanan sıcak etten uzaklaştı. Sesi sertti. "Benim yardımım yaşayanlar için değildir. Yaşayanların birbirine yardım etmesi gerek."

"Ama bize söylesen..."

Jonathan dönmüş, ölülerin duraksayan yürüyüşüyle rıhtımdan aşağı, terk edilmiş kasabaya ilerlemeye başlamıştı.

"Bırak gitsin," dedi Marit. "Başka sorunlarımız var."

Alfred döndüğünde, havada Patryn rünleri gördü. Bir sonraki an, üç Patryn alev alev büyü çemberinden dışarı adım attı ve önlerinde durdu.

Marit şaşırmamıştı. Bunu bekliyordu.

"Bana uy," dedi yumuşak, alçak bir sesle. "Ne dersem diyeyim, ya da ne söylersem söyleyeyim."

Alfred yutkundu, başını salladı.

Marit onun kolunu yakalayarak, neredeyse yere yıkacak şekilde kabaca çekiştirdi. Sendeleyen Alfred'i yanında sürükleyerek, Patrynleri karşılamak üzere ilerledi. .

"Lord Xar'ı görmeliyim," diye seslendi Marit. Alfred'i öne itti. "Bir tutsak getirdim." .

Neyse ki, Alfred genellikle birisi tarafından tutsak alınmış gibi sefil görünmeyi başarıyordu. Ümitsiz ve çaresizce mutsuz numarası yapması gerekmiyordu. Başını eğip, suçlu bir yüz ifadesiyle, ayaklarını sürterek rıhtımda durması yeterliydi.

Bana güveniyor mu, diye merak etti Marit. Yoksa ona ihanet ettiğimi mi düşünüyor? Ne düşündüğünün bir önemi olduğundan değil. Bu bizim tek umudumuz.

Daha Labirent'ten ayrılmadan bu eylem planına karar vermişti. Patrynlerin Ölüm Kapısı'nı gözetliyor olacağını bilen Marit onun ve Alfred'in yakalanacağını tahmin etmişti. Kaçmaya ya da savaşmaya kalksalar, yakalanıp hapsedilirler, muhtemelen öldürülürlerdi. Ama eğer bir Sartan tutsağını Lord Xar'a götürüyorsa.

Marit alnındaki saçları arkaya attı. Kanı silmişti. Onu ve Xar'ı birleştiren desen bir yara iziyle kesilmişti. Ama işareti hala açıkça görülebiliyordu. "Hemen Xar'la görüşmeliyim. Gördüğünüz gibi," diye ekledi Marit gururla, "lordumun yetkesini taşıyorum."

"Yaralısın," dedi Patryn, işareti inceleyerek.

"Labirent'te korkunç bir savaş veriliyor," diye karşılık verdi Marit. "Ve kötücül bir güç Son Kapı'yı kapatmaya çalışıyor."

"Sartanlar mı?" diye sordu Patryn, Alfred'e kötü kötü bakarak.

"Hayır," diye yanıt verdi Marit. "Sartanlar değil. İşte bu yüzden Lord Xar'ı görmeliyim. Durum kötü. Yardım gelmezse, korkarım.. ." Derin bir nefes aldı. "Korkarım kaybederiz."

Patryn endişelenmişti. Patrynler arasındaki bağ güçlüdür; Marit'in yalan söylemediğini biliyordu. Haber karşısında korkmuş, şok geçirmişti.

Belki de bu adamın Nexus'ta bıraktığı bir karısı, çocukları vardı. Belki de yanındaki kadının hala Labirent'te tutsak olan bir kocası, anne babası vardı.

"Eğer Son Kapı kapanırsa," diye devam etti Marit, "halkımız o korkunç yerde sonsuza dek kapalı kalır. Lordum bunların hiçbirini size söylemedi mi?" diye sordu, neredeyse özlemle. "Hayır, söylemedi," dedi kadın.

"Ama eminim Lord Xar'ın iyi bir sebebi vardır," diye ekledi adam soğuk bir sesle. Durdu, düşündü, sonra konuştu, "sizi Lord Xar'a götüreceğim." .

Diğer muhafız itiraz edecek oldu. "Ama aldığımız emirler..."

"Aldığım emirleri bitiyorum," dedi adam.

"O zaman bizim aslında..."

Muhafızlar rıhtımın bir kenarına çekildiler ve seslerinde. İşitilir bir gerginlikle, alçak sesle tartışmaya başladılar.

Marit içini çekti. Her şey umduğu gibi gidiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, ilgilenmiyormuş gibi görünerek olduğu yerde bekledi. Ama yüreği ağırdı. Xar, halkına Labirent'teki mücadeleyi anlatmamıştı. Belki de onları acıdan korumaya çalışıyordur, diye itiraz etti kendi kendine. Ama bir şey fısıldayarak karşılık verdi: belki de ona isyan edeceklerinden korkuyordur.

Haplo'nun isyan ettiği gibi...

Marit elini alnına götürdü, yanan, kaşınan deseni ovuşturdu. Ne yapıyordu böyle Zaman harcıyordu. Alfred ile konuşması gerekiyordu. Muhafızlar hala tartışıyor, tutsaklarını yalnızca kayıtsızca izliyorlardı.

Hiçbir yere gitmeyeceğimizi biliyorlar, dedi Marit kendi. kendine. Dikkat çekmernek için yavaş yavaş hareket ederek Sartan'a yanaştı.

"Alfred!" diye fısıldadı ağzının kenarından.

Alfred irkilerek yerinden sıçradı:

"Ah! Ne..."

"Sesini kes ve dinle!" diye tısladı Marit. "Necropolis'e ulaştığımız zaman, bu üçüne bir büyü yapmanı istiyorum."

Alfred'in gözleri yerinden fırladı. Neredeyse lazar kadar beyazladı ve başını şiddetle sallamaya başladı. "Hayır! Yapamam! Aklıma gelmez..."

Marit, bir anlaşmaya varıyor gibi görünen Patrynlere gözkulak oluyordu. "Halkın bir zamanlar benimkiyle savaşıyordu!" dedi soğuk bir sesle. "Senden birini öldürmeni istemedim! Kuşkusuz bu muhafızları etkisiz kılacak bir büyü vardır. Bizim..."

Susup uzaklaşmak zorunda kaldı. Patrynler tartışmayı bırakmış, geri dönüyorlardı.

"Sizi Lord Xar'a götüreceğiz," dedi, muhafız.

"Nihayet!" diye yanıt verdi Marit sinirle.

Neyse ki, siniri lordunu görmek için heves olarak anlaşılabilirdi, Alfred'i dişleri takırdayana kadar sarsmak için heves olarak değil.

Alfred sessizce, bunu yapmaya zorlamaması için yalvarıyordu. Acınası bir manzaraydı.

Ve aniden Marit neden olduğunu anladı. Tüm hayatı boyunca, Patryn ya da mensch olsun, hiç kimseye öfke içinde büyü yapmamıştı. Aslında bundan kaçınmak için çok uğramıştı -bayılmak, kendini savunmasız bırakmak, muazzam gücünü başkalarını öldürmek için kullanmak yerine öldürülme olasılığını kabullenmek.

Üç muhafız birlikte çalışarak havadaki desenleri tekrar çizdi. Büyüleri üzerinde yoğunlaştılar, tutsaklarına dikkat etmeyi bıraktılar. Marit, sanki gerçekten tutsağıymış gibi Alfred'in kolunu yakaladı.

Tırnaklarını ceketinin kadife kumaşına batırarak telaşla fısıldadı. "Bu Haplo için. Tek şansımız."

Alfred inledi. Marit onun elinin altında titrediğini hissedebiliyordu.

Marit tırnaklarını daha derine batırdı.

Patryn önderi onlara işaret etti. Diğer iki Patryn onları götürmek için geldi. Desen havada yandı bir alev çemberi oluşturuyordu.

Alfred geriledi. "Hayır, beni zorlama!" dedi Marit'e.

Patryn muhafızlardan biri sertçe güldü. "Onu neyip beklediğini biliyor."

"Evet, biliyor," dedi Marit, Alfred'e dik dik bakarak, ona hiçbir kaçış yolu, hatta kaçma umudu bile vermeyerek.

Onu sıkı sıkı tutup büyünün alev alev halkasına çekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

NECROPOLİS
ABARRACH

Senden öldürmeni istemiyorum! Alfred şaşkınlıkla anladı. Etkisiz kıl. Elbette. Söylediği buydu. Etkisiz kıl.

O ne düşünüyordu iliklerinden başlayan bir ürperti Alfred'in bedenini sarstı. Aklına gelen tek şey öldürmek olmuştu.

Hatta bunu yapmayı düşünmüştü!

Bu dünya yüzünden, diye karar verdi, kendi kendinden korkarak. Hiçbir şeyin ölmesine izin verilmeyen bu ölüm dünyası yüzünden. O ve Labirent'teki savaş. Ve endişesi, Haplo için hissettiği ruhunu paralayan endişe yüzünden. Alfred arkadaşını bulmaya o kadar yakındı ve bunlar -düşmanları- yolunu kapatıyordu. Korku, öfke...

"İstediğin kadar bahane bul," diye kendi kendini suçladı Alfred. "Ama işin doğrusu bu -bir an için, bunu yapmaya can attım! Marit bana bir büyü yapmamı söylediği zaman, o Patrynlerin bedenlerini ayaklarımın dibinde yatarken gördüm ve öldükleri için memnundum!"

İçini çekti. "'Bizi siz yarattınız,' dedi ejderyılanlar. Ve şimdi nasıl olduğunu görebiliyorum..."

Marit'in dirseği kaburgalarına saplandı. Alfred şiddetle irkilerek kendine geldi, Patrynler ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ben -ben burayı tanıyorum," dedi, sırf konuşmuş olmak için.

Ve ne yazık ki, gerçekten tanıyordu. Patrynlerin, orada değil burada oldukları olasılığından yaratılan büyülü tünelinden çıkmışlardı. Necropoliste duruyorlardı.

Taş dünyasının yüzeyinin derinliklerine oyulmuş bir tüneller ve koridorlar kenti olan Necropolis, Alfred kıvrılan sokaklarında son durduğunda moral bozucu, baskın bir yerdi. Ama o zaman, en azından kalabalıktı -öyle olmadıklarını çok geç anlayan bir yarı tanrı ırkı ile dolu.

Artık sokakları boştu, boş ve kan lekeli. Çünkü ölü Sartanlar yaşayanlardan öfkelerini burada, bu sokaklarda, bu evlerde, sarayda çıkarmışlardı. Koridorlarda artık ölüler dolaşıyordu. Korkunç lazarlar devamlı kayan gözlerle gölgelerden izliyorlardı -nefret ederek, ümitsizlik içinde, intikam peşinde.

Patrynler tutsaklarını boş, yankılı sokaklardan saraya götürdüler. Lazarlardan biri onlara katıldı, ayaklarını sürüyerek, soğuk sesi ve ürkütücü yankısı onlara ne yapmak istediğini anlatarak arkalarından geldi.

Alfred baştan ayağa titredi ve sinirleri çelik gibi sağlam Patrynler bile sarsılmış göründü. Yüzleri gerildi; kollarındaki dövmeler savunma içgüdüsü ile alevlendi. Marit fena halde solmuştu çenesi kasılmıştı. Lazara bakmadı, sert bir kararlılıkla yürümeye devam etti.

Onun Haplo'yu düşündüğünü fark etti Alfred ve kendisi de dehşete kapıldı. Ya Haplo... ya o da şimdi onlardan biriyse...

Alfred buz gibi terler dökmeye başladı; midesi kasıldı. Bayılacak gibi hissetti -gerçekten bayılacak gibi, midesi bulandı, başı döndü.

Durdu, destek olması için bir duvara yaslandı.

Patrynler de durup döndüler. "Neyi var?"

"O bir Sartan," diye yanıt verdi Marit, horgörü dolu bir sesle. "Zayıf. Ne bekliyordunuz ki? Ben onunla ilgilenirim."

Döndüğü zaman Alfred gözlerinde heves ve beklenti gördü.

Kutsal Sartan! Numara yaptığımı sanıyor! Büyüyü yapmaya hazırlandığımı sanıyor!

Hayır! diye haykırmak istedi Alfred. Hayır, yanlış anladın. Şimdi değil.. düşünmüyordum... düşünemiyorum...

Ama yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Patrynler şimdilik şüphelenmemişlerdi, yarım saniye sonra -orada durup kekelemeye başlayınca- şüpheleneceklerdi.

Ne yapabilirim diye merak etti çılgınca. Hiç bir Patrynle savaşmamıştı, büyüsü kendisininki ile aynı şekilde -yalnız zıt yönde- çalışan birisi ile savaşmamıştı. İşin daha da kötüsü, Patrynlerin büyülü savunmalan işlevseldi, onları lazarlardan koruyordu. Alfred'in kafasında sersemletici, şaşırtıcı, dehşet verici olasılıklar döndü.

Mağara tavanının yıkılmasını sağlarım.

(Hayır, bu hepimizin ölmesine yol açar!)

Yerden bir ateş ejderi çıkarırım.

(Hayır, sonuç aynı olur!)

Aniden yoktan bir çiçek bahçesi ortaya çıkar.

(Bunun ne faydası olur ki!)

Lazarlar saldırır.

(Birisi incinebilir...)

Yer yarılsa da içine girsem...

(Evet! İşte bu!)

"Bekle!" Alfred Marit'i yakaladı.

Bir ayaktan diğerine sıçrayarak, gittikçe hızlanarak dans etti.

Marit ona tutundu. Alfred'in dansı gittikçe çılgınlaştı, ayakları taş zemini dövdü.

Başta Alfred'in çıldırdığını düşünen Patrynler aniden şüphelendiler. Ona doğru atıldılar.

Büyü kıvılcımlandı, olasılık gerçekleşti. Alfred'in ayaklarının altındaki zemin ufalandı. Kayada bir delik oluştu. Alfred içine atladı, Marit'i de yanında çekti. İkisi kayaların ve boğucu toz bulutunun içinde düşüp, karanlığa gömüldüler.

Kısa bir düşüş oldu. Alfred'in son ziyaretinden bildiği gibi, Necropolis üstüste yığılmış bir tüneller kompleksidir. Üzerinde durdukları sokağın altında bir koridor uzanıyor olacağını tahmin etmişti (ya da en azından çaresizce ümit etmişti). Kentin altında dev lav havuzları olduğu ancak büyüyü yaptıktan sonra aklına gelmişti...

Neyse ki, karanlık bir tünele indiler. Tavandaki delikten ışık dökülüyordu. Patryn muhafızlar deliği çevirmiş, içine bakıyor, telaşlı seslerle konuşuyorlardı.

"Kapat şunu!" diye haykırdı Marit, Alfred'i sarsarak. "Peşimizden gelecekler!"

Nasıl, kendilerini bir lav havuzuna düşürmüş olabileceğini hayal eden Alfred'in beyni bir anlığına donmuştu. Şimdi, içinde bulundukları tehlikeyi fark ederek, o deliğin hiç olmadığı olasılığını canlandırdı.

Delik yok oldu. Karanlık -yoğun ve ağır- üstlerinde kapandı. Kısa süre sonra Marit'in bedenine işlenmiş desenlerin parıltısı ile aydınlandı.

"Sen... sen iyi misin?" diye sordu Alfred titrek sesle. Marit yanıt vermek yerine onu iteledi. "Koş!"

"Ne taraftan?" diye inledi Alfred.

"Fark etmez!" Tavana işaret etti. "Onlar da büyü kullanabilir, unuttun mu?"

Marit'in rünlerinin parıltısı arttı, görmelerine yetecek kadar ışık sağladı. Nereye gittiklerini bilmeden, aldırmadan, yalnızca takip edenleri atlatmayı umarak koridordan aşağı koştular.

Sonunda durup dinlediler.

"Sanırım izimizi kaybettirdik," diye tahminde bulundu Alfred.

"Evet, kaybolarak. Ama biliyor musun, bizi takip etmeye çalıştıklarını sanmıyorum." Marit kaşlarını çattı. "Bu tuhaf."

"Belki Lord Xar'a raporlamaya gitmişlerdir."

"Muhtemelen." Karanlık tünelin iki yanına baktı. "Nerede olduğumuzu öğrenmemiz gerek. Benim hiçbir fikrim yok. Ya senin?"

"Hayır," dedi Alfred, başını sallayarak. "Ama nasıl öğreneceğimizi biliyorum."

Diz çöktü, koridorun dibine dokundu, alçak sesle şarkı söyledi. Parmaklarının altında bir desen pırıldadı. Parıltısı bir başka desene geçti, sonra bir başkasına, ta ki rünler duvarın dibi boyunca yumuşak, yatıştırıcı bir ışıkla yanana kadar.

Marit içini çekti. "Sartan rünleri. Burada olduklarını unutmuştum. Bizi nereye götürecekler?"

"Biz nereye istersek," dedi Alfred kısaca.

"Haplo'ya," dedi Marit.

Alfred sesindeki umudu işitti. Kendisi hiç umutlu değildi. Ne bulacaklarından korkuyordu.

"Xar Haplo'yu nereye götürmüş olabilir? Lordun kendi odasına değil, herhalde, değil mi?"

"Zindanlara," dedi Marit. "Samah ve... ve diğerlerini..." Sesi sönüp gitti. Döndü. -"Acele etsek iyi olacak. nereye gittiğimizi anlamaları uzun sürmez. O zaman peşimizden gelirler." "Neden bizi takip etmediler acaba?" diye sordu Alfred. Marit yanıt vermedi. Yanıt vermesine gerek yoktu.

Alfred zaten iyi biliyordu.

Çünkü Xar nereye gittiklerini biliyordu!

Bir tuzağın içine yürüyorlardı. Alfred mutsuzlukla, baştan beri öyle olduğunu fark etti. Patryn muhafızlar onun ve Marit'in kaçmasına göz yummakla kalmamışlardı, aslında fırsatı da onlar sağlamıştı.

Büyüleri bizi doğrudan Xar'a götürebilirdi. Tam da kapısının eşiğine, diye düşündü Alfred. Ama hayır. Patrynler bizi Necropolis'e, boş sokaklara götürüyor. Kaçmamıza göz yumuyorlar ve kovalamaya zahmet bile etmiyorlar.

Ve tam her şey çok karanlık göründüğünde, Alfred içinde minik bir umut alevinin titreşerek yandığını fark edip irkildi.

Eğer Haplo ölmüş olsaydı ve Lord Xar üzerinde ölüçağırıcılık yapsaydı, o zaman lord Yedinci Kapı'da olurdu. Bize ihtiyaç duymazdı.

Bir şey yolunda gitmedi... ya da çok yolunda gitti.

Desenler çalı yangını hızıyla yayılarak duvarı aydınlattı. Bazı yerlerde, duvardaki çatlaklar desenleri kırmıştı ve rünler karanlık kalmıştı. Abarrach'ta yaşayan Sartanlar büyülerini nasıl onaracaklarını unutmuşlardı. Ama kırıklar akımı tamamen durduramamıştı. Büyülü ışık bir kırık desenden sıçrıyor, bir sonrakini ateşe veriyordu. Alfred'in tek yapması gereken zindanların imgesini aklında tutmaktı, desenler onları oraya götürecekti.

Neye, diye merak etti Alfred korkuyla.

O anda, oracıkta bir karar verdi. Eğer ben yanılmışsam ve Xar, Haplo'yu sefil ölümden dönmüşlerden birine çevirmişse, onun bu korkunç varlığını sona erdireceğim. Ona huzur bahşedeceğim. Kim ne derse derin ya da durdurmaya çalışırsa çalışsın.

Desenler aşağı inmeye devam ediyordu. Alfred daha önce de zindanlarda bulunmuştu, doğru yönde ilerlediklerini biliyordu. Marit de öyle. Önden yürüyor, hızla, hevesle ilerliyordu. İkisi de çevrelerine dikkat ediyorlardı, ama hiçbir şey görmediler. Bu koridorlarda ölüler bile gezinmiyordu.

Duvardaki Sartan rünleri ve Marit'in bedenindeki Patryn rünleri dışında hiçbir şey görmeden o kadar uzun süre yürüdüler ki, Alfred uyanık gördüğü bir tür korkunç kabusa dalmış gibi hissetti.

Marit aniden durduğunda, transta yürüyen Alfred ona çarptı.

Marit susmasını işaret ederek duvara doğru ittirdi. "İleride ışık görüyorum," dedi alçak sesle. "Meşale ışığı. Ve şimdi nerede olduğumuzu biliyorum. Hücreler ileride. Muhtemelen Haplo içlerinden birinde tutuluyor."

"Burası çok sessiz," diye fısıldadı Alfred. "Çok sessiz." Marit onu duymazdan gelerek, meşale ışığına doğru yürümeye başladı.

Doğru hücreyi bulmak Alfred'in fazla zamanını almadı. Artık duvarlardaki desenler yol göstermiyordu; zindanlarda, Sartan rünlerinin çoğu ya kırılmış, ya da bilerek silinmişti. Ama, yüreğinde var olan görünmez rünler gözlerinin önünde alev almış gibi hata yapmadan doğru yere doğru ilerledi.

Alfred ilk önce hücrenin içine baktı ve bunun için minnet duydu. Haplo taştan bir yatağın üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı, elleri göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Kıpırdamıyor, nefes almıyordu.

Marit arkasına gözkulak olarak onu takip ediyordu. O Sartan'ın durduğunu görüp, ne bulduğunu tahmin edene kadar, Alfred'in kendi duyguları ile başa çıkmak için bir anı oldu.

Marit'i yakalamak istedi, ama elinden kurtuldu, koşarak yanından geçti. Alfred telaşla bir büyü sözcüğü söyleyerek hücre parmaklıklarını yok etti, aksi halde Marit onları yırtıp geçecekti.

Bir an taş yatağın yanında durdu, sonra hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü. Haplo'nun soğuk ve cansız elini kaldırarak, sanki ısıtabilirmiş gibi ovalamaya başladı. Haplo'nun bedenine işlenmiş rünler hafifçe parladı, ama soğuk ette can yoktu.

"Marit," diye başladı Alfred beceriksizce, yumuşak sesle. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Yakıcı yaşlar gözlerini acıtıyordu; acı ve üzüntü gözyaşları, ama aynı zamanda rahatlama gözyaşları. Haplo ölmüştü, evet. Ama ölmüştü! İçinde, kafatasındaki bir mum gibi korkunç büyülü yaşam yanmıyordu. Bedeni yatağın üzerine uzanmıştı.

Gözleri kapalı, yüzü kıpırtısız, acısızdı.

"Artık huzur içinde," diye mırıldandı Alfred.

Yavaşça hücreye girdi, gelip düşmanının, dostunun yanında durdu.

Marit gevşek eli Haplo'nun göğsüne, yürek rününün üzerine koymuştu. Şimdi kamburunu çıkararak yere oturmuş, vahşi, acı dolu bir sessizlik içinde yas tutuyordu.

Alfred bir şey söylemesi, saygısını, takdirini göstermesi gerektiğini biliyordu. Ama sözcükler yetersizdi. İçinize bakıp, sizi orada olan halinizle değil, ne olabileceğinizle gören bir adama ne söyleyebilirsiniz? İçinizde saklanan diğer, daha iyi kişiyi çekip dışarı çıkartan bir adama ne söyleyebilirsiniz? Size, ölmeyi tercih ettiğiniz bir sırada nasıl yaşayacağınızı öğreten bir adama ne diyebilirsiniz?

Haplo bütün bunları yapmıştı. Ve Haplo artık ölmüştü. Yaşamını benim için, menchler için, halkı için verdi. Her birimiz onun gücünden güç aldık ve belki, bilmeden, her birimiz onun yaşamından birazını kullandık.

"Sevgili dostum," diye fısıldadı Alfred boğuk sesle. Eğildi, elini Haplo'nun elinin üzerine, yürek rününün üzerine koydu. "Sana söz veriyorum. Savaşa devam edeceğim. Bıraktığın yerden alıp, elimden geleni yapacağım. Sen huzur içinde yat. Artık endişelenme. Elveda, dostum. Elve..."

O anda, bir hırlama sesi Alfred'in sözünü kesti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NECROPOLIS
ABARRACH

"Hayır, oğlum! Bekle!"

Haplo'nun sesi ısrarcı ve emrediciydi. Emri nihaiydi, yasaydı. Ama...

Köpek kıvrandı, inledi. Güvenilir dostlar gelmişti. Her şeyi düzeltebilecek dostlar gelmişti. Ve her şeyden öte, umarsızca mutsuz dostlar gelmişti. Bir köpeğe ihtiyaç duyan dostlar.

Köpek yarı doğruldu.

"Köpek, hayır!" Haplo'nun sesi, keskin, uyarıcı. "Yapma! Bu bir tuzak..."

Eh, işte, gördün mü? Bir tuzak. Güvenilir dostlar, bir tuzağa giriyordu. Ve görünüşe göre, sahibi yalnızca sadık köpeğinin güvenlik içinde olmasını düşünüyordu. Bu da, köpeğin anladığı kadarıyla, kararı ona bırakıyordu.

Memnun ve heyecanlı bir hav ile saklandığı yerden sıçradı ve neşeyle koridor boyunca koştu.

"Bu neydi?" Alfred korkuyla çevresine bakındı. "Bir şey duydum..."

Dışarıya, koridora baktı ve bir köpek gördü. Alfred sertçe, beklenmedik bir şekilde yere oturuverdi.

"Ah, aman!" diye tekrarladı defalarca. "Ah, aman!" Hayvan hücreye daldı, Alfred'in kucağına atladı ve yüzünü yaladı.

Alfred kollarını köpeğin boynuna doladı ve ağladı. Üzerinin salyalanmasına itiraz eden köpek Alfred'in kucağından kurtuldu ve Marit'e gitti. Nazikçe bir patisini kaldırdı, onun koluna koydu.

Marit uzatılan patiye dokundu, sonra yüzünü köpeğin boynuna gömdü ve ağlamaya başladı. Köpek duygudaşlıkla sızlandı, Alfred'e yalvarırcasına baktı.

"Ağlama, hayatım! O hayatta!" Alfred kendi gözyaşlarını sildi. Marit'in yanında diz çökerek onu yüzünü kaldırıp, kendisine bakmaya zorladı. "Köpek. Haplo ölmedi, henüz değil. Anlamıyor musun?"

Marit, Sartan'a çıldırmış gibi baktı.

"Nasıl, bilmiyorum!" diye geveliyordu Alfred. "Ben de anlayamıyorum. Muhtemelen ölüçağırma büyüsü. Ya da belki Jonathan'ın bir ilgisi vardır. Ya da belki hepsi birden. Ya da hiçbiri. Bir şekilde, hayatım, köpek hayatta olduğuna göre, Haplo da hayatta!"

"Anlamıyorum..." Marit şaşkındı. "Bakalım açıklayabilecek miyim?"

Alfred nerede olduğunu tamamen unutarak yere oturdu, açıklamalara girişmeye hazırlandı. Ama köpeğin başka planları vardı. Alfred'in aşırı iri ayakkabısının ucunu yakalayarak dişlerini batırdı ve çekiştirmeye başladı.

"Haplo genç bir adamken... Cici köpek," diye kendi sözünü kesti Alfred, ayakkabısını köpeğin ağzından kurtarmaya çalışarak. "Labirent'te genç bir adamken o -Haplo... Cici köpekcik. Bırak. Ben... Ah, eyvah."

Köpek ayakkabıyı bırakmış, şimdi Alfred'in ceketinin kolunu çekiştiriyordu.

"Köpek gitmemizi istiyor," dedi Marit.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Alfred'i bırakan köpek, dikkatini ona çevirdi. İri bedenini bacaklarına yaslayarak, onu hücre kapısına doğru sürüklemeye çalıştı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Marit, köpeğin ensesindeki gevşek deriyi yakalayıp çekerek. "Ne olduğunu anlamadan Haplo'yu bırakmıyorum."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Alfred yalvarırcasına. "Ama sözüm kesilip duruyor. Hepsi Haplo'nun 'iyi' içgüdüleri ile ilgiliydi -acıma, merhamet, insaf, sevgi. Haplo bu duyguların zayıflık olduğuna inandırılarak yetiştirildi."

Köpek hırladı, hücre kapısına doğru ittirmeye çalışırken neredeyse Marit'i yere yıkacaktı.

"Kes şunu, köpek!" diye emretti Marit ve Alfred'e döndü.

"Devam et."

Alfred içini çekti. "Haplo gerçek duyguları ile hissetmesi gerektiğine inandığı duyguları uzlaştıramamaya başladı. Onun seni aradığını biliyor muydun? Sen onu terk ettikten sonra? Seni sevdiğini fark etti, ama bunu itiraf edemiyordu -ne sana, ne de kendi kendine."

Marit'in bakışları taş yatağın üzerindeki bedene gitti. Konuşamadan başını eğdi.

"Haplo seni kaybettiğine inandığında, gittikçe daha mutsuzlaştı ve kafası karıştı," diye devam etti Alfred. "Kafa karışıklığı onu öfkelendirdi. Tüm enerjisini Labirent'i altetmeye, kaçmaya yoğunlaştırdı. Ve sonra hedefini, Son Kapı'yı gördü. Ona ulaştığında kazanmış olacağını biliyordu, ama kazanmak, hayal ettiği gibi memnun etmedi onu. Daha çok, korkuttu. O Kapı'dan geçtikten sonra, yaşam ona ne sunabilecekti? Hiç bir şey.

"Haplo Kapı'da saldırıya uğradığında, ümitsizce savaştı. Hayatta kalma içgüdüsü güçlüydü. Ama kaodin onu kötü yaraladığı zaman fırsatı gördü. Düşmanının ellerinde ölüm bulabilirdi. Bu ölüm onurlu bir ölüm olurdu. Kimse aksini söylemezdi ve onu korkunç suçluluk, kendinden şüphelenme ve pişmanlık duygularından kurtarırdı.

"Haplo'nun içinde bir parça ölmeye karar verdi, ama bir başka parça -içindeki iyi kısım- pes etmeyi reddetti. O anda, bedenen ve ruhen

yaralanmış olan, kendi kendine öfke duyan Haplo sorunu çözdü. Bunu bilinçsizce yaptı. Köpeği yarattı."

Bu sırada söz konusu hayvan herkesi sürükleyip hücreden çıkarmaya çabalamaktan vazgeçmişti. Kendini karın üstü yere atmış, başını patilerinin arasına koymuş, Alfred'e teslim olmuş, kederli bir ifadeyle bakıyordu. Artık ne olursa olsun, onun hatası değildi.

"Köpeği mi yarattı?" Marit inanamıyordu. "O zaman -köpek gerçek değil."

"Ah, gerçek." Alfred hüzünle gülümsedi. "Elflerin bahçelerinde uçuşan ruhlar kadar gerçek. Lazarların içinde kısılı kalan hayaletler kadar gerçek."

"Ya şimdi?" Marit kuşkuyla hayvana baktı. "Şimdi köpek ne?"

Alfred çaresizce omuzlarını silkti. "Emin değilim. Haplo'nun bedeni bir tür uyku durumunda gibi, benim halkımın uzun uykusu gibi..."

Köpek aniden ayağa fırladı. Tüylerini kabartarak, gerginlikle karanlık koridora baktı.

"Orada biri var," dedi Alfred, ayağa kalkarak.

Marit kıpırdamadı. Gözleri Haplo'dan köpeğe kaydı. "Belki de haklısın. Derisindeki rünler parlıyor." Alfred'e baktı. Onu geri getirmenin bir yolu olmalı. Belki ölüçağırıcılığı kullanırsan..."

Alfred soldu, geriledi. "Hayır! Lütfen bunu benden isteme!" "Ne demek, hayır? Hayır, yapılamaz mı? Yoksa hayır, yapmayacak mısın?" diye sordu Marit.

"Yapılamaz..." diye başladı Alfred zayıfça.

"Evet, yapılabilir!" dedi birisi, koridordan konuşarak.

"... yapılabilir..." dedi kasvetli yankısı.

Köpek keskin bir uyarı havlaması kopardı.

Bir zamanlar bir Hükümdar, Abarrach'ın hükümdarı olan lazar ayaklarını sürüyerek hücreye girdi.

Marit kılıcını çekti. "Kleitus." Sesi soğuktu, ama hafifçe titriyordu. "Burada ne arıyorsun?"

Lazar ona, köpeğe ya da taş yatağın üzerindeki bedene dikkat etmedi.

"Yedinci Kapı!" dedi Kleitus, ölü gözleri korkunç bir biçim de canlı.

"... Kapı. .." diye içini çekti yankı.

"Ben... ben ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Alfred hafifçe. Fena halde solmuştu. Kel kafasında ter damlacıkları belirmişti.

"Evet, anlıyorsun!" diye karşılık verdi Kleitus. "Sen bir Sartan'sın! Yedinci Kapı'ya gir, dostunu serbest bırakmanın yolunu bulacaksın."

Lazarın kan lekeli eli Haplo'ya işaret etti. "Onu hayata döndüreceksin. "

"Bu doğru mu" diye sordu Marit, Alfred'e dönerek.

Alfred'in çevresindeki hücre duvarları küçülüp büzülmeye, titreyip kıvranmaya başlamıştı. Karanlık büyümeye, şişmeye, yayılmaya başladı. üzerine atlayıp onu yutacakmış gibi görünüyordu...

"Bayılma, lanet olası!" dedi bir ses.

Tanıdık bir ses. Haplo'nun sesi!

Alfred'in gözleri iri iri açıldı. Karanlık çekildi. Sesin kaynağını aradı, köpeğin parlak gözlerinin yüzüne dikilmiş olduğunu gördü.

Alfred gözlerini kırpıştırdı, yutkundu. "Kutsal Sartan!"

"Lazarı dinleme. Bu bir tuzak," diye devam etti Haplo'nun sesi ve Alfred'in içinden, kafasının içinden geliyordu. Ya da belki de kendi ruhu olan o anlaşılması zor kısmıydı.

"Bu bir tuzak," diye tekrarladı Alfred yüksek sesle, ne söylediğinin farkında olmadan.

"Yedinci Kapı'ya gitme. Lazarın içeri girmesine izin verme. Ya da herhangi birinin. Gitme."

"Gitmeyeceğim." Alfred sesinin lazarın sesi gibi çıktığı duygusuna kapıldı. Marit için ekledi. "Üzgünüm..."

"Özür dileme!" diye emretti Haplo sinirle. "Ve Kleitus'un seni kandırmasına izin verme. Lazar, Yedinci Kapı'nın nerede olduğunu biliyor. O odada öldü."

"Ama içeri giremiyor!" dedi Alfred, aniden anlayarak. "Koruyucu rünler onu engelliyor!"

"Ve benim için endişelenmiyor," diye ekledi Haplo kuru kuru. "Kendini düşünüyor. Belki senin onu geri getireceğini umuyordur!"

"Seni içeri alan ben olmayacağım," dedi Alfred.

"Bu bir hata, Sartan!" diye hırladı lazar.

"... hata, Sartan..."

"Ben senin tarafındayım! Biz kardeşiz." Kleitus ayaklarını sürüyerek hücrenin içinde ilerledi. "Eğer beni geri getirirsen, güçlü olurum. Xar'dan çok daha güçlü! Bunu biliyor ve benden korkuyor. Gel! Çabuk! Bu ondan kaçman için tek şansın!"

"Yapmayacağım!" Alfred ürperdi.

Lazar ona doğru ilerledi. Alfred duvara çarpana ve daha fazla gidemeyene kadar geriledi. Sanki içine sızacakmış gibi iki elini birden duvara yaslandı. "Yapmayacağım"."

"Buradan çıkmanız gerek!" diye uyardı Haplo. "Sen ve Marit! Tehlikedesiniz! Eğer Xar sizi burada bulursa..."

"Ya sen" diye sordu Alfred.

Marit ona garip garip, şüpheyle bakıyordu. "Bana ne olmuş"

"Hayır, hayır!" Alfred kontrolünü yitiriyordu. "Ben... ben Haplo'yla konuşuyordum."

Marit'in gözleri irileşti. "Haplo mu?"

"Sen onu duyamıyor musun" diye sordu Alfred ve sorduğu anda, duyamadığını anladı. O ve Haplo yakındı, ama Alfred ile Ölüm Kapısı'ndan geçerken yaptığı gibi ruhlarını değiştirmemişti.

Alfred tereddüt etti.

"Beni boşver! Gidin artık, lanet olsun!" diye ısrar etti Haplo. "Büyünü kullan!"

Alfred yutkundu. Kurumuş dudaklarını kurumuş diliyle yalayarak, kurumuş boğazını boşuna ıslatmaya çalışarak, çatlak, neredeyse işitilmez bir sesle rünleri söylemeye başladı.

Kleitus, unutulmuş rün dilini, Alfred'in ne yaptığını kavrayacak kadar anladı. Perişan elini. uzattı, Marit'i yakaladı.

Marit kendini kurtarmaya, lazara kılıcını saplamaya çalıştı. Ama ölülerin fiziksel sınırları yoktur. Kleitus sıradışı bir güçle kılıcı Marit'in elinden çekti. Lazar kan lekeli elini onun boğazına sardı.

Marit'in bedenindeki desenler alevlendi, büyüsü onu savunmak için harekete geçti. Bir başka canlı varlık çoktan felç olurdu, ama Hükümdar'ın cesedi cezayı görünürde hasar olmadan soğurdu. İskelet elin uzun, mavi tırnakları Marit'in etine gömüldü.

Marit acıyla irkildi, haykırmamak için kendini tuttu. Derisinden aşağı kan sızdı.

"Bir rün daha söylersen," diye uyardı Kleitus, Alfred'i, "onu ölümden dönmüşlerden birine çeviririm."

Alfred'in dili damağında şakladı, orada dondu. O büyüyü tamamlayamadan Marit ölmüş olurdu.

"Beni Yedinci Kapı'ya götür!" dedi Kleitus. Parmaklarını Marit'in boğazında daha derine batırdı.

Marit haykırdı. Elleri çılgınca cesedin ellerini çekiştirdi. Köpek inledi, sızlandı.

Marit yutkunmaya, nefes almak için çabalamaya başladı.

Kleitus onu yavaş yavaş boğuyordu.

"Birşeyler yap!" diye emretti Haplo öfkeyle.

"Ne?" diye haykırdı Alfred.

"Yapacakların şunlar, Sartan."

Lord Xar hücreye girdi. Elini kaldırdı, havada bir desen çizdi ve çakarak Kleitus'a ulaşmasını sağladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NECROPOLIS
ABARRACH

Desen lazarın göğsüne çarpıp patladı. Kleitus öfkeyle haykırdı, ceset acı hissetmiyordu. Yere düştü, ölü kolları ve bacakları seğirerek kasıldı.

Ama Kleitus büyüyle mücadele etti. Ceset kazanacak gibiydi, ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Xar keskin bir sesle konuştu. Tek bir rün genişledi. Kolları duyarga oldu, seğiren cesedi sardı, altetti.

Lazar sonunda ürperdi ve kıpırtısız yattı. Lord Xar, rol yaptığını düşünerek kuşkuyla baktı ona. Onu öldürmemişti. Zaten ölü olan bir şeyi öldüremezdi. Onu o an için zararsız kılmıştı. Zayıfça yanan desen titreşti ve söndü.

Büyü sona ermişti. Lazar kıpırdamadı.

Xar tatmin olarak Alfred'e döndü.

"Tam zamanında, Yılan Büyücüsü," dedi Nexus Lordu. "Sonunda."

Sartan'ın gözleri kel kafasından fırlamıştı. Çenesi çalışıyor, ama ses çıkmıyordu. Xar hiç bu kadar acınası, sefil bir yaratık görmediğini düşündü, Ama dış görünüşe aldanmamıştı. Bu Sartan güçlüydü, sıradışı bir gücü vardı. Zayıf ve aptalca eylemleri yalnızca numaraydı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemem gerek, Alfred," diye devam etti Xar. Sartan'ın numarasının başarıya ulaştığını düşünmesine izin vermekte zarar yoktu. Xar, kıpırtısız lazarı ayağının ucuyla dürtükledi. "Bunu sen de yapabilirdin, ya da ben öyle sanıyorum."

Lord, Marit'in üzerine eğildi. "Kötü yaralanmadın, değil mi, Kızım?"

Zayıf düşmüş ve sarsılmış Marit ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama gidebileceği bir yer yoktu. Taş yatağa dayanmıştı.

Xar onu yakaladı. Marit irkildi, ama dokunuşu nazikti. Ayağa kalkmasına yardım etti. Marit sallanınca Xar ona destek oldu.

"Sana dokunduğu yerdeki yaralar yanıyor. Evet, biliyorum, Kızım. Ben de lazarın pis dokunuşunu hissettim. Bir tür zehir, sanırım. Ama ben seni rahatlatabilirim."

Elini Marit'in alnına götürdü. Saçlarını kenara iterek, hafif parmaklarla orada olan, Labirent'te bozduğu deseni tekrar çizdi. Dokunuşu ile rün kapandı, tamamen iyileşti.

Marit fark etmedi. Ateşle yanıyordu, sersemlemişti, kafası karışmıştı. Xar acısını bir miktar azalttı, ama tamamen değil.

"Kısa süre sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Buraya otur" -Xar Marit'in Haplo'nun taş yatağının kenarına oturmasına yardım etti- "ve dinlen. Benim Sartan ile konuşmam gereken bazı konular var."

"Lordum!" Marit Xar'ın elini yakaladı, ona tutundu. "Lordum! Labirent! Halkımız canları için savaşıyor."

Xar'ın yüzü sertleşti. "Bunun farkındayım, Kızım. Geri dönmeyi planlıyorum. Dayanacaklardır, ta ki..."

"Lordum! Anlamıyorsun! Ejderyılanlar Nexus'tı ateşe verdi. Şehir alevler içinde! Halkımız... ölüyor..."

Xar şaşkınlık içinde kaldı. İşittiklerine inanamıyordu. Bu mümkün değildi. "Nexus yanıyor mu?"

Başta Marit'in yalan söylediğini sandı. Ama şimdi bir kez daha birleşmişlerdi ve Marit'in zihnindeki gerçeği gördü. Güzel, beyaz kuleli Nexus'u gördü; kendi şehri. Onu düşmanın inşa ettiği gerçeğine boşver. Oraya ilk o ayak basmıştı. İlk o sahiplenmişti. Onu kanı ve daimi çabasıyla kazanmıştı. Halkını götürmüştü oraya. Halkı o şehri ev saymıştı.

Şimdi, Marit'in gözlerinde, Nexus'u alevlerle kızarmış, duman ve ölümle kararmış gördü.

"Uğruna çalıştığım her şey... gitmiş..." diye mırıldandı. Marit'in üzerindeki eli gevşedi.

"Lordum, eğer geri dönersen..." Marit eline sıkı sıkı tutundu. "Eğer onlara geri dönersen, halkın umudu olur. Onlara git, Lordum. Sana ihtiyaçları var!"

Xar tereddüt etti. Hatırladı...

Kendini kısa süre sonra iyileştirmediği durumda öleceğini anladığında, bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve sığınak aradı.

O zaman ilk defa, düşmanlarının Nexus adını verdiği şehri gördü.

Güzeldi -sonsuz günbatımınının renkleriyle parlayan beyaz taştan. Xar güzelliği gördü, ama bir şey daha gördü.

Halkı gördü; halkını, huzur ve güven içinde yaşarken, çalışırken. Artık kurt-adamlardan, ejderlerden, canavarlardan korkmadan.

O Labirent'te hayatta kalmıştı. Onu altetmişti. Kaçmıştı. O ilkti. İlk. Ve yalnız olmayacaktı. Geri dönecekti. Yarın, tamamen iyileştikten, dinlendikten sonra, Kapı'dan içeri girecek, birisini daha çıkaracaktı.

Bir sonraki gün yine dönecekti. Ve ondan sonraki gün. O korkunç zindana dönecek, halkına özgürlüğün yolunu gösterecekti. Onları bu şehre, bu sığınağa getirecekti.

Gözyaşları onu körleştirdi. Acının, bitkinliğin ve -karanlık hayatında ilk defa-umudun ondan kopardığı gözyaşları.

Sonra, çok sonra, Xar o şehre berrak, soğuk gözlerle bakacak, ordularını görecekti.

Ama ilk seferinde değil. O zaman, gözyaşları arasında, oyun oynayan çocuklar gördü...

O Son Kapı'dan yürüyerek geçmemişti. Sürünmüş, rün kaplı sütunların arasından karnının üzerinde hareket ederek ilerlemişti. Arkasında bir kan izi bırakmıştı, Labirent'te takip ettiği yolu gösteren bir iz. Kanın bir kısmı kendisinindi; daha fazlası düşmanlarına aitti.

Kendini sınırın ötesine çekerek yumuşak çimenlerin üzerine yıkılmıştı. Sırtüstü yuvarlandı, alacakaranlık göğüne baktı, parlak kırmızılar, sisli morlarla dolu, altın ve portakal rengi şeridi bir gökyüzü. Kendini iyileştirmeli, uyumalıydı. Zaman içinde yapacaktı da. Ama o an için, acı dahil her şeyi hissetmek istiyordu. Bu zafer anıydı ve sonra hatırladığı zaman, acıyı da birlikte hatırlamak istiyordu.

Çektiği acılar. Nefret.

Ve şimdi alacakaranlık gökleri dumanla kararmıştı. Çocukların bedenleri sokaklarda kömürleşmiş, kıvrılmış yatıyordu.

Xar'ın eli, uzun, çok uzun zaman önce göğsüne işlenmiş yürek rününe gitti. Adı, O' zaman... Adı neydi? Kendini Son Kapı'dan dışarıya sürükleyen adamın adı? Xar hatırlayamıyordu. Onu silmiş, üzerine güç ve sağlamlık rünleri yazmıştı.

Tıpkı hayallerinin üzerine yenilerini yazdığı gibi. Adını bir hatırlayabilseydi...

"Nexus'a döneceğim." Xar, ondan yayılan huşu dolu sessizliğin içinde konuştu. Sessizlik bir anlığına, onları umutla birbirine bağladı. Hatta düşmanını ona bağladı. "Döneceğim... Yedinci Kapı'dan."

Xar'ın gözleri Sartan'a dikildi. Alfred, diyordu kendine. Ve bu gerçek ismi değildi. "Sen beni oraya götüreceksin."

Köpek yüksek sesle, neredeyse emredercesine havladı. Ama zahmet etmesine gerek yoktu.

"Hayır," dedi Alfred, ılımlı, hüzün dolu bir sesle. "Götürmeyeceğim. "

Xar, bedeni soğuk, taş yatağın üzerinde yatan Haplo'ya baktı. "Hala hayatta. O konuda haklısın. Ama ölü olsa da olurdu. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Alfred'in yüzü fena halde solmuştu. Kuru dudaklarını yaladı. "Hiçbir şey," dedi yutkunarak. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Yok mu?" diye sordu Lord Xar hoş bir şekilde. "Yaptığım ölüçağırma büyüsü etini koruyor. Özü -ya da sizin deyişinizle ruhu- köpeğin içinde kısılı kaldı. Aptal bir hayvanın bedeninde. "

"Bazıları bizim de aynı şekilde kısılı kaldığımızı söylüyor," dedi Alfred, ama bunu alçak sesle söyledi ve köpek dışında kimse onu duymadı.

"Sen bunu değiştirebilirsin," dedi Xar. "Haplo'yu hayata döndürebilirsin. " Sartan ürperdi. "Hayır, yapamam."

"Bir Sartan -yalan söylüyor!" Xar gülümsedi. "Bunun mümkün olduğunu sanmazdım." .

"Ben yalan söylemiyorum," diye karşılık verdi Alfred, dikilerek. "Sen ölüçağırma büyüsünü Patryn büyüsü kullanarak yaptın. Ben onu çözemem ve değiştiremem..."

"Ama, yapabilirsin," diye sözünü kesti Xar. "Yedinci Kapı'nın içinde."

Alfred, kimse ona doğru bir hareket yapmış olmasa da, bir saldırıyı savuşturur gibi ellerini kaldırdı. Bir köşeye geriledi, zindan hücresinde çevresine bakındı, belki de onu ilk kez bir zindan olarak gördü "Bunu benden isteyemezsin!"

"Ama istiyoruz, değil mi, Kızım" dedi Xar, Marit'e dönerek. Marit ateşle titriyordu. Titreyen elini uzatarak Haplo'nun soğuk etine dokundu.

"Alfred. .. "

"Hayır!" Alfred duvara doğru çekildi. "Benden bunu isteme! Xar, Haplo'ya aldırmıyor, Marit Lordun dünyayı yok etmeyi planlıyor!"

"Sartanların yaptığını düzeltmeyi planlıyorum!" diye hırladı Xar, sabrını yitirerek. "Dört dünyayı bir tane yapmayı.. ."

"Ve ona da sen hükmedeceksin! Ama yapamazsın. Samah da yarattığı dünyalara hükmedememişti. Yaptığı yanlıştı. Ama suçlarının cezasını ödedi: Zaman içinde, hatası düzeltildi. Menschler bu dünyalarda yeni yaşamlar kurdular. Eğer bu eylemi gerçekleştirirsen, milyonlarca masum ölecek..."

"Hayatta kalanlar daha iyi yaşayacak," diye karşılık verdi Xar. "Samah böyle dememiş miydi?"

"Ya Labirent'te kısılı kalan halkın" diye sordu Alfred. "Özgür olacaklar! Ben onları özgür kılacağım!"

"Onların sonunu hazırlayacaksın. Labirent'ten kaçabilirler. Ama senin onlar için yapacağın yeni zindandan asla kaçamazlar. Bir korku zindanı. Ben biliyorum," diye ekledi hüzünle, yumuşak sesle. "Neredeyse tüm hayatım boyunca böyle bir zindanda yaşadım."

Xar sessiz kaldı. Alfred'in sözleri üzerinde düşünmüyordu; sızlanan Sartan'ı dinlemeyi bırakmıştı. Xar bu sefil şeyi istediğini yapmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Lord, Alfred'in gücünü anlamıştı, muhtemelen Alfred'den daha iyi. Xar'ın, aralarında bir savaş çıkması durumunda kazanacağından kuşkusu yoktu. Ama o da yarasız atlatamayacaktı ve Sartan muhtemelen ölecekti. Xar'ın şimdiye kadar ölüçağırma konusundaki şansı düşünülünce, böyle bir şey tavsiye edilir değildi.

Bir olasılık vardı.

"Bence güvenli bir mesafeye çekilsen iyi olacak, Kızım." Xar, Marit'i tuttu, Haplo'nun bedeninin üzerinde yattığı taş yataktan uzaklaştırdı. Nexus Lordu yatağın dibine bir dizi rün çizdi ve bir komut verdi.

Taş alevlere boğuldu.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye haykırdı Marit.

"Haplo'nun bedenini kaldırmayı başaramadım," dedi Xar kayıtsızca. "Sartan da gücünü onu geri getirmek için kullanmıyor. Bu yüzden cesedin bana bir faydası yok. Bu Haplo'nun cenaze ateşi olacak."

"Yapamazsın!" Marit kendini Xar'a fırlattı. Cüppesini yakaladı, yalvardı. "Yapamazsın, Lordum! Lütfen! Bu... bu onu yok eder!"

Desenler yavaş yavaş taş yatağın çevresine yayılıyor, ateşten bir çember oluşturuyordu. Alevler yükseliyor, başka yakıtları olmadığından büyü tüketiyorlardı.

Bedene ulaşana kadar.

Marit dizlerinin üzerine çöktü. Zehir yüzünden ayakta duramayacak kadar zayıf ve hastaydı. "Lordum, lütfen!"

Xar elini uzattı ve saçlarını okşadı. "Yanlış kişiye yalvarıyorsun, Kızım. Haplo'yu kurtarmak Sartan'ın elinde. Ona yalvar!"

Alevler gittikçe güçleniyor, yükseliyordu. Sıcaklık artıyordu.

"Ben..." Alfred ağzını açtı.

"Yapma!" diye emretti Haplo. Köpek Alfred'e sert sert baktı, uyarırcasına hırladı.

"Ama" -Alfred alevlere baktı- "eğer bedenin yanarsa. . ."

"Bırak yansın! Eğer Yedinci Kapı'yı açarsa ne olacak? Sen kendin neler olabileceğini söylemiştin."

Alfred yutkundu, nefes aldı. "Burada durup izleyemem..."

"O zaman bayıl, lanet olsun!" dedi Haplo sinirle. "Bu bayılmanın işe yaradığı tek an olabilir."

"Hayır," dedi Alfred, kendini toplayarak. Hatta kasvetle gülümsemeyi başardı. "Korkarım seni bir süre kendi zindanıma kapatmalıyım, dostum."

Sartan dans etmeye başladı, alçak sesle söylediği müzikle hareket etti.

Xar şüpheyle, Yılan Büyücüsü'nün amacının ne olduğunu merak ederek izledi. Bir saldırı büyüsü olmadığı kesindi. O küçük hücrede çok tehlikeli olurdu.

"Köpek, Marit'e git!" diye mırıldandı Alfred, hayvanın çevresinde zarifçe kayarak. "Şimdi"

Hayvan Marit'in yanında koştu, korumak istercesine yanında durdu. Aynı anda, iki kristal tabut var oldu. Biri Haplo'nun bedenini örtmüştü. Diğeri Lord Xar'ı kaplamıştı.

Haplo'nun tabutunda, alevler küçülüp söndü.

Alfred Marit'i yakaladı, onun hücreden kaçmasına yardım etti. Karanlık koridora koştular. Köpek arkalarından fırladı.

"Dışarı!" diye soludu Alfred büyüye sesini duyurmak için.

"Dışarı çıkmak istiyoruz!"

Duvarın dibinde mavi desenler çaktı. Alfred Marit'e destek olarak desenlerin gösterdiği yolu takip etti, körcesine, nerede olduğuna ya da nereye gittiğine dair en ufak bir fikri olmadan koştu. Ama Alfred'e, aşağı iniyor, Abarrach'ın derinliklerine ilerliyorlar gibi gelmişti...

Ve sonra korkutucu bir şekilde aklına, rünlerin onları Yedinci Kapı'ya götürüyor olabileceği fikri geldi. Hem, rünler onu gitmek istediği her neresiyse oraya götürecekti ve kuşkusuz aklında Yedinci Kapı vardı.

"Eh, düşünceyi aklından çıkar, o zaman!" diye emretti Haplo. "Ölüm Kapısı'nı düşün! Buna yoğunlaşl"

"Evet," dedi Alfred nefes nefese. "Ölüm Kapısı..."

Desenler aniden çaktı, söndü, onları korku verici, sersemletici bir karanlığın içinde bıraktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NECROPOLİS
ABARRACH

Sartan büyüsü tarafından tabuta kapatılmış Xar öfkesini bastırdı, serbest kalmak için sabrına ve sakinliğine güvendi. Beyni keskin bir bıçak gibi Sartan rünlerindeki aralara kaydı, zayıflık aradı. Buldu ve sabırla çalışarak deseni kırdı, büyüyü bozdu. Bir çatlak ve telaşla tasarlanan yapının geri kalanı ufalandı.

Xar, Alfred'e hakkını teslim etti; Yılan Büyücüsü iyiydi. Daha önce hiçbir büyü Nexus Lordu'nu tamamen durdurmamış, şaşırtmamıştı. Durum bu kadar acil, bu kadar kritik olmasa, Xar zihinsel egzersizden zevk alabilirdi.

Zindan hücresinde, Kleitus, o kemik ve çürüyen et yığını sayılmazsa yalnızdı. Lazar Xar'ın büyüsü altındaydı ve kıpırdamadı. Xar onu görmezden geldi. Gidip, Sartan büyülü tabutunun içinde yatan Haplo'nun bedeninin, yanında durdu.

Cenaze ateşi sönmüştü. Xar onu tekrar yakabilirdi. Kendini tutsak eden büyüyü kırdığı gibi, Haplo'yu koruyan büyüyü de kırabilirdi.

Ama yapmadı.

Bedene baktı ve gülümsedi.

"Seni terk etmeyecekler, oğlum. Onları aksine ne kadar ikna etmeye çalışırsan çalış. Senin sayende, Alfred beni Yedinci Kapı'ya götürecek!"

Xar alnındaki desene, Marit'in alnına çizdiği, yok ettiği, sonra yine çizdiği desene götürdü. Bir kez daha birleşmişlerdi. Bir kez daha, onun düşüncelerini paylaşabilir, sözlerini işitebilirdi. Ama bu sefer dikkatli olması şartıyla, Marit varlığından habersiz olacaktı.

Xar zindanları terk etti, takibe başladı.

Yollarını aydınlatan desen yoktu. Alfred bunun, kafasındaki karışıklığın sonucu olduğunu düşündü -nereye gitmek istediğine karar veremiyordu. Ve sonra, rehberlik olmadan ilerlemenin daha güvenli olacağına karar verdi. Eğer nereye gittiğini o bilmiyorsa, başka kimse de bilmeyecekti. Ya da böyle mantık yürütüyordu.

Bir desen söyledi, önünde, havada yumuşak bir ışıkla yanmasını, yürümelerine yetecek kadar aydınlatmasını sağladı. Ellerinden geldiğince hızlı ilerlediler, ta ki Marit daha fazla yürüyemeyecek duruma gelene kadar.

Çok hastaydı. Alfred derisinde zehrin ısısını hissedebiliyordu. Marit'in bedeni soğukla sarsılıyordu; acı onu ele geçirmiş, büküyordu. Ayak uydurmak için cesurca çaba göstermişti, ama son birkaç yüz adım boyunca Alfred'in onu neredeyse taşıması gerekmişti. Şimdi bedeni ölü gibi ağırdı. Alfred'in kolları titriyordu ve yorgunluktan gevşemiş, sarkıyordu. Marit'i bıraktı. Kadın yere çöktü. .

Alfred yanında diz çöktü. Köpek sızlandı, gevşek elini burnuyla dürtükledi.

"Bana kendimi... iyileştirmek için zaman ver." Kesik kesik nefes aldı.

"Sana yardım edebilirim." Alfred tepesinde süzüldü, karanlıkta ona baktı. Derisindeki desenler çok az parlıyordu.

"Hayır. Sen nöbet tut," diye emretti Marit. "Büyün Xar'ı... fazla oyalamaz."

Top gibi kıvrıldı, başını dizlerine dayadı. Kollarını bacaklarına dolayarak gözlerini kapattı, varlığının çemberini tamamladı. Kollarındaki desenler daha sıcak parladı. Titremesi, üşümesi azaldı. Karanlıkta, sıcaklığa sarınarak büzüldü.

Alfred endişeyle izliyordu. Genelde Patrynleri tam anlamıyla iyileştirmek için iyileştirici bir uyku gerekliydi. Marit'in uykuya dalıp dalmadığını, o zaman ne yapacağını merak etti. Xar'ın onları izlediğine dair herhangi bir işaret görmemişti.

Çekinerek, alnındaki ıslak saçları geriye atmak için elini uzattı. Ve aniden, acıyla, Xar'ın alnına yaptığı, onları birbirine bağlayan desenin tamam olduğunu gördü. Alfred elini hızla çekti.

"Ne?" Onun soğuk dokunuşu üzerine irkilen Marit başını kaldırdı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"H -hiçbir şey," diye kekeledi. "Ben... uyumak isteyebileceğini düşündüm..."

"Uyumak mı? Sen deli misin?"

Marit Alfred'in yardımını reddederek yavaşça ayağa kalktı. Artık ateşi yoktu, ama boğazındaki izler hala açıkça görülebiliyordu -rün ışığını kesen siyah yarıklar. Marit yaralara tereddüde dokundu, sanki yanıyormuş gibi irkildi. "Nereye gidiyoruz?"

"Buradan dışarıya!" diye emretti Haplo. "Abarrach'tan uzağa. Ölüm Kapısı'na git."

Alfred nasıl karşılık vereceğini bilemeden köpeğe baktı.

Marit bakışını gördü, anladı. Başını salladı.

"Haplo'yu bırakmam."

"Hayatım, onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.,,"

Alfred'in yalanı sessizliğe doğru süzüldü. Yapabileceği birşey vardı aslında. Kleitus gerçeği söylemişti. Alfred bu zamana kadar Yedinci Kapı hakkında epey düşünmüştü, Samah ile Konsey'in Yedinci Kapı'nın

büyüsünü kullanarak dünyayı nasıl kopardıklarını tasvir eden Orla'dan duyduklarının üzerinden geçmişti. Alfred kendi hafızasının derinliklerini araştırmış, Sartanların kitaplarında okuduğu pasajları anımsamıştı... Araştırması sonucunda, içeri girince Kapı'nın güçlü büyüsünün inanılmaz harikalar yaratabileceğini tahmin etmeye başlamıştı. Haplo'yu yaşama döndürebilirdi. Usta Hugh'ya ölümün huzurunu bahşedebilirdi. Hatta belki Labirent'te canları için savaşanlara yardım edebilirdi.

Ama dört dünya üzerinde Alfred'in gitmeye cesaret edemeyeceği tek yer Yedinci Kapı'ydı. Xar izlerken, tam da bunu yapmasını beklerken değil.

Köpek endişeyle koridorda bir o yana, bir bu yana yürüdü.

"Buradan git, Sartan!" dedi Haplo Alfred'e, her zamanki gibi düşüncelerini okuyarak. "Xar'ın istediği sensin."

"Ama seni bırakamam," diye itiraz etti Alfred,

"Bırakmıyorsun," Marit ona şaşkın şaşkın baktı. "Kimse bırakacağını söylemedi,"

"Tamam o zaman," Haplo aynı anda konuşmuştu, "Beni bırakma, Lanet köpeği yanında götür! Köpek güvende olduğu sürece, Xar bana herhangi bir şey yapamaz,"

Aynı anda konuşan iki sesi dinleyen Alfred umutsuz bir şaşkınlık içinde ağzını açıp kapattı. "Köpek..." diye mırıldandı, bu tuhaf sohbetteki tek sağlam noktayı yakalamaya çalışarak,

"Sen ve Marit köpeği güvende olacağı bir dünyaya götürün," diye tekrarladı Haplo sabırla, ısrarla, "Xar'ın onu bulamayacağı bir yere, Pryan belki.,,"

Öneri güzel geliyordu, mantıklı gibiydi -köpeği ve kendilerini tehlikeden uzaklaştırmak. Ama bir şey doğru değil gibiydi. Alfred durup biraz daha, derin derin düşünürse, öneride neyin yanlış olduğunu anlayacağını biliyordu. Ama korku, şaşkınlık ve Haplo ile iletişim kurabilmesine hayret etmek arasında, Alfred'in kafası tamamen karışmıştı.

Marit gözlerini kapatmış, duvara yaslanıyordu. Görünüşe göre büyüsü, onu destekleyemeyecek kadar zayıflamıştı. Bir kez daha titremeye başlamıştı ve acı çektiği açıktı, Köpek ayaklarının dibine çökmüş, ona üzgün üzgün bakıyordu.

"Eğer kendini iyileştirmezse -ya da sen onu iyileştirmezsen, Sartan- ölecek!" dedi Haplo telaşla,

"Evet, haklısın,"

Alfred kararını verdi. Kolunu Marit'e doladı. Marit dokunuşu üzerine katılaştı, ama sonra gevşeyerek ona yaslandı.

Çok kötü bir işaret.

"Kiminle konuşuyorsun" diye mırıldandı.

"Boşver," dedi Alfred sessizce. "Hadi gel..."

Marit'in gözleri iri iri açıldı, Bir an, güç bedenine doldu, umut acılarını yatıştırdı. "Haplo! Haplo'yla konuşuyorsun! Bu nasıl mümkün olabilir"

"Bir zamanlar bilinçlerimizi paylaşmıştık. Ölüm Kapısı'nda, Zihinlerimiz beden değiştirdi." En azından" -Alfred içini çekti- "aklıma gelen tek açıklama bu,"

Marit uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı; sonra alçak sesle konuştu, "Şimdi Yedinci Kapı'ya gidebiliriz, Lordum hala büyünün esiriyken."

Alfred tereddüt etti. Ve düşünce aklına gelirken, duvardaki desenler aniden hayata döndü, karanlık koridoru aydınlattı. O kadar karanlıktı ki, daha önce desenlerin varlığını tahmin edememişlerdi.

"İşte bu," dedi Marit huşu içinde. "Yol buraya uzanıyor..." Alfred yutkundu. Heyecanlanmıştı, baştan çıkmıştı... korkuyordu.

Ama zaten, hayatında ne zaman korku duymamıştı ki "Gitmeyin!" diye uyardı Haplo. "Bundan hoşlanmıyorum. Xar şimdiye dek büyünü çözmüştür."

Alfred soldu. "Nerede olduğunu biliyor musun? Onu görebiliyor musun?"

"Yalnızca köpeğin gözleri aracılığıyla görebiliyorum. İt sizinle birlikte olduğu sürece sizinleyim, bu ne işe yarayacaksa. Yedinci Kapı'yı unut. Hala fırsatın varken Abarrach'ı terk et."

"Alfred, lütfen!" diye yalvardı Marit. Onu ittirdi, kendi başına ayakta durmaya çalıştı. "Bak, ben yeterince iyiyim..." Köpek keskin bir sesle havladı, ayağa fırladı.

Alfred'in yüreği yerinden fırladı.

"Ama ben... Haplo haklı. Xar bizi arıyor. Abarrach'tan ayrılmamız gerek! Köpeği de yanımızda götüreceğiz," dedi Alfred, rünler gözlerinin içinde parlayarak kendisine dik dik bakan Marit'e. "Dinlenebileceğimiz, senin kendini iyileştirebileceğin bir yere gideriz. Sonra geri döneriz. Söz veriyorum..."

Marit onu yolundan ittirdi, çevresinden dolanmaya, üzerinden geçmeye, hangisi gerekliyse onu yapmaya hazırlandı. "Eğer beni Yedinci Kapı'ya sen götürmüyorsan, ben bulurum..." nefes almaya çalıştı. İki büklüm olarak elleri ve dizleri üzeri~ ne düştü.

"Marit!" Alfred onu kollarına aldı. "Haplo'yu kurtarmadan önce senin kendini kurtarman gerek."

"Pekala," diye fısıldadı Marit boğuk bir sesle. "Ama... onun için geri döneceğiz."

"Söz veriyorum," dedi Alfred, içinde kuşku kalmayarak.

"Gemiye gideceğiz."

Yedinci Kapı'nın yolunu gösteren desenler titreşerek söndü.

Alfred yumuşak, gür bir sesle rünleri söylemeye aşladı. Kıvılcımlanan, pırıldayan rünler onu, Marit'i ve köpeği sardı. Alfred rünleri, güven içinde gemide oldukları olasılığını yaratan rünleri söylemeye başladı...

Ve bir yürek atımı kadar süre sonra, Alfred Marit ve köpek güvertede duruyorlardı.

Ve orada, Lord Xar onları bekliyordu.

Sözleri kesildi. Bir sancı bedenini sarstı. Boğazını yakaladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

EMİN LİMAN
ABARRACH

Alfred gözlerini kırpıştırdı, bakakaldı. Marit düşecek gibi olup ona tutundu.

Xar ikisini de görmezden geldi. Gergin bacakların üzerinde, dişlerini çıkamıış hırlayan köpeği yakalamak için uzandı. "Ejder!" dedi Haplo.

Ejder!

Alfred olasılığa, büyüye tutundu. Havaya sıçradı, bedeni büyüyle kıvrandı, dans etti. Ve aniden Alfred artık geminin içinde değil, çok yükseklerindeydi. Xar, Sartan'ın yanında duran tehditkar bir şekil değil, çok aşağıda duran, ona bakan küçük, önemsiz bir şekildi.

Marit sersem sersem Alfred'in sırtına tutundu. Büyü onu dönüştürdüğünde ceketine tutunuyordu ve anlaşılan büyü onu da Alfred'le beraber götürmüştü. Ama köpek hala güvertede, öne arkaya koşarak Alfred'e bakıyor ve havlıyordu.

"Pes et, Sartan!" diye seslendi Xar. "Tuzağa düştün. Abarrach'ı terk edemezsin." .

"Gidebilirsin, Alfred!" dedi Haplo ona. "Sen ondan daha güçlüsün! Saldır ona! Gemiyi geri al"

"Ama köpeği incitebilirim..." Alfred tereddüt içindeydi.

Xar şimdi hayvanı yakalamış, ensesinden tutuyordu. "Gemini benden geri alabilirsin, Sartan. Ama sonra ne olacak? Dostun olmadan mı gideceksin? Köpek Ölüm Kapısı'ndan geçemez. "

Köpek Ölüm Kapısı'ndan geçemez.

"Bu doğru mu, Haplo?" diye sordu Alfred. Haplo'nun yanıtlamayacağını görünce kendi sorusunu yanıtladı. "Buydu, değil mi? Önerinde doğru olmayan bir şeyin olduğunu biliyordum. Köpek Ölüm Kapısı'ndan geçemez! Sensiz olmaz!"

Haplo yanıt vermedi.

Ejder mutsuzca, kararsızlık içinde çemberler çizdi. Çok aşağıda, Xar'ın elindeki köpek onları izledi ve sızlandı.

"Dostunu burada yalnız ölmeye bırakmazsın, Alfred," diye bağırdı Xar. "Yapamazsın. Sevgi kalp kırar, değil mi, Sartan..."

Ejder tereddüt etti. Kanatları düştü. Alfred teslim olmaya hazırlandı.

"Hayır!" diye bağırdı Haplo.

Köpek Xar'ın elinde kıvrandı, şiddetle ısırdı. Dişler lordun siyah cüppesinin kol yenini yırttı. Xar köpeği bıraktı, salyalar akıtan hayvandan bir adım geriledi.

Köpek güverteden atladı, rıhtıma kondu. Elinden geldiğince hızlı koşarak Emin Liman kasabasına yöneldi.

Ejder aşağı süzüldü, ufalanan binaların arasında kaybolana kadar korumak için üzerinde uçtu. Köpek boş bir eve sürünerek varınca durdu, nefes nefese, takip edilip edilmediğini görmek için bekledi.

Takip edilmiyordu.

Nexus Lordu köpeği durdurabilirdi. Tek bir rün söyleyerek onu öldürebilirdi. Ama hayvanın gitmesine izin verdi. Amacına ulaşmıştı. Alfred artık asla Abarrach'ı terk edemezdi. Ve eninde sonunda, Xar'ı Yedinci Kapı'ya götürecekti.

Sevgi kalp kırar.

Xar gülümseyerek, kendinden hoşnut, gemiden ayrıldı ve şimdi ne yapacağını düşünmek için kütüphanesine gitti. Giderken, alnındaki deseni ovuşturdu.

Bilincini zar zor koruyarak ejderin sırtına tutunan Marit inledi.

Ejder terk edilmiş emin liman kasabasının üzerinde çemberler çizerek Xar'ın ne yapabileceğini görmek için bekledi. Alfred lordun ani ayrılışı dışında her şeye hazırlıklıydı.

Xar yok olduğu zaman, Alfred bunun bir hile olabileceğini düşünerek bekledi ve izledi. Ya da belki de lord destek kuvvet almak için gitmişti.

Hiçbir şey olmadı. Hiç kimse gelmedi.

"Alfred," dedi Marit zayıfça. "İnsen iyi olacak. Ben... daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Onu Salfag Mağaraları'na götür," diye öneride bulundu

Haplo, "İlerideler, çok uzakta değil. Köpek yolu biliyor."

Köpek saklandığı yerden çıktı, boş sokağın ortasına fırladı.

Alfred'e bakarak bir kez havladı, sonra yoldan aşağı yürüdü.

Ejder, Emin Liman'ın üzerinde keskin bir manevra yaparak köpeği takip etti, yok olana kadar Ateş Denizi boyunca uzanan yolu izledi: Köpek kıyıda yerden fırlamış dev kayaların arasında ilerlemeye başladı. Buranın Salfag Mağaraları girişinin yakınında olduğunu hatırlayan ejder sarmallar çizerek alçaldı, inecek uygun bir yer aradı.

Bunu yapıp, yere daha yakın uçarken, Alfred hareket gördüğünü düşündü -darmadağınık kayalardan ve ağaçlardan ayrılan, uzaklaşarak gölgelerin içinde kaybolan bir gölge, O tarafa dikkatle baktı, ama hiçbir şey göremedi. Ejder kayaların arasında açık bir nokta bularak yere indi.

Marit ejderin sırtından aşağı kaydı, kayaların arasına yığıldı ve kıpırtısız kaldı. Alfred normal şekline büründü, endişeyle onun üzerine eğildi.

İyileştirme gücü Marit'i ölmekten korumuştu, ama daha fazlasını yapamamıştı. Zehir hala damarlarında dolaşıyordu. Ateşle yanıyordu ve her nefesi için çaba göstermesi gerekiyordu. Acı içinde gibi görünüyordu, Elini alnına götürdü, bastırdı.

Alfred saçları arkaya itti. Desenin -Xar'ın desenin -ürkütücü bir ışıkla yandığını gördü. Alfred anladı, derin derin iç çekti.

"Xar'ın gitmemize izin vermesine şaşmamak gerek," dedi. "Nereye gidersek gidelim, Marit onu bize getirecek."

"Onu iyileştirmek zorundasın," dedi Haplo. "Ama burada değil. Mağaranın içinde. Uyuması gerek."

"Evet, elbette."

Alfred Marit'i nazikçe kaldırdı. Alfred'i tanıyan köpek bu manevrayı şüpheyle izledi. Görünüşe göre hayvan her an ikisini de kafaüstü Ateş Denizi'ne düşmekten kurtarmayı bekliyordu,

Alfred kendi kendine mırıldanmaya, sanki bir çocuğa ninni söylermişçesine rünleri söylemeye başladı. Marit kollarında gevşedi, haykırmayı bıraktı. Derin, huzurlu bir nefes aldı. Başı Alfred'in omzuna düşmüştü. Alfred kendi kendine gülümseyerek onu kolaylıkla, bir kez bile kaymadan Salfag Mağaraları'nın girişine taşıdı. İçeri girecek oldu.

Köpek takip etmeyi reddetti. Havayı kokladı. Bacakları gerildi, tüyleri diken diken oldu, Uyarırcasına hırladı.

"İçeride bir şey var," dedi Haplo. "Gölgelerin içinde saklanıyor. Sağ tarafında."

Alfred, Ateş Denizi'nin canlı parlaklığından sonra karanlıkta göremeyerek gözlerini kırpıştırdı'.

"La... lazar değil..." Sesi endişeyle titriyordu.

"Hayır," dedi Haplo.

Köpek daha yakına geldi, yumuşak sesle hırladı.

"Bu kişi canlı. Sanırım..." Haplo durdu. "Balthazar'ı hatırlıyor musun Abarrach'tan kaçarken arkada bıraktığımız Sartan ölüçağıranı"

"Balthazar!" Alfred inanamıyordu. "Ama o ölmüş olmalı. Yanındaki tüm Sartanlar. Lazarlar onları yok etmiş olmalı."

"Anlaşılan etmemiş. Benim tahminim, Balthazar ve halkının saklandığı yeri buldunuz. Unutma, onlarla ilk burada karşılaşmıştık. "

"Balthazar!" diye tekrarladı Alfred inanmazlık içinde. Görmeye çalışarak gölgelerin içine baktı. "Lütfen, yardıma ihtiyacım var," diye seslendi, Sartanca konuşarak. "Daha önce de buraya gelmiştim. Beni hatırlıyor musun Adım..."

"Alfred," dedi kuru, kulak tırmalayıcı bir ses, gölgelerin içinden. Perişan, lime lime siyah cüppeye bürünmüş bir Sartan gölgelerin içinden çıktı. "Evet, seni hatırlıyorum."

Köpek korurcasına Alfred'in önünde durdu, Uzak dur dercesine havladı.

"Korkma. Size zarar vermeyeceğim. Kimseye zarar verecek gücüm yok," diye ekledi Balthazar, sesinde acı bir tonla.

Sartan zaten ince yapılıydı; acı ve yoksunluk onu zayıf, erimiş bırakmıştı. Bir zamanlar parlak siyah olan saçları ve sakalı -Sartanlar arasında sıradışıydı- zamanı gelmeden gri çizgilerle dolmuştu. Hareket etmenin onu yorduğu açık olsa da,

Kendini gurur ve vakarla taşımaya çalışıyordu. Ama bir ölüçağıran olduğunu gösteren siyah cüppesi, sanki bir iskeleti örtüyormuş gibi, kemikli omuzlarından sarkıyordu.

"Balthazar," dedi Alfred şok içinde tanıyarak. "Sensin.

Ben... emin değildim."

Sesindeki acıma çok açıktı. Balthazar'ın siyah gözleri öfkeyle çaktı. Dikildi, zayıf kollarını çökmüş göğsünde kavuşturdu.

"Evet, Balthazar! Halkını Emin Liman rıhtımlarında ölmeye terk ettiğiniz kişi!"

Balthazar'ı tanıyan köpek dostça ilerlemeye hazırlanıyordu. Hayvan hırladı, sorumlu olduğu kişilerin önünde durmak üzere geriledi.

"Sizi neden arkada bıraktığımızı biliyorsun. Diğer dünyalara ölüçağırıcılığı götürmenize izin veremezdim," dedi Alfred sessizce. "Özellikle bu dünyaya nasıl zarar verdiğini gördükten sonra."

Balthazar içini çekti. Öfkesi gerçek değil, refleksti, bir kıvılcım, uzun zaman önce ölmüş bir ateşten geriye kalmış tek şey. Göğsünde kavuşturduğu kolları ayrıldı, bitkinlik içinde yanlara düştü.

"Anlıyorum. O zaman anlamıyordum, elbette. Ve öfkeme hakim olamıyorum." Siyah gözleri gölgelendi, acıyla doldu. "Neler çektiğimizi tahmin bile edemezsin. Ama söylediğin doğru. Düşüncesiz hareketlerimizle bu kötülüğü kendi başımıza biz sardık. Onunla başa çıkmak da bize düşüyor. Kadına ne oldu?"

Balthazar Marit'i dikkatle inceledi. "O arkadaşınla aynı ırktan olmalı. Adı neydi Haplo. Derisindeki rün işaretlerini tanıdım."

"Lazarlardan birinin saldırısına uğradı," diye açıkladı Alfred, bakışlarını Marit'e indirerek. Marit artık acı çekmiyordu. Bayılmıştı.

Balthazar'ın yüz ifadesi sertleşti, karardı. "Halkımızın bir kısmı da aynı sonla karşılaştı. Korkarım onun için yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Tam tersine." Alfred kızardı. "Ben onu iyileştirebilirim. Ama saatlerce rahatsız edilmeden uyuyabileceği sessiz bir yere ihtiyacı var."

Balthazar hiç kırpılmayan gözlerle Alfred'e baktı. "Unutmuşum," dedi ölüçağıran sonunda. "Bizlerin kaybettiği... yada artık uygulayacak gücümüzün kalmadığı becerilere sahip olduğunu unutmuşum. Onu içeri getir. Burada güvende olacak... bu kötü talihli dünyada olunabileceği kadar güvende."

Ölüçağıran mağaranın derinliklerine giden yolu gösterdi. Yürürlerken, bir başka Sartan'ın, genç bir kadının yanından geçtiler. Balthazar ona başını salladı, bir işaret yaptı. Kadın Alfred ile dostlarına meraklı bir bakış fırlattı, sonra dışarıya yöneldi. Birkaç dakika sonra iki Sartan daha belirdi.

"İstersen, kadını ilerideki yaşam alanına götürüp rahat etmesini sağlayabilirler," diye öneride bulundu Balthazar.

Alfred tereddüt etti. Bu halka... kendi halkına tam olarak güvendiğinden emin değildi.

"Seni yalnızca birkaç dakika meşgul edeceğim," dedi Balthazar. "Seninle konuşmak istiyorum."

Siyah gözler deldi, dürtükledi. Alfred bir kez daha, o gözlerin görülmesini istediğinden çok daha fazlasını gördüğü hissine kapıldı. Ve Alfred Balthazar'ın merakını -her ne konuda ise- tatmin etmeden, ölüçağıranın Alfred'in Marit için herhangi bir şey yapmasına izin vermeyeceği açıktı.

Alfred gönülsüzce Marit'i Sartanlara teslim etti. Ona iyilikle davrandılar, dikkatle mağaranın iç tarafına taşıdılar. Ama Alfred, Marit'le ilgilenen iki Sartan'ın en az yaralı Patryn kadar zayıf olduğunu fark etmeden geçemedi.

"Gelişimiz hakkında uyarılmışsınız," dedi Alfred, kayaların arasında hareket eden kişiyi düşünerek.

"Lazarlara karşı nöbet tutuyoruz," diye yanıt verdi Balthazar. "Lütfen, biraz oturalım. Yürümek beni yoruyor." Yıkılır gibi bir taşın üzerine oturdu.

"İzci olarak... ölüleri kullanmıyorsunuz," dedi Alfred yavaşça, bu dünyada bulunduğu son seferi hatırlayarak. "Ya da sizin için savaşmak üzere."

Balthazar ona keskin, kurnaz bir bakış fırlattı. "Hayır, kullanmıyoruz." Bakışları, mağaranın içlerine ilerledikçe çevrelerinde koyulaşmış gölgelere kaydı. "Artık ölüçağırıcılık yapmıyoruz. "

"Memnun oldum," dedi Alfred içtenlikle. “Çok memnun oldum. Doğru kararı verdiniz. Ölüçağırma gücü zaten halkımıza büyük zarar verdi."

"Ölüleri geri getirme gücü baştan çıkarıcı, bizim sevgi ve merhamet adını verdiğimiz duygulardan kaynaklanıyor." Balthazar içini çekti. "Ne yazık ki, aslında yalnızca bizim bencilce, gitmesine izin vermediğimiz bir şeye tutunma arzumuzmuş. Öngörüsüz ve kibirliydik, bu ölümlülüğün bir zirve

olduğunu, elde edebileceğimiz en iyi şey olduğunu düşünüyorduk. Durumun bu olmadığını öğrendik."

Alfred ona hayretle baktı. "Öğrendiniz mi? Nasıl?"

"Prensim, sevgili Edmund'un bize gösterecek cesareti vardı. Anısını onurlandırıyoruz. Ölülerimizin ruhları artık gitmekte özgür, bedenleri saygıyla dinlenmeye bırakılıyor.

"Ne yazık ki," diye ekledi, acılık sesine dönerek, "ölülerimizi gömmek çok alışılmış bir şey olmaya başladı..."

Başını ellerinin arasına alarak, boş yere gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Köpek daha önceki yanlış anlaşmayı affetmeye hazır, öne çıktı. Patisini ölüçağıranın dizine koydu, ona anlayışlı gözlerle baktı.

"Lazarlardan kaçmak için denizden uzağa kaçtık. Ama bize yetiştiler. Kaybetmeye mahkum olduğumuz bir savaş verdik. Sonra içlerinden biri - Jonathan olarak bilinen genç bir asil öne çıktı. Prens Edmund'u özgür bıraktı, ruhunu huzura kavuşturdu ve bize yüzyıllardır korktuğumuz her şeyin asılsız olduğunu kanıtladı. Ruh yokluğa düşmüyor, yaşamaya devam ediyor. O ruhu bedenin zindanına zincirlemekle hata yapıyorduk. Jonathan, Kleitus ile diğer lazarları oyaladı, bize kaçacak zaman verdi.

"Elimizden geldiğince saklandık. Ama yiyecek stoklarımız azdı, büyümüz gün be gün azalıyordu. Sonunda, açlığın zorlamasıyla bu terk edilmiş kasabaya geldik, kalan erzağı yağmaladık ve bu mağaraya taşındık. Şimdi yiyeceğimiz neredeyse tamamen tükendi ve yenisini bulma umudumuz yok. Kalanları da çok küçükleri ve hastaları beslemek için kullanıyoruz..."

Balthazar durdu, gözlerini kapattı. Bayılacak gibi görünüyordu. Alfred kolunu ona doladı, kendi başına oturacak duruma gelene kadar destekledi onu. .

"Teşekkür ederim," dedi Balthazar solgun bir gülümseme ile. "Şimdi daha iyiyim. Bu baş dönmeleri benim bir zayıflığım."

"Yiyecek yoksunluğunun yol açtığı bir zayıflık. Tahminim, halkın yiyebilsin diye kendini yiyecekten yoksun bırakıyorsun. Ama sen onların önderisin. Sen hastalanırsan onlara ne olacak"

"Ben yaşasam da, ölsem de, ne olacaksa o," dedi. Balthazar sertçe. "Umudumuz yok. Kaçış yolumuz yok. Yalnızca ölmeyi bekliyoruz." Sesi yumuşadı. "Ve prensimin bulduğu huzuru gördükten sonra, itiraf etmeliyim ki buna can atmaya başladım."

"Hadi, hadi," dedi Alfred telaşla, bu konuşmalar karşısında korkarak. "Zaman harcıyoruz. Eğer biraz yiyeceğiniz kaldıysa, büyümü kullanarak daha fazlasını sağlayabilirim."

Balthazar solgun solgun gülümsedi. "Bunun büyük yardımı olurdu. Ve kuşkusuz geminde iyi bir yiyecek stoku vardır."

"Eh, evet, elbette, ben..." Alfred durdu. Dili damağına yapıştı.

"İşte şimdi becerdin," diye mırıldandı Haplo.

"Demek gördüğümüz gemi senin gerçekten!" Balthazar'ın gözleri ateşli bir parıltıyla yanıyordu. İskelet elini uzattı, Alfred'in solmuş, kadife yakasını yakaladı. "Sonunda kaçabileceğiz! Bu ölüm dünyasını terk edebileceğiz!"

"Ben- ben- ben-" diye kekeledi Alfred. "Yani... görüyorsun..."

Alfred görebiliyordu -bütün bunların tam olarak nereye gittiğini görebiliyordu. Titreyerek ayağa kalktı.

"Bunu daha sonra tartışırız. Arkadaşımın yanına gitmem gerekiyor. Onu iyileştirmek için. Sonra halkına yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Balthazar ayağa kalktı. Alfred'e doğru eğildi. "Kaçacağız!" dedi yumuşak sesle. "Bu sefer bizi kimse durdurmayacak."

Alfred yutkundu, bir adım geriledi. Hiçbir şey söylemedi.

Balthazar hiçbir şey söylemedi. İkisi yürüdüler, mağaranın derinliklerine ilerlediler. Ölüçağıran yavaş yavaş, zayıfça yürüyordu, ama nazikçe her tür yardım önerisini reddetti. Mutsuz ve üzgün Alfred gezinen ayaklarını

kontrol edemiyordu. Köpek olmasaydı, çatlaklardan herhangi birine düşebilir, taşlardan herhangi birine takılabilirdi.

Alfred'in aklına bir mensch deyişi geldi. "Kızartma tavasından kurtulup ateşe düşmek."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SALFAG MAGARALARI
ABARRACH

Balthazar yürüyüşleri sırasında sessiz kaldı ve Alfred bunun için son derece minnettardı. Bir sorundan kurtulmaya çalışırken, her zamanki gibi bir başkasına dolanmıştı. Şimdi ikisinden de çıkış yolu bulmak zorundaydı. Ne kadar çabalasa da, ikisine de çözüm bulamıyordu.

Köpek çevreyi gözetleyerek arkalarından gelirken yürümeye devam ettiler. Ve sonra mağaranın, Sartanların yaşadığı kısmına geldiler.

Alfred karanlığın içine baktı. Haplo ve Marit için duyduğu endişeler, Balthazar'a karşı hissettiği şüpheler bir acıma ve şok dalgasının altında kayboldu. Bu kasvetli mağarada elli kadar Sartan erkeği, kadını ve biraz -çok çok az-çocuk yaşıyordu. Görüntüleri, sefil durumları yürek paralayıcıydı. Açlık korkunç etkisini göstermişti, ama fiziksel yoksunluktan da kötüsü, dehşet, korku ve ümitsizlik ruhlarını da bedenleri kadar bitkin bırakmıştı.

Balthazar morallerini yerinde tutmak için elinden geleni yapmıştı, ama kendisi de sona yaklaşmıştı. Sartanların çoğu pes etmişti. Mağaranın sert, soğuk zeminine uzanmış, karanlığa bakıyor, sanki gelip onları sarması için ona yalvarıyorlardı.

Alfred bu tür ümitsizliği iyi bilirdi, neye yol açacağını bilirdi, çünkü kendisi de o korkunç yolda yürümüştü. Haplo -ve Haplo'nun köpeği- gelmeseydi Alfred de o yolu acı sonuna kadar takip edebilirdi.

"İşte bununla besleniyoruz," dedi Balthazar, büyük bir çuvala işaret ederek. "Kaim-otu tohumu. Ekim için bırakılmış, Emin Liman'dan aldık. Tohumları eziyoruz, suyla karıştırıp lapa yapıyoruz. Ve bu son çuval. O da bittiği zaman..."

Ölüçağıran omuzlarını silkti.

Sartanlar son kalan büyü güçlerini sırf hayatta kalmak için, Abarrach'ın zehirli havasını solumak için kullanıyorlardı.

"Endişelenme," dedi Alfred. "Ben size yardım edeceğim. Ama ilk önce Marit'i iyileştirmeliyim."

"Elbette," dedi Balthazar.

Marit lime lime battaniyelerden bir yığının üzerinde yatıyordu. Pek çok Sartan kadını ona bakıyor, rahat etmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sıcak bir şekilde örülmüş, su verilmişti. (Alfred taze suyun bolluğuna şaşmaktan kendini alamadı; Abacrach'a son geldiğinde su pek kıttı. Sormayı hatırlaması gerekecekti.)

Onların bakımı sayesinde Marit bilincini kazanmıştı. Alfred'i hemen gördü. Elini zayıfça kaldırarak ona uzandı. Alfred yanında diz çökmeye hazırlandı. Marit onu yakaladı, çekerek neredeyse dengesini bozdu.

"Ne... neredeyiz?" diye sordu, onu sarsan ürpertilere karşı dişlerini sıkarak. "Bunlar kim?"

"Sartanlar," dedi Alfred, onu yatıştırıp uzanmaya ikna etmeye çalışarak. "Burada güvendesin. Seni iyileştireceğim, sonra uyuman gerek.

Marit'in yüzü bir meydan okuma ifadesiyle sertleşti. Alfred Abarrach'ta, istememesine rağmen Haplo'yu iyileştirdiği bir zamanı hatırladı.

"Ben kendime bakabilirim," diye başladı Marit, ama sözleri boğuldu. Nefes alamıyordu.

Alfred ellerini tuttu, sağ elini sol eliyle, sol elini sağ eliyle; varlıklarının çemberini tamamladı, paylaştı.

Marit zayıfça elini çekmeye çalıştı, ama şimdi Alfred ondan daha güçlüydü. Onu sıkı sıkı tuttu ve rünleri söylemeye başladı.

Alfred'in sıcaklığı ve gücü Marit'e aktı. Onun acıları ve yalnızlığı ise Alfred'e. Çember çevrelerine sarıldı, onları birbirine bağladı ve kısa bir an için, Haplo da ona dahil oldu.

Alfred tuhaf, ürkütücü bir şekilde üçünü bir ışık, hava ve zaman dalgası üzerinde süzülürken, birbirleri ile konuşurken gördü.

"Abarrach'ı terk etmelisin, Alfred," dedi Haplo. "Sen ve Marit. Güvenli bir yere, Xar'ın sizi bulamayacağı bir yere gidin."

"Ama köpeği götüremeyiz, değil mi?" diye itiraz etti Alfred. "Xar haklı. Köpek Ölüm Kapısı'ndan geçemez. Sen olmadan yapamaz."

"Gitmeyeceğiz dedi Marit. "Seni bırakmayacağız."

Işıkla çevrelenmiş gibi görünüyordu, Alfred'in gözlerinde güzeldi. Haplo'ya doğru eğildi, elini uzattı, ama Haplo ona dokunamadı. Marit de Haplo'ya dokunamadı. Dalga onları taşıyor, destekliyordu, ama aynı zamanda birbirlerinden ayırıyordu.

"Seni bir kez kaybettim, Haplo. Seni terk ettim, çünkü seni sevmeye cesaretim yoktu. Şimdi cesaretim var. Seni seviyorum ve bir kez daha kaybetmeyeceğim. Eğer durum tersine olsaydı," diye devam etti Marit, onun konuşmasına izin vermeden, "ve o taş yatağın üzerinde ben yatıyor olsaydım, sen beni terk eder miydin? O zaman nasıl benim senden daha az güçlü olduğumu düşünebilirsin"

Haplo'nun sesi tereddütlüydü. "Benden daha az güçlü olmanı istemiyorum. Daha güçlü olmanı istiyorum. Beni terk edecek gücü bulmalısın, Marit. Labirent'te canları için savaşan halkımızı hatırla. Lordumuz Yedinci Kapı'yı kapatmayı başarırsa onlara, dört dünyadaki herkese neler olacağını hatırla."

"Seni bırakamam," dedi Marit.

Aşkı ondan fışkırdı. Haplo'nun aşkı da kendisinden fışkırdı ve Alfred içinden geçtikleri ince, ipek bir kumaş gibiydi. Ayrılıklarının trajedisi onu derinden üzdü. Eğer kendini ikiye ayırarak onlara huzur verebilecek olsa, bunu yapardı. Ama yalnızca zavallı bir aracı olabiliyordu.

Daha da kötüsü, Haplo'nun Marit kadar kendisiyle -Alfred'le- konuştuğunu da bilmesiydi. Alfred de sevmeye başladığı birini bırakacak gücü bulmalıydı.

"Ama bu arada, Balthazar'ı ne yapacağım?" diye sordu Alfred.

Haplo yanıt veremeden ışık solmaya, sıcaklık azalmaya başladı. Dalga çekildi, Alfred'i karanlıkta yalnız bıraktı. Derin bir nefes aldı, ürperdi, bırakmak, geri dönmek istemedi. Ve bu sırada ismini duydu.

"Alfred," Marit dirseğine yaslanmış, yarı doğrulmuştu. Gözlerindeki ateş gitmişti, ama şimdi gözkapakları uykuyla ağırlaşmıştı. "Alfred," diye tekrarladı telaşla, uyanık kalmaya çalışarak.

"Evet, hayatım, buradayım," diye yanıt verdi Alfred, gözleri yaşlarla dolu. "Uzanmalısın."

Marit battaniyelerin üzerine çöktü, Alfred'in onu örtmesine izin verdi, çünkü onu durduramayacak kadar dalgındı. Alfred yanından ayrılmaya hazırlanırken elini yakaladı.

"Sartan'a... Yedinci Kapı'yı sor," diye fısıldadı. "Bu konuda ne bildiğini sor."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun gerçekten?" diye itiraz etti Alfred.

Balthazar'ı yeniden gördükten sonra, ölüçağıranın gücünü hatırlamıştı. Endişe ve yiyecek yoksunluğundan dolayı zayıflamış olsa da, Balthazar kendisi ve halkı için bir yol bulduğunu düşünürse gücünü çabucak kazanırdı.

"Ne Balthazar'ın ne de Lord Xar'ın Yedinci Kapı'yı bulmasını istediğimden emin değilim. Belki konuyu açmasam daha iyi."

"Ne bildiğini sor, yeter," diye yalvardı Marit. "Ne zararı olur?"

Alfred gönülsüzdü. "Balthazar'ın herhangi bir şey bildiğinden kuşkuluyum..."

Marit elini tuttu, acı verecek şekilde sıktı. "Sor ona. Lütfen!"

"Bana neyi soracaksın?"

Balthazar uzakta durmuş, iyileştirme sürecini ilgiyle izliyordu. Adını duyduğunda ona doğru kaymıştı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Hadi," dedi Haplo'nun sesi aniden, Alfred'i ürküterek.

"Sor ona. Bakalım ne biliyormuş."

Alfred içini çekti, Yutkundu. "Merak ediyorduk, Balthazar, Yedinci Kapı denen bir şeyi duydun mu"

"Elbette," dedi Balthazar sakinlik içinde, ama siyah gözleri Alfred'i keskin bir hançer gibi bıçakladı. "Abarrach'taki herkes Yedinci Kapı'yı duymuştur. Tekerlemeyi her çocuk öğrenir"

"Bu, bu hangi tekerleme?" diye sordu Alfred hafifçe.

“Yeryüzü yok edildi.” diye başladı Balthazar, sözcükleri tiz, ince bir sesle tekrarlayarak. “Harabelerden dört dünya yaratıldı. Bizim için ve menschler için dünyalar: Gök, Ateş, Taş, Su. Her dünyayı bir diğerine dört Kapı bağlar: Arianus'u Pryan'a, Abarrach'a, Chelestra'ya'. Düşmanlarımız için bir ıslahevi yapıldı: Labirent. Labirent diğer dünyalara Beşinci Kapı ile bağlanır: Nexus. Altıncı Kapı ortadadır, giriş sağlar: Vorteks. Ve her şey Yedinci Kapı aracılığı ile yapıldı. Son başlangıçtı.”

"Demek Ölüm Kapısı'nı, diğer dünyaları böyle öğrendin," dedi Alfred, Balthazar'la ilk karşılaştığı zamanı, ölüçağıranın Haplo'nun gerçek kimliğini saklamak için kullandığı yalanların ötesini nasıl gördüğünü hatırlayarak. "Bunu çocuklarınıza öğrettiğinizi mi söylüyorsun?"

"Öyleydi," dedi Balthazar, sözcüğü hüzünle vurgulayarak. "Çocuklarımıza ölmek dışında bir şey öğretecek zamanımız olduğu zamanlar."

"Halkınız nasıl bu duruma geldi" diye sordu Marit, uykuyla mücadele ederek. "Bu dünyaya ne oldu"

"Olan şey hırs," diye yanıt verdi Balthazar. "Hırs ve çaresizlik. Bu dünyayı hayatta tutan büyü solmaya başladığında, halkımız ölmeye başladı. Başta, bizim için önemi olanları bırakmamak için ölüçağırıcılığa başvurduk. Sonra, zaman içinde, bu kara sanatı sayılarımızı arttırmak, ordularımıza asker, evlerimize hizmetkar sağlamak için kullandık. Ama bizim için her şey düzeleceğine, daha da kötüye gitti."

"Abarrach hayatta kalmak için hep diğer üç dünyaya bağımlı oldu," diye açıkladı Alfred, "Bu dünyada sütunlar olarak bilinen kanallar Pryan'ın kalelerinden gelen enerjiyi Abarrach'a aktarmak için yapılmıştı. Enerji ısı ve ışık sağlayacak, halk havanın solunabilir olduğu, yüzeye yakın yerlerde yaşayacaktı. Plan işlemedi. Yıksı-Diksi başarısız olduğunda, 'Pryan'ın kalelerinin ışığı söndü ve Abarrach karanlıkta kaldı."

Durdu. Öğretici vaazı işe yaramıştı. Marit'in gözleri kapanmış, derin ve düzenli nefesler almaya başlamıştı. Alfred hafifçe gülümsedi, sıcak tutması için battaniyeleri dikkatle çevresine sardı. Sonra sessize uzaklaştı. Balthazar Marit'e bir bakış fırlattıktan sonra Alfred'i takip etti.

"Neden Yedinci Kapı'yı soruyorsun"

O hançer bakışlardan bir başkası Alfred'i deldi. Alfred o anda tutarsızca gevelemeye başladı.

"Ben... ben... bir yerde duyduğum... bir şeyi... merak etmiştim..."

Balthazar kaşlarını çattı. "Ne öğrenmeye çalışıyorsun, kardeşim Yerini mi? İnan bana, Yedinci Kapı'nın nerede olduğunu bilseydim, halkımı bu korkunç yerden kaçırmak için onu ben kullanırdım."

"Evet, elbette,"

"O zaman orası hakkında başka ne bilmek istiyorsun?"

"Aslında hiçbir şey. Sırf, sırf merak. Hadi gidip halkını beslemek için ne yapabileceğimize bakalım."

Halkının iyiliği için gerçekten endişelenen ölüçağıran başka bir şey söylemedi. Ama Alfred için, korktuğu gibi, Yedinci Kapı'ya duyduğu ani ilginin Balthazar'ın da ilgisini çektiği açıktı. Ve ölüçağıran Haplo'nun köpeğine çok benziyordu. Bir şeyi dişlerinin arasına bir sıkıştırdı mı, kolay kolay bırakmıyordu.

Alfred kaim otu çuvallarını çoğaltmaya başladı.[7]

Sartanların onu öğütmesine, ekmek yapmasına -böylesi lapadan daha doyurucu ve besleyiciydi- yetecek kadar yaptı. O çalışırken, gizlice mağarada çevresine bakındı. Alfred'in bu halkı son ziyaretinde gördüğünün aksine, hiçbir ölü Sartan yaşayanlara hizmet etmiyordu. Girişi koruyan asker-cesetler yoktu, hükmetmeye çalışan ceset-kral yoktu. Ölüler kalkamadığı zaman, huzur içinde yatmaya terk ediliyorlardı -tıpkı Balthazar'ın söylediği gibi.

Alfred'in çevresine toplanmış, Arianus'ta kuşlara atacağı bir avuç tohum için yalvarıyorlardı.

Gözleri yaşlarla doldu ve bu aklına bir soru getirdi. Yanında duran, Alfred'in yaptığı büyüyü, yiyecek için duyduğu na benzer bir açlıkla izleyen Balthazar'a döndü. Alfred'in ısrarı üzerine ölüçağıran biraz yemek yemiş, şimdi daha güçlü görünüyordu -ama yediği, hiç de iştah açmayan kaim otu ezmesinden çok, umudunun yenilenmesi sonucu gibi görünüyordu daha çok.

"Epeyce suyunuz var gibi," dedi Alfred. "Bu benim son bildiğimden farklı."

Balthazar başını salladı. "Sütunlardan birinin buranın yakınında olduğunu hatırlayacaksın. Onun ölü olduğunu, gücünün kalmadığını düşünmüştük. Ama kısa süre önce, aniden büyüsü hayata döndü."

Alfred canlandı. "Gerçekten mi Neden olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Bu dünyada bir değişiklik olmadı: Ancak diğerlerinde bir şeylerin değiştiğini var sayabilirim."

"Evet! Haklısın!" Alfred şevklenmişti. "Yıksı-Diksi.. . ve Pryan'daki kaleler... artık çalışıyorlar!... Neden, bunun anlamı... "

"... bizim için hiçbir şey," diye bitirdi Balthazar soğuk sesle. "Değişim çok geç geldi. Diyelim ki kanalların ısısı döndü, diyelim ki bu dünyayı çevreleyen buz erimeye başladı. Bir kez daha su bulduk. Ama bu ölüm dünyası yaşayanların oturacağı hale gelene kadar nesiller geçmesi gerekir. Ve o zamana kadar yaşayanlar kalmayacak. Abarrach'a yalnızca ölüler hükmedecek. "

"Gitmeye kararlısın," dedi Alfred endişe içinde.

"Ya da denemeye çalışırken ölmeye," dedi Balthazar sertçe. "Bizim için, çocuklarımız için burada, Abarrach'ta bir gelecek hayal edebiliyor musun?"

Alfred yanıt veremedi. Biraz daha yiyecek uzattı. Balthazar yiyeceği aldı ve halkına dağıtmaya gitti.

"Gitmek istedikleri için onları suçlayamam," dedi Alfred sessizce. "Ben de hemen şu anda gitmeyi fena halde istiyorum. Ama bu Sartanlar diğer dünyalara girdikleri zaman ne olacağını çok iyi biliyorum. Tekrar kontrolü ele geçirmeye çalışmaya, menschlerin yaşamlarını rahatsız etmeye başlayana kadar fazla zaman geçmeyecek."

"üzücü bir topluluk," dedi Haplo.

Yüksek sesle konuştuğunun farkında olmayan Alfred, Haplo'nun sesini duyunca yerinden sıçradı. Belki de yüksek sesle konuşmamıştı gerçekten. Haplo hep düşüncelerini okumayı başarmıştı.

"Haklısın," diye devam etti Haplo. "Bu Sartanlar şimdi zayıf, ama büyülerini hayatta kalmak için kullanmak zorunda kalmayınca, büyüleri güçlenecektir. Gücünü keşfedecekler."

"Ve bir de senin halkın var." Alfred uyuyan Marit'e baktı.

Köpek yanına uzanmış, fazla yaklaşan herkese hırlıyordu. "Eğer Labirent'ten kaçıp dünyalara girerlerse, neler olacağını kim bilebilir? Patyrnler annelerinin sütüyle nefret emdiler ve onları kim suçlayabilir?"

Alfred titremeye başladı. Yiyeceği düşürdü, elini yanan gözlerine bastırdı. "Her şeyin tekrar olduğunu görebiliyorum! Rekabet, savaşlar, ölümcül meydan okumalar. Arada kalan, anlamadıkları bir şey için ölen masum kurbanlar. Hepsinin... hepsinin sonu felaket!"

Alfred son sözlerini boş bir haykırmayla söylemişti. Başını kaldırdığında, ölüçağıranın parlak, siyah gözleriyle karşılaştı. Balthazar geri dönmüştü. Alfred aniden, ölüçağıranın düşüncelerini takip ettiği izlenimine kapıldı. Balthazar Alfred'in gördüklerini görmüş, korku dolu haykırışına sebep olan görüsünü paylaşmıştı.

"Abarrach'tan ayrılacağım," dedi Balthazar, Alfred'e yumuşak sesle. "Beni durduramazsın."

Sarsılmış, altüst olmuş Alfred büyüsünü kullanmayı bırakmak zorunda kaldı. Sıcak bir yaz gününde buzu suya dönüştürecek kadar bile güçlü hissetmiyordu kendini.

"Buraya gelmem bir hataydı," diye mırıldandı.

"Ama gelmeseydik, hepsi ölürdü," dedi Haplo.

"Belki en iyisi bu olurdu." Alfred ellerine baktı -iri, iri kemikli bilekler; ince, uçlara doğru incelen parmaklar; zarif... ve çok fazla zarar yaratma yeteneğine sahip. Onları iyilik için de kullanılabilirdi, ama o anda bunu görecek durumda değildi. "Hepimiz birden ölsek menschler için daha iyi olurdu."

"Eğer 'tanrıları' onları terk etse mi demek istiyorsun"

"'Tanrılar!'" diye tekrarladı Alfred horgörüyle. "'Köleleştirenler' demek daha doğru olur. Evreni bizden ve bizim yoz 'gücümüzden' kurtarmak isterdim!"

"Biliyorsun, dostum" -Haplo'nun sesi düşünceli geliyordu "söylediğin şey önemli olabilir.....

"Olabilir mi?" Alfred ürkmüştü. Geveliyor, zihinsel olarak dolanıyordu, herhangi bir şey demek istememişti. "Tam olarak ne dedim?"

"Bu konuda endişelenme. Git faydalı ol."

"Herhangi bir önerin var mı?" diye sordu Alfred uysallıkla.

"Balthazar'ın izcilerinin ona ne rapor verdiğini öğrenmek isteyebilirsin," diye öneride bulundu Haplo kuru kuru. "Yoksa döndüklerini fark etmedin mi?"

Aslında, fark etmemişti. Başı kalktı, bedeni seğirdi. Mağaranın girişinde nöbet tuttuğunu gördüğü Sartan -Balthazar'ın bir göreve gönderdiği-geri dönmüştü. Balthazar genç kadına yiyecek getirmişti. Kadın aç kurt gibi yiyordu, ama lokmaların arasında ölüçağıranla konuşuyordu. Konuşmaları alçak sesli ve yoğundu.

Alfred ayağa kalkacak oldu, kaim otlarının üzerinde kaydı, tekrar oturakaldı. . "Burada kal," dedi Haplo. Köpeğe sessiz bir emir verdi.

Hayvan ayağa kalktı. Sessizce Balthazar'ın yanına giderek, ayaklarının dibine oturdu.

"Onu gemiyi incelemesi için göndermiş. Onu ele geçirmeye çalışacak," diye bildirdi Haplo, köpeğin kulakları aracılığıyla dinleyerek.

"Ama yapamazlar, değil mi?" diye itiraz etti Alfred. "Marit onu Patryn rünleri ile çevirdi..." .

"Normal şartlarda, hayır," dedi Haplo. "Ama görünüşe bakılırsa Abarrach'ta birisi daha aynı fikirdeymiş. Birisi daha gemiyi çalmaya çalışıyormuş."

Alfred şaşırmıştı. "Kuşkusuz Xar değil..."

"Hayır, lordumun o gemiye ihtiyacı yok. Ama bu dünyada ona ihtiyaç duyan birisi daha var." Alfred aniden yanıtı anladı. "Kleitus!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SALFAG MAGARALARI
ABARRACH

"Keşke 'daha güçlü olsaydım!" diyordu Balthazar, Alfred tereddütle ölüçağıran ile muhafıza yaklaşırken. Köpek kuyruğunu sallayarak Alfred'i karşılamak üzere yaklaştı.

"Sayımız daha fazla! Ama... Yeterli olmak zorunda." Ölüçağıran çevresine bakındı. "Aramızdan kaç kişi fiziksel olarak... "

"Mmm... neler oluyor" Alfred tam zamanında bilmiyormuş gibi yapmayı hatırladı.

"Lazar, Kleitus gemini çalmaya çalışıyor," diye bildirdi Balthazar, Alfred'i şaşkınlık içinde bırakan bir sakinlikle. "Elbette, o şeytanın durdurulması gerek."

Böylece sen kendin alabileceksin, diye ekledi Alfred, ama sessizce. "Şey... yani Patryn rün büyüsü, gemiyi koruyor. Kırılabileceğini sanmıyorum..."

Balthazar ince dudaklarla, sertçe gülümsedi. "Hatırlayabileceğin gibi, ben bir kez 'Patryn' büyüsünün nasıl çalıştığını gördüm. Rün yapıları görünüyor ve işlevselken parlıyorlar. Bu doğru değil mi?"

Alfred ihtiyatla başını salladı.

"Gemindeki desenlerin yarısı karardı," diye bildirdi Balthazar. "Kleitus onu çözüyor."

"Bu imkansız!" diye itiraz etti Alfred inanmayarak. "Lazar böyle bir beceriyi nasıl öğrenmiş olabilir?"

"Xar'dan," dedi Haplo. Kleitus lordumu ve halkımın kalanını izliyordu. Lazar rün büyüsünün sırrını keşfetti."

"Lazarlar öğrenme yeteneğine sahiptir," diyordu Balthazar aynı anda, "ruhun bedene yakınlığı sayesinde. Ve uzun zamandır Abarrach'ı terk etmek istiyorlardı. Burada beslenecekleri canlı et yok. Lazarlar Ölüm Kapısı'na girmeyi başarabilirlerse diğer dünyaların nasıl trajedilerle karşı karşıya kalacağını sana anlatmama gerek yok."

Haklıydı. Böyle bir dehşeti açıkça canlandırabilen Alfred'e anlatmasına gerek yoktu. Kleitus durdurulmalıydı, ama eğer lazar durdurulabilirse, Balthazar'ı kim durduracaktı?

Alfred bir kaya çıkıntısının üzerine çöktü, görmeyen gözlerle karanlığa baktı. "Bu hiç sona erecek mi Sonsuza dek üzüntüyü ve acıyı devam mı ettireceğiz?"

Köpek kendini yere attı, duygudaşlıkla sızlandı. Balthazar yakında durmuş, siyah gözleri dürtüyor, inceliyordu. Alfred, sanki keskin bakışları kan çıkarmış gibi irkildi. Balthazar'ın şimdi ne söyleyeceğini bildiğini hissetti.

Balthazar zayıf, kuru elini Alfred'in omzuna koydu.

Ona doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Bir zamanlar ben gençken büyüleri yapabilirdim. Ama artık değil. Ama diğer yandan sen..."

Alfred soldu, adamın dokunuşundan kaçındı. "Ben... yapamam! Nasıl yapacağımı bilemem..."

"Ben biliyorum," dedi Balthazar kolaylıkla. "Tahmin edebileceğin gibi, uzun zamandır bunu' düşünüyordum. Lazarlar tehlikelidir, çünkü sıradan ölülerin aksine, yaşayan ruhları ölüye bağlı kalır. Eğer o bağ koparılırsa, ruh bedenden kurtulursa, lazarın yok olacağını düşünüyorum."

"'Düşünüyor musun'" diye terslendi Alfred. "Kesin olarak bilmiyorsun."

"Dediğim gibi, ben böyle bir deneyi bizzat yapacak kadar güçlü değilim."

"Yapamam," dedi Alfred kısaca. "Kesinlikle yapamam."

"Ama haklı," dedi Haplo. "Kleitus'un durdurulması gerek. Balthazar bunu yapamayacak kadar zayıf."

Alfred yine inledi. Balthazar hakkında ne yapmalı, diye sordu sessizce, dirseğinin yanında duran ölüçağıranın farkında. Onu nasıl durdurmalı?

"Her seferinde bir şey için endişelen," diye karşılık verdi Haplo.

Alfred kasvetle başım salladı.

"Bu Sartanlara bak," dedi Haplo ona. "Zar zor yürüyebiliyorlar. Gemi içten ve dıştan Patryn rünleri ile kaplı bir Patryn gemisi. Kleitus bütün rünleri yok etse bile, gemiyi uçurmak için yeni rünlerin çizilmesi gerekir. Balthazar hemen çıkıp gitmiyor. Artı, Lord Xar'ın bu Sartanların kaçması fikrinden hoşlanacağını sanmıyorum."

Alfred bunu neşelendirici bulmadı. "Ama bu daha fazla savaş, daha fazla ölüm demek..."

"Her seferinde bir sorun, Sartan," dedi Haplo, açıklanamaz bir sakinlik içinde. "Her seferinde bir sorun. Ölüçağıranın önerdiği bu büyüyü yapabilir misin?"

"Evet," dedi Alfred, teslim olarak. İçini çekti. “Evet, sanırım yapabilirim. "

"Büyüyü yapabilir misin?" Ses Balthazar'ındı. "Bundan mı bahsediyorsun?"

"Evet," dedi Alfred kızararak.

Balthazar'ın siyah gözleri kısıldı. "Kimle ya da neyle konuşuyorsun, kardeşim?"

Adamın ses tonundan hoşlanmayan köpek başını kaldırdı ve hırladı.

Alfred gülümsedi, uzanıp köpeği okşadı. "Kendi kendime konuşuyordum," dedi sessizce.

Balthazar halkının tamamını yanlarında götürmek konusunda ısrar ediyordu.

"Geminin kontrolünü ele geçirip, hemen harekete geçireceğiz," dedi Alfred'e. "Aramızdaki en güçlüler herhangi bir saldırıya karşı nöbet, tutacak. Araya girilmesini engellersek Abarrach'ı kısa sürede terk edebiliriz."

Araya giren olacak, dedi Alfred sessizce. Lord Xar gitmenize izin vermeyecek. Ve ben de gidemem, Haplo'yu arkada bırakamam. Ama kalamam da. Xar, onu Yedinci Kapı'ya götürmem için beni arıyor. Ne yapacağım? Ne yapacağım?

"Yapman gerekeni," diye yanıt verdi Haplo sakinlik içinde, sessizce.

Ve o zaman Alfred, Haplo'nun bir planı olduğunu anladı. Alfred'in yüreği umutla titredi. "Bir fikrin var..."

"Efendim" Balthazar ona döndü. "Ne dedin?"

“Kes sesini, Alfred!" diye emretti Haplo. "Tek bir söz bile söyleme. Henüz hiçbir şey kesin değil. Ve koşullar değişebilir. “Ama, her durumda, hazır ol. Şimdi, git Marit'i uyandır."

Alfred itiraz edecek oldu, ama Haplo'nun sinirlendiğini hissetti -huzursuz edici ve tekinsiz bir deneyimdi bu.

"Zayıf olacak, ama yardıma ihtiyacın var ve bunu sağlaya bilecek tek kişi o,"

Alfred başını salladı, denileni yaptı. Sartanlar birkaç parça eşyalarını topluyor, gitmeye hazırlanıyorlardı. Söylenti hızla yayılmıştı: bir gemi, kaçış, umut. Bu korkunç dünyadan kaçmak, güzel, yeni dünyalarda yeni yaşamlar bulmak hakkında huşu dolu seslerle konuşuyorlardı. Alfred'in tek yapabildiği, sinirle çığlıklar atmaktan kendini alıkoymaktı.

Marit'in yanında diz çöktü. O kadar huzurlu, o kadar derin uyuyordu ki, onu uyandırmak suçmuş gibi geliyordu. Rüyalar ve anılarla rahatsız edilmeden uyumasına bakarken, Alfred aniden ve şok içinde bir başkasının

-Usta Hugh'nun- hayatın yüklerinden ve acılarından kurtulup, ölümde bir sığınak bulmasını hatırladı... ta ki zorla geri döndürülene kadar.

Alfred'in boğazı kasıldı. Boğulur gibi oldu, boğazını temizlemeye çalıştı ve Marit tuhaf sesi duyarak uyandı.

"Ne? Ne oldu? Sorun ne?"

Patrynler hemen uyanmaya, uykuda bile Labirent'te onları çevreleyen tehlikelerin bilincinde olmaya alışıktır. Alfred onun uyanık ve hareket halinde olduğunu kavrayamadan doğrulup oturdu, eli silahını aradı.

"Her... her şey yolunda," diye onu rahatlatmaya çalıştı Alfred.

Marit gözlerini kırpıştırdı, saçlarını arkaya taradı. Alfred yine alnındaki deseni gördü. Yüreği büzüldü. Unutmuştu. Xar bilecekti... her hareketi... Belki ona söylemeliydi.

"Tek bir kelime etme," dedi Haplo hızla. "Evet, Xar onun aracılığı ile olan biteni öğreniyor. Ama bu bizim avantajımıza olabilir. Ona bildiğini belli etme."

"Ne oldu?" diye sordu Marit. "Neden bana bakıyorsun?"

"Sen... çok... daha iyi görünüyorsun," demeyi başardı Alfred.

"Senin sayende," dedi Marit, gülümseyip gevşeyerek. Bunu yaptığında, Alfred onun hala hasta, hala zayıf olduğunu gördü. Çevresine bakındı, aniden hareketliliğin farkına vardı.

"Neler oluyor?"

"Kleitus gemiyi çalmaya çalışıyor," diye açıkladı Alfred. "Gemim!" Marit hızla ayağa kalktı; aşırı hızla. Neredeyse düşecekti.

"Onu durdurmaya çalışacağım," dedi Alfred, kendisi de beceriksizce kalkarak.

"Peki onları kim durduracak?" diye sordu Marit, mağaradaki tüm Sartanları süpüren sabırsız, geniş bir hareketle. "Toplanıyorlar! Taşınıyorlar! Gemime!"

Alfred ne..diyeceğini bilemedi; Haplo yardım etmedi. Alfred şaşkın bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı ve anlaşılmaz birşeyler geveledi.

Marit kılıcını beline bağladı. "Anlıyorum," dedi ona sertçe, sakinlik içinde. "Unutmuşum. Onlar senin halkın. Elbette kaçmalarına yardım etmekten memnun olacaksın."

"Sessiz kal..." diye uyardı Haplo.

Haplo baştan çıkmamak için dudaklarını sıkı sıkı kapattı.

Ağzını nefes almak için bile açacak olsa, sözcüklerin kaçacağından korkuyordu. Marit'e yapıcı birşeyler söyleyeceğinden değil. Haplo'nun ne planladığını bilmiyordu.

Alfred, Haplo'nun aklının, Yıksı-Diksi'nin fırlayan salları gibi, 'Iektrik-çakanların şimşekleri ile çalışan, demir rayların üzerinde giden büyük demirden arabaları misali. bir yoldan aşağı hızla ilerlediği gibi tuhaf bir izlenime kapıldı. Alfred de onunla beraber gidiyordu ve Haplo yolun sonuna ulaştığında cesaret kırıcı bir sarsıntı yaşayacağından korkuyordu. Bu arada, Sartan'ın beceriksizliklerine devam etmekten, bir yerde, bir şekilde rolünü doğru oynadığını ummaktan başka seçeneği yoktu.

Balthazar'ın halkı yüzleşecekleri ölülerden daha ölü görünen minik bir ordu oluşturarak bir araya gelmişti. Zayıf, solgun yüzleri kararlılıkla sertleşmişti. Yavaş yavaş, ama kararlılıkla ilerliyorlardı. Alfred onlara hayranlık duyuyordu. Onlar için ağlayabilirdi.

Ama onlara baktığında, kötülüğün sonunu değil başlangıcını görüyordu.

Sartanlar Salfag Mağaraları'nı terk ettiler, Emin Liman'a giden bozuk yolda yürüdüler. Her zamanki mantıklılığı ile, Balthazar halklarına muhafızlık eden genç Sartanların güçlerini koruyacak kadar yiyecek almalarını sağlamıştı. Bu Sartanlar göreceli olarak daha iyi durumdaydılar, ama sayıları azdı. Önde ilerliyor, ileri güç ya da izci olarak görev yapıyorlardı.

Ama çoğunlukla, yanan denizin kıyısında ayak sürüyerek yürüyen, zarar görmeyen, ölemeyen ölülere karşı direnmeye kararlı olanlar sefil, perişan, acınası derecede zayıf bir topluluktu.

Alfred ve Marit onlara eşlik etti. Alfred'in kafası, yapması gerekecek büyü hakkında o kadar karışıktı ki -daha önce yapmayı hayal bile etmediği bir büyüydü bu-nereye gittiğine ya da oraya nasıl gittiğine dikkat etmiyordu. Kayalara çarpıyor yanındalarsa arkadaşlarının ayaklarına, değillerse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

Köpek Alfred'i birbiri ardına potansiyel tehlikelerden kurtarmakla meşguldu ve kısa süre sonra sadık hayvan bile adama sinirlenme işaretleri göstermeye başladı. Daha önce nazik bir dürtükleme yeterli iken, bir ısırık ve hırlama Alfred'i fokurdayan bir çamur çukurundan uzaklaşması için uyardı.

Marit sessizce, elini kılıcının kabzasından ayırmadan yürüyordu. O da bir şey planlıyordu, ama anlaşılan planlarını paylaşmaya niyeti yoktu. Alfred bir kez daha düşmanlardan biri olmuştu.

Düşünce Alfred'i üzdü, ama onu suçlayamazdı. O da Marit'e güvenmeye cesaret edemiyordu; alnında Xar'ın işareti varken değil.

Yine başlayan kötülük... bitmek tükenmek bilmeden. Sona ermeden.

Balthazar'ın emri üzerine Sartanlar kasabaya yaklaşmadan yolu terk ettiler ve Ateş Denizi'nin parlak ışığının yarattığı karanlık gölgelere girdiler. Sartanlar çocukları ve ilerleyemeyecek kadar zayıf olanları terk edilmiş binalara götürdüler. Genç Sartanlar önderleriyle birlikte, gizli noktalardan rıhtımı ve Patryn gemisini görmek için gittiler.

Kleitus yalnızdı; diğer lazarların hiçbiri yanında değildi ve Alfred bunu başta açıklanamaz buldu. Sonra aklına, lazarların muhtemelen birbirlerine güvenmediği geldi. Kleitus, Xar'dan öğrendiği sırları kıskançlıkla saklıyor olmalıydı. Sartanlar gölgelere çökerek lazarın yavaş yavaş, sabırla karmaşık Patryn rün büyüsünü çözmesini izledi.

"Geldiğimiz iyi olmuş," diye fısıldadı Balthazar, halkına emirler vermek için uzaklaşmadan önce.

Alfred yanıt veremeyecek kadar şaşkın ve heyecanlıydı. Marit'in yapacak yorumu yoktu. Hayretler içinde gemisine bakıyordu. Gemiyi koruyan rünlerin neredeyse üçte ikisi yok olmuş, büyü güçleri kırılmıştı. Belki de Sartanlara inanmamıştı. Şimdi doğruyu söylediklerini biliyordu.

"Sence bunu Kleitus'a, Xar mı yaptırıyor?" Alfred aslında Haplo'ya soruyordu, ama anlaşılan Marit kendisiyle konuştuğunu sanmıştı.

Gözleri çaktı. "Lordum asla lazarların rün büyüsü öğrenmesine izin vermez! Dahası, bunun nasıl bir amacı olabilir ki?"

Alfred kızardı, öfkesinden alındı. "itiraf etmelisin, bu lazarlardan kurtulması için uygun bir yol.. ve bizi burada, Abarrach'ta tutsak etmek için."

Marit fikri düşünmeyi bile reddederek başını salladı. Xar'ın oraya çizdiği deseni ovalamak için elini alnına götürdü. Alfred'in onu izlediğini görünce elini çekti, kılıcının kabzasını kavradı.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu soğuk bir sesle. "ejdere mi dönüşeceksin?"

"Hayır." Alfred gönülsüzce, ne yapacağını, ne yapmak zorunda kalacağını düşünmek istemeyerek konuşmuştu. "Bu işkence içindeki ruhu serbest bırakmak için tüm enerjimi kullanmam gerekecek." Hüzünlü bakışları lazara gitti. "Bunu yaparken ejdere dönüşemem."

Balthazar'ın yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra yumuşak sesle ekledi. "Marit, Sartanların gemiyi ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Marit ona sessizce, düşünceler içinde, Alfred'i tartarak baktı. Sonunda bir kez, sertçe başını salladı.

"Onları nasıl durduracaksın?"

"Marit..." Alfred kuru dudaklarını yaladı. "Ya gemiyi yok edersem"

Marit düşüncelere daldı, itiraz etmedi.

"Abarrach'ta kısılı kalırız. Çıkış yolumuz kalmaz," dedi ona, anladığından emin olmak isteyerek.

"Evet, kalır," diye yanıt verdi Marit. "Yedinci Kapı."

ON DOKUZUNCU BÖLüM

EMİN LİMAN
ABARRACH

"Lordum!" Bir Patryn Xar'ın kütüphanesine girdi. "Sartan'a benzeyenlerden bir grup Emin Liman'a vardı. İzciler gemiyi ele geçirmeye çalışacaklarına inanıyor."

Elbette Xar neler olup bittiğini Biliyordu. Zihinsel olarak Marit'le birlikteydi, Marit'in böyle bir amaç için kullanıldığından haberi olmasa da, onun gözleri ve kulakları aracılığıyla olayları takip etmişti. Ama bu gerçeği belirtmedi, ilgiyle raporu getiren Patryn'e baktı.

"Gerçekten mi Sartan -Abarrach'ın yerlileri. Gelişimizden önce buna ilişkin söylentiler duymuştum, ama lazarlar beni tüm Sartanların öldüğüne inandırdı."

"Ölmüş olsalar daha iyi, Lordum. Sefil ve perişan görünüşlü bir topluluk bu. Açlıktan yarı ölü."

"Sayıları kaç"

"Elli kadar, Lordum. Çocuklar dahil."

"Çocuklar. .." Xar şaşırmıştı. Marit çocuklardan bahsetmemişti. Hesaplarına çocukları dahil etmemişti.

Yine de, diye hatırlattı kendi kendine soğuk bir biçimde, bunlar Sartan çocukları.

"Kleitus ne yapıyor?"

"Gemiyi koruyan rün büyüsünü yok etmeye çalışıyor, Lordum. Başka hiçbir şeye aldırmıyor gibi."

Xar sabırsız bir hareket yaptı. "Elbette öyle. O da açlıktan yarı ölü -taze kana aç."

"Emirlerin neler, Lordum"

Gerçekten de, ne Xar, Marit'in Alfred'le fısıldaşarak konuşmasından nelerin planlandığını öğrendiğinden beri bunu düşünüyordu. Alfred lazarın ruhunu bedeninden koparmaya çalışacaktı. Xar, Yılan Büyücüsü'ne büyük saygı besliyordu -Alfred'in kendine beslediğinden daha fazla. Lazarın işkence dolu varlığını sona erdirmeye yeteneği olabilirdi gerçekten.

Lazarlara ne olduğu Xar'ın umurunda bile değildi. Hepsi toza dönüşse, Abarrach'tan kaçsalar -hepsi onun için aynıydı. Onlardan kurtulmaktan memnun olurdu. Ama Kleitus yok edilirse, Alfred gemiyi ele geçirmekte serbest olurdu. Evet, Marit'e onu yok etmeyi planladığını söylemişti. Ama Xar Sartan'a güvenmiyordu.

Nexus Lordu kararını verdi. Ayağa kalktı.

"Geleceğim," dedi. "Halkımızın tamamını Örs'e gönder. Gemimi orada, yelken açmaya hazır tutun. Harekete geçmek için hazır olmalıyız... hızlı bir şekilde harekete geçmek için."

Yeni Topraklar'ın ötesinde, Emin Liman'ın tam karşısında -siyah rengi ve kendine özgü şekli yüzünden-Örs olarak bilinen çentikli bir kayalık burun vardı. Örs çağlar önce, bir sarsıntıda kayalık bir zirve çatlayıp kırıldığı zaman oluşmuştu. Kaya denize doğru kaymış, yamaçta, magmanın alçak topraklara akmasına sebep olan bir açıklık yaratmıştı. .

Bu, Ateşhavuzu adı verilen bir koy oluşturmuştu. Ateş Denizi tarafından devamlı beslenen, her tarafta dik kaya duvarlarla çevrili lavlar yavaş hareket eden, ağır bir burgaç oluşturmuştu.

Ağır magma dönüp duruyor, parlak yüzeyinde kaya parçaları taşıyordu. Örs'ün üzerinde duran bir kişi belirli bir taşı seçebilir, kaçınılmaz bir

biçimde sonuna gitmesini izleyebilirdi. Ateşhavuzu'na girmesini, dış yüzeyde dönmesini, Ateşhavuzu'nun yüreğine gittikçe yaklaşmasını, yok olmasını, alev alev burgacın ağzına çekilmesini izleyebilirdi.

Xar sık sık Örs'e gelir, alev alev lavların büyüleyici dönüşünü izleyerek dururdu. Kaderci bir ruh hali içindeyse, Ateşhavuzu'nu yaşama benzetirdi. Bir kişi ne yaparsa yapsın, kaderinden kaçınmak için ne kadar mücadele ederse etsin, nasıl savaşırsa savaşsın, sonu hep aynıydı.

Ama Xar bugün bu tür kasvetli düşüncelere dalmamıştı. Burgaca baktı ve kayalar değil, Sartanlar tarafından Ateş Denizi'nin üzerinde gitmek üzere yapılmış buhar ve büyü gücüyle çalışan demir' gemilerden birini gördü. Demir gemi koyda, ölülerin ve yaşayanların gözlerinden uzakta yüzüyordu.

Örs'e tünemiş olan Xar, Ateş Denizi'nin karşı kıyısına, terk edilmiş Emin Liman kasabasına, rıhtıma, Marit'in gemisine ve lazar Kleitus'a baktı. Xar görülmekten korkmuyordu. Çok uzaktaydı, siyah kayaların üzerinde siyah cüppeli bir şekil di. Demir gemi bumun arkasında, gözlerden uzaktaydı. Dahası, buradaki herhangi birinin. -lazar ya da Sartan-onu aramaya zahmet edeceğinden kuşkuluydu. Ellerinde daha acil işler vardı.

Necropolis'in zindanlarında yatan Haplo dışında, Abarrach'taki tüm Sartanlar gemiye binmişti. Gemiyi koydan çıkarmak, Ateş Denizi'nin karşısına geçmek için lordlarının işaretini bekliyorlardı. Abarrach'ı terk etmeye çalışması durumunda Alfred'i engellemeye hazırdılar.

Patrynler aynı zamanda -Xar bunu inanılmaz, ama gereklilikten kaynaklanan bir şey olarak görüyordu-birşeyler yolunda gitmezse Alfred'i kurtarmaya da hazırdı.

Xar görüşünü güçlendirmek için rün büyüsünü kullandı. Emin Liman'ın rıhtımlarını, Kleitus'un Marit'in büyüsünü çözmeye çalışmasını açıkça görebiliyordu. Hatta Xar geminin lomboz deliklerinden, mensche benzeyen birinin -insan katil, Usta Hugh-geminin bir tarafından diğerine yürüyerek, endişeyle lazarın çalışmasını izlediğini de görebiliyordu.

Mensch -bir başka yürüyen ceset, diye düşündü Xar acı acı. Xar, bir köpeğe ruh sağlamak dışında hiçbir şey yapamazken Alfred'in ölüçağırıcılık kullanarak bir mensche yaşam vermesi Xar'ı sinirlendiriyordu.

Xar görebiliyordu, ama duyamıyordu ve bunun için minnettardı. Neler olup bittiğini duymasına gerek yoktu ve Kleitus'un ölü bedende kısılı kalmış ruhunun yankısı son zamanlarda sinirine dokunmaya başlamıştı. Tutsak kalmış hayaleti devamlı serbest kalmaya çalışırken cesedin rıhtımda ayak sürüyerek yürümesini izlemek yeterince kötüydü. Bedenin çevresinde kıvranan ruh lazara, sanki Xar hatalı kristalin ötesinden bakıyormuş gibi dalgalı bir görüntü veriyordu. Xar kendini devamlı gözlerini kırpıştırırken, dalgalı imgeyi odaklamaya çalışırken buluyordu.

Ve sonra bir şekil rıhtımın üzerine adım attı, biraz çökmüş omuzlu ve sendeliyor olsa da keskin ve açık bir şekil. Yanında iki şekil yürüyordu -biri bir ölüçağıranın siyah cüppesine bürünmüştü, diğeri bir kadındı, bir Patryn.

Xar'ın gözleri kısıldı. Gülümsedi.

"Hazır olun," dedi yanında duran Patryn'e. Adam aşağıda bekleyen gemiye işaret verdi.

"Ben yalnız gidersem çok daha iyi olur bence," dedi Alfred onaylamayan Balthazar'a ve şüpheci Marit'e. "Eğer Kleitus bir ordunun yaklaştığını görürse tehdit altında hisseder ve hemen saldırır. Ama yalnızca beni görürse..."

"...kahkaha mı atar" diye öneride bulundu Balthazar. "Belki," diye yanıt verdi Alfred ciddiyetle. "En azından bana fazla önem vermez. Ve bu da bana büyü yapacak zamanı sağlar. "

"Bu ne kadar sürer" diye sordu Marit şüpheyle, bakışları lazarın, eli kılıcının kabzası üzerinde.

Alfred utanarak kızardı.

"Bilmiyorsun. "

Alfred başını salladı.

Balthazar binaların gölgelerinde büzülmüş halkına baktı.

Yürüyebilen zayıflar yürüyemeyenlere yardım ediyordu. Çocukları - yüzleri sıska, gözleri iri iri açılmış-anne babalarına, onlar ölmüşse sorumluluklarını almış kişilere asılıyorlardı. Hem, halkının nasıl bir yardımı olabilirdi ki?

Ölüçağıran içini çekti. "Pekala," dedi zorla. "Bildiğin gibi yap. Gerekirse yardımına koşarız."

"En azından ben seninle geleyim, Alfred," diye ısrar etti Marit.

Alfred yine başını salladı, Balthazar'a hızlı, yan bir bakış fırlattı.

Marit bakışı gördü, anladı ve daha fazla itiraz etmedi. Ölüçağırana gözkulak olacak, Alfred, lazarla meşgulken geminin kontrolünü ele geçirmesini engelleyecekti.

"Biz seni burada bekleriz," dedi Marit, anladığını ifade etmek için sözcüğü vurgulayarak.

Alfred kasvetle başını salladı. Amacını gerçekleştirdikten sonra, bunu yaptığı için üzülmeye başlamıştı. Ya büyü başarısız olursa Kleitus onu öldürmeye, lazarlardan biri yapmaya çalışırdı. Alfred kendi vahşi ölümünün izlerini taşıyan lazara baktı. Kaçmaya çalışan talihsiz hayalete, Alfred'in hayatını sona erdirmeye can atan mumsu ellere baktı. Kleitus'un Marit'e saldırmasını, zehri hatırladı... Şimdi bile Marit zehirden kurtulmuş değildi. Yanaklarında doğal olmayan bir kırmızılık vardı; gözleri aşırı parlaktı. Boğazındaki izler iltihap toplamıştı, acı veriyordu.

Alfred'i sıcak bastı, sonra fena halde üşümeye başladı. Büyünün sözleri aklından çıktı! Arianus elflerinin kelebek ruhları gibi uçuştu, bin farklı yöne dağıldı.

"Çok fazla düşünüyorsun," dedi Haplo'nun sesi. "Oraya git ve yapman gerekeni yap!"

Yapman gerekeni yap. Evet, dedi Alfred kendi kendine.

Yapmam gerekeni yapacağım.

Derin bir nefes alarak gölgelerden çıktı ve rıhtıma yöneldi.

Alfred'i tanıyan ve yolunda yüzlerce engel öngören köpek dikkatle yanında yürüdü.

Şimdi gemiyi çevreleyen rünlerin dörtte üçü karanlıktı. Marit bulunduğu yerden Usta Hugh'nun huzursuzca güvertede yürüdüğünü, geminin çevresinde dolaşan korkunç şekli izlediğini görebiliyordu. Marit aniden lanetli hançerin Kleitus'a nasıl tepki vereceğini merak etti. O bir Sartan'dı, ya da eskiden öyleydi. Büyük olasılıkla, hançer lazar için savaşırdı. Hugh'nun araya girmeyecek kadar sağduyusu olduğunu umdu, Alfred'i bu tehlike konusunda uyarmış olmayı diledi.

Ama çok geçti. Marit'in görevi buradaydı. Balthazar'a yan yan baktı. Balthazar'ın bakışları Marit'inkileri eskrim kılıcı gibi karşıladı, sınadı, rakibinin zayıf noktalarını aradı.

Marit yüksek sesle gülmeden kendine hakim oldu. Zayıflık! İkimiz de o kadar zayıfız ki, tereyağını bile eritemeyiz. Ne savaş olurdu ama. Ne ihtişamsız bir savaş. Ama savaşırdık. İkimiz de düşüp ölene kadar.

Gözlerini yaşlar doldurdu. Öfkeyle onları bastırdı. Sonunda Alfred'i anlamaya başlıyordu.

Kleitus sistemli bir biçimde büyüyü çözüyordu. Kan lekeli, mumsu elleri, bir halıyı parçalıyormuş gibi havada çekme hareketleri yapıyordu. Gemiyi çevreleyen parıldayan rün yapısı soluyor, ışıldıyor, ölüyordu. Kleitus Alfred'i izliyordu. Ya da daha doğrusu, içinde tutsak kalmış hayaleti Alfred'i izliyordu. Hükümdarın perişan cesedi yaklaşmakta olan Sartan'a pek az dikkat ediyor, onun yerine gemiyi koruyan büyüyü yok etmeye yoğunlaşmayı tercih ediyordu.

Alfred daha yakına geldi, köpek bacağına yaslanarak hem desteğini sundu, hem de -gerçeği ifade etmek gerekirse- gönülsüz Sartan'ı ilerlemeye zorladı.

Alfred fena halde korkuyordu, hayatında korktuğu her şeyden fazla, hatta Labirent'deki kızıl ejderden bile. Kleitus'a baktı ve kendini gördü. Korkunç bir büyülenmeyle çürüyen ellerdeki kanı, ölü, yaşayan gözlerdeki kan açlığını gördü. Kendisinin olabilecek bir açlık. Tutsak hayaletin kabuğu olan bedenden baktığı kısa sürede, acı çeken, işkence içindeki ruhu gördü. Gördü....

Acıyı.

Alfred öyle bir anilikle durdu ki, köpek yalnız olduğunu fark edene kadar birkaç adım yürüdü. Hayvan dönüp sert bakışlarını Alfred'e dikti, onun dönüp kaçmaya hazırlandığından kuşkulandı.

Bu acı içindeki bir kişi. Bu işkence çeken bir kişi. Baştan beri bunu yanlış düşünüyordum. Ben bu adamı öldürmeyeceğim. Ben ona huzur vereceğim.

Alfred, kendini daha güçlü hissederek ilerlemesine devam ederken, bunu düşün, dedi kendi kendine. Bunu düşünmeye devam et. Bu büyüyü yapmak için lazarın ölü ellerini tutman gerektiği gerçeğini düşünme...

Kleitus çalışmayı bıraktı, dönüp Alfred'le yüzleşti. Hayalet, gözlerin içinde belirip kayboldu.

"Ölümsüz hayatı paylaşmaya mı geldin" diye sordu lazar.

" ...geldin..." diye inledi hayalet. .

"Ben... ölümsüzlük istemiyorum," demeyi başardı Alfred. Boğazı korkuyla sıkışıyordu.

Geminin içinde bir yerde, Usta Hugh izledi ve dinledi. Belki de seviniyordu. Artık anlıyorsun!

Artık anlıyorum...

Lazarın mavimsi dudakları alaycı bir gülümsemeyle gerildi. Köpek göğsünün derinliklerinden hırladı.

"Arkada kal," dedi Alfred yumuşak sesle, hayvanın başına bir an için dokunarak. "Artık benim için hiçbir şey yapamazsın."

Köpek onu şüpheyle süzdü, sonra -bir başka emir sözcüğü duyarak- bekleyip izlemek üzere uysallıkla geriledi.

"Sorumlusu sensin!" diye suçladı Kleitus. Ölü gözler soğuk ve boştu, yaşayan gözler nefretle doluydu... ve yakarıyla. "Bunu sen açtın başımıza!"

"... başımıza..." diye tısladı yankı.

"Siz kendiniz yaptınız," dedi Alfred hüzünle. Ölü eli tutmak zorundaydı. Ona baktı, kendi eti ürperdi. Yine uzun tırnakların vahşetle Marit'in etine gömülüşünü gördü. Onların kendi boğazında kapanmasını hissetti.

Alfred yapması gerekeni yapmak için kendini cesaretlendirmeye çalıştı... ve sonra başka seçeneği kalmadı.

Kleitus üzerine atladı. Lazarın elleri Alfred'in boğazına uzandı, boğup canını almaya çalıştı.

İçgüdüyle kendini savunmak için harekete geçen Alfred lazarın bileklerini yakaladı. Ama Alfred, Kleitus'un ellerinden kurtulmaya çalışmak yerine, lazarın ellerini sıkı sıkı tuttu, öldürülmüş cesedin kendi yüzüne çok yakın çarpık, acı dolu yüzünü görmemek için gözlerini kapattı.

Alfred varlığının çemberini uzattı. Kendi ruhunun Kleitus'a akmasına izin verdi. İşkence içindeki ruhu kendine çekmeye çalıştı.

"Hayır!" dedi lazar yumuşak sesle, "Seninki benim olacak!"

Alfred dehşet ve şaşkınlık içinde, zalim ellerin içine uzandığını hissetti. Kleitus Alfred'in ruhunu yakalamış, onu bedeninden koparmaya çalışıyordu.

Alfred panik içinde geriledi, kendini savunmak için Kleitus'u bıraktı. Savaşın adil olmadığını fark etti ümitsizlik içinde. Kazanamazdı, çünkü kaybedecek çok şeyi vardı. Kleitus'un kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, hiçbir şeyden korkmuyordu.

Alfred arkasında haykırışlar duydu. Köpeğin hırlayarak sıçradığını, Marit'in Kleitus'u kurbanından uzaklaştırmaya çalıştığını, Balthazar'ın çılgınca zayıf büyüsünü çağırdığını belirsizce fark etti.

Ama Alfred'i kurtaramıyorlardı. Savaş ölümsüz bir düzlemde veriliyordu. Diğerleri çok, çok uzakta vızıldayan böcekler, gibiydi. Kleitus'un ölü elleri Alfred'in benliğini, etini yırttığı gibi yırtıyordu.

Alfred çabaladı, mücadele etti ve kaybetmekte olduğunu anladı.

Ve sonra güçlü bir rün büyüsü patlaması gözlerini kamaştırdı. Düşmanı ile arasında patlamalar oldu. Kleitus geriledi, ölü ağzı açıldı, çığlık attı. Lazarın elleri Alfred'in ruhunu bıraktı ve pırıldayan rünlerden bir sağanak altında düşüp, tüm ağırlığıyla rıhtıma kondu.

Sırtüstü yatan Alfred, yüreği hızla atarken başını kaldırdı ve tepesinde dikilmiş beyaz cüppeli bir Sartan gördü.

"Samah..." diye mırıldandı Alfred, zayıflamış duyuları adamın yüz hatlarını kabaca algılayarak.

"Ben Samah değilim. Ben Samah'ın oğlu, Ramu'yum," diye düzeltti Sartan, sesi soğuk ve büyüsü gibi alev alev. "Sen Alfred Montbank'sın. O şey nasıl bir dehşetti?"

Sersemlemiş, gözleri kamaşmış Alfred ruhuna sarıldı ve doğrulup oturmaya çalıştı. Korku içinde, sulanmış gözlerle çevresine bakındı. Kleitus görünürlerde yoktu. Lazar yok olmuştu.

Yok olmak mı? Alfred bunun olası olduğunu düşünmüyordu.

Geri çekilmiş, kaçmış. Beklemek üzere. Zamanı gelene kadar. Başka gemiler olacaktı. Ölüm Kapısı hep açık olacaktı...

Alfred ürperdi. Marit yanında diz çöktü, kolunu ona doladı. Ramu hakkında kötü anılara sahip olan köpek korumak için aralarına girdi.

Rıhtımdan aşağı başka beyaz cüppeli Sartanlar da geliyordu. Tepelerinde muazzam bir gemi yüzüyordu, mavi, koruyucu Sartan rünleri Abarrach'ın asık suratlı, kırmızı lekeli karanlığında parlak bir şekilde yanıyordu.

"Bu Sartan kim? Ne istiyor?" diye sordu Marit şüphe içinde. Ramu'nun bakışları ona, derisinde çakan savunma rünlerine kaymıştı.

"Zamanında geldiğimizi görüyorum. Aldığımız uyarının aslı varmış."

Alfred sersem sersem başını kaldırdı. "Ne uyarısı? Neden

geldiniz? Neden Chelestra'yı terk ettiniz?"

Ramu sert ve soğuktu. "Patrynlerin zindanlarından kaçtığı, Son Kapı'ya saldırı düzenledikleri konusunda uyarıldık. Labirent'e gidiyoruz. Tutukluları hapishanelerine döndürmeyi, onları içeride tutmayı planlıyoruz. Son Kapı'yı kapatacağız. Düşmanımızın bir daha asla kaçmayacağından emin olacağız."

YİRMİNCİ BÖLÜM

EMİN LİMAN
ABARRACH

Ateş Denizi'nin karşısında, Xar, Nexus Lordu, dikkatle yaptığı planların burgaça kapılan kaya parçaları gibi kaosa kapıldığını gördü.

Sartan gemisi yoktan var olmuş, Ateş Denizi'nin üzerinde pırıldayan mavi rünlerin üzerinde maddeleşmişti. Dev bir yapıydı, uzun ve inceydi, kuğuya benziyordu, sanki dokunmaya tiksiniyormuş gibi magma denizinin üzerinde süzülüyordu, Gemidekiler kenarlardan büyü merdivenleri sarkıttılar ve rün yapıları onları aşağıdaki rıhtıma taşıdı.

Xar, Marit'in kulakları aracılığıyla, sanki yanlarında duruyormuş gibi açıkça Ramu'nun sözlerini duydu, Son Kapıyı kapatacağız. Düşmanımızın bir daha asla kaçmayacağından emin olacağız.

Sartan, gemisi, aşağıdaki eriyik lav koyunun üzerinde süzülen kendi ejder gemilerinde bekleyen Patrynler tarafından da görülebiliyordu. Aralarından bir grup kayalara tırmanarak lordlarına katılmak için seğirtiyordu.

Xar ayakta, sessiz, kıpırtısız kaldı.

Eyleme hazırlanarak burna gelen pek çok Patryn, Xar'ın sessizliğinin buz gibi duvarı ile karşı karşıya kaldı. Xar onlara, gelişlerine dikkat etmedi.

Patrynler kararsızca birbirlerine baktılar. Bir süre sonra, içlerinden biri - aralarında en yaşlı olanı öne çıktı.

"Sartanlar, Lordum!" demeyi göze aldı.

Xar yüksek sesle yanıt vermedi. Sertçe başını salladı, düşündü, Dörde bir üstün durumdalar.

"Savaşacağız, Lordum," dedi Patryn hevesle. "Emret yeter..."

Savaş! Mücadele! Sonunda kadim düşmandan intikam almak. Beklenti ve arzu Xar'ın midesini burktu, ciğerlerindeki nefesi yakıp yok etti, yüreğini patlatacak gibi oldu. Tekrar genç olmak, sevgilisini beklemek gibiydi.

Mantığın buzlu suları ateşi hızla söndürdü.

"Ramu yalan söylüyor," dedi Xar dedi kendi kendine. "Bu Labirent'e gitme meselesi bir hile, bir şaşırtmaca. Abarrach'tan ayrılacağımızı umuyor. Bu dünyayı kendine istiyor. Buraya Yedinci Kapı'yı bulmak için geldi."

"Lordum!" diye haykırdı Ateş Denizi'nin karşı tarafına bakan bir Patryn. "Marit'i ele geçirdiler! Onu tutsak alıyorlar!"

"Emrin nedir, Lordum?" Halkı kana susamış bir biçimde bağrışıyordu.

Dörde karşı bir. Ama halkım güçlü. Ben de yanlarında olursam...

"Hayır." Xar sertçe konuşmuştu. "Sartanları gözleyin. Ne yaptıklarını, nereye gittiklerini izleyin. Labirent'e gideceklerini söylüyorlar. "

"Labirent mi, Lordum?" Halkı oradaki savaş söylentilerini duymuş olmalıydı.

"Bu sefer işimizi kesin olarak bitirmek istiyorlar," dedi biri.

"Cesedimi çiğnemeleri gerekir, " dedi bir diğeri.

Çok, pek çok cesedi çiğnemeleri gerekir, diye düşündü Xar. "Onlara güvenmiyorum," dedi yüksek sesle. "Gerçekten Labirent'e gitmeyi planladıklarını sanmıyorum. Yine de, hazırlıklı olmak iyidir. İşlerine karışmayın. Yelken açmaya hazır olun. Eğer Ölüm Kapısı'na girerlerse, onları takip edin. Tüm halkımızı alacak mıyız, Lordum?"

Xar bir an düşündü. "Evet," dedi sonunda. Eğer Ramu Labirent'e kendi güçlerini gönderiyorsa, Patrynlerin toplayabildiği tüm güçlerine ihtiyaçları olacaktı. "Evet, herkesi alın. Yetkiyi sana veriyorum, Sadet. Benim yokluğumda."

"Ama, Lordum..." Patryn itiraz edecek, sorgulayacak oldu. Xar'ın bakışları adamın dudaklarındaki sözcükleri durdurdu. "Peki, Lordum."

Xar emirlerinin yerine getirilmesini bekledi. Patrynler Örs'ten ayrıldı, kayalardan kayarak aşağıdaki gemilerine gittiler. Onlar gittikten ve yalnız kaldıktan sonra, Nexus Lordu havada alev alev rünlerden bir çember çizdi. Çember tamamlandığı zaman, içine adım attı ve yok oldu.

Arkada kalan Patrynler desenlerin Örs'ün tepesinde parladığını gördüler. Rün çemberi titreşip solana kadar beklediler. Sonra yavaşça, ihtiyatla demirden ejder gemisini koydan çıkardılar, düşmanı izlemek için pozisyon aldılar, Ölüm Kapısı'na uçmaya hazırlandılar.

"Aptal Sartan, her şeyi yanlış anladın!"

Kendini savunan rünlerin koruyucu mavi ve kırmızı ışıklarından bir kabuk ile çevrelenen Marit meydan okurcasına Ramu ile yüzleşti. Bir elinde rün kaplı kılıcını tutuyordu. "Bana inanmıyorsan kendi halkından birine sor. Alfred'e sor. O Labirent'te bulundu! Neler olup bittiğini biliyor!"

“Doğru söylüyor," dedi Alfred içtenlikle. "Yılanlar -sizin ejderyılan olarak bildikleriniz- Son Kapı'yı kapatmaya çalışıyorlar. Patrynler bu korkunç kötülüğe karşı kendilerini savunuyorlar. Biliyorum! Oradaydım!"

"Evet, oradaydın." Ramu alayetti. "İşte bu yüzden sana inanmıyorum. Babamın dediği gibi, sen Sartan'dan çok Patryn'sin."

"Sözlerimdeki gerçeği görebiliyorsun... "[8]

Ramu karşılık verdi. "Son Kapı'nın çevresinde toplanan Patrynler görüyorum. Onlar için inşa ettiğimiz şehrin alevler içinde olduğunu görüyorum. Yardımlarına koşan kötü yaratık sürüleri görüyorum ve ejderyılanlar onların arasında... Bütün bunları inkar mı ediyorsun?"

"Evet," dedi Alfred, ümitsizce sakin kalmaya, durumun kötüleşmesini engellemeye çalışarak. "Görüyorsun, Ramu, ama görmüyorsun!"

Marit Alfred'e zaman harcadığını söyleyebilirdi.

Ramu ona zaman harcadığını söyleyebilirdi.

Alfred ümitsiz, yalvaran bakışlarına ikisini de dahil etti. Marit onu görmezden geldi.

Ramu tiksinti içinde sırtını döndü. "Birkaçınız -kadının silahlarını alın." Marit'e işaret etti. "Onu tutsak alın, kendi gemisine çıkarın. Abarrach'taki kardeşlerimizi nakletmek için o gemiyi kullanacağız."

Sartanlar Marit'i çevirmek için ilerlediler.

"Çoğunuz benimle gelsin," diye devam etti. "Rün yapısını kırma işini tamamlayacağız."

Durum Marit'in aleyhineydi. Zehrin etkisi yüzünden zayıf düşmüştü ve tamamen iyileşmemişti. Ama Ramu ile savaşmaya, onu altetmeye ve yok etmeye kararlıydı. Bu zarif, kendinden memnun Sartan'ın, zaten canları için savaşmakta olan halkına daha fazla işkence etmekten böylesine serinkanlılıkla bahsetmesi onu deli ediyordu.

Onu öldürmek hayatına malolsa da öldürecekti, çünkü diğer Sartanlar karşılık vermekte geç kalmayacaklardı.

Zaten hiçbir önemi yok, dedi kendi kendine.- Haplo'yu kaybettim. Asla Yedinci Kapı'yı bulamayacağız. Bir daha asla onu canlı göremeyeceğim. Ama son dileğinin gerçekleşmesini, halkımızın güvende olmasını sağlayacağım. Bu Sartan'ın Labirent'e ulaşmamasını sağlayacağım.

Marit'in yapacağı büyü güçlüydü, ölümcüldü ve Ramu'yu tamamen hazırlıksız yakalayacaktı.

Aptal adam ona sırtını dönmüştü.

Daha önce bir Patrynle hiç savaşmayan Ramu onları yalnızca ünlerinden tanıyordu ve Marit'in onu öldürmek için kendi hayatını feda edebileceğini

asla hayal edemezdi.

Ama Alfred, daha Haplo'nun sesi onu uyarmadan Marit'in ne planladığını anlamıştı.

"Onu ben durdururum," dedi Haplo ona. "Sen Ramu'yu hallet."

Lazarla korkunç karşılaşması yüzünden hala titreyen Alfred büyü yapmaya hazırlandı. Sersem sersem olasılıklara baktı -ve onları o kadar karışık buldu ki, içlerinden birini seçemedi. Paniğe kapıldı. Marit ölecekti. Çoktan rünleri söylemeye başlamıştı; ses çıkmasa da dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu. Ramu uzaklaşıyordu -ama asla yeterince uzağa gidemeyecekti. Köpek kendini büyük bir sıçrayış için hazırlıyordu...

Ve bu Alfred'e bir fikir verdi. O da büyük bir sıçrayış için hazırlandı.

Köpek Marit'in üzerine sıçradı.

Alfred -kolları ve bacakları çılgınca sallanarak-doğrudan Ramu'nun üzerine atladı.

Köpek kendini Marit'in koruyucu rün kabuğuna fırlattı. Desenler çatırdadı ve alevlendi. Hayvan acı içinde haykırdı ve cansız, ahşap rıhtımın üzerine düştü.

Marit sinirle bağırdı. Büyü, konsantrasyonu, iradesi paramparça olmuştu. Hayvanın yanına çöktü, gevşek başını kollarına aldı ve üzerine eğildi.

Alfred Ramu'nun sırtına atladı ve onu dümdüz yere yıktı.

Bir an her şey karman çorman oldu. Konsey üyesi kemik kıran bir gümlemeyle yüzüstü yere düştü. Ciğerleri boşaldı ve bir korkunç an boyunca nefes alamadı. Gözlerinin önünde alevler patladı; bir ağırlık onu yere yapıştırdı, nefes almasını engelledi.

Ve sonra aniden ağırlık yok oldu. Eller ayağa kalkmasına yardım etti. Ramu, hayatında hiç olmadığı kadar öfkeli, saldırgana döndü.

Alfred tutarsızca birşeyler geveleyerek, boşuna açıklamaya çalıştı.

Ramu ilgilenmedi. "Hain! Onu Patryn dostu ile beraber hapsedin!"

"Hayır, Konsey üyesi," diye haykırdı pek çok Sartan. "Kardeşimiz hayatını kurtardı."

Ramu tek söz edemeden, inanamayarak, inanmak istemeyerek bakakaldı.

Marit'e işaret ettiler.

Marit köpeği kollarına almış, rıhtımda oturuyordu. Desenler derisinde hafifçe parlıyordu.

"Sana saldıracaktı," diye açıkladı Sartanlardan biri. "Kardeşimiz kendini senin üzerine fırlattı, seni kendi bedeniyle korudu, Eğer kadın büyüsünü yapabilseydi, onu öldürecekti, Konsey üyesi, seni değil."

Ramu aniden konuşmayı bırakan Alfred'e dik dik, dikkatle baktı. Adam masum ya da suçlu görünmüyordu, yalnızca son derece aptal ve fena halde kafası karışmış görünüyordu. Ramu, Sartan'ın bir tür şeytani planı olduğundan kuşkulandı, ama bunun ne, olabileceğini hayal dahi edemiyordu. Kuşkusuz her şey açıklığa kavuşacaktı.

Patryn gemisini çevreleyen Patryn rünleri neredeyse tamamen yok olmuştu. Halkı hızla, iyi çalışmıştı. Ramu, Marit ile Alfred'in gemiye götürülmesini emretti. Tahmin edilebileceği gibi Patryn kadın direnecek oldu, ama o kadar zayıftı ki, zar zor yürüyebiliyordu. Köpeği bırakmayı reddetti.

Sonunda onu gelmeye ikna eden Alfred oldu.

Kolunu ona doladı, birşeyler fısıldadı -muhtemelen bir başka plan. Kadın gemiye götürülmesine razı oldu, ama dönüp dönüp köpeğe bakmaya devam ediyordu.

Ramu hayvanın öldüğünü sanmıştı, ama yanına gidince yanıldığını anladı.

Kapanan çeneler ayak bileklerini santimetrelerle kaçırdı. "Köpek! Buraya, köpek!" Sefil Alfred hayvana ıslık çaldı. Ramu köpeği Ateş Denizi'ne fırlatıp atmak isterdi, ama bu saçma görünürdü -kızgınlığını aptal bir hayvandan çıkarmak. Soğuk soğuk onu görmezden geldi ve işine baktı.

Köpek sallanarak ayağa kalktı, silkindi ve sendeleyerek -hafifçe bir yana yatıyordu- Sartan ile Marit'in peşinden gitti.

Ramu rıhtımdan ayrıldı, terk edilmiş kasabanın ana caddesine girdi. Abarrach Sartanları'nın önderi ile bir görüşme ayarlatmıştı ve adamın bir ölüçağıran olduğunu öğrenmişti. Ramu solgun, zayıf ve hasta görünüşlü adamı görünce şok geçirmişti. Abarrach'ta yaşayan Sartanlar hakkında bildiklerini hatırlayınca (Alfred'in sağladığı bilgiler), Ramu kardeşine merhamet ve merakla baktı.

"Adım Balthazar," dedi siyah cüppeli Sartan. "Abarrach'a, Taş Dünyası'na hoşgeldiniz, kardeşim."

Ramu o gülümsemeden hoşlanmadı, adamın karanlık, delici bakışlarından hoşlanmadı. Siyah gözler Ramu'nun kafasını bıçak gibi dürtüklemişti.

"Selamın bana pek içten gelmiyor, Kardeşim," dedi Ramu.

"Beni affet, kardeşim." Balthazar sertçe eğildi. "Bu selamı verebilmek için bin yıldan fazla zamandır bekliyoruz."

Ramu kaşlarını çattı.

Balthazar kardeşini hançer-bakışlarla sabitledi. "Sizi görmek için ölüyorduk."

Ramu'nun kaşları daha fena çatıldı. Dudaklarına öfkeli sözler geldi, ama o anda Balthazar bakışlarını büzülmüş, perişan, açlıktan ölecek durumdaki halkına çevirdi, sonra da Ramu'nun iyi beslenmiş, iyi giyimli, sağlıkları mükemmel durumda olan halkına., Ramu öfkesini yuttu, ince davranabilecek kadar etkilendi.

"Durumunuz için üzgünüm, kardeşim. Gerçekten üzgünüm. Kendine Alfred diyen birinden bir süre önce duyduk. Yardımınıza gelirdik, ama koşullar..."

Ramu'nun sesi sönüp gitti. Sartanlar birbirine yalan söyleyemezdi ve söylemek üzere olduğu şey bir yalandı. Samah Abarrach'a gelmişti, ama

çaresiz kardeşlerine yardım etmek için değil. Ölüçağırıcılığı öğrenmek için gelmişti.

Ramu utanç hissedecek ve bunu gösterecek inceliğe sahipti.

"Ama bizim de sorunlarımız vardı, ama, itiraf etmeliyim, sizinki kadar acil değildi. Eğer bilseydik... ama o sahte Sartan'a güvenemezdim. "

Ramu'nun sert bakışları, Marit'in gemiye binmesine yardımcı olan Alfred'e kaydı. Ramu'nun bakışlarını takip eden Balthazar tekrar Konsey üyesi'ne baktı.

"Böylesine horgörerek konuştuğun kişi halkımız arasında, bize yardım eden tek kişi oldu," diye karşılık verdi Balthazar. "Kendi kendinize, bu dünyaya yaptıklarımız karşısında şok geçirmiş ve şaşırmış olsa da -ki bu konuda son derece haklıydı-yaşamlarımızı kurtarmak için elinden geleni yaptı."

"Kendine has sebepleri vardı, bundan emin olabilirsin," dedi Ramu alayla.

"Evet, öyle sanırım," diye yanıt verdi Balthazar. "Acıma, merhamet, insaf. Peki şimdi neden yardımımıza koştunuz?" diye sordu serinkanlılıkla, Ramu'yu hazırlıksız yakalayarak.

Konsey üyesi böyle küstahça sorgulanmaya alışık değildi, ne de bu Sartan'dan hoşlanmıştı. Söylediği sözcükler Sartan sözcükleriydi, ama -Alfred'in ilk Abarrach ziyaretinde keşfettiği gibi-Ramu'nun oldukça tatsız bulduğu ölüm ve acı imgeleri yaratıyordu. Ama gerçeği itiraf etmeye zorunluydu. Yardım sunmaya değil, yardım dilenmeye gelmişti.

Kısaca Labirent'te neler olduğunu, Patrynlerin nasıl zindanlarından kaçmaya çalıştığını, nasıl -kuşkusuz- dört dünyaya hükmetmeye çalışacaklarını açıkladı.

"Ama yalnızca bizim hükmetmemiz gerekirdi," dedi Balthazar. "Burada hükmettiğimiz gibi. Çevrene bak. Ne kadar harika işler çıkarmışız, gör."

Ramu çok öfkelenmişti, ama kızgınlığının belli olmaması için büyük çaba gösterdi. Bu siyah cüppeli Sartan'da gizli bir, güç hissediyordu, belki

Ramu'nunki kadar büyük bir güç. Geleceğe, Sartanların dört dünyaya hükmettiği geleceğe baktığında, Konsey üyesi bir potansiyel rakip görüyordu. Ölüçağırıcılığı bilen biri. Zayıflığını göstermek hiç işine yaramazdı.

"Halkını gemilerimize bindir," dedi Ramu. "Onlara yardım sağlayacağız. Bu dünyayı terk etmek istiyorsunuz, sanırım," diye ekledi, kendi alaycılığını ekleyerek.

Balthazar soldu; karanlık gözleri kısıldı. "Evet," dedi, sessizce, "gitmek istiyoruz. Bunu mümkün kıldığın için sana minnettarız, kardeşim. Bize sunabileceğin her tür yardım için minnettarız."

"Ve karşılığında, ben de sizin sunabileceğiniz her tür yardım için minnettar olacağım," diye yanıt verdi Ramu.

Birbirlerini anladıklarını tahmin ediyordu, ama ölüçağıranın ne düşünüyor olabileceği, bu cehennem mağarasının zehirli havası kadar bulanıktı.

Ramu eğildi ve oradan ayrıldı. Konuşmayı sürdürmeyi anlamlı bulmamıştı. Zaman kısalıyordu; geçen her an, Patrynler serbest kalmaya daha yakın olacaktı.

Balthazar iyileşip, beslenip dinlendiğinde, Nexus'a ulaşıp vahşi Patrynlerle yüz yüze geldiğinde, anlayacaktı. Savaşacaktı. Ramu bundan emindi. Balthazar savaşı kazanmak için elindeki tüm güçleri kullanacaktı. Ölüçağırıcılık dahil. Ve diğerlerine öğretmekten de memnun olacaktı. Ramu bunu sağlayacaktı.

Abarrach Sartanları'nın eski Patryn gemisine nakledilmesi için hazırlık yapmak üzere rıhtımlara döndü. Gemiye binince hızlı bir denetim yaptı ve stratejisi üzerinde çalışmaya başladı.

Ölüm Kapısı'ndan Nexus'a gitmek normalde kısa sürerdi. Ama şimdi, etkili bir savaş gücü olacaklarsa, Abarrach Sartanları'nın iyileşmesi için zaman ayırması gerekiyordu.

Bunu düşünürken, iyileştirmenin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışırken, Ramu Alfred'le karşılaştı, Sartan kederle, geminin küpeştesine yaslanmıştı. Köpek gerginlik ve endişe içinde yanına çökmüştü. Patryn kadın keyifsizce güvertede büzülmüştü. Sartanlar yanında nöbet bekliyordu.

Ramu kaşlarını çattı. Patryn kadın bütün bunları fazla sakin karşılıyordu. Aşırı kolay teslim olmuştu. Alfred de öyle. Birşeyler planlıyor olmalıydılar...

Güçlü bir kol Ramu'yu arkadan yakaladı, boğazına sarıldı. Keskin bir nesne kaburgalarını dürtükledi.

"Kim olduğunu biliyorum, seni piç, ya da neden burada olduğunu" diye gıcırdadı sert bir ses -bir mench sesi- Ramu'nun kulağına. "Umurumda değil. Ama eğer kılını kıpırdatırsan bu hançeri yüreğine saplarım. Marit ile Alfred'i serbest bırak,"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

EMİN LİMAN
ABARRACH

Alfred geminin küpeştesine yaslanmış, boşluğa bakarak ümitsizce ne yapacağını merak ediyordu. Diğer yandan, Ramu ile birlikte Labirente gitmesi çok önemli geliyordu.

Konsey üyesinin gerçek durumu anlaması için uğraşmaya devam etmeliyim. Gerçek düşmanımızın yılanlar olduğunu, bu kötülüğe karşı Patrynler ile Sartanlar güçlerini birleştirmezlerse sonunda bizi tüketeceklerini anlamasını sağlamalıyım.

"Yalnızca bizi değil," dedi Alfred kendi kendine, "menschleri de. Onları bu dünyalara biz getirdik, onlar bizim sorumluluğumuz altında."

Evet, bu konuda görevi açıktı, ama Ramu'yu tehlikeye karşı nasıl uyaracağı o anda aklında oldukça bulanıktı.

Ama, diğer yandan, Haplo vardı.

"Seni bırakamam," diye itiraz etti Alfred ve endişeyle Haplo'nun itirazına direnmesini bekledi. Ama dostu son zamanlarda tuhaf bir şekilde sessizdi, köpeğe Marit'i durdurmasını emrettiğinden beri. Bu sessizlik uğursuzdu, Alfred'i huzursuz ediyordu. Bunun, Haplo'nun onları gitmeye zorlama

yöntemi olup olmadığını merak etti. Haplo, bunu yaparak halkına yardımcı olacağını düşünse o an kendini feda ederdi...

Alfred bütün bunları düşünürken Marit irkilerek ayağa kalktı ve haykırdı.

"Alfred!" Kolunu yakaladı, neredeyse sırtüstü küpeşteden aşağı düşürecekti. "Alfred! Bak!"

"Kutsal Sartan!" diye fısıldadı Alfred şok içinde.

Usta Hugh'yu, katilin gemide olduğunu unutmuştu. Ve şimdi Hugh, Ramu'yu yakalamış, Lanetli Hançer'i Sartan'ın boğazına dayamıştı.

Alfred ne olmuş olması gerektiğini açıkça anladı.

Kamarada saklanan Hugh Sartanların gelişini görmüştü.

Onların Alfred ile Marit'i tutsak almasını izlemişti. Dostları, yol arkadaşları ve kendi kendini atamış muhafızları olarak onları özgürlüklerine kavuşturması gerektiğini düşünmüştü. Tek silahı Sartan hançeriydi.

Ama hançer yapanların bu Sartanlar olduğunu unutmuştu. "Hiçbiriniz kıpırdamayın," diye uyardı Usta Hugh, bakışları gemideki herkesi tarayarak. Ramu'yu neredeyse geriye devirerek daha sıkı kavradı. Usta, ciddi olduğunu göstermek için korku içindeki izleyicilere hançeri teşhir etti. "Yoksa önderiniz boynunda on beş santimlik bir hançer bulur. Alfred, Marit, gelin ve yanımda durun."

Alfred kıpırdamadı. Kıpırdayamıyordu.

Büyülü hançer nasıl tepki gösterecek, diye merak etti çılgınca. En büyük sadakati onu kullanana Usta Hugh'ya karşıydı. Hançer, hatasını anlamadan önce Ramu'ya saplanabilirdi -özellikle de ona karşı büyü kullanmaya kalkışırsa.

Ve eğer Ramu ölürse, Patrynler ile Sartanları bir araya getirme umutları da ölürdü.

Diğer Sartanlar ikisine şaşkınlık içinde, neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadan bakıyorlardı. Ramu da sersemlemiş gibiydi. Muhtemelen

hayatı boyunca hiç böyle bir hakarete uğramamıştı. Nasıl tepki göstereceğini bilmiyordu. Ama hızlı düşünürdü. Kısa süre sonra...

"Konsey üyesi!" diye haykırdı Alfred ümitsizce. "Adamın elindeki silah büyülü bir silah. Ona karşı büyü kullanma! Bu her şeyi daha da kötüleştirir!"

"Aferin!" dedi Marit yumuşak sesle. "Sen onu meşgul et." Alfred dehşet içindeydi. Marit niyetini tamamen yanlış anlamıştı. "Hayır, Marit. Bunu kastetmedim... Marit, yapma..."

Marit dinlemiyordu. Kılıcı yerde, Sartanların koruması altında yatıyordu: Sersem: sersem, inanamayarak önderlerine bakan Sartanların. Marit kılıcını kolaylıkla kaptı, Hugh'ya doğru koştu. Alfred onu durdurmaya çalıştı, ama gittiği yere bakmıyordu ve köpeğe takılıp tepeüstü düştü. Acıyla ciyaklayan hayvan tüylerini kabarttı ve herkese havlamaya başladı.

Kafası karışan Sartanlar emir vermesi için Ramu'ya baktılar.

"Lütfen! Sakin olun. Kimse bir şey yapmasın!" Alfred yalvarıyordu, ama köpeğin çılgınca havlamaları yüzünden kimse onu duymuyordu ve duysa da fark etmezdi zaten.

O anda Ramu, Hugh'nun bedenine felç edici bir elektrik akımı gönderdi.

Hugh yere yığıldı, acı içinde kıvranmaya başladı. Ama akım katili yere yıkmaktan fazlasını yaptı. Şok, Lanetli Hançer'i harekete geçirdi., Hançer büyüyü tanıdı -Sartan büyüsü-ve Hugh'nun, hançeri kullananın tehlikede olduğunu anladı. Hançer koşarak yaklaşan Marit'i düşman olarak gördü.

Lanetli Hançer eyleme geçti. Yapmaya eğitildiği gibi, düşmanı ile savaşmak için çevrede bulunabilecek en büyük gücü çağırdı.

Geminin güvertesinde, lazar Kleitus belirdi. Bir kalp atımı kadar sürede, Abarrachın tüm ölüleri geminin küpeştesinden aşmaya başlamıştı.

"Büyüyü kontrol et!" diye haykırdı Alfred. "Ramu -büyünün kontrolünü ele geçirmen gerek!"

Hançer yalnızca ölüleri yardımına çağırmıştı; üstlerinde kontrolü yoktu. Hançerin amacı kontrol değildi. Yaratıcısının amacını yerine getirdikten sonra, her zamanki şekline bürünmüş, inleyen Usta Hugh'nun yanında yere düşmüştü.

Kleitus, Marit'e doğru atıldı, sıska elleri boğazına uzandı. Marit kılıcı ile vurdu ona -kemikli kollardan birini kesip açan bir darbe. Kan akmadı, ölü et lime lime asılı kaldı. Kleitus yarayı hissetmedi bile.

Marit lazara istediği kadar vurabilirdi, ama etkisi olmazdı. Lazarın tırnakları derisine sürtündü ve Marit acıyla inledi. Hızla zayıflıyordu. Bu korkunç lazara karşı uzun zaman dayanamazdı.

Köpek, Kleitus'un üzerine atladı. Vahşi bir tekme hayvanı yere yuvarladı. Artık, ellerinden gelse de Marit'e yardımcı olabilecek kimse yoktu. Gemideki Sartanlar kendi canlarını kurtarmak için savaşıyorlardı.

Hançerin çağırdığı ölüler yaşayanların sıcak kanının kokusunu aldı, açlığını çektikleri ve nefret ettikleri bir koku. Ramu savunmasızca, şaşkınlık içinde lazarların halkına saldırmasını izledi.

Alfred arbedenin içinde büyüyü bozarak, cesetlerin ayaklarına takılarak, arkasında kaos ve kargaşa bırakarak yürüdü. Ama Ramu'ya ulaşmayı başardı.

"Bu ölüler... bizim!" diye fısıldadı Ramu huşu içinde. "Bu dehşet... halkımız..."

Alfred onu duymazdan geldi. "Hançer! Hançer nerede?"

Onun Usta Hugh'nun yanına düştüğünü görmüştü. Katilin yanında diz çöktü, çılgınca hançeri aradı. Bulamıyordu. Hançer gitmişti. Belki de ayakları onu tekmeleyip uzaklaştırmıştı.

Marit'in işi bitmek üzereydi. Derisindeki desenler artık parlamıyordu. Faydasız kılıcı düşürmüş, Kleitus'la çıplak ellerini kullanarak savaşıyordu. Lazar yavaş yavaş onun canını çıkarıyordu.

"Burada!" Usta Hugh yuvarlandı, Alfred'e doğru bir şey ittirdi. Hançerdi bu. Hugh üzerine yatmış, bedeni onu gizlemişti.

Alfred tereddüt etti, ama yalnızca bir an. Eğer Marit'i kurtarmak için gerekiyorsa... Hançeri aldı, elinde kıvrandığını hissetti. Tam Kleitus'a saldırmak üzereyken siyah cüppeli bir şekil onu durdurdu.

"Bizim yaratımımız," dedi Balthazar sertçe. "Bizim sorumluluğumuz. "

Ölüçağıran Kleitus'a yaklaştı. Öldürme işine yoğunlaşmış lazar Balthazar'ın yaklaştığını fark etmedi.

Ölüçağıran uzandı, Kleitus'un kollarından birini tuttu ve büyünün sözlerini söylemeye başladı.

Balthazar, Kleitus'un ruhunu yakalamıştı.

Korkunç dokunuşu hisseden, sonunun geldiğini fark eden Kleitus Marit'i bıraktı. Lazar korkunç bir çığlıkla Balthazar'a döndü ve ölüçağıranın ruhunu yok etmeye çalıştı.

Savaş tuhaf ve korku vericiydi, çünkü izleyenlere, ikisi bir kucaklaşma ile kilitlenmiş gibi görünüyordu, yüzlerinin tiksinti verici çarpılması olmasa sevgi dolu sanılabilecek bir kucaklaşma.

Balthazar da neredeyse ceset kadar solgundu, ama dayandı. Hafif bir inleme kaçtı ağzından. Kleitus'un ölü gözleri irileşti. Hayalet, özgür kalmak için can atan, ama bilinmeyene gitmekten korkan bir tutsak gibi lazarın bedenine girdi, çıktı.

Balthazar Kleitus'u diz çökmeye zorladı. Lazarın çığlıkları ve küfürleri dehşet vericiydi, adamın ruh tarafından kasvetle tekrarlanıyordu.

Ve sonra Balthazar'ın sert ifadesi yumuşadı. Ölümcül bir güç sarfeden elleri kavrayışlarını gevşetti, ama lazarı sıkı sıkı tutmaya devam etti.

"Salıver gitsin," dedi. "İşkence sona erdi."

Kleitus son bir ümitsiz çaba gösterdi, ama ölüçağıranın büyüsü hayaleti güçlendirmiş, çürüyen bedeni zayıflatmıştı. Hayalet kendini kurtardı. Beden ufalandı, güvertenin üzerine yığıldı. Hayalet üzerinde üzüntü içinde kıvrandı; sonra, sanki fısıldanan bir duanın nefesi üflenmiş gibi süzülüp gitti.

Alfred'in titreyen eli hançerin kabzasının üzerinde sıkıca kapandı. "Dur!" Hançere titrek bir sesle büyülü emri verdi.

Savaş aniden sona erdi. Lazarlar, ya önderlerini kaybettiklerinden, ya da hançerin büyüsünün emri sonucunda saldırıyı kestiler. Ölüler yok oldu.

Yere yıkılacak kadar zayıflamış olan Balthazar yavaş yavaş döndü.

"Hala ölüçağırıcılığı öğrenmek istiyor musun?" diye sordu Ramu'ya gergin, acı bir gülümsemeyle.

Ramu bir zamanlar Abarrach Hükümdarı olan Sartan'ın korkunç kalıntılarına baktı. Konsey üyesi yanıt vermedi.

Balthazar omuzlarını silkti. Marit'in yanında diz çöktü, ona yardım etmek için elinden geleni yapmaya başladı.

Alfred, Marit'e yöneldi, Ramu'nun yolunu kestiğini gördü.

Alfred neler olduğunu tam olarak anlayamadan, Ramu Lanetli Hançer'i tutmuş, Alfred'in elinden koparmıştı. Konsey üyesi hançeri başta merakla, sonra tanıyarak inceledi. "Evet," dedi sessizce. "Buna benzer silahlar hatırlıyorum."

"İğrenç silahlar," dedi Alfred alçak sesle. "Menschlerin öldürmesine yardımcı olmak için tasarlanmış. Ve karşılığında öldürülmesine. Bizim için -koruyucuları, savunucuları için. Tanrıları için."

Ramu öfkeyle kızardı. Ama sözlerin gerçekliğini inkar edemezdi, ne de elinde tuttuğu çirkin şeyin gerçekliğini. Hançer yaşamla kıvranıyordu. Ramu yüzünü buruşturdu; eli irkildi. Hançere dokunmaktan tiksiniyor gibiydi, ama onu bırakamıyordu da.

"Ben alayım," dedi Alfred.

Ramu onu cüppesinin kemerine soktu.

"Hayır, kardeşim. Balthazar'ın söylediği gibi, bu bizim sorumluluğumuz. Onu bana bırakabilirsin. Güvenle," diye ekledi, bakışları Alfred'inkilerle karşılaşarak.

"Bırak alsın," dedi Usta Hugh. "Lanet şeyden kurtulduğum için memnun olacağım."

"Konsey üyesi," diye yalvardı Alfred, "gücümüzün nasıl korkunç şeyleri serbest bırakabileceğini gördün. Kendimize ve başkalarına getirdiğimiz kötülüğü gördün. Bunu devam ettirme..."

Ramu burun kıvırdı. "Burada olanı, Patryn kendi başına getirdi. O ve onun ırkı, nihai olarak durdurulmadığı sürece sorun yaratmaya devam edecek. Planlandığı gibi Labirent'e gidiyoruz. Yolculuğa hazırlansan iyi olacak."

Yürüyüp gitti.

Alfred içini çekti. Eh, en azından Labirent'e ulaştıklarında Ramu'nun anlamasını...

Her durumda Ramu...

Yoksa belki de...

Kafası karışmış, üzgün bir şekilde, bir kez daha Marit'in yanına gitmeye çalıştı.

Bu sefer köpek yolunu kesti.

Alfred hayvanın çevresinden dolaşmaya çalıştı.

Köpek onu engelledi, Alfred sağa gittiğinde sola yöneldi,

Alfred sola döndüğünde sağa fırladı. Alfred kendi ayaklarına ümitsizce dolanarak durdu. Hayvana şaşkınlık içinde baktı.

"Ne yapıyorsun? Neden beni Marit'den uzak tutuyorsun?" Köpek yüksek sesle havladı.

Alfred onu kenara kovmaya çalıştı.

Köpek kovulmayı kabul etmedi ve aslında, bu öneriden alındı. Hırladı, dişlerini çıkardı.

Alfred irkilerek birkaç adım geriledi.

Köpek memnun olarak ona doğru ilerledi.

"Ama... Marit! Bana ihtiyacı var," dedi Alfred ve köpeğin yanından dolanmaya çalıştı.

Köpek, sanki koyun güdermişçesine yerinden fırladı ve önünü kesti. Alfred'in ayak bileklerini ısırarak onu geriye sürmeye devam etti.

Balthazar başını kaldırdı; siyah gözleri Alfred'i delip geçti.

"Ona bakılacak, söz veriyorum, kardeşim. Onun için korkmadan git, ne yapman gerekiyorsa yap. Labirent'teki halka gelince, senin söylediklerini dinledim. Aldığım zorlu derslere dayanarak kendi yargımı kendim vereceğim. Hoşçakal, Alfred."

Balthazar gülümseyerek ekledi, "Ya da adın her ne ise."

"Ama ben bir yere gitmiyorum..." diye itiraz etti Alfred. Köpek sıçradı, Alfred'in göğsüne çarptı ve onu geminin küpeştesinin üzerinden Ateş Denizi'ne düşürdü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ATEŞ DENİZİ
ABARRACH

Kapanan çeneler Alfred'in paralanmış kadife ceketinin yakasını yakaladı. Dev bir ejder -pulları içinde yaşadığı alev alev denizin kırmızı ve portakal renklerine sahip-Sartan'ı havada tuttu ve korkmuş bir örümcek gibi büzülen adamı sırtına taşıyarak nazikçe bıraktı. Köpek dişlerini pantolonunun arkasına geçirdi, sıkı sıkı tuttu ve dengesini sağlamasına yardım etti.

Alfred'in kendine gelmesi, Ateş Denizi'ne düşmediğini fark etmesi biraz zaman aldı. Bunun yerine, bir ateş ejderinin üzerinde, Usta Hugh ile lazar Jonathan'ın yanında oturuyordu.

"Ne?" diye soludu Alfred zayıfça ve ancak sözcüğü kafası karışmış bir şekilde tekrarlamayı başarabildi. "Ne? Ne?"

Kimse yanıt vermedi. Jonathan ateş ejderi ile konuşuyordu. Usta Hugh ağzına ve burnuna bir kumaş parçası kapatmış, hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordu.

"Ona yardım edebilirsin," diye tavsiyede bulundu Haplo.

Alfred son bir kez "Ne?" dedi. Sonra merhamet kendini unutmasına sebep oldu ve düdük gibi, ince sesiyle, elleri çırpınarak şarkı söylemeye,

Usta Hugh'nun çevresine büyü örmeye başladı. Mensch öksürdü, öğürdü, derin bir nefes aldı -sonra irkildi.

"Bunu kim söyledi" Usta Hugh, Alfred'e baktı; sonra gözleri irileşerek köpeğe bakakaldı. "Haplo'nun sesini duydum! O hayvan konuşmayı öğrenmiş!"

Alfred guruldadı. "Seni nasıl duyabilir? Anlamıyorum... Elbette," diye ekledi düşününce, "ben seni nasıl duyabiliyorum, ondan da emin değilim."

"Mensch ben onun aleminde olduğum kadar, benim alemimde," dedi Haplo. "Sesimi duyuyor. Jonathan da öyle Jonathan'dan ateş ejderini buraya getirmesini, gerekirse seni o gemiden almasını istedim."

"Ama... neden?"

"Salfag Mağaları'nda konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Sartanların nasıl dört dünyaya gireceğini, sonra Patrynlerin onları takip edeceğini ve savaşın yine başlayacağını"

"Evet," dedi Alfred sessizce, hüzünle.

"Bu bana bir fikir verdi, halklarımıza ve menschlere yardımcı olmak için Xar'ın tehditlerini durdurmamız gerektiğini fark etmemi sağladı. Bunu yapmanın en iyi yolunu düşünüyordum ki, aniden Ramu geldi ve sorumu ellerimden aldı. Her şeyi benim yapabileceğimden çok iyi daha halletti. Ve bu yüzden ben..."

"Ama... Ramu Labirent'e gidiyor!" diye haykırdı Alfred.

"Halkınla savaşmaya!"

"Kesinlikle." Haplo sertti. "Ben de onun oraya gitmesini istiyorum. "

"Öyle mi" Alfred şaşkınlık sınırını aşmış, sersemlemişti.

"Öyle. Planımı Jonathan'a açıkladım. Usta Hugh'yu yanımızda getirirsek bize eşlik etmeyi kabul etti."

"Biz." Alfred yutkundu.

"Üzgünüm, eski dostum." Haplo'nun sesi yumuşadı. "İşe seni karıştırmak istememiştim. Ama Jonathan ısrar etti. Haklı. Sana ihtiyacım var."

"Ne için?" diye soracak oldu Alfred, mutsuzca gerçekten bilmeyi isteyip istemediğini merak etti.

Ateş ejderi lav denizini yararak kıyıya, Necropolis'e yöneldi. Şimdi Sartan rünleri parıl parıl olan Marit'in gemisi, Chelestra'dan gelen Sartan gemisi gibi ayrılmaya hazırlanıyordu, Alfred ejderleri pruvanın altında ilerlerken yukarıya baktı ve onlara dik dik bakan Ramu'yu gördü. Konsey üyesinin taş gibi yüzü sertti. Soğuk bir tavırla sırtını döndü. Muhtemelen Alfred'in ani ayrılışını daha hayırlı bulmuştu. Ama küpeştenin üzerinden izleyen bir kişi sırtını dönmedi. Balthazar veda ederek elini kaldırdı.

"Marit'e göz kulak olacağım," diye; seslendi. "Onun için korkma. "

Alfred avunmazca el salladı ona. Köpek, Alfred'i gemiden aşağı yuvarlamadan hemen önce ölüçağıranın söylediklerini hatırladı.

Git, ne yapman gerekiyorsa yap.

Bu neydi peki...

"Birisi bana neler olup bittiğini söyler mi, acaba?" diye sordu Alfred zayıfça. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Yedinci Kapı'ya," diye yanıt verdi Haplo.

Alfred'in ejderi kavrayan elleri gevşedi, neredeyse aşağı düşecekti. Bu sefer Usta Hugh onu yakaladı. "Ama,.. Lord Xar..."

“Göze almamız gereken bir risk," diye yanıt verdi Haplo. Alfred başını salladı.

"Dinle, dostum." Haplo içtenlikle konuşuyordu. "Bu hep istediğin fırsat. Bak -uzaklaşan, Ölüm Kapısı'na giden gemilere bak."

Alfred bakışlarını kaldırdı. İkisi de Sartan rünleri ile alev alev olan iki gemi Abarrach'ın dumanlı havasında yükselmişti. Engin mağaranın siyah gölgelerinin üzerinde desenler parlak mavi yanıyordu. İki gemi, Ramu'nun rehberliği altında Ölüm Kapısı'na yönelmişti. Ve onun ötesinde, Nexus'a, Labirent'e ve dört dünyaya.

"Ve orada!" Jonathan zayıf, mumsu elini kaldırdı, işaret etti. "İşte, neyin takip ettiğine bak."

"... takip ettiğine bak..." diye yas tuttu yankı.

Patryn rünleri ile kaplı, demirden bir ejder biçiminde yapılmış bir başka gemi gizli koydan yükselmişti. Sartan gemisiyle aynı rotayı takip ediyor, desenleri onu iten büyü gücü ve sıcaklıkla kırmızı kırmızı parlıyordu.

"Patrynler!" dedi Alfred, inanmazlıkla bakarak. "Nereye gidiyorlar"

"Ramu'yu kovalıyorlar. Onları labirent'e götürecek ve orada savaşa katılacaklar."

"Belki Xar yanlarındadır." Alfred umutluydu.

"Belki..." Ama Haplo değildi.

Alfred derin bir iç geçirdi. "Ama bu hiçbir şeye yaramıyor... daha fazla kan dökülmesi dışında..."

"Bir düşün, dostum. Sartanlar ve Patrynler -artık tek bir yerde toplanmışlar. Hepsi Labirent'te. Ve yanlarında -yılanlar,"

Alfred başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı.

"Kutsal Sartan," diye mırıldandı. Görmeye, anlamaya başlıyordu.

"Dünyalar: Arianus, Pryan, Chelestra, Abarrach -onlardan kurtulmuş. Bizden kurtulmuş. Elfler, insanlar ve cüceler kendi kendilerine yaşamaya, ölmeye, sevmeye ve nefret etmeye bırakılmış. Yarı tanrılar ya da yarattığımız kötülük işe karışmadan."

"Bu çok iyi," dedi Alfred, umudu yine kaybolarak. "Ama Sartanlar Labirent'te kalmayacaktır. Ne de senin halkın. Kim kazanırsa kazansın... ya da kaybederse kaybetsin."

"İşte bu yüzden Yedinci Kapı'yı bulmak zorundayız," dedi

Haplo. "Onu bulacağız... ve yok edeceğiz."

Alfred şaşırmıştı. Sonra dehşete düştü. İşin muazzamlığı onu sersemletti. Korkutucu bile olamayacak kadar gerçekdışıydı.

Ölümüne düşmanlar, nesiller boyu süren bir nefret mirası ile birlikte kendi yarattıkları, kendi nefretlerinin ürünü, ölümsüz bir düşman ile zindana kapatılmış. Sartanlar, Patrynler, yılanlar -sonsuza dek, kaçış şansı olmadan savaşıyor.

Kaçış yolu yok muydu acaba? Alfred köpeğe baktı, çekinerek okşamak için elini uzattı. O ve Haplo bir zamanlar ölümüne düşmandılar. Alfred Marit ile Balthazar'ı, paylaşılan acı ve üzüntülerle birbirine yaklaşan iki düşmanı düşündü.

Yanmış, kavrulmuş toprağa düşen, kök salan, sevgi, acıma ve merhametle beslenen bir avuç tohum. Bu tohumlar çiçeklenip büyüyebiliyorsa, neden başkaları da yapmasın?

Korkunç Necropolis şehri şimdi yakındaydı, ateş ejderi hızla o tarafa ilerliyordu. Alfred bunların başına geldiğine inanamıyordu ve özlemle o Sartan gemisinde olup olmadığını merak etti. Belki de kafasına bir darbe yemişti.

Ama ateş ejderinin boynu, parlak kırmızı pulları etini rahatsız edici bir biçimde dürtüklüyordu. Ateş Denizi'nin ısısı çevresinde yükseliyordu... Yanında, köpek dehşet içinde titriyordu (ejder sırtında gitmeye hiç alışamamıştı) ve Usta Hugh çevresindeki tuhaf, yeni dünyaya huşu içinde bakıyordu. Yanında Jonathan oturuyordu -Hugh gibi, ölü, ölü değil. Birisi sevgi ile geri getirilmişti, diğeri nefret ile.

Belki de umut vardı. Ya da belki...

"Yedinci Kapı'yı yok etmek her şeyin yok olmasına yol açabilir," dedi alçak sesle, konuyu biraz düşündükten sonra.

Haplo bir an sessiz kaldı, sonra konuştu, "Peki Ramu ile Sartanlar, arkalarında halkım ve Lord Xar ile birlikte Labirent'e varırsa ne olur? Yapacakları savaşlar ejder-yılanların kötülüğü için et ve su olur. Onunla beslenirler, güçlenirler ve savaşı devam ettirmek için ellerinden geleni yaparlar. Belki halkım Ölüm Kapısı'ndan kaçar. Halkın onları takip eder.

Savaşlar büyür, dört dünyaya yayılır. Menschler, son seferde olduğu gibi savaşa çekilirler. Onlara Lanetli Hançer gibi silahlar veririz.

"Karşı karşıya olduğumuz ikilemi görüyorsun, dostum," diye ekledi Haplo, Alfred'in iyice düşünmesi için bir ara verdikten sonra. "Anlıyor musun?"

Alfred ürperdi. Yüzünü elleriyle örttü. "Ölüm Kapısı'nı kapatırsak dünyalara ne olur" Başını kaldırdı. Yüzü solgundu, sesi titriyordu. "Birbirlerine ihtiyaçları var. Kalelerin Yıksı-Diksi'nin enerjisine ihtiyacı var. Bu enerji Chelestra'nın güneşine istikrar getirebilir. Ve kaleler sayesinde, Abarrach'taki kanallar su taşımaya başlar..."

"Eğer zorunlu kalırlarsa, menschler kendi başlarına başarabilirler," dedi Haplo. "Onlar için daha iyi ne olabilir, dostum? Onlara kendi kaderlerini kontrol etme fırsatını vermekten daha iyi ne olabilir? Yoksa ellerimizde piyon olmaları daha mı iyi?"

Alfred sırtını kamburlaştırarak, düşünceler içinde sessiz kaldı. Son bir kez arkaya, gemilere baktı. Sartan gemileri karanlığın üzerinde hafifçe, parlak noktalar gibi ışıldıyordu.

Patryn gemisi, büyüsü yanarak onları takip ediyordu.

"Haklısın, Haplo," dedi Alfred, derin bir iç çekişle. "Marit'in yanlarında gitmesine izin verdin."

"Zorunluydum," dedi Haplo sessizce. "Lord Xar'ın deseni ile işaretlenmiş, ona bağlanmıştı. Xar onun aracılığıyla planlarımızı öğrenecekti. Dahası, bir sebep daha var."

Alfred titrek bir nefes aldı.

"Yedinci Kapı'yı yok ederken, kendimizi de yok edebiliriz," dedi Haplo sakinlik içinde. Seni bu sona mahkum ettiğim için üzgünüm, dostum, ama dediğim gibi sana ihtiyacım var. Bunu sen olmadan yapamazdım."

Alfred'in gözleri yaşlarla doldu. Uzun dakikalar boyunca, boğazındaki yumru yüzünden konuşamadı. Haplo orada olsaydı, Alfred uzanır, dostunun elini tutardı. Ama Haplo yoktu. Bedeni cansız, kıpırtısız, soğuk bir zindan

hücresinde yatıyordu. Bir ruha dokunmak zordu, ama Alfred elinden geleni yaptı. Yine de elini uzattı. Köpek memnun bir havlayışla, teselli edilmek için yanına atladı. Hayvan, ejderden inmekten çok memnun olacaktı.

Alfred ipeksi tüyleri okşadı.

"Bu bana yapabileceğin en büyük övgü, Haplo. Haklısın. Bu tehlikeyi. göze almalıyız."

Alfred köpeğin başını okşamaya devam etti; eli hafifçe titremeye başladı. Şüphelerini yüksek sesle söyledi. "Ya, halklarımıza getirebileceğimiz sonu düşündün mü, dostum? Ölüm Kapısı'nı kapatarak tek kaçış yollarını mühürlemiş olacağız. Sonsuza dek Labirent'in içinde kısılı kalabilirler, sonsuza dek yılanlarla ve birbirleriyle savaşmak zorunda kalabilirler."

"Bunu düşündüm," diye yanıt verdi Haplo. "Seçim onların olacak, değil mi? Savaşmaya devam etmek... ya da barış yapmaya çalışmak. Ve unutma, artık iyi ejderler de Labirent'te. Dalga kendini düzeltir."

"Ya da hepimizi birden boğabilir," dedi Alfred.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NECROPOLİS
ABARRACH

Ateş Ejderi onları Necropolis şehrine elinden geldiğince yaklaştırdı, Patrynlerin gemilerini gizledikleri aynı koya girdi. Ejder kıyıya yakın kaldı, koyun ortasında yavaş yavaş dönen dev burgaçtan kaçındı. Alfred burgaca, yavaş yavaş sarmallar çizen eriyik kayalara, ortada açılan ağızdan tembel tembel yükselen duman ve buhar bulutlarına bir kez baktı. Sonra telaşla bakışlarını kaçırdı.

“O köpekte bir tuhaflık olduğunu biliyordum zaten," dedi Usta Hugh.

Alfred titrek bir ifadeyle gülümsedi; sonra gülümsemesi soldu. Çözmesi gereken ‘bir sorun’ daha vardı. Sorumluluğunu alması gereken bir sorun.

"Sir Hugh," diye başladı Alfred tereddütle, "duyduklarından herhangi bir şey anladın mı?"

Usta Hugh ona keskin gözlerle baktı, sonra omuzlarını silkti. "Anlasam da, anlamasam da benim için bir farkı yokmuş gibi görünüyor, öyle değil mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Alfred kafası karışarak. "Sanırım yok." Boğazını temizledi. "Biz... mmm... Yedinci Kapı olarak bilinen bir yere gidiyoruz. Sanırım orası, inanıyorum ki... yanılmış olabilirim, ama..."

"Öleceğim yer mi?" diye sordu Hugh açıkça.

Alfred yutkundu, kuru dudaklarını yaladı. Yüzü yanıyordu ve bunun sebebi Ateş Denizi'nin ısısı değildi. "Eğer istediğin gerçekten buysa..."

"Bu," dedi Usta Hugh kararlılıkla. "Benim aslında burada olmamam gerekiyor. Ben bir hayaletim. Olaylar oluyor ve ben artık onları hissedemiyorum."

"Anlamıyorum." Alfred şaşkındı. "Başta böyle değildi. Ben" -yutkundu, ama sorumluluğu almak zorundaydı- "ben seni ilk geri getirdiğimde."

"Belki ben açıklayabilirim," diye öneride bulundu Jonathan. "Hugh yaşayanların alemine döndüğü zaman, ölülerin alemini arkasında bıraktı. Yaşama, yaşamındaki kişilere tutundu. Böylece yaşayanlara sıkı sıkı bağlı kaldı. Ama o bağları teker teker kopardı. Onlara verebilecek bir şeyinin kalmadığını anladı. Onlar da ona hiçbir şey veremez. Eskiden her şeye sahipti. Ve şimdi yalnızca kaybının yasını tutabilir."

"... yasını tutabilir..." diye içini çekti yankı.

"Ama onu seven bir kadın vardı," dedi Alfred alçak sesle,

"Hugh da seviyor."

"Onun sevgisi, bulduğu sevginin yalnızca küçük bir kısmı. Ölümlü sevgi ölümsüz sevgi için başlangıçtır yalnızca."

Alfred utanmış, üzülmüştü,

"Kendine karşı çok sert olma, kardeşim," dedi Jonathan,

Hayalet bedene girdi, ölü gözlerde pırıldadı. "Ölüçağırıcılığı merhametinden kullandın, çıkar, nefret ya da intikam için değil. Yaşayanlar arasında bu adamla karşılaşanlar ondan birşeyler öğrendi -bazıları korkarak ve ümitsizliğe düşerek. Ama başkalarına umut verdi."

Alfred içini çekti, başını salladı. Hala tam olarak anlayamıyordu, ama belki de kendini affedebileceğini düşünüyordu.

"Çabalarınızda iyi şanslar," dedi ejder, onları Ateşhavuzunun kayalık kıyısına bırakırken. "Ve eğer dünyayı onu harap edenlerden kurtarırsanız, size minnet duyarım."

Amaçları iyiydi, dedi Alfred kendi kendine. Bu olayların en üzücü tarafıydı.

Samah'ın amacı iyiydi. Bütün Sartanların amacı iyiydi. Kuşkusuz Ramu'nun amacı da iyiydi. Hatta belki, kendi yöntemi ile, Xar da iyi bir amaç güdüyordu.

Yalnızca hayal güçleri yoktu.

Ejder onları elinden geldiğince yakına götürmüş olsa da, koydan Necropolis'e hala uzun bir yol vardı, özellikle de yürüyünce. Özellikle de Alfred yürüyünce. Sendeleyerek kıyıya adım atar atmaz fokurdayan sıcak çamurla dolu bir birikintiye düşmesine ramak kaldı. Usta Hugh onu kenardan çekti.

"Büyünü kullan," diye öneride bulundu Haplo kuru kuru, "yoksa asla Lanetliler Odası'na canlı ulaşamayacaksın."

Alfred öneriyi değerlendirdi, tereddüt etti. "Odaya girmemizi sağlayamam."

"Neden olmasın Tek yapman gereken aklında canlandırmak. Daha önce de orada bulundun." Haplo'nun sesi sinirli geliyordu.

"Evet, ama koruyucu rünler girmemizi engeller. Büyümü engellerler. Dahası" -Alfred içini çekti- "kafamda açıkça canlandıramıyorum. Sanırım hafızamdan çıkardım. Dehşet verici bir deneyimdi."

"Bazı açılardan," dedi Haplo düşünceli düşünceli. "Ama başka açılardan değil."

"Evet, bu konuda haklısın."

İkisi de o sırada itiraf etmese de, Lanetliler Odası'nda yaşadıkları deneyimler iki düşmanı birbirine yaklaştırmış, onlara düşündükleri kadar farklı olmadıklarını göstermişti.

"Bir kısmını hatırlıyorum, dedi Alfred yumuşak sesle. "Yüzyıllar önce o odada yaşayanların -ve ölenlerin- zihinlerine ve bedenlerine girdiğimiz zamanı hatırlıyorum..."

...Alfred'i bir pişmanlık ve üzüntü duygusu doldurdu ve ne kadar acı olsa da, bu kardeşliğe katılmadan önce hissettiği duygusuzluktan iyiydi -çok daha iyiydi-bu üzüntü ve mutsuzluk. Önceden boştu, bir kabuktu, içinde hiçbir şey olmayan bir kabuk. Ölüler -ölüçağırıcılık ile uğraşmaya başlamış olanların o dehşet verici yaratımları-bile ondan daha fazla hayat doluydu. Alfred derin bir iç çekti ve başını kaldırdı. Masanın çevresinde oturanlara göz gezdirince, bu kutsal odada toplanmış olan erkek ve kadınların yüzlerinin de aynı duygularla yumuşamış olduğunu gördü.

Pişmanlık ve hüzün keskindi. Kendi kendilerine, kendi hataları sonucunda trajedi getirenlerin duygusudur pişmanlık ve Alfred, bu çılgınlığa bir son verilmezse halkının tamamının acı bir pişmanlığa boğulacağı zamanı öngörebiliyordu.

Yine içini çekti. Birkaç dakika önce, kuşkularının ve korkularının kaynayan magma denizi üzerine bir merhem sürülmüşçesine, neşe ve huzura boğulduğunu hatırlıyordu. Ama bu dünyada o sarhoş edici coşku fazla süremezdi. Dönüp sorunlarla ve tehlikelerle yüzleşmek zorundaydı. Hüzün ve pişmanlıkla yüzleşmek zorundaydı.

Bir el uzandı, Alfred'in elini tuttu. Alfred'in yaşlı, pürüzlü derisine, zayıf kavrayışına karşılık, elin kavrayışı sıkıydı, derisi pürüzsüz, kırışıksızdı.

"Umut, kardeşim," dedi genç adam sessizce. "Umutlu olmalıyız. "

Alfred dönüp yanında oturan adama baktı. Genç yüz yakışıklı, güçlü ve kararlıydı -demirci ocağının ateşinde dövülmüş iyi çelik gibi. Parlak yüzeyini hiçbir kuşku yaralamamıştı, ucu keskin, kesiciydi. Genç adam Alfred'e tanıdık geliyordu. Sanki ismini hatırlayacak gibiydi, ama bir türlü hatırlayamıyordu.

Artık biliyordu. Adam Haplo'ydu.

Alfred gülümsedi. "Bir sevinç duygusu, evrende yalnız olmadığımı bilme, daha yüksek bir gücün bana gözkulak olduğu, beni önemsediği duygusunu hatırlıyorum. Hayatımda ilk defa korkmadığımı hatırlıyorum.

Sustu, başını salladı. "Ama hatırlayabildiğim her şey bu."

"Pekala," dedi Haplo pes ederek. "Bizi odaya götüremiyorsun. Nereye götürebilirsin? Ne kadar yakına?"

“Senin zindan hücren nasıl?" diye öneride bulundu Alfred alçak sesle.

Haplo sessiz kaldı. Sonra, "Eğer elinden gelenin en iyisi buysa, yap," diye mırıldandı.

Alfred orada değil zindan hücresinde oldukları olasılığını çağırdı ve aniden kendilerini orada buldular.

"Atalar beni korusun," diye mırıldandı Usta Hugh.

Hücrede duruyorlardı. Alfred'in çizdiği bir desen Haplo'nun bedeninin üzerinde yumuşak, beyaz bir ışıltıyla yanıyordu. Patryn taştan yatağın üzerinde soğuk, görünüşte cansız, yatıyordu.

"Ölmüş!" Hugh köpeğe karanlık, kuşku dolu bir bakış fırlattı. "O zaman ben kimin sesini duyuyorum"

Alfred kapsamlı bir açıklamaya girişecekken -köpek ve Haplo'nun ruhu hakkında-köpek dişlerini Alfred'in kadife pantolonuna geçirdi ve hücre kapısına doğru çekiştirmeye başladı.

Alfred'in aklına bir şey geldi. "Haplo. Sana... sana ne olacak?"

"Fark etmez," dedi Haplo kısaca. "Harekete geç. Fazla zamanımız yok. Eğer Xar bizi bulursa..."

Alfred inledi. "Ama Lord Xar'ın Labirent'e gittiğini söyledin!"

"Belki dedim," diye terslendi Haplo sertçe. "Zaman kaybetmeyi bırak."

Alfred tereddüt etti. "Köpek Ölüm Kapısı'na giremez. Belki Yedinci Kapı'ya da giremez. Sen olmadan olmaz. Jonathan, sen biliyor musun? Ne

olur?"

Lazar omuzlarını silkti. "Haplo ölü değil. Hayatta, kıyısında olsa da. Ben öteye geçenlerle ilgilenirim."

"...ilgilenirim..."

"Başka seçeneğin yok, Alfred," dedi Haplo sabırsızca. "Hadi artık!"

Köpek hırladı.

Alfred içini çekti. Bir seçeneği vardı. Hep bir seçenek olurdu. Ve o hep. yanlış seçeneği seçiyordu sanki. Aşılmaz geceye doğru giden koridora baktı. Haplo'nun bedeninin üzerinde yanan beyaz desen soldu; ışığı öldü. Karanlığın içinde kör gibi duruyorlardı.

Alfred uzun, çok uzun zaman önce, Arianus'ta Haplo ile ilk karşılaştığı zamanı düşündü. Haplo'ya uyku büyüsü yaptığı, ellerini gizleyen sargıları kaldırdığı, derisine işlenmiş dövmeleri gördüğü geceyi hatırladı. Alfred ümitsizliğini, çıplak dehşetini, sersemlemesini hatırladı.

Kadim düşman döndü! Ne yapacağım?

Ve sonuç olarak pek az şey yapmış gibi görünüyordu. Kahramanca ya da felaketle sonuçlanan hiçbir şey yapmamıştı. Yüreğinin gösterdiği yolu takip etmiş, en iyisi olduğuna inandığı şekilde davranmıştı. Ona rehberlik eden daha yüksek bir güç var mıydı gerçekten?

Alfred bacağına yaslanan köpeğe baktı. O anda, anladığını sandı.

Tünelde ürkütücü bir biçimde yankılanan burundan gelen, yumuşak bir sesle rünleri söylemeye başladı.

Ayaklarının dibinde, duvarda mavi desenler hayata döndü.

Karanlık çekildi.

"O da ne?" Usta Hugh duvarın yakınında duruyordu. Büyü alevlenince sıçrayarak uzaklaştı.

"Rünler," dedi Alfred. "Bizi bu dünyada Lanetliler Odası olarak bilinen yere götürecek."

"Kulağa uygun geliyor," dedi Usta Hugh kuru kuru mırıldanıyordu.

Alfred bu yolculuğu yaptığı son seferde, hayatı için korkarak koşuyordu. Yolu unuttuğunu sanmıştı, ama rünler pırıldamaya -ve karanlığı aydınlatmaya- başladığında çevresini tanıdı. Koridor, sanki onları, dünyanın merkezine götürüyormuş gibi aşağı eğimleniyordu. Çok eski olduğu açıktı, fakat iyi durumdaydı ve -bu istikrarsız dünyadaki çoğu mezarlığın aksine- pürüzsüz ve genişti. Büyük kalabalıkları barındırmak için düşünülmüştü. Alfred bu yolda yürüdüğü son seferde bunu garip bulmuştu. Ama o zaman koridorun nereye gittiğini bilmiyordu.

Artık biliyor ve anlıyordu. Yedinci Kapı. Sartanların, dünyayı koparan büyüyü yaptıkları yer.

"Büyünün nasıl işlediği konusunda fikrin var mı?" diye sordu Haplo. Yalnızca içsel kulakların duyabileceği alçak, saygılı bir sesle konuşmuştu.

"Orla bana anlattı," diye yanıt verdi Alfred. Zaman zaman konuşmasına ara vererek rünleri söylüyordu. "Dünyayı koparmaya karar verdikten sonra, Samah ve Konsey üyeleri tüm Sartan nüfusunu ve menschlerden kıymetli saydıklarını bir araya getirdiler. Bu talihli azınlığı, Abri'de kullandığımıza benzer bir yere naklettiler -hiçbir olasılığın bulunmadığı olasılığının olduğu bir kuyuya. Sartanlar onlara yeni dünyalara nakledene kadar halk orada güvende olacaktı.

"Sartanlar arasında en yetenekli olanlar, Yedinci Kapı adı verilen bir odada Samah ile bir araya geldiler. Bir dünyayı parçalayıp yeni dünyalar yaratacak bir büyünün ne kadar güçlü olacağını, en güçlü büyücüyü tüketeceğini fark eden Samah ve Konsey, odanın kendisine de oldukça büyük bir güç bahşettiler. Limbeck'in 'jen’ratör' dediği, Yıksı-Diksi'nin makinelerinden biri gibi çalışacaktı.

"Yedinci Kapı orada depolanan büyüyü saklıyordu. Kendi büyüleri tükenip yok olduğu zaman Sartanlar o büyüyü çağırdı. Elbette tehlike; güç bir kez Yedinci Kapı'ya aktarılınca, büyünün içeride kalacağıydı. Samah büyüyü ancak Yedinci Kapı'yı yok ederek yok edebilirdi. Bunu yapmalıydı, elbette, ama korkuyordu. "

"Neden?" diye sordu Haplo.

Alfred tereddüt etti. "Yedinci Kapı'ya ilk girdiği zaman, ona güç verdikten sonra, Konsey üyeleri beklemedikleri bir şeyle karşılaştılar. "

"Kendilerininkinden daha büyük bir güç."

"Evet. Nasıl ya da neden olduğundan emin değilim. Orla bana o kadarını anlatamadı. Sartanlar için korkunç bir deneyimdi. Biz girdiğimiz zaman yaşadığımıza benzer. Ama bizimki rahatlatıcı ve sevinç verici iken, onlarınki dehşet vericiydi. Samah eylemlerinin muazzamlığını, planladıklarının korkunç sonuçlarını fark etti. Sınırlarını aştığı bildirildi ona. Ama aynı zamanda, dilerse devam etmek üzere özgür olduğu da bildirildi.

"Gördükleri ve duydukları karşısında şaşkın kalan Konsey üyeleri kendilerinden kuşku duymaya başladı. Bu şiddetli tartışmalara yol açtı. Ama düşmanlarına -Patrynlere- karşı duydukları korku büyüktü. Odada yaşadıkları deneyimin anısı soldu. Patryn tehdidi çok gerçekti. Samah önderliğinde, Konsey Koparılış'ı gerçekleştirmeye karar verdi. Karşı çıkan Sartanlar, Patrynler ile birlikte Labirent'e atıldı."

Alfred başını salladı. "Korku -bizim çöküşümüz oldu. Dünyayı başarıyla koparıp dört yeni dünya yarattıktan sonra bile, düşmanlarını zindana kapattıktan sonra bile Samah korkmaya devam etti. Yedinci Kapı'nın içinde keşfettiklerinden korkuyordu, ama aynı zamanda Yedinci Kapı'ya yine ihtiyaç duyabileceğinden korkuyordu ve bu yüzden, onu yok etmek yerine gönderdi." .

"Öldüğü zaman Samah ile birlikteydim," dedi Jonathan. "Lord Xar'a, Yedinci Kapı'nın nerede olduğunu bilmediğini söyledi. "

"Muhtemelen bilmiyordu," diye kabullendi Alfred. "Ama Samah onu kolayca bulabilirdi. Elinde benim tarifim vardı -ona Lanetliler Odası hakkında bildiğim her şeyi anlattım."

"Halkım onu buldu," dedi Jonathan. "Gücünü fark ettik, ama onu nasıl kullanacağımızı unutmuştuk."

...kullanacağımızı unutmuştuk..." diye tekrarladı yankı.

"Bunun için minnettar olmalıyız. Kleitus Yedinci Kapı'nın gerçek gücünü nasıl kullanacağını öğrenseydi neler olabilirdi, hayal edebiliyor musunuz?" Alfred ürperdi.

"Benim ilginç bulduğum, onca büyülü kargaşa içinde, bizim horgörerek 'mensch' dediklerimiz hayatta kaldı. İnsanlar, elfler ve cücelerin kendi sorunları vardı, ama genellikle hayatta kalıp gelişmeyi başardılar. Dalga dediğin şey onları yüzeyde tuttu."

"Umalım, böyle devam etsin," dedi Haplo. "Bir sonraki Dalga -tepelerine inerse- son olabilir."

Koridorlarda yürümeye, devamlı aşağı inmeye devam ettiler. Alfred rünleri yumuşak, alçak sesle söylüyordu. Duvarlardaki desenler parlak bir şekilde yanıyor, onlara yol gösteriyordu.

Tünel daraldı. Tek sıra yürümek zorunda kaldılar. Alfred önden gidiyor, Jonathan onu takip ediyordu. Köpek ve Usta Hugh arkadan geliyordu.

Ya hava burada daha seyrekti -Alfred'in son seferden hatırlamadığı bir şey-ya da sinirliliği onu nefessiz bırakıyordu. Rün şarkısı boğazına yapışıyor gibi geliyordu; onu dışarı çıkarmakta güçlük çekiyordu. Korkuyordu ve aynı zamanda heyecanlıydı, titriyordu, endişe dolu bir beklenti içindeydi.

Gerçi artık desenlerin şarkısına ihtiyacı yok gibiydi. Neredeyse neşeyle aydınlanıyor, o ve diğerlerinin ayak uyduramadığı bir hızla ilerliyordu. Alfred zaman zaman şarkı söylemeyi bırakıyor, nefesini yaklaşmakta olan şeye saklıyordu.

Belki de boş yere endişeleniyorsundur. Her şey çok kolay, çok basit olabilir, dedi kendi kendine. Bir büyü dokunuşu ile Yedinci Kapı yok olur, Ölüm Kapısı sonsuza dek kapanır...

Köpek aniden, yüksek sesle havladı.

Tünelde yankılanan beklenmedik ses neredeyse Alfred'in yüreğini durduracaktı. Mevcut haliyle göğsünden fırladı, boğazına oturdu ve nefes borusunu tıkadı.

"Ne" dedi Alfred boğulur gibi, öksürdü.

"Şşşt! Sessiz ol! Biraz durun," diye emretti Usta Hugh. Hepsi durdu. Desenlerin mavi parıltısı gözlerinde yansıdı -yaşayan ve ölü gözlerde.

"Köpek bir şey duydu. Ben de öyle," diye devam etti Usta

Hugh sertçe. "Birisi bizi takip ediyor."

Alfred'in yüreği boğazından, bedeninin dışına kaydı.

Lord Xar.

"Devam edin," dedi Haplo. "Artık duramayacak kadar ilerledik. Devam edin."

"Gerek yok," dedi Alfred hafifçe, neredeyse ses çıkarmadan.

Desenler duvarın dibini terk ettiler, yukarı tırmanarak mavi ışıktan bir kemer oluşturdular. Yaklaştıklarında uğursuz bir kırmızıya dönüşen mavi bir ışıktan.

"Geldik. Yedinci Kapı."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

Rünler kemerli bir girişi çevreliyordu ve bu da -Alfred'in hatırladığı kadarıyla- geniş ve havadar bir tünele uzanıyordu. Alfred aynı zamanda aniden; o tünele adım attığı zaman onu sarmalayan huzur ve sakinlik duygusunu hatırladı. O duyguyu tekrar yaşamaya can attı, tıpkı yetişkin bir adamın zaman zaman başını teselli veren bir göğse dayamayı, nazik kollarına dolanmasını, yumuşak bir sesin, ninnilerle onu uyutmasını özlemesi gibi.

Alfred kemerin önünde durdu, desenlerin pırıldayıp ışıldamasını seyretti. Duvarlara işlenmiş rünlere bakan herkes için, desenler duvarın dibinde uzananlar ile aynı görünmüş olmalıydı. Zararsız rünler, rehberlik yapması için işlenmiş. Ama Alfred ince farklılıkları görebiliyordu: bir çizginin altına değil üzerine konulmuş bir nokta; bir yıldız yerine haç; bir çemberin çevresine çizilmiş bir kare. Bu tür farklılıklar rehber rünleri koruyucu rünler haline getiriyordu -Sartanların işleyebileceği en güçlü rünler. Bu kemere yaklaşan herhangi biri...

"Ne halt etmeye bekliyorsun?" diye sordu Usta Hugh. Alfred'e şüpheyle dik dik baktı. "Bayılacak gibi hissetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Sir Hugh, ama -Dur! Yapma!"

Usta Hugh Alfred'i itip geçti, doğrudan kemere yöneldi. Mavi rünler renk değiştirdiler, alevleri maviden kırmızıya döndü Usta irkilerek durdu, rünlere şüpheyle baktı.

Hiçbir şey olmadı. Alfred sessiz kaldı. Muhtemelen mensch ona inanmazdı zaten. Kendi kendine öğrenmeyi tercih eden bir tipti.

Usta öne bir adım attı. Desenler kızdı, alevaldı. Kemer ateşten bir yayla çevrelendi.

Köpek büzüldü.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Usta Hugh. Etkilenmişti. Telaşla geriledi.

O gerilediği an ateş öldü. Desenler bir kez daha asık suratlı bir kırmızı ile parladı, maviye dönüşmedi. Alevlerin ısısı koridorda kaldı.

"Geçmemiz istenmiyor," dedi Alfred sessizce.

"Bunu anlayabiliyorum," diye mırıldandı Usta Hugh, kollarında alevlerin gür, siyah tüyleri yaktığı yeri ovalarken. "Atalar adına, nasıl içeri gireceğiz?"

"Rünleri kırabilirim," dedi Alfred, ama bunu yapmak için kıpırdamadı.

"Titreme mi tuttu?" dedi Haplo.

"Hayır," diye yanıt verdi Alfred kendini savunarak. "Yalnızca..." Koridora, geldikleri yöne baktı.

Duvarın dibindeki mavi rünler solmuştu, ama bir bakışı, bir düşüncesi sonucunda tekrar parlamaya başlayacaklar, onları hücreye, Haplo'ya götüreceklerdi..

Alfred köpeğe baktı. "Sana ne olacağını bilmek zorundayım."

"Fark etmez."

"Ama..."

"Lanet olsun, ne olacağını bilmiyorum!" diye karşılık verdi Haplo sabrını yitirerek. "Ama eğer burada başarısız olursak ne olacağını biliyorum. Sen de öyle."

Alfred başka bir şey söylemedi. Dans etmeye başladı. Hareketleri zarif, yavaş ve ciddiydi, bir şarkıyla kendine eşlik ediyordu. Elleri ezgi ile birlikte desenleri çiziyor, ayakları aynı karmaşık deseni yerde oluşturuyordu. Dans, büyü, kanındaki sarhoş edici kabarcıklar gibi içine giriyordu. Zaman zaman, sanki başkasına aitmiş de ona yalnızca ödünç verilmiş gibi beceriksiz ve hantal gelen bedeni şimdi gömlek değiştirmiş, deri değiştiren yılan gibi değişmişti. Büyü onun etiydi, kemiğiydi, kanıydı. O ışıktı, havaydı, suydu. Mutluydu, hoşnuttu ve korkmuyordu.

Koruyucu rünlerin kırmızı ışığı bir kez parlak bir şekilde alevlendi, sonra soldu ve tamamen söndü.

Koridorda karanlık yüzdü. Karanlık Alfred'i söndürdü.

Kabarcıkları patladı, düzleşti, yıprandı. Büyü içinden dışarı sızdı. Yaşlı, ağır bedeni önünde, kancaya takılmış dev bir ceket gibi asılıydı. Yine içine girmek için çabalamayı, ağırlığının omuzlarını aşağı çektiğini hissetmeyi, yine ete kemiğe bürünmüş bir şekilde yürümeyi denemeliydi ama bunları yapamayacak kadar hantaldı.

Alfred'in ayakları sürünerek durdu. Bir kez içini çekti, sonra sessizce konuştu, "Artık geçebiliriz. Rünler kemerden içeri girince yine yanacak. Belki bu Lord Xar'ı durdurur."

Haplo homurdandı, yanıt vermeye zahmet etmedi.

Alfred önden gitti. Usta Hugh rünleri ihtiyatla gözleyerek takip etti. Görünüşe göre onların her an alevlere boğulmasını bekliyordu. Canı sıkılmış görünen köpek Hugh'nun arkasında yürüyordu. Jonathan en son girdi, lazarın sürüklenen ayakları tozun içinde iz bırakıyordu. Alfred bakışlarını yere indirdi, kemerin altından son geçtiklerinde tozun üzerinde bıraktığı kendi ayak izlerini görünce ilgisi çekilmiş, bir şekilde huzursuz hissetmişti. Amaçsızca her yerde dolanan dengesiz izlerden tanımıştı.

Ve Haplo'nun ayak izleri -düz bir çizgi halinde, belirli bir amaç ve kararlılıkla yürüyen. O odayı terk ederken adımları daha az kararlıydı. Yolu dramatik bir şekilde değişmiş, yaşamında izlediği yön sonsuza dek sapmıştı.

Ve Jonathan. Buraya geldiği son seferde yaşayan bir adamdı. Şimdi tozların arasında -ne canlı ne de ölü olan- cesedi yürüyor, yaşarken bıraktığı izi siliyordu. Ama köpeğin son seferde bıraktığı izler görünmüyordu. Şimdi bile, geçişinden sonra iz bırakmıyordu. Alfred bunu daha önce fark etmeyişine şaşarak bakakaldı.

Ya da belki izler görüyordum, diye düşündü, özlemle gülümseyerek, çünkü onları görmek istiyordum.

Uzandı, hayvanın yumuşak başını okşadı. Köpek parlak gözlerini ona çevirdi. Ağzı açıldı, sırıtma denilebilecek bir şeyle aralandı.

"Ben gerçeğim," diyor gibiydi. "Aslında, belki de ben tek gerçekliğim. "

Alfred döndü. Ayakları artık sendelemiyordu. Dik ve kararlı bir şekilde, bir zamanlar Abarrach'ta yaşayanların Lanetliler Odası olarak bildiği Yedinci Kapı'ya yürüdü.

Son seferde olduğu gibi, tünel onları doğrudan katı, siyah taştan boş bir duvara götürdü, üzerinde iki dizi rün vardı. İlk dizi basit kilit desenleriydi, kuşkusuz oraya Samah tarafından işlenmişti. Diğer desenler Abarrach'ta yaşayan ilk Sartanlar tarafından eklenmişti. Diğer dünyalardaki kardeşleriyle iletişim kurmaya çalışırken, kazayla Yedinci Kapı'yı bulmuşlardı. İçinde huzur, kendini bilme, tatmin bulmuşlardı -onlara daha yüksek bir gücün bahşettiği, anlayışlarının ve kavrayışlarının ötesinde bir gücün bahşettiği duygular. Ve böylece bu odayı kutsal saymışlardı.

Bu odada ölmüşlerdi. Kleitus bu odada ölmüştü.

O korkunç deneyimi hatırlayan Alfred ürperdi. Eli duvardaki rüne dokunuyordu. Eli titreyerek yana düştü. Dehşet verici bir açıklık ile yerde yatan iskeletleri gördü. Kitle katliamı. Kitle intiharı.

Ve bu odaya şiddet getirenler şiddet bulacaklar.

Duvarlarda böyle yazılıydı. Alfred o zaman nasıl, neden diye merak etmişti. Artık anladığını düşünüyordu. Korku -hepsi gelip korkuya varıyordu. Samah'ın neden ve neden korktuğunu kim kesin olarak

bilebilirdi? Ama korkuyordu, hatta Konsey'in en güçlü büyülerle donattığı bu odada bile. Konsey'in düşmanlarını yok etmesi düşünülmüştü. Kendi yaratıcılarını yok etmişti sonunda.

Alfred'in eline soğuk bir el dokundu. Alfred irkilerek yerinden sıçradı ve Jonathan'ın yanında durduğunu gördü. "İçeride olandan korkma."

"... korkma ..." dedi hüzünlü yankı.

"Artık, sonunda, ölüler huzur içinde. Trajik sonlarından iz yok. Bunu ben sağladım."

"...sağladım..."

"Oraya girdin mi" diye sordu Alfred şaşkınlık içinde.

"Defalarca." Ve lazar, ölü, karanlık gözlerinde, hayaletimsi bir ışıltıyla gülümser gibi oldu. "Giriyorum, çıkıyorum. Bu oda benim evim gibi oldu. Burada varlığımın işkencesine teselli bulabiliyorum. Burada sonuna kadar ona tahammül etmek, beklemek için sabır buluyorum."

"Son mu?" Alfred bundan pek de hoşlanmamıştı.

Lazar hiçbir şey söylemedi; hayalet cesetten çıktı, huzursuzca bedenin yanında kıpırdandı.

Alfred titrek bir nefes aldı; hissettiği ne kadar özgüven varsa, hızla sızıp gidiyordu.

"Başarısız olursak ne olur?"

Alfred Haplo'nun sözlerini tekrarlayarak ellerini duvara koydu, rünleri söylemeye başladı. Parmaklarının altında kaya yok oldu. Desenler mavi mavi parlayarak odaya girdikleri son seferde olduğu gibi karanlığa değil, aydınlığa giden bir kapıyı çerçeveledi.

Yedinci Kapı yedi mermer duvarı olan, kubbeli bir tavanla kaplı bir odaydı. Tavandan asılmış bir küre yumuşak, beyaz bir parıltı yayıyordu. Jonathan'ın söylediği gibi, bedenleri yere saçılmış ölüler yok olmuştu. Ama uyarı sözleri hala duvarlardaydı: *Bu odaya şiddet getiren şiddet bulacaktır*.

Alfred eşikten aştı. Bir kez daha, bu odaya ilk girdiğinde hissettiği aynı sarmalayan, sevgi dolu sıcaklığı yaşadı. Rahatlama ve sakinlik hissi endişe dolu ruhuna merhem gibi yayıldı. Bembeyaz ahşaptan -kadim, koparılmış dünyadan gelen ahşaptan-oyulmuş dikdörtgen masaya yaklaştı, ona saygı ve hüzünle baktı.

Jonathan gelip masanın yanında durdu. Alfred dikkat ediyor olsaydı, odaya girdiğinde lazarda bir değişiklik olduğunu fark ederdi. Hayalet bedenin içinde kalmıştı, artık kıvranarak kaçmaya çalışmıyordu. Belirsiz, şekilsiz ruh katılaşarak bir zamanlar Alfred'in tanıdığı dükün pırıltılı bir imgesi haline gelmişti: genç, canlı, neşeli. Ceset ruhun gölgesi gibi görünüyordu.

Ama Alfred fark etmedi. Masaya oyulmuş rünlere baktı. Sanki hipnotize edilmiş gibi, bakışlarını kaçıramıyormuş gibi gözlerini dikti. Yaklaştı, yaklaştı.

Usta Hugh kapıda durmuş, odaya huşu içinde bakıyordu, belki de -şimdi o an yakında olduğundan- eşiği aşmaya gönülsüzdü.

Köpek Hugh'yu burnuyla dürtükledi, kuyruğunu güven verircesine sallayarak ilerlemesi için zorladı.

Hugh'nun sert yüzü rahatladı. Gülümsedi. "Eh, sen öyle diyorsan," dedi hayvana ve içeri girdi. Çevresine bakındı, her şeyi gördü, beyaz masaya yürüdü ve ellerini üzerine koyarak parmağını tembel tembel rünlerin üzerinde gezdirdi.

Köpek odanın içine yürüdü.. ve yok oldu. Yedinci Kapı'nın kapısı kapandı.

Alfred, Hugh'yu fark etmedi. Alfred köpeğin yok olduğunu görmedi. Kapının kapandığını duymadı. Masanın yanında duruyordu. Ellerini uzatarak parmaklarını nazikçe, saygıyla beyaz ahşabın üzerine koydu...

"Bugün buraya," dedi Samah masanın başındaki yerinden, "dünyayı koparmak için geldik, kardeşlerim."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

Yedinci Kapı olarak bilinen oda Sartanlarla doluydu. Yediler Konseyi masanın çevresinde oturuyordu; diğerleri ayakta duruyordu. Alfred arkalarda, yedi kapıdan birinin yanında, duvara doğru itilmişti. Kapılar ve her birinin önünde, yerdeki yedi kare boş bırakılmıştı.

Yakınındaki yüzler gergin, solgun ve perişandı. Alfred, aynada kendi yüzünü görüyor gibi olduğunu düşündü. Kendisi de aynı görünüyor olmalıydı, çünkü tam olarak aynı şekilde hissediyordu. Yalnızca Samah -çevresindeki kalabalık aralandığı zaman görünüyordu- kendine ve duruma hakim gibiydi. Sert ve amansız, hepsini bir arada tutan korkunç güçtü.

Onun iradesi tereddüde düşerse, geri kalanımız küflü peynir gibi dağılırız.

Alfred ayak değiştirdi, böylesine uzun süre ayakta durmanın yarattığı rahatsızlığı gidermeye çalıştı. Normalde klostrofobisi yoktu, ama gerginlik, korku, kalabalık duvarların üzerine üzerine geldiği izlenimini yaratıyordu. Nefes almak güçtü. Oda aniden havasız gelmeye başlamıştı.

Duvara yaslandı, arkasında ufalanmasını umdu. Mermer blokların yıkıldığı, içeriye taze havanın dolduğu, engin, mavi gökyüzünün tepesinde

açıldığı harika, vahşi hayaller gördü. Bu yerden, Samah'tan, Konsey muhafızlarından kaçacak, dünyadan değil dünyaya kaçacaktı.

"Kardeşlerim." Samah ayağa kalktı. Tüm Konsey ayaktaydı. "Zamanı geldi. Kendinizi büyüyü yapmaya hazırlayın."

Alfred şimdi Orla'yı görebiliyordu. Solgundu, ama kendine hakimdi. Alfred onun gönülsüzlüğünü biliyordu, bu karara karşı nasıl mücadele ettiğini biliyordu. Bunu yapabilirdi. O Samah'ın karısıydı. Samah asla onu düşmanlarıyla birlikte zindana atmazdı, diğerlerine yaptığını yapmazdı.

Sartanlar başlarını eğdiler, ellerini kavuşturdular, gözlerini kapattılar. Samah ile Konsey'in talep ettiği böylesine büyük bir gücü çağırmak için gerekli gevşemiş, düşünceli ruh haline dalmaya başladılar.

Alfred de aynısını yapmaya çalıştı, ama düşünceleri odaklanmayı reddetti, çılgınca dağıldılar, bir kediyle beraber kutuya kapatılmış fareler gibi kaçış bulamadan oraya buraya koşuşturdular.

"Yoğunlaşamıyor gibisin, kardeşim," dedi alçak sakin bir ses, Alfred'in çok yakınından.

Alfred irkilerek sesin kaynağını aradı, yanında duvara dayanan bir adam gördü. Adam gençti, ama bunun ötesinde onun hakkında fazla bir şey söylemek mümkün değildi. Başı cüppesinin başlığıyla örtülmüştü ve elleri sargılarla kaplanmıştı.

Sargılar. Alfred adamın ellerindeki, bileklerindeki, ön kollarındaki beyaz keten sargılara baktı ve belirsiz bir dehşet duygusuyla doldu.

Genç adam ona döndü ve gülümsedi -sessiz bir gülümsemesi vardı.

"Sartanlar bugünden pişman olacak, kardeşim." Sesi değişti, acılaştı. "Pişmanlıkları masum kurbanların çektiği acıları dindirmeyecek. Ama en azından, sondan önce, Sartanlar yaptıkları şeyin büyüklüğünü kavrayacaklar. Eğer bu seni teselli edecekse."

"Anlayacak mıyız?" dedi Alfred tereddütle, "ama anlayış bize yardımcı olacak mı? Bunun sayesinde gelecek daha iyi olacak mı?"

"Bunu göreceğiz, kardeşim," dedi Haplo.

Bu Haplo! Ve ben Alfred'im, bir zamanlar, uzun, çok uzun zaman önce bu odada titreyerek duran isimsiz, yüzsüz bir Sartan değil. Ve yine de, aynı zamanda, ben o mutsuz Sartan'ım. Buradayım ve oradaydım.

"Daha cesaretli olmalıydım," diye fısıldadı Alfred. Kel kafasından aşağı ter damlaları süzüldü, cüppesinin yakasını ıslattı. "Sesimi yükseltmeli, bu çılgınlığı durdurmaya çalışmalıydım. Ama öyle korkaktım ki. Diğerlerine ne olduğunu gördüm.

Ben... bununla yüzleşemedim. Ama şimdi, belki, daha iyi olacağını düşünüyorum... En azından kendimle yaşayabilirdim, uzun zaman yaşayamasam da. Şimdi hayatım boyunca bu yükü yanımda taşımam gerekecek."

"Bu senin hatan değil," dedi Haplo. "Son bir defa için, özür dilemeyi bırak."

"Evet, öyle..." dedi Alfred. "Evet, öyle. Önyargıya, nefrete, hoşgörüsüzlüğe gözlerini yuman her birimiz... suçluyuz..."

"Uzanın, kardeşlerim," diyordu Samah. "Zihinlerinizle gücünüzün en uzak uçlarına uzanın, sonra onun da ötesine uzanın. Bu dünyanın bir tane olmadığını hayal edin, onu oluşturan unsurlara ayrıldığını: toprak, hava, ateş ve suya."

Dört kapının merkezlerinde birer desen yanmaya başladı.

Alfred simgeleri tanıdı -dört unsurun her biri için bir tane. Demek bunlar yeni dünyalara giden kapılar olacaktı. Alfred titremeye başladı.

"Düşmanlarımız, Patrynler zindana atıldı. Artık kapalılar, kımıldayamıyorlar," diye devam etti Samah. "Onları kolayca yok edebilirdik, ama onların yok olmasını istemiyoruz. Kurtuluşlarını, ıslah olmalarını istiyoruz. Zindanları -hayır, buna ıslahevi diyelim-mühürlenip kapanmaya hazır."

Beşinci kapının üzerindeki desen alevlere boğuldu, öfkeli, alev alev bir kırmızıyla yanmaya başladı. Labirent. Islah. Haplo sertçe güldü.

"Bunu durdurmalısın, Samah!" diye çılgınca bağırmak istedi Alfred. "Labirent bir zindan değil, bir işkence odası. Sözlerinin altındaki gizli nefreti, korkuyu duyuyor. Labirent o nefreti öldürmek, yok etmek için kullanacak."

Ama Alfred yüksek sesle konuşmadı. Çok korkuyordu.

"Patrynler için bir sığınak yarattık." Samah gergin dudaklarla, sertçe gülümsedi. "Zorlu derslerini aldıktan sonra Labirent onları özgür bırakacak. Onlar için bir şehir inşa edecek, medeni bir halk olarak yaşamayı öğreteceğiz."

"Evet," dedi Alfred kendi kendine, "Patrynler 'derslerini' çalışmaya devam edecekler. Onlara öğrettiğin nefret dersini. Labirent'ten çıktıklarında öfkeleri her zamankinden daha güçlü olacak. Bazıları dışında. Haplo gibi, gerçek gücün sevgide yattığını bilen bazıları dışında."

Altıncı kapı yumuşak, ışıltılı alacakaranlık renkleri ile parlamaya başladı. Nexus.

"Ve son olarak," dedi Samah, yanında duran kapıya, elini oynatırken yavaş yavaş açılmaya çalışan bir kapıya işaret ederek, "bizi bu dünyalara götürecek yolu yaratıyoruz. Ölüm Kapısı'nı yaratıyoruz. Bu dünya ölürken ondan daha yeni, daha iyi dünyalar doğacak. Ve artık zamanı geldi."

Samah yavaş yavaş, şimdi sonuna kadar açık duran kapıya döndü. Alfred kapının ötesinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Parmakuçlarında durarak huzursuz kalabalığın başlarının üstünden baktı.

Mavi gökyüzü, beyaz bulutlar, yeşil ağaçlar, yuvarlanan okyanuslar... Eski dünya...

"Onu parçalayın, kardeşlerim," diye emretti Samah. "Dünyayı parçalayın."

Alfred büyüyü yapamıyordu. Yapamıyordu. "Üzücü, ama gerekli sivil zayiatın" yüzlerini görebiliyordu. Şaşkınlıklarını, korkularını, paniklerini gördü. Kendi sonlarına doğru koşan sayısız binler, çünkü kaçış yoktu, sığınacak yer yoktu.

Alfred hüngür hüngür ağlıyordu. Elinde değildi, kendini durduramıyordu.

Haplo sargılı elini omzuna koydu. "Kendini topla. Bu bir işe yaramaz. Samah sana bakıyor."

Alfred korkuyla başını kaldırdı. Gözleri Samah'ınkilerle karşılaştı ve adamdaki öfkeyi, korkuyu gördü.

Ve sonra Samah artık Samah değildi.

Xar'dı.

YİRMİ ALTINCI BÖLüM

YEDİNCİ KAPI

"Alfred!"

Ses ona engin bir mesafeden, zaman ve uzayın içinden seslendi. Hafifti, ama ısrarlıydı. Onu gitmeye, çekilmeye, geri dönmeye zorluyordu...

"Alfred!"

Omzundaki bir el onu sarstı. Alfred ele baktı, sargılı olduğunu gördü. Korktu, kurtulmaya çalıştı, ama yapamadı. El onu sıkıca yakaladı.

"Hayır, lütfen, beni rahat bırak!" diye sızlandı Alfred. "Ben mezarımdayım. Güvendeyim. Burası huzurlu ve sessiz. Burada kimse beni incitemez. Beni bırak!"

El onu bırakmadı. Onu sıkı sıkı tuttu ve çekti, güçlü kavrayışı artık korkutucu değildi, hoş, rahatlatıcı, destekleyici ve güven vericiydi. Onu geriye, yaşayanların dünyasına çekiyordu.

Ve sonra, oraya tam olarak varmadan, el çekildi. Sargılar düştü: Alfred elin kanla kaplı olduğunu gördü. Yüreği acımayla doldu. El ona uzandı.

"Alfred, sana ihtiyacım var."

Ve işte, ayaklarının dibinde, köpek ona parlak gözlerle bakıyordu.

"Sana ihtiyacım var."

Alfred uzandı, eli yakaladı...

El acı verici bir şekilde elini sıktı, geriye çekti. Alfred dengesini yitirip yere yuvarlandı.

"Ve o lanet masadan uzak dur, olmaz mı?" diye emretti Haplo, tepesine dikilip, dik dik bakarak. "Bu sefer seni neredeyse tamamen kaybedecektik." Alfred'e sert sert baktı, ama sessiz gülümsemesinde bir endişe dokunuşu vardı. "Sen iyi misin?"

Tozlu mermer zemin üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran Alfred'in verecek yanıtı yoktu. Yalnızca tek bir kelime edemeden, şaşkınlık içinde Haplo'ya bakabiliyordu -Haplo, tam önünde duruyor, sapasağlam, canlı!

"Tıpkı," dedi Haplo, aniden sırıtmaya başlayarak, "köpek gibi görünüyorsun."

"Dostum..." Alfred topuklarının üzerine oturdu. Gözleri yaşlarla doldu. "Dostum..."

"Zırlamaya başlama," diye uyardı Haplo. "Ve ayağa kalk, lanet olsun. Fazla zamanımız yok. Lord Xar..."

“O burada!" dedi Alfred korkuyla, ayağa kalkarak. Sendeleyerek dönüp masanın başına baktı.

Alfred gözlerini kırpıştırdı. Samah değil. Xar hiç değil. Masanın başında Jonathan duruyordu. Yanında, sert, gergin, Usta Hugh vardı.

"Ama... Xar'ı gördüm..." Alfred'in aklına bir başka düşünce geldi. "Sen!" Geri dönüp Haplo'ya baktı. "Sen. Gerçek misin?"

"Eti ve kanıyla," dedi Haplo.

Eli -desenlerle kaplı, güçlü, sıcak- Alfred'i yakaladı, son derece solgun ve kararsız Sartan'ın dengesini sağladı.

Alfred çekinerek kemikli parmağını uzattı, ihtiyatla Haplo'yu dürtükledi. "Gerçek görünüyorsun," dedi, hala şüphe içinde. Çevresine bakındı. "Ya köpek?"

"İt kaçtı," dedi Haplo. Gülümsedi. "Muhtemelen sosis kokusu aldı."

"Kaçmadı," dedi Alfred titrek bir sesle. "Senin bir kısmın oldu. Sonunda. Ama bütün bunlar nasıl oldu?"

"Bu oda," diye yanıt verdi Jonathan. "Lanetli... ve kutsal. Haplo'nun durumunda, 'rün büyüsü bedenini hayatta tuttu. Bu odadaki, Yedinci Kapı'daki büyü ruhunun bedeniyle birleşmesine izin verdi."

"Prend Edmund buraya girdiğinde," dedi Alfred hatırlayarak, "ruhu bedeninden özgür kalmıştı."

"O ölüydü," diye yanıt verdi Jonathan. "Ve ölüçağırıcılık aracılığıyla kaldırılmıştı. Ruhu büyü altındaydı. Fark bu."

"Ah," dedi Alfred, "sanırım anlamaya başlıyorum..."

"Senin için çok memnun oldum," diye araya girdi Haplo.

"Acaba tamamen anlaman için kaç yıl geçmesi gerekir? Dediğim gibi, fazla zamanımız yok. Yüksek güçle iletişim kurmamız gerek..."

"Nasıl yapacağımızı biliyorum! Koparılış sırasında buradaydım! Samah da buradaydı ve Konsey üyeleri masanın çevresinde toplanmıştı. Ve sen de buradaydın... Boşver," diye bitirdi Alfred zayıfça, Haplo'nun sabırsız bakışlarıyla karşılaşınca.

"Sana daha sonra anlatırım.

"O dört kapı" -Alfred işaret etti- "hafifçe aralık olanlar dört dünyaya gidiyor. Oradaki kapı Labirent'e gidiyor. O kapı -kapalı olan- hatırlarsan yıkılmış olan Vorteks'e gidiyor olmalı ve o kapı da"-işaret parmağı hafifçe titriyordu- "o kapı, sonuna kadar açık olan, Ölüm Kapısı'na gidiyor."

Haplo homurdandı. "Sana o lanet masadan uzak durmanı söylemiştim. O kapı koridordan başka hiçbir yere gitmiyor, Eğer unuttuysan, dostum, buraya son geldiğimizde o kapıdan geçmiştik. Ama, hatırladığım kadarıyla, çıkarken sen onu kapatmıştın. Ya da daha doğrusu, neredeyse o senin üzerine kapanmıştı."

"Ama bu Abarrach'taydı," diye itiraz etti Alfred. Savunmasızca çevresine baktı. Bilgi aniden dehşet verici olmuştu. "Lanetliler Odası'nda değiliz. Abarrach'ta değiliz. Yedinci Kapı'nın içindeyiz. "

Haplo şüpheyle kaşlarını çattı.

"Buradasın," dedi Alfred. "Nasıl buraya geldin?"

Haplo yine omuzlarını silkti. "Yarı donmuş bir durumda bir zindan hücresinde uyandım. Yalnızdım. Çevrede kimse yoktu. Koridora çıktım ve duvarda parlayan mavi rünler gördüm. Onları takip ettim. Sonra senin şarkı söyleyen sesini duydum. Koruyucu rünler geçmeme izin verdi. Buraya geldim, kapıyı açık buldum. İçeri girdim. Sen lanet masanın yanına oturmuş, sızlanıp, özür dileyip duruyordun... Her zamanki gibi."

Alfred şaşkınlık içinde Jonathan'a baktı. "Hala Abarrach'ta mıyız? Anlamıyorum."

"Sen Yedinci Kapı'ya gittiğin için, Yedinci Kapı'yı buldun. Sen şimdi Yedinci Kapı'nın içindesin."

"... Yedinci Kapı'nın içindesin..." dedi yankı ve neşeli bir havası vardı.

"O kapı”, -Jonathan üzerinde Ölüm Kapısı işareti olan kapıya baktı- "tüm bu 'yüzyıllar boyunca açık durdu. Ölüm Kapısı'nın kapanması için o kapının kapanması gerekir."

Görevin muazzamlığı Alfred'i boğdu. O kapıyı yaratıp açmak için Yediler Konseyi'nin ve yüzlerce güçlü Sartan'ın çalışması gerekmişti. Kapatmak içinse -yalnızca o.

"O zaman ben nasıl buraya geldim?" diye sordu Haplo, görünüşe göre hala inanmayarak. "Büyü kullanmadım."

"Büyü değil," diye yanıt verdi Jonathan. "Bilgi. Kendini bilmek. Yedinci Kapı'nın anahtarı budur. Bu yeri uzun zaman önce bulan halkım kendilerini gerçekten tanısalardı, gücünü keşfedebilirlerdi. Yaklaştılar. Ama yeterince yakına değil. Kendilerini teslim etmediler."

"...teslim etmediler..."

"Kanıta ihtiyacım var. Bir kapı aç," dedi Haplo. "O değil!"

Aralık kapının yakınına gitmekten özellikle kaçındı. "Başka bir kapı aç, kapalı olan bir kapı. Bakalım orada ne varmış."

"Hangi kapı?" diye sordu Alfred yutkunarak.

Haplo bir an sessiz kaldı, sonra konuştu, "Labirent'e gittiğini iddia ettiğin."

Alfred yavaş yavaş başını salladı. Odayı, Koparılış'tan hemen önce gördüğü haliyle düşündü. Üzerinde alev alev kırmızı desen olan kapıyı gördü yine.

Doğru kapıyı buldu. Masanın kenarından geçerek -beyaz ahşabın üzerindeki rünlere dokunmamaya özen gösteriyordu, gelip kapının önünde durdu.

Elini uzattı, nazikçe mermere oyulmuş desene dokundu. Yumuşak sesle şarkı söylemeye başladı; sonra şarkısı güçlendi. Parmaklarıyla deseni çizdi ve desen hayata döndü, kırmızı kırmızı parladı.

Şarkı Alfred'in' boğazında takıldı. Öksürdü, yutkundu, şarkı söylemeye devam etmeye çalıştı, ama artık şarkı çatlak, ahenksiz çıkıyordu. Kapıyı ittirdi.

Kapı sessizce açıldı.

Ve Labirent'in içindeydiler.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

İki Sartan gemisi Ölüm Kapısı'ndan geçerek Nexus'a vardılar. Gemiler bir zamanlar Lord Xar'ın evi olan, şimdi kömürleşmiş bir ahşap yığını halinde yatan yerin yakınına indiler. İndikten sonra, Sartanlar lomboz deliklerinden dışarı baktılar, yıkım manzarası karşısında sersemlemiş bir sessizliğe gömüldüler.

"Bu Patrynlerin bize besledikleri nefretin büyüklüğünü görebiliyorsunuz," dediği duyuldu Ramu'nun. "Acı çekecek olanlar kendileri olsa bile, onlar için yaptığımız şehre ve topraklara yıkım getirdiler. Bu vahşilikle başa çıkmanın yolu yok. Bu halk asla medeni halkların arasında yaşamayı öğrenmeyecek."

Marit ona gerçeği söyleyebilirdi -Nexus'u yok edenlerin yılanlar olduğunu-ama Ramu'nun ona asla inanmayacağını biliyordu ve anlamsız bir tartışma başlatmasına izin vermeyi reddetti. Mağrur, vakur bir sessizlik içinde kaldı ve gözyaşlarını göstermemek için yüzünü çevirdi.

Sartanların çoğunun güven içinde, rünlerin onları koruyabileceği gemide kalmasını emreden Ramu izci grupları çıkardı.

İzciler dışarıdayken Chelestra Sartanları, Abarrach'lı kardeşlerinin ihtiyaçlarıyla ilgilendiler. Nazik, sabırlı ve iyi kalpliydiler, kendi güçlerini cömertçe sunuyorlardı. Hatta Marit'in yanından geçen pek çok Sartan durup ona yardım etmek için yapabilecekleri bir şey olup olmadığını sordu. Marit

yardımlarını reddetti elbette, ama -önerileri karşısında şaşırmış ve etkilenmişti-bu konuda zarif davranmayı başardı.

Güvenmeye yaklaştığı tek Sartan, Balthazar'dı ve o kadarda yaklaşmış sayılmazdı aslında. Neden olduğunu tam olarak açıklayamıyordu. Belki onun halkının da kendi halkı gibi çocuklarının ölümünü izlemesi yüzündendi. Ya da belki Ölüm Kapısı yolculuğu sırasında Marit'le konuşmak, Labirent'te neler olup bittiğini ona sormak için zaman ayırması yüzündendi.

Marit sabırsızca Sartan izcilerin geri dönmesini bekledi. Adamlar doğrudan Ramu'ya gitti. Marit raporlarını duyabilmek için hayatından birkaç kapı verebilirdi. Ama beklemek dışında hiçbir şey yapamıyordu.

Sonunda Ramu kamarasından çıktı. Balthazar'a işaret etti.

(Marit bunu istemeye istemeye yaptığını düşündü.) Konsey üyesi'nin yetkesini paylaşmaktan hoşlanmadığı açıktı, ama başka seçeneği yoktu. Yolculukları sırasında Abarrach Sartanları, kendi önderlerinden başkasını takip etmeyeceklerini açıkça belli etmişti.

"Duyduklarım hoşuma gitmedi," dedi Ramu alçak sesle. "İzcilerin raporları çelişkili. Bana anlattıkları..."

Marit izcilerin ne raporladığını duyamıyordu, ama tahmin edebiliyordu. İzciler, yılanlar onların ne görmesini istemişse onu görecekti.

Balthazar dinledi, sonra nazik bir hareketle Ramu'yu durdurdu. Ölüçağıran, Marit'e baktı, aralarına katılması için işaret etti.

Ramu kaşlarını çattı. "Bunun akıllıca olacağını düşünüyor musun? O bir tutsak. Planlarımızı düşmanın duymasına izin vermek istemiyorum."

"Dediğin gibi, o bir tutsak ve kaçmayı -imkansız olmasa bile- güç bulacaktır. Onun ne diyeceğini duymak istiyorum."

"Eğer yalanlarla ilgileniyorsan; o zaman, elbette, kardeşim, onu dinleyelim," dedi Ramu ısırır gibi.

Marit yanlarına geldi, sessizce ikisinin arasında durdu. "Lütfen devam et, Konsey üyesi," dedi Balthazar.

Ramu bir an sessiz kaldı. Memnun olmamıştı ve öfkelenmişti, bildiklerinin ne kadarını, nasıl açığa vuracağını düşünmek zorunda kaldı. "Diyeceğim şuydu: Son Kapı'ya gitmeyi planlıyorum. Neler olduğunu kendim görmek istiyorum."

"Mükemmel bir fikir," diye onayladı Balthazar. "Ben de sana eşlik ederim."

Ramu hoşnut görünmüyordu. "Gemide kalmayı tercih edeceğini düşünürdüm, kardeşim. Hala çok zayıfsın."

Balthazar omuzlarını silkti. "Halkımın temsilcisi benim. Hükümdarları, böylesini tercih ederse. Sartan yasalarına göre, talebimi reddedemezsin, Konsey üyesi."

Ramu eğildi. "Yalnızca sağlığını düşünüyordum."

"Elbette öyle," dedi Balthazar gülümseyerek, rahatça. "Ve danışmanım olarak Marit'i de yanıma alacağım."

Tamamen hazırlıksız yakalanan Marit ona şaşkınlık içinde baktı.

"Kesinlikle olmaz." Ramu konuyu düşünmeyi bile reddetti. O çok tehlikeli. Burada, koruma altında kalacak."

"Mantıklı ol, Konsey üyesi," diye karşılık verdi Balthazar serinkanlılıkla. "Bu kadın hem Nexus'ta, hem de Labirent'te yaşadı. Çevreyi, sakinlerini tanıyor. Neler olup bittiğini o biliyor -izcilerinin bilmediği bir şey bana göre."

Ramu öfkeyle kızardı. Otoritesine meydan okunmasına alışık değildi. Onları dinleyen diğer Konsey üyeleri rahatsız göründü, huzursuzca bakıştılar.

Balthazar nazik kaldı, politik davrandı. Ramu'nun razı olmaktan başka seçeneği yoktu. Abarrach Sartanları'nın yardımına ihtiyacı vardı ve bu Konsey üyesi'nin Balthazar'a meydan okumasının ne yeri, ne de zamanıydı.

"Pekala," dedi Ramu hoş olmayan bir şekilde. "Sana eşlik edebilir, ama katı gözetim altında tutulacak. Eğer herhangi bir şey olursa. .."

"Onun tüm sorumluluğunu ben alıyorum," dedi Balthazar alçak gönüllülükle.

Ramu, Marit'e karanlık bir bakış fırlattıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Açık meydan okuma engellenmişti. Ama iki güçlü iradenin çatışmasını izleyen her Sartan savaşın ilan edildiğini biliyordu. Dedikleri gibi, bir yörüngede iki güneş parlamaz.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Balthazar," diye başladı Marit beceriksizce.

"Bana teşekkür etme," dedi Balthazar soğuk bir ifadeyle, sözünü keserek. İnce, sıska elini koluna koyarak onu lomboz deliklerinden birinin yanına çekti. "Dışarıya bir bak. Bana bir şey açıklamanı istiyorum."

Kemikli parmaklar Marit'in koluna öyle bir güçle gömüldü ki, aralarında kalan desenler parlamaya, Marit'i korumaya başladı. Marit adamın dokunuşundan hoşlanmadı, çekilmeye çalıştı. Balthazar'ın kavrayışı sıkılaştı.

"Fırsat kolla," dedi yumuşak sesle, telaşla, Marit konuşamadan önce. "Bulduğun zaman, kullan onu. Senin için elimden geleni yapacağım."

Kaçmak! Marit ne demek istediğini hemen anladı. Ama neden? Şüphelenerek geriledi.

Balthazar omzunun üzerinden baktı. Birkaç Sartan onları izliyordu, ama bunlar kendi halkındandı, güvenebileceği kişiler. Diğer Sartanlar ya Ramu ile gitmişti ya da kardeşlerine yardım etmekle meşguldü.

Balthazar Marit'e döndü, alçak sesle konuştu. "Ramu bilmiyor, ama ben kendi izcilerimi gönderdim. Korkunç yaratıklardan oluşan büyük orduların Son Kapı'nın çevresinde toplandığını bildirdiler: kızıl ejderler, adam gibi yürüyen kurtlar, dev böcekler. Ramu'nun izcilerinin, halkından birini

yakaladıklarını, sorguladıklarını ve konuşmaya zorladıklarını bilmek ilgini çekebilir. "

"Bir Patryn mi" Marit şaşkınlık içinde kaldı. "Ama Nexus'ta kalan Patryn yok. Sana söylemiştim -yılanlar halkımın tamamını Son Kapı'dan içeri sürdüler."

"Bu Patryn'de tuhaf bir şey vardı," diye devam etti Balthazar, Marit'e dikkatle bakarak. "Tuhaf gözleri vardı."

"Tahmin edeyim. Kırmızı kırmızı parlıyorlardı. O halkımdan biri değildi! Yılanlardan biriydi. Onlar istediği şekle bürünebilir... "

"Evet. Anlattığın pek az şeyden ben de buna benzer bir şey olabileceğini çıkarmıştım. Patryn halkının yılanlarla bir olduğunu, Son Kapı'yı açmak için savaştığını itiraf etmiş."

"Bu kısım doğru!" diye haykırdı Marit, savunmasız hissederek. "Bunu yapmak zorundayız! Eğer Son Kapı kapanırsa, halkım sonsuza dek içende tutsak kalacak..."

Korku ve ümitsizlikten boğulacak gibi oldu. Bir an devam edemedi. Çaresizce kontrolünü kaybetmemeye, sakince konuşmaya çalıştı. "Ama yılanlarla birlik değiliz. Onların ne olduğunu biliyoruz. Onlarla aynı tarafa geçmektense sonsuza dek Labirent'te kilitli kalmaya razı oluruz! O aptal Ramu nasıl böyle bir şeye inanabilir?"

"Neye inanmak istiyorsa, ona inanıyor, Marit. İşine gelene inanıyor. Ya da belki kötülüğe karşı kördür." Ölüçağıran gergin, hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Ama biz değiliz. Biz o karanlık aynaya baktık. Yansımayı tanıdık."

Balthazar içini çekti; yüzü fena halde solmuştu. Ramu'nun işaret ettiği gibi, hala zayıftı. Ama Marit'in kamarasına dönüp uzanma önerisini reddetti.

"Halkına haber vermen gerek, Marit. Onlara bizim burada olduğumuzu söyle. Bu yaratıklarla savaşabilmek için birleşmemiz gerek, aksi halde yok

olacağız. Keşke Ramu ile konuşabilecek, onu ikna edebilecek, halkından biri olsaydı..."

"Ama var!" diye inledi Marit, Balthazar'a tutunarak. "Reis Vasu! O da kısmen Sartan'dır! Ona ulaşmaya çalışacağım. Ona gitmek için büyü mü kullanabilirim. Ama Ramu ne yaptığımı görecek ve beni durdurmaya çalışacaktır."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Rünleri çizecek kadar. Otuz yürek atımı kadar, daha fazla değil."

Balthazar gülümsedi. "Bekle ve izle."

Marit bir zamanlar Nexus'un güzelim binaları olan yanık kabukları çevreleyen bir duvarın yanında büzüldü. Eskiden alacakaranlık gökyüzünün önünde akşamın ilk yıldızı gibi parlayan şehir, kararmış taşlardan bir yığına dönüşmüştü. Pencereleri karanlık ve ölülerinin gözleri gibi boştu. Hala için için yanan ahşap kirişlerden yükselen duman gökyüzünü bulutlandırıyor, toprakların üzerine -portakal rengi parçalarla aydınlanan- kirli ve çirkin bir gece getiriyordu.

İki Sartan'ın Marit'e gözkulak olması gerekiyordu, ama ona yalnızca arada sırada göz atıyorlardı. Kapı'nın ötesinde ne olup bittiği, teslim olmuş ve görünüşte zararsız bir Patryn tutsaktan daha çok ilgilerini çekiyordu.

Kapı'nın ötesinde gördükleri, Marit'i her tür Sartan büyüsünden daha fazla zayıflattı.

"Raporlar doğruymuş," diyordu Ramu sertçe. "Karanlığın orduları Son Kapı'ya saldırmak için toplanıyorlar. Görünüşe göre buraya tam zamanında gelmişiz."

"Seni aptal!" dedi Marit ona acı acı. "O ordular bize saldırmak için toplanıyorlar."

"Ona inanma, Sartan," diye tısladı yılansı bir ses duvarların arkasından. "Bu bir hile. Yalan söylüyor. Orduları Son Kapı'dan kaçacak ve oradan, dört dünyaya yayılacak."

Dev bir yılan kafası duvarın arkasından yükseldi, öne arkaya sallanarak tepelerine dikildi. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu; dili dişsiz çenelerinin arasından dışarı fırlayıp çekiliyordu. Derisi yaşlı, kırışık ve gevşekti. Ölüm, çürüme ve yanık yıkıntılar gibi kokuyordu.

Balthazar dehşet içinde geriledi. "Bu ne korkunç bir yaratık böyle"

"Bilmiyor musun?" Kırmızı gözler kahkaha olabilecek birşeyle parladı. "Bizi siz yarattınız..." .

İki Sartan muhafız solmuş, titriyordu. Bu Marit'in kaçmak için beklediği fırsattı, ama yılanın korkunç bakışları onun üzerindeydi, ya da ona öyle geliyordu ve kıpırdayamadı, düşünemedi, dehşet verici bir büyülenme içinde izlemek dışında birşey yapamadı.

Yalnızca Ramu tehlikeli büyüsüne karşı dayanıklıydı. "Demek buradasınız, Patryn dostlarınızla bir oldunuz. Onların halkından biri bana bu kadarını anlattı."

Yılanın başı alçaldı.. Gözleri örtüldü, kırmızı parıltı soldu. "Bize haksızlık ediyorsun, Konsey üyesi. Biz size yardım etmek için buradayız. Tahmin ettiğin gibi, Patrynler zindanlarından kaçmaya çalışıyor. Onların emri altında savaşmaları için ejder orduları çağırdılar. Şu anda bile orduları Son Kapı'ya yaklaşıyor. "

Başı duvarın üzerinden kaydı, arkasından dev gibi, pis kokulu bir beden takip etti. Ramu kendine hakim olamadı. Yılanın önünde geriledi, ama yalnızca bir, iki adım. Sonra yerini korudu.

"Senin türün de onlarla birlikte."

Yılanın başı sallandı. "Yaratıcılarımıza hizmet ediyoruz. Emri ver, Patrynleri yok edelim ve Son Kapı'yı sonsuza dek kapatalım!"

Yılan başını Ramu'nun önünde yere koydu. Kırmızı gözleri boyun eğme içinde kapandı.

"Bizi yok ettikten sonra sizin üzerinize yürüyecekler, Ramu!" diye uyardı Marit. "Kendinizi Labirent'in içinde bulacaksınız! Ya da daha kötüsü!"

Yılan onu duymazdan geldi. Ramu da öyle.

"Sana neden güvenelim Chelestra'da bize saldırdınız..."

Dev sürüngen başını kaldırdı. Kırmızı gözleri incinme dolu bir öfkeyle alevlendi. "Size saldıran kötü menschlerdi, Konsey üyesi. Biz değil. Kanıt var. Şehrinizi büyü yok eden deniz suyu bastığı zaman, siz gücünüzden mahrum, zayıf, savunmasız kaldığınız zaman size zarar verdik mi? Ama verebilirdik."

Kırmızı gözler bir an parladı; sonra -yine-gözkapakları onları gölgeledi. "Ama vermedik. Saygıdeğer baban -anısını onurlandırıyoruz-bizim için Ölüm Kapısı'nı açtı. Mensch zalimlerden kaçmaktan çok mutlu olduk. Ve bunu yaptığımız iyi oldu. Aksi halde, en korkunç düşmanlarınızla yalnız başınıza yüzleşmek zorunda kalacaktınız."

"Onlarla yalnız yüzleşeceksin, Ramu. Sonunda, hepimiz yalnız başımıza yüzleşeceğiz," dedi Marit yumuşak sesle.

"Babanın öldürülmesine yardım eden kişi söylüyor bunu!" diye tısladı yılan. "Onun çığlıklarını dinledi ve kahkahalar attı!"

Ramu ölü gibi soldu. Dönüp Marit'e baktı.

"Kahkaha atmadım," dedi titreyen dudakların arasından. Samah'ın çığlıklarını hatırladı. Gözkapaklarını yaşlar yaktı.

"Gülmedim. "

Ramu'nun yumruğu sıkıldı.

"Onu öldür..." diye fısıldadı ejderyılan. "Onu şimdi öldür... Haklı intikamını al."

Ramu cüppesinin içine uzandı, Sartan hançerini, Lanetli Hançer'i çıkardı. Ona baktı, sonra bakışlarını Marit'e çevirdi. Marit öne çıktı, görünüşe bakılırsa, savaşmaya hevesliydi. Balthazar ikisinin arsına girdi.

"Sen çıldırdın mı, Ramu? Bu pis yılanın seni neye sürüklediğine bak! Ona güvenme! Ben biliyorum. Tanıyorum! Onu daha önce de gördüm."

Ramu, Balthazar'ı kenara itecek. oldu. "Yolumdan çekil. Yoksa babamın anısı hatırına, seni de öldürürüm!"

Yılan beslenerek, güçlenerek izledi.

İki Sartan muhafız dehşet içinde, ne yapacaklarını bilemeden izliyordu.

Ramu'nun elindeki Lanetli Hançer kıvranıyor, hayata dönmeye başlıyordu. Marit mavi ve kırmızı desenlerden büyülü bir çember çizdi. Çemberin alevi parlak bir şekilde yandı. "Vasu," ismini söyleyerek rün çemberinin içine adım attı ve yok oldu.

Ramu, Lanetli Hançer'i kınına soktu. Öfkeyle buz gibi, ölüçağırana döndü.

"Kaçmasına yardım ettin. İhanet bu! Bütün bunlar sona erdikten sonra, Konsey önünde hesap vereceksin!"

"Aptal olma, Ramu!" diye karşılık verdi Balthazar. "Marit haklıydı. O pis yılana bak! Onu tanımıyor musun Onu daha önce görmedin mi? Ona iyi bak -kendi içine!"

Ramu, Balthazar'a sert sert baktı, sonra yılana döndü. Yaratık şişmişti, tıka basa doymuştu. Kırmızı gözler gülümsedi, kırpıldı.

"Seninle ittifak kuracağım. Patrynlere saldır," diye emretti Ramu. "Onları öldür. Hepsini öldür."

"Peki, efendim!" Yılan yerlere kadar eğildi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

"Neler olduğunu görüyor musun?" dedi Haplo.

Alfred başını salladı. "Umutsuz. Asla öğrenemeyeceğiz.

Halkımız birbirini yok edecek..." Omuzları ümitsizlik içinde çöktü.

Haplo elini onun koluna koydu. "O kadar kötü olmayabilir, dostum. Eğer senin halkın ve benim halkım barış içinde bir araya gelmenin bir yolunu bulursa, yılanların kötülüğünü görürler. İki taraf bir arada dururken ejderyılanlar çift taraflı davranmaya devam edemez. Marit, Balthazar ve Vasu gibileri var... Onlar bizim umudumuz. Ama Kapı kapanmalı!"

"Evet." Alfred başını kaldırdı, gri yanaklarına biraz renk geldi. Kapıya, Ölüm Kapısı olarak işaretlenene baktı. "Evet, haklısın. Kapı kapanmalı ve mühürlenmeli. En azından kötülüğü içeride tutsak edebilir, yayılmasını engelleyebiliriz."

"Bunu yapabilir misin?"

Alfred kızardı. "Evet, sanırım yapabilirim. Büyü o kadar zor değil. İçerdiği olasılık..."

"Açıklamana gerek yok," diye sözünü kesti Haplo. "Zaman yok."

"Ah, mmm, evet." Alfred gözlerini kırpıştırdı. Kapıya yaklaşarak, özlemle, hüzünle baktı. "Keşke başıma bu hiç gelmeseydi. Kapı kapandığı

zaman ne olacağından emin değilim, biliyorsun." Elini salladı. "Bu odada yani. Odanın yok olacağı olasılığı da var, biliyorsun."

"Ve biz de beraber," dedi Haplo sessizce.

Alfred başını salladı. .

"O zaman sanırım göze almamız gereken bir risk."

Alfred Labirent'e giden kapıya baktı. Yılanlar Nexus'un yıkıntıları arasında dolanıyor, dev bedenleri kararmış taşların ve kırık, kömürleşmiş kirişlerin üzerinde kıvrılıyordu. Kırmızı gözler parlıyordu. Alfred kahkahalarını duyabiliyordu.

"Evet," dedi Alfred yumuşak sesle, aldığı nefesi bırakarak.

"Ve şimdi..."

"Biraz bekle!" Usta Hugh, içeri girerken kullandıkları kapının yanında bekliyordu. "Bir sorum var. Bu beni de ilgilendiriyor," diye ekledi sertçe.

"Elbette, Sör Hugh," dedi Alfred şaşırıp özür dileyerek.

"Lütfen affet beni... üzgünüm... Düşünmüyordum..."

Usta Hugh sabırsız bir hareket yaptı, Alfred'in gevezeliklerini kesti.

"Kapı'yı kapattıktan sonra, dört mensch dünyasına ne olacak"

"Bunu düşünüyordum," dedi Alfred. "Eski çalışmalarıma dayanarak, sanırım dünyaları birbirine bağlayan kanallar, Kapı kapalı olsa bile çalışmaya devam edecek. Böylece Arianus'taki Yıksı-Diksi Pryan'ın kalelerine enerji göndermeye devam edecek, kaleler de Abarrach'ın kanallarına enerji ışınlayacak ve bu da..."

"Demek tüm dünyalar işlev göstermeye devam edecek."

"Emin değilim, elbette, ama olasılık..."

"Ama kimse aralarında yolculuk edemeyecek."

"Hayır. Bundan eminim," dedi Alfred ciddiyetle. "Ölüm Kapısı kapandıktan sonra dünyadan dünyaya gitmenin tek yolu uzayda uçmak olacak. Bu -menschlerin mevcut büyüsel gelişim düzeyine bakarak-bir

dünyadan diğerine gitmenin tek yolu. Bildiğimiz kadarıyla, Ölüm Kapısı'na giren tek mensch çocuk Bane idi ve bunu yalnızca..."

Bir dirsek Alfred'in kaburgalarını şiddetle dürtükledi. "Seninle biraz konuşmak istiyorum." Haplo, Alfred'in gelip masanın yanında durmasını işaret etti.

"Elbette," diye yanıt verdi, "Hugh'ya açıklamayı bitirir bitirmez..."

"Şimdi," dedi Haplo. "Bu soruyu tuhaf bulmuyor musun?" diye sordu alçak sesle.

"Neden, tuhaf," dedi Alfred, parlak öğrencisini savunarak.

"Aslında, oldukça iyi bir soru olduğunu düşünüyorum. Hatırlarsan, sen ve ben bunu Arianus üzerinde konuşmuştuk."

"Kesinlikle," dedi Haplo alçak sesle, Usta Hugh'ya kısık gözlerle bakarak. "Biz konuşmuştuk. Arianuslu bir katil Pryan'daki menschlerin Chelestra'daki kuzenlerini ziyaret edip etmemesi ile niye ilgilensin ki? Neden aldırış etsin?"

“Anlamıyorum." Alfred'in kafası karışmıştı.

Haplo sessiz kaldı, Usta Hugh'yu süzdü. Hugh kapılardan birini itip açmış, bakıyordu. Haplo uzakta, süzülen kıta Drevlin'i gördü. Bir zamanlar fırtına bulutlarıyla örtülü olan Drevlin şimdi güneş ışığıyla yıkanıyordu. Olağanüstü Yıksı-Diksi'nin altın, gümüş ve pirinç parçalarının üzerinde ışık pırıldıyor, çakıyordu.

"Ben de anladığımdan emin değilim," dedi Haplo sonunda. "Ama bence akademik açıklamaları kısa kesip büyüne başlasan iyi olacak."

"Pekala," diye yanıt verdi Alfred endişe içinde. "Ama zamanda geri dönmem gerekecek."

"Geri mi? Geriye nereye?"

"Koparılış'a." Alfred beyaz masaya baktı, ürperdi. "İstemiyorum, ama tek yol bu. Samah'ın büyüyü nasıl yaptığını bilmeliyim."

"Yap, o zaman," dedi Haplo. "Ama geri dönmeyi unutma. Ve bu arada kendini koparttırmayı başarma."

Alfred solgun solgun gülümsedi. "Yapmam," dedi kızararak. "Hayır, dikkatli olurum..."

Yavaş yavaş, gönülsüzce, parmakları titreyerek ellerini beyaz masanın üzerine koydu...

...Çevrelerinde kaos girdaplandı. Alfred dehşet içinde büyü fırtınasının içinde durdu. Uluyan rüzgarlar onu dövdü, duvara çarptı, kemiklerini kırdı. Şiddetli dalgalar üzerinden aştı. Boğuluyordu, nefes alamıyordu. Şimşekler alevlendi, çatırdadı, körleştirdi; gökgürültüsü kafasının içinde gürledi. Alevler kükredi, etini yaktı, tüketti. Korku ve acı içinde ağlıyordu; ölüyordu.

"Okyanus'a düşen tek damla bile dalga yaratır. Hepinize ihtiyacım var! Pes etmeyin. Büyü!" Samah sesini duyurmak için kargaşanın üzerinden bağırıyordu. "Büyünüzü kullanın, aksi halde hiçbirimiz hayatta kalamayız!"

Büyü Alfred'e doğru, fırtınaya tutulmuş denizin üzerinde yüzen bir parça gibi süzüldü. Ellerin ona uzandığını gördü; bazılarının yakaladığını, bazılarının kaçırıp kaybolduğunu gördü. ümitsizce kavradı.

Parmakları katı bir şeyin üzerinde kapandı. Gürültü ve dehşet bir anlığına dindi ve dünyayı gördü -bütün, güzel, uzayın karanlığı üzerinde parlak mavi-yeşil. Dünyayı parçalamalıydı, yoksa kaos dolu büyünün gücü onu parçalayacaktı.

"Üzgünüm!" diye ağladı ve sözcükleri defalarca tekrarladı.

“üzgünüm. üzgünüm..."

Tek bir damla...

Dünya patladı.

Alfred ümitsizce tekrar oluşturulabildiği olasılığına uzandı ve yüzlerce Sartan'ın zihinlerinin aynı hedefe doğru uzandığını hissetti. Ama yine de,

yaratırken bile ağlıyordu ve gözyaşları nazikçe kabaran dalgalara doğru aktı...

Alfred başını kaldırdı. Karşısında, masanın karşı tarafında Jonathan oturuyordu. Lazar hiçbir şey söylemedi, gözleri bazen canlı, bazen ölü oluyordu. Ama Alfred o gözlerin gördüğünü biliyordu.

"Onca kişi öldü!" diye haykırdı Alfred, sarsılarak. Nefes alamıyordu; hıçkırıklar onu boğacak gibi oluyordu. "Onca kişi!"

"Alfred!" Haplo onu sarstı. "Bırak! Geride bırak!"

Alfred sırtını kamburlaştırarak oturdu, başını ellerinin arasına aldı, omuzları inip kalktı.

"Alfred..." diye ısrar etti Haplo sessizce. "Zamanı geldi..."

"Evet," dedi Alfred, titrek bir nefes alarak. "Evet, ben iyiyim. Ve... nasıl yapacağımı biliyorum. Ölüm Kapısı'nı nasıl kapatacağımı biliyorum."

Haplo'ya baktı. "En iyisi bu olacak. Artık kuşkum yok. Dünyayı koparmak büyük bir kötülüktü. Ama bir kötülüğü bir başkasıyla düzeltmeye kalkışmak -dünyaları bir araya getirmeye çalışmak- daha da yıkıcı olur. Ve Lord Xar başaramayabilir. Büyünün tamamen başarısız olması ihtimali var. Dünya parçalanır ve bir daha oluşturulamaz. Dünyalarda yaşayanların hepsi ölür. Xar'ın elinde toz zerreleri, su damlaları, bulut iplikçikleri ve kandan başka bir şey kalmaz..."

Haplo sessizce gülümsedi.

"Bir şey daha biliyorum." Alfred dimdik, vakur, zarif ayağa kalktı. "Büyüyü ben yapabilirim. Yardımına ihtiyacım yok, dostum. Sen geri dönebilirsin." Labirent'i işaret eden kapıyı gösterdi. "Orada sana ihtiyaçları var. Senin halkın. Benim halkım."

Haplo o yöne baktı, bir zamanlar horgördüğü topraklara, şimdi onun için değerli olan her şeyi barındıran topraklara baktı. Başını salladı.

Buna hazırlıklı olan Alfred tartışmaya başladı. "Orada sana ihtiyaç duyuyorlar. Yapılması gerekeni ben yaparım. Bu en iyisi. Korkmuyorum. Eh, o kadar da değil," diye değiştirdi. "Asıl konu, burada senin yapacağın hiçbir şey olmaması. Sana ihtiyacım yok. Ama onların var."

Haplo hiçbir şey söylemedi, başını sallamaya devam etti.

"Marit seni seviyor!" Alfred, Haplo'nun zırhındaki zayıf noktayı dürtükledi. "Sen de onu seviyorsun. Ona dön. Dostum," diye devam etti içtenlikle, "ikinizin bir arada olduğunu bilmek benim için... şey... yapmam gerekeni yapmamı kolaylaştırırdı. . . : "

Haplo hala başını sallıyordu.

Alfred acı içinde gibi görünüyordu. "Bana güvenmiyorsun. Seni suçlamıyorum. Geçmişte seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, ama gerçekten de şimdi güçlüyüm. Gerçekten..."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Haplo. "Sana güveniyorum. Senin de bana güvenmeni istiyorum."

Alfred önce bakakaldı, sonra gözlerini kırpıştırdı.

"Beni dinle. Büyüyü yapmak için bu odayı terk etmen, Ölüm Kapısı'na girmen gerekiyor. Değil mi?"

"Evet, ama..."

"O zaman burada kalıyorum." Haplo kararlıydı.

"Neden Benim..."

"Nöbet tutmak için," dedi Haplo.

Alfred'in parlak umutları aniden soldu; güneşinin önüne karanlık bir bulut geçti. "Lord Xar. Unutmuşum. Ama kuşkusuz, eğer bizi durdurmaya çalışıyorsa, şimdiye kadar yapmış olmalıydı... "

"Büyünü yap artık," dedi Haplo keskin bir sesle.

Alfred ona endişeyle, hüzünle baktı. "Bir şey biliyorsun. Bana söylemediğin bir şey. Bir sorun var. Tehlikedesin. Belki gitmemeliyim. . . "

"Senin ve benim önemimiz yok. Onları düşün," dedi Haplo sessizce.

"Salıver," dedi Jonathan. "Ve yakala."

"...salıver... yakala..." Hayaletin sesi güçlüydü; hatta bedeninkinden daha güçlü.

"Büyüyü yap," dedi Usta Hugh. "Beni serbest bırak." Okyanusa düşen tek bir damla, yine de dalga yaratır.

"Yapacağım," dedi Alfred aniden, başını kaldırarak. "Yapabilirim." .

Alfred, Haplo'ya dönerek elini uzattı.

"Hoşçakal, dostum," dedi. "Teşekkür ederim. Beni hayata döndürdüğün için."

Haplo, Alfred'in elini tuttu, sonra utanç içinde, irkilen Sartan'ı kucakladı. "Teşekkür ederim," dedi Haplo boğuk bir sesle, "bana yaşam verdiğin için. Hoşçakal, dostum."

Alfred kıpkırmızı kesilmişti. Haplo'nun sırtını beceriksizce okşadı, sonra sırtını döndü, gözlerini ve burnunu kol yenine sildi.

"Biliyor musun," dedi Alfred boğuk bir sesle, yüzünü çevirerek, "ben... ben köpeği özlüyorum."

"Biliyor musun," dedi Haplo sırıtarak, "ben de öyle."

Alfred son bir sevgi dolu bakıştan sonra döndü ve "ölüm" anlamına gelen desenle işaretlenmiş kapıya yürüdü.

Bir kez bile ayağı takılmadı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

Haplo Ölüm Kapısı'nın girişinin yanında durdu, Alfred'in girmesini izledi. Patryn yanında birinin olduğunun farkındaydı. Usta Hugh gelip yanında durmuş, nöbetine katılmıştı. Haplo dönmedi, bakışlarını kapıdan ayırmadı.

Alfred elini desenin üzerine koydu, rünü söyledi.

Kapı açıldı. Alfred, geriye bir kez bile bakmadan girdi ve yok oldu.

Usta Hugh kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ben olsam daha ileri gitmezdim," diye tavsiyede bulundu Haplo ılımlı bir sesle.

Katil durdu, arkasına baktı. "Yalnızca neler olup bittiğini görmek istiyorum." . "Eğer bir adım daha atarsan, Lordum," dedi Haplo ve sesi saygılıydı, "Seni durdurmak zorunda kalırım."

"Lordum mu?" Usta Hugh'nun kafası karışmış gibiydi. Haplo gelip Usta ile kapı arasında durdu.

"Şiddete başvurmayın," diye uyardı Jonathan sessizce.

"...şiddete başvurmayın..."

Usta Hugh, Patryn'e dikkatle baktı; sonra omuzlarını silkti ve birkaç sözcük söyledi -Patryn dilinde sözcükler. Bir menschin bilmesinin imkansız olduğu sözcükler.

Pırıldayan rünlerden bir sağanak katilin çevresinde döndü. Işık göz kamaştırıcıydı; Haplo gözlerini kısmak zorunda kaldı. Tekrar görebildiği zaman, Usta Hugh gitmişti. Onun yerinde Lord Xar duruyordu.

"Dört dünya hakkındaki soru," dedi Xar. "Beni eleveren o oldu."

"Evet, Lordum." Haplo gülümsedi, başını salladı. "Bir menschin soracağı türden bir soru değildi. Usta Hugh bırak diğer üç dünyayı, kendi dünyasına bile aldırmıyordu. O nerede, bu arada"

Xar omuzlarını silkti; bakışları Ölüm Kapısı'na dikilmişti. "Ateş Denizi'nde. Labirent'te. Kim bilir Onu en son gördüğümde, Sartan gemisinin güvertesindeydi. Sen o sakar Sartan'la meşgulken ben Hugh'nun şekline büründüm, ateş ejderinin sırtında onun yerini aldım. O şey gerçeği biliyordu." Xar'ın bakışları Jonathan'a kaydı.

Lazar kayıtsız, aldırışsız, masanın yanında oturuyordu. "Ama yürüyen cesetler için yaşayanların ne önemi var? Ona güvenmekle aptallık ettin. Sana ihanet etti."

"Şiddete başvurmayın," diye tekrarladı Jonathan yumuşak sesle.

"...şiddete başvurmayın..."

Xar iç geçirdi. Pırıldayan gözleri Haplo'ya döndü. "Demek, sen ve hizmet ettiğin bu Sartan efendin, gerçekten Ölüm Kapısı'nı kapatmayı planlıyordunuz."

"Evet," dedi Haplo.

Lordun gözleri kısıldı. "Kendi halkının sonunu hazırlıyorsun! Sevdiğin kadının sonunu hazırlıyorsun. Kendi çocuğunun sonunu hazırlıyorsun. Evet, o hayatta. Ama Sartan'ın Kapı'yı kapatmasına izin verirsen hayatta kalmayacak"

Haplo hiçbir şey söylemedi, sakin görünüşünü korumaya çalıştı. Xar kasılan çeneyi, solgun yüzü, Labirent'e giden kapıya atılan telaşlı, kuşkulu bakışı okumakta hızlıydı.

"Ona git, oğlum," dedi Xar nazikçe. "Marit'e git, çocuğunu bul. Ben onu buldum. Nerede olduğunu biliyorum. Çok uzakta değil, hiç uzakta değil. Onu ve annesini Nexus'a götür. Orada güvende olursunuz. Buradaki işim bittiği zaman" -Lord elleri ile her şeyi içeren bir hareket yaptı- "zaferle size katılacağım. Birlikte, düşmanlarımızı altedeceğiz, Sartanları bizim için yaptıkları zindana kapatacağız! Ve özgür olacağız!"

Haplo yine bir şey söylemedi. Kıpırdamadı, yana çekilmedi. Yerinde kaldı, kapıya giden yolu kesti.

Xar, Haplo'nun ötesine, Ölüm Kapısı'nın içine baktı. Alfred'i göremiyordu, ama kaosun burgacını görebiliyordu ve Alfred'in güç zamanlar yaşadığını tahmin ediyordu. Kaos sürdüğü sürece, Xar'ın endişelenecek bir şeyi yoktu. Zamanı vardı. Duvarlarda parlayan rünlere baktı. Uyarılarını okuyabiliyordu. Nexus Lordu yolunu kesen Haplo'ya sırtını döndü.

"Alfred seni aldattı, oğlum," diye uyardı Xar. "Seni kullanıyor. Sonunda sana saldıracak! Sözlerimi unutma. Seni zindana atacak!" Haplo kıpırdamadı.

Xar sinirlenmeye başlıyordu. Gelip tam Haplo'nun önünde durdu. "Sadakatin bana ait, oğlum. Sana yaşam verdim."

Haplo sessiz kaldı. Sol eli göğsüne, yürek rününün üzerindeki yaralara gitti.

Xar uzandı, eli yakaladı, tırnaklarını etine batırdı. "Evet, ölmene izin verdim! Gerekirse yaşamını almaya hakkım vardı. Bana orada" -boğum boğum parmağını Labirent'e çevirdi

"Son Kapı'nın önünde yemin ettin."

"Evet, Lordum. Hakkındı."

"Seni öldürebilirdim, oğlum. Yapabilirdim. Ama yapmadım. Sevgi kalp kırar." Xar içini çekti. "Bende bir zayıflık var. İtiraf ediyorum..."

"Zayıflık değil, Lordum. Gücün o," dedi Haplo. "Hayatta kalmamızın sebebi bu."

"Nefret!" Xar memnun olmamıştı, sesi soğuktu. "Hayatta kalmamızın sebebi bu! Ve şimdi intikam uzanabileceğin bir yerde! Yalnızca intikam da değil, ama büyük bir yanılgıyı düzeltme şansı! Dört dünya yine bir olacak - bizim yönetimimiz altında!"

"Binler, milyonlar ölecek," dedi Haplo.

"Menschler!" Xar horgörülüydü; sonra -Haplo'nun yüzüne baktığında- yanlış şeyi söylediğini fark etti.

Ama dikkati çekilmişti. Bir gözünü Ölüm Kapısı'ndan ayırmayan Xar çılgın kaos burgacının yavaşlamakta olduğunu görmüştü. Alfred'in gücünü küçümsememişti. Yılan Büyücüsü bu işi başarabilirdi aslında.

Xar'ın zamanı daralıyordu. "Duyarsız tavrımı affet, oğlum. Telaşla, düşünmeden konuştum. Elimden geldiğince çok menschi kurtaracağımı biliyorsun. Yeniden inşa etmek için onlara ihtiyacımız olacak. Bana korunmasını istediğin menschlerin isimlerini söyle, onların Nexus'a nakledilmesini sağlayayayım. Sen kendin onlara gözkulak olabilirsin. Güvenliklerinin kefili olacaksın -Ölüm Kapısı kapanırsa yapamayacağım bir şey bu. O zaman onları kurtarmayı başaramam. Ölüm Kapısı'na git. Bu fırsatı kullan. Seni Marit'e, çocuğuna yollarım..."

Haplo tereddüt etmedi. "Hayır, Lordum."

Xar öfkelendi. Ölüm Kapısı'ndaki kaosun sona ermekte olduğunu gördü. Uzun bir koridorun uzak ucundaki bir kapı açık duruyordu. Alfred onu kapatmak için uzanıyordu...

Nexus Lordu'nun seçeneği kalmamıştı.

"Dileklerimi son kez engellemeye çalıştın, oğlum!" Xar elini uzattı, rünleri söylemeye başladı.

Jonathan'ın sesi yükseldi. "Şiddete başvurmayın!" Hayalet uyarıyı tekrarlıyor gibiydi, ama sesi artık duyulmuyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

ÖLÜM KAPISI

Alfred, aynı anda tüm olasılıkları birbirine bastıran, birleştiren, sıralayan ve bölen Ölüm Kapısı'na girmenin dehşetini unutmuştu.

Böylece kendini gittikçe küçülen minicik, dev, mağara gibi bir koridorda buldu. Duvarlar, tavan ve zemin hızla ondan uzaklaşıyor, dışa doğru genişliyor, bir yandan da üzerine üzerine geliyor, boşluğuyla onu eziyordu.

"Bunu görmezden gelmeliyim, yoksa delireceğiml" diye düşündü çılgınca. "Bir şeye odaklanmalıyım... Kapı'ya. Kapı'yı kapatmaya. Nerede... nerede o?"

Baktı ve o anda Kapı'yı bulduğu olasılığı onun belirmesini sağladı ve aynı anda onu asla bulamayacağı olasılığı gözlerden kaybolmasına sebep oldu. Alfred ikinci olasılığı kabullenmeyi reddetti, sıkı sıkı ilkine tutundu ve koridorun uzak ucunda, önünde, arkasında, ona doğru hızla yaklaşan, devamlı gerileyen, yakınında gittikçe daha da uzaklaşan kapıyı gördü.

Üzerinde bir desen vardı, girdiği kapının üzerinde bulunan desen. İki kapının arasında Ölüm Kapısı olarak bilinen koridor vardı. İki kapıyı da kapat, o koridoru sonsuza dek kapatmış olursun.

Ama uzaktaki kapıyı kapatmak için koridor boyunca yürümesi gerekecekti.

Kaos çevresinde dans etti kaydı, olasılıklar aynı anda gerçekleşti, ama hiçbir ikili bir arada değil. Soğukla titriyordu, çünkü çok sıcaktı. O kadar çok yemişti ki, açlıktan ölüyordu. Sesi çok yüksekti; duyamıyordu. Son derece hızlı ilerliyordu ve süzüldüğü, durduğu, hopladığı, başının üzerinde, ayaklarının üzerinde, yan tarafının üzerinde koştuğu yerden hiç ayrılmıyordu.

"Kontrol," dedi Alfred kendi kendine çaresizce. "Kaosu kontrol et."

Odaklandı, yoğunlaştı, olasılıklarla boğuştu ve sonunda koridor koridor oldu ve koridor olarak kaldı, tavan yukarıda, zemin aşağıdaydı ve her şey olması gerektiği yerdeydi. Kapı koridorun uzak ucundaydı. Açıktı. Onu kapatması yeterli olacaktı.

Alfred ilerlemeye başladı.

Kapı geriledi,

Alfred durdu, Kapı gerilemeye devam etti.

Kapı durdu. Alfred ilerledi. Uzaklaştı.

"Salıver," diye yankılandı Jonathan'ın sesi. "Ve yakala."

"Elbette!" diye haykırdı Alfred. "Hatam buydu! Samah'ın hatası buydu. Bunca yüzyıl boyunca hatamız hep bu oldu! Kontrol edilemez olanı kontrol etmeye çalışıyoruz. Salıver... salıver. "

Ama salıvermek kolay bir iş değildi. Kendini tamamen kaosa bırakmak anlamına geliyordu.

Alfred denedi. Ellerini açtı. Koridor kaymaya başladı; duvarlar yaklaştı, uzaklaştı. Alfred yokluğun üzerinde yumruklarını kapattı ve tatlı canı için tutundu.

"Bunu doğru yaptığımı sanmıyorum," dedi perişan halde. "Belki de tamamen salıvermem gerekmiyordur. Kuşkusuz minicik bir parçaya tutunmanın bir zararı olmaz..,"

Koridorun uzak ucundan neşeli bir" hav sesi geldi. Alfred yerinde kalakaldı, hızla döndü ve bir köpeğin -ağzı geniş bir sırıtışla aralanmış, dili

bir karış dışarıda-koridorda sıçrayarak doğrudan üzerine geldiğini gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Alfred, hayvanı kovalamak için ellerini uzatarak. "Hayır! Aferin sana oğlum. Daha yakına gelme! Cici köpek! İyi köpek! Hayır!"

Köpek sıçradı, Alfred'in göğsüne çarptı. Sartan geri geri sendeledi, tökezleyerek düştü. Her yerde büyü parçacıkları uçuştu. Yukarı düşüyor, aşağı havalanıyordu...

Ve kapı tam önlerindeydi.

Alfred durdu. Ve yerinde kaldı.

Minnetle, terle kaplı alnını gömlek yenine sildi. Gerçekten çok kolay olacaktı, çok çok kolay.

Tam önünde -gümüş bir kulbu olan sıradan, ahşap bir kapı. Pek de çekici olmayan, hatta hayal kırıklığı yaratan bir kapı. Alfred kapının öte yanına baktı ve dört dünyayı, Nexus'u, Labirent'i, paramparça olmuş Vorteks'i gördü.

Labirent. Patrynler ve Sartanlar kömürleşmiş, kararmış duvarın her iki yanında savaş konumu almışlardı. Orduların üstünde Pryan'ın iyi ejderleri uçuyordu, ama duman ve karanlık yüzünden pek az kişi onları görebiliyordu. Ama Labirent'in yaratıklarını, ormanlarda bekleşen, kazananın üzerine çullanmayı bekleyen korkunç canavarları herkes görebiliyordu. Bu umutsuz savaşta bir kazanan olacaksa.

Yılanlardan başka.

Nefret ve korkuyla beslenmiş, şişmanlamış yılanlar duvarın her iki yanında sürünüyor, her iki orduya yardım ediyor, fısıldıyor, zorluyor, teşvik ediyor, yalan söylüyor, savaş alevlerini yelpazeliyordu.

Alfred dehşet içinde, midesi bulanarak kapıyı kapatmak üzere uzandı.

Yılanlardan biri ani hareketi fark etti, kafasını kaldırdı. Bakışlarını yukarı çevirdiğinde, kaosun içinden Alfred'i gördü.

Ölüm Kapısı ardına dek açık duruyor, nerede bulacağını bilen herkes tarafından görülebiliyordu.

Yılanın kırmızı gözleri korkuyla alevlendi. Tehlikeyi gördü: sonsuza dek Labirent'te kısılı kalmak. Bereketli mensch dünyalarına giden yolun kapanması.

Bir uyarı çığlığı atan yılan dev bedenini uzattı. Kırmızı gözler parlak bakışlarıyla Alfred'i yakaladı. Yılan iğrenç tehditler savurarak acı dolu işkence imgeleri yarattı. Dişsiz ağzı kocaman açıldı, ejder yılan bir siklonun hızı ve gücüyle hareket ederek açık kapıya doğru yükseldi.

Alfred'in eli gümüş kulbun üzerine kapandı. Yılanın tiksinti verici sesini duymazdan gelerek kapıyı kapatmaya çalıştı.

Ve sonra, uzaktan, arkasında çok uzaktan bir ses duydu -Lord Xar'ın sesi.

"Dileklerimi son kez engellemeye çalıştın, oğlum!"

Ve Jonathan'ın sesi, "Şiddete başvurmayın!"

Haplo'nun sesi, bir acı ve ızdırap haykırışı... ve Alfred'e bir uyarı bağırışı.

Çok geç.

Kırmızı, alev alev bir desen koridorda fırladı. Şimşek gibi Alfred'in göğsünde patladı.

Alfred körleşerek, ateşle tükenerek kapının kulbunu bıraktı.

Kapı sonuna dek açıldı. Yılan kükreyerek içeri daldı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

Tam Xar'ın deseni Alfred'e çarptığı anda yılan kapıdan içeri, Ölüm Kapısı'ndan içeri daldı.

Kargaşa Alfred'in zayıf kavrayışını kopardı ve yılandan beslenmeye başladı. Karşılığında, yılan da kaostan beslendi. Yılan, Sartan'a bir bakış fırlattı, onun fena halde yaralandığını, muhtemelen ölmekte olduğunu gördü. Alfred'in tehdit oluşturmadığı konusunda tatmin olan yılan koridorda süründü, odaya yöneldi.

Alfred onu durduramazdı. Xar'ın ölümcül büyüsü derisini erimiş demir gibi dağlamıştı. Dizlerinin üzerine çökerek acı içinde göğsünü tuttu. Kadim zamanlardaki Sartanlar kendilerini nasıl savunacaklarını bilirlerdi. Alfred bir Patrynle hiç savaşmamıştı. Savaş sanatı konusunda hiç eğitim almamıştı. Yakıcı acı onu duyularından yoksun bıraktı; düşünemiyordu. Yalnızca ölmek ve bu işkenceyi sona erdirmek istiyordu. Ama sonra Haplo'nun boğuk haykırışını duydu.

Dostu için hissettiği korku, acı duvarını delip geçti. Ne yaptığını bilmeden, içgüdüyle hareket eden Alfred, Ramu'nun hemen yapacağı şeyi yapmaya başladı. Alfred, Xar'ın ölümcül büyüsünü çözmeye başladı.

İlk rün yapısını kırdığı an acı azaldı. Bundan sonra desenlerin geri kalanını kırmak kolaydı, ilk iplik çekildikten sonra dikişi sökmek gibiydi. Ama artık ölmüyor olsa da, büyülü saldırının sürmesine fazlaca izin vermişti. Onu yaralamış, canını yakmıştı.

Zayıflayan Alfred Ölüm Kapısı'ndan Labirent'e giden kapıya ümitsiz bir bakış fırlattı. Onu bir daha asla kapatamazdı. Kaos bir fırtına gibi hırpalıyordu kapıyı.

Döndü, koridora baktı, odada neler olduğunu görmeye çalıştı. Ama diğer kapı uzaktaydı, çok uzakta ve bir çocuğun küçük oyuncak evine girmeye çalışıyordu sanki. Kapıya giden koridor dalgalanıyor, sallanıyordu. Yer şimdi duvar olmuştu, duvar ise tavan, tavan ise yer.

"Şiddet," dedi Alfred kendi kendine ümitsizlik içinde. "Kutsal Oda'ya şiddet girdi."

Orada neler oluyordu Haplo canlı mıydı, ölü mü?

Alfred ayağa kalkmaya çalıştı, ama kaos ayaklarının altındaki yeri çekip aldı. Sendeledi, tüm ağırlığıyla yere yıkıldı, nefes nefese kaldı. Savaşamayacak kadar zayıftı, büyük acı içindeydi, kendi korkusuyla kaplanmıştı. Giysileri kömürleşmiş paçavralar halinde üzerinden sarkıyordu. Altındaki ete bakmaya korkuyordu, ne göreceğinden korkuyordu. Solmuş, kadife ceketinin kalıntılarını tutarak, giysiyi yarasının üzerine çekti, gözlerden gizledi.

Elleri kanla kaplandı.

Ama birşeyler yapmak zorundaydı. Burada oturup bekleyemezdi. Eğer Haplo hayattaysa, düşmanlarıyla tek başına savaşıyordu...

Alfred ayağa kalkmak için yeniden çabalayacaktı ki, dikkatini bir hareket çekti. Ölüm Kapısı'ndan Labirent'e baktı. Yüzlerce yılan açık kapıya doğru kabarıyordu.

Haplo Ölüm Kapısı'na giden eşiğin önünde yayılmış, yatıyordu. Ya bilincini kaybetmişti, ya da ölmüştü. Xar hangisi olduğunu bilmiyordu ve

aldırmıyordu da. Lord sözde Yılan Büyücüsü'nün işini de görmüştü. Alfred'e fırlattığı bir bakış onun kanlar içinde olduğunu, zayıf düştüğünü, amaçsızca ellerinin ve dizlerinin üzerinde süründüğünü göstermişti. Sartan'ın gücü bu kadardı işte.

Artık işine karışılmayacağından emin olan Xar hemen dikkatini dört mensch dünyasına giden kapılara çevirdi ve dört dünyayı bir araya getirip bir tane kılacak büyüyü söylemeye başladı. Kutsal Oda'ya şiddet getirmek konusunda birşeyler geveleyip duran lazara dikkat etmedi.

Xar büyüyü biliyordu. Nexus Lordu, Usta Hugh kılığında beyaz masada oturmuştu. Alfred'in Koparılış'a ait izlenimlerini paylaşmıştı. Aslında Alfred onu görmüştü -Xar'ın kusuru. Ancak yaşadığı deneyim Alfred'in sinirlerini öyle bozmuştu ki, ne gördüğünü anlamamıştı. O noktada, Alfred, Xar'ın işini güçleştirebilirdi. Ama şimdi, Nexus Lordu'nun olasılıklara uzanması yeterli olacaktı. Dünyayı parça parça eden büyüyü yapmak için - yüzlerce Sartan gerekmişti. Ama Xar'ın gözü korkmamıştı. Dünyayı bir araya getirmek çok kolay olacaktı, özellikle de Yedinci Kapı'ya yüklenmiş gücü kullanacağından.

Lord Xar dört dünyanın her birini gözünde canlandırdı. Rünleri hızla havada çizmeye başladı, yok etme desenleri, tersine çevirme, kargaşa rünleri.

Arianus'un üzerinde vahşi fırtına bulutları toplandı. Pryan'ın dört güneşi karardı.

Chelestra'nın deniz suyu kaynadı ve fokurdadı.

İstikrarsız Abarrach dünyası sarsıntılarla sallandı.

"Gücün büyük, Nexus Lordu," diye tısladı bir ses Xar'ın arkasından. "Seni onurlandırıyoruz."

Xar döndü. Adam şeklinde bir yılan -Xar'ın kendi halkından biri gibi görünen- odanın ortasında duruyordu. Yılan her açıdan tam bir Patryn'e benziyordu, yalnız derisine işlenmiş desenler anlamsız karalamalardı.

Xar tedbirliydi. Yılanları, onlara güvenmeyecek kadar tanıyordu. Aynı zamanda, büyülerinin güçlü olduğunu da biliyordu. Bu yılan, şimdiye kadar yapmamış olsa da, pekala büyüsünü bozabilirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu Xar. "Ne istiyorsun?"

"Beni tanıyorsun, Lordum," dedi yılan. "Ben Sang-drax'ım."

"Sang-drax öldü," dedi Xar sertçe. "Yılan, Labirent'te öldü."

"Ama işte burada duruyorum ve son derece canlıyım. Hizmetkarına söyledim" -kırmızı göz Haplo'ya çevrildi- "ve sana da söylüyorum, Nexus Lordu, biz ölemeyiz. Hep öyleydik. Hep de öyle olacağız."

Xar alayla burun kıvırdı. "O zaman burada ne yapıyorsun? Seni en son gördüğümde, sen ve türünden olanlar Labirent'te, halkımı öldürüyordunuz!"

Yılan şok geçirdi, üzüldü. "Bize açıklamamız için zaman bırakmadın, Nexus Lordu. Labirent'te saldırdıklarımız senin halkın değildi, gerçek Patryn değildi. Hayır, onlar kötücül bir karışımdı -Sartan kanı ile karışmış Patryn kanı. Böyle zayıf bir tür devam ettirilemez, öyle değil mi? Hem," diye ekledi Sang-drax, gözleri gözkapaklarının altından kırmızı kırmızı parlayarak, "sen de oradaydın. Bizi durdurabilirdin."

Xar bunu önemsiz bir şey olarak bir kenara itti. "Bu konuda Haplo'dan birşeyler dinledim. Fikirden hoşlanmıyorum, ama Labirent'e döndüğümde bu yarım kanlarla ben ilgileneceğim. Tekrar soruyorum, neden buradasın? Ne istiyorsun?"

"Sana hizmet etmek, Lordum," dedi yılan eğilerek.

"O zaman Ölüm Kapısı'nda nöbet tut," diye emretti Xar. "O aptal Sartan'ın işime karışmasını istemiyorum."

"Emredersin, Lordum."

Xar gözucuyla yılanı izledi. Sang-drax itaatkarca gidip pozisyon aldı. Lord artık yılanlara güvenmiyordu ve onlara sonunda kimin efendi olduğunu kanıtlamak zorunda kalacağını düşünüyordu. Ama şimdilik, yılan muhtemelen doğruyu söylüyordu. Hizmet etmek için oradaydı, çıkarları

Xar'ın çıkarları ile çakışıyordu. Tekrar büyüsüne döndü. Büyüsü çoktan solmaya başlamıştı ve tüm dikkatini ona verdi.

Xar'ın sırtı ona döner dönmez Sang-drax, Haplo'nun bedenini inceledi. Patryn ölmüş gibi görünüyordu. Yılanın varlığına rağmen derisindeki desenler parlamıyordu. Bakışlarını Xar'a çeviren Sang-drax yerdeki Patryn'i gizlice çizmesinin ucuyla tekmeledi.

Haplo kıpırdamadı.

Büyüsüne dalmış olan Xar fark etmedi.

Sang-drax giysisinin kıvrımlarına uzandı, saldıran yılan şeklinde yapılmış bir hançer çıkardı.

Ölüyü oynamak Haplo'nun hayatını Labirent'te birden fazla kez kurtarmıştı. Hilesi büyüyü kontrol etmekti, bedeninin doğal savunmasını; desenlerin harekete geçmesini engellemekti. Dezavantajı ise, bunun onu savunmasız bırakmasıydı. Ama Haplo bu İkinci, İki Milyonuncu Sang-drax'ın, ya da yılan kendine ne isim veriyorsa onun kendisi ile ilgilenmediğini biliyordu. Yılan daha büyük bir kumar oynuyordu. Evrenin kontrolü için.

Kendini rahatlamaya zorlayan Haplo bedenini gevşetti, yılanın tekmesini irkilmeden yedi. Korku ve tiksinti içinde kabardı, bedeni savaşmak, kendini o boğucu kötülüğe karşı savunmak, korumak için can attı. Haplo dişlerini sıktı. Yarı kapalı gözkapaklarının altından bir bakış fırlatmayı göze aldı.

Sang-drax'ı gördü, hançeri gördü -ejder-yılanın pullu derisi ile aynı gri renkte, iğrenç, kıvrımlı bir hançer. Sang-drax artık Haplo'ya ilgi göstermiyordu. Yılanın kırmızı gözleri Xar'a dikilmişti.

Haplo odayı incelemeyi göze aldı. Jonathan beyaz masanın yanında oturmaya devam ediyordu. Lazar hiçbir hareket yapmadı, ilgisiz, kayıtsız, ölü görünüyordu. Haplo Ölüm Kapısı'na giden tarafa baktı. Dönen çılgın kaosun içinden Alfred'i göremiyordu, Sartan'ın ölü mü, canlı mı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Eğer hayattaysa, muhtemelen kendi savaşını veriyordur," diye mantık yürüttü Haplo. "Sang-drax kuşkusuz destek kuvvet getirmiştir."

Yanıt verircesine, Alfred'in alçak bir dehşet ve ümitsizlik haykırışı kopardığını duydu. Haplo'nun yardımına gelemeyecekti. Ve Haplo'nun Sartan'a yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Haplo'nun kendi sorunları vardı.

Korkunç bir fırtına ve ateş, karanlık ve çalkalanan sular manzarasının önünde, Lord Xar, tamamlandığı zaman dört dünyanın unsurlarının kayıp değişmesine, parçalanıp birbirine çarpmasına sebep olacak karmaşık bir rün deseni çiziyordu. Büyüsüne yoğunlaşan Xar, konsantrasyonunun bir an bile bozulmasına izin vermiyordu, Büyü o kadar zor, o kadar muazzamdı ki, varlığının her zerresini ona adaması gerekiyordu. Onun savunması da zayıflamıştı; kırışık derisindeki desenler neredeyse hiç parlamıyordu.

Nexus Lordu'nun önünde, büyü alev alev bir cehennemdi.

Arkası savunmasızdı.

Sang-drax hançerini kaldırdı. Yılanın kırmızı gözleri lordun ensesine dikildi, koruyucu rünlerinin bittiği yere.

Yılan sessizce kurbanına doğru süründü. Ama Sang-drax'ın Xar'a ulaşması için Haplo'nun çevresinden dolaşması gerekecekti.

Eğer lordum ölürse, yaptığı büyü bozulur. Dünyalar güvende olur. Xar'ın ölmesine izin vermeliyim.

Onun benim ölmeme izin verdiği gibi.

Hiçbir şey yapmamalıyım. Bırak lordum ölsün... Bırakmalıyım.. .

"Lordum!" diye bağırdı Haplo ayağa fırlarken. "Tam arkanda!"

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

Alfred dehşet içinde Ölüm Kapısı'nın içinden, diğer yılanların Labirent'teki savaşı bıraktıklarını, hızla açık kapıya doğru geldiklerini gördü. Öndeki biri neredeyse ulaşmıştı.

"Haplo!" diye yardım çağıracak oldu, ama o anda Haplo'nun Lord Xar'a uyarı haykırışını duydu.

Omzunun üzerinden, kaos içindeki koridora bakan Alfred, Patryn'in yılana saldırmak için sıçradığını gördü.

Alfred kendi haykırışını boğdu. Savunmasızca açık kapıya, üzerine atılan, kırmızı gözleri parlayan yılana döndü. Yılan içeri girmeyi başarırsa, arkadaşına katılacaktı ve Haplo ikisiyle birden savaşmak zorunda kalacaktı. Bir tanesine karşı şansı azdı; iki tanesine karşı ise hiç yoktu, özellikle Xar da ona karşı durursa ve bu hayli mümkün görünüyordu.

"Bunu ben durdurmalıyım!" dedi Alfred, cesaret bulmak için, diğer Alfred'i, adı gerçekten Coren -Seçilmiş- olan diğer Alfred'i bulmak için çevresini yoklayarak.

Ve aniden Alfred'in tekrar Arianus'taki anıtmezarda olduğu olasılığı gerçekleşti.

Buna inanamıyordu. Kafası karışmış bir şekilde çevresine bakındı, diğer yandan ölçülemez derecede rahatlamıştı, minnettardı, sanki yatağında uyanmış, olanların yalnızca korkunç bir kabus olduğunu anlamıştı.

Mezar huzurlu ve sakindi. Burada güvendeydi. Huzur içinde uyuyan dostlarının tabutları onu çevreliyordu. Ve minnet dolu bir şaşkınlık içinde, bütün bunların ne anlama geldiğini merak ederek çevresine bakınırken, Alfred kendi tabutunun kapağının açık olduğunu gördü.

İçeri tırmanması, uzanması, gözlerini kapatması yeterli olacaktı.

Minnetle o tarafa bir adım attı... ve köpeğe takılıp düştü.

Karmaşık bir pati ve çalımsı kuyruk yığınına dolanmış bir şekilde soğuk mermer zeminde yuvarlandı. Hayvan acı içinde ciyakladı. Alfred köpeğin tam tepesine indi.

Hayvan sereserpe uzanmış Sartan'ın altından sürünüp çıktı, sinirle silkelendi, ona paylarcasına baktı.

"Üzgünüm. .." diye kekeledi Alfred.

Özrü odada, bir hayaletin sesi gibi yankılandı. Köpek sinirle havladı.

"Haklısın," dedi Alfred kızarıp, hafifçe gülümseyerek. "İşte yine özür diledim. Bir daha olmaz."

Tabutun kapağı çarpılarak kapandı.

Yine Ölüm Kapısı'ndaydı, koridorun içinde ve yılan eşiğe kadar gelmişti.

Alfred salıverdi... ve yakaladı.

Parlak göğsü güneş gibi yanan yeşil pullu, altın kanatlı ejder, kaos koridorunu parçaladı, Ölüm Kapısı'ndan fırladı ve yılana saldırdı.

Ejderin güçlü, siyah pençeleri yılanın bedenine çarptı, gri pullu deride kaydı, etine gömüldü.

Ejderin pençelerine saplanan yılan kendini kurtarmak için kıvrandı, büküldü, ama hareket pençelerin daha da derine saplanmasına sebep oldu. Korkunç acılar içindeki yılan mücadele etti, dişsiz, güçlü çeneleri ejderin ince boynunun üzerine kapanıp, kırmaya çalıştı.

Ejderin dişleri yılanın çenelerinin üzerine kapandı, kafasına, kırmızı, nefret dolu gözlerin arasına saplandı. Kan fışkırdı, Labirent'e yağdı. Yılan ölüm çırpınışları arasında çığlık attı ve haykırışları arkadaşlarına ulaştı.

Ejderin çevresinde toplanmaya başladılar, öldürmek için saldırmaya hazırlandılar.

Alfred ölü yılanın çevresindeki pençelerini gevşetti, onun yere düşmesine izin erdi. Odaya dönmeye, Haplo'nun yardımına koşmaya can attı, ama kapıyı korumasız bırakmaya cesaret edemiyordu.

Yeşil ve altın rengi ejder Ölüm Kapısı'nın önünde uçtu, saldırıyı bekledi.

Haplo'nun haykırışı Xar'ı büyüsünden kopardı. Neler olduğunu anlaması için arkasına bakması gerekmiyordu. Yılan ona ihanet etmişti. Xar'ın bedeninin büyüsünü eski haline getirmek için pek az zamanı olmuştu, bir şey ona arkadan çarptı.

Bir acı şimşeği ensesini kavurdu.

Xar sendeledi, kendini savunmak için döndü.

Haplo, Sang-drax ile mücadele ediyordu, ikisi birden kan lekeli bir hançeri ele geçirmeye çalışıyordu.

"Lord Xar! Bu hain seni öldürmeye çalıştı!" diye hırladı

Sang-drax, Haplo'ya vahşice vurarak.

Haplo hiçbir şey söylemedi, nefesi keskin, acı dolu inlemelerle çıkıyordu. Derisindeki desenler mavi alevlerle yanıyordu.

Ellerinde kan vardı.

Xar yarasına uzandı, kanla ıslanmış parmaklarını geri çekti.

"Gerçekten mi," dedi ve Haplo ile yılan arasındaki savaşı tuhaf bir kayıtsızlıkla izledi. Acı yoğundu, ama kendini iyileştirmek için zamanı yoktu. Yarattığı rün yapısı dört kapının arasında -dört dünyaya giden kapıların arasında parlak bir ışıkla yanıyordu. Ama, orada burada, ışık solmaya başlamıştı. Lordun gücünden yoksun kalan büyü çözülmeye başlıyordu.

Xar sinirle ensesinden aşağı, cüppesine sızmaya başlayan kanı sildi. Kan bir başkasına aitmişçesine aldırışsızdı.

Sang-drax Haplo'ya tekrar tekrar vurdu -rün büyüsünü çatlatıp açan, eti ve kemiği bereleyen, parçalayan vahşi, şiddetli darbeler. Haplo'nun yüzünü kan bürümüştü. Yarı körleşmiş, sersemlemişti, zalimce saldırıyı durdurmak için pek az şey yapabiliyordu. Darbeler Haplo'yu dizlerinin üzerine çökertti.

Yüzüne atılan vahşi bir tekme onu geriye yuvarladı. Düştü, bilincini kaybederek yerde kaldı. Yanında yılan şeklindeki hançer yatıyordu.

Sang-drax, Xar ile yüzleşmek üzere döndü.

Nexus Lordu gerginleşti. Yılan, Xar ile büyülü rün yapısı arasında duruyordu.

Sang-drax yerdeki Haplo'ya işaret etti.

"Bu hain hizmetkarın seni öldürmeye çalıştı, Nexus Lordu! Neyse ki, onu durdurabildim. Emir ver, hayatını sona erdireyim."

Haplo yuvarlandı, kanla kaplı yerde yüzüstü yattı.

"Zaman harcamana gerek yok," dedi Xar, Haplo'ya, yılana, büyüye yaklaşarak. "Ben onunla ilgilenirim. Yana çekil."

Yılanın kırmızı gözleri parlak, şüpheli bir ışıkla ışıldadı.

Sang-drax duygularını hızla sakladı, gözkapaklarını indirdi.

"Sana itaat etmek bana memnunluk verir, Lordum. İlk önce" -yılan eğildi- "hainin hançerini alayım. Yine numara yapıyor olabilir."

Sang-drax'ın eli boşlukta kapandı.

Xar -kesinlikle kazayla- ayağını kan kaplı hançerin üzerine koymuştu. Gözünü Sang-drax'tan ayırmadan Haplo'nun yanında diz çöktü. Lord, Haplo'nun çenesini -hiç de nazikçe olmayan bir şekilde yakaladı, yüzünü ışığa çevirdi. Haplo'nun alnı vahşi bir kesikle, kemiğe kadar açılmıştı.

Lord hızla, belirsizce yaranın üzerine bir iyileştirme büyüsü yaptı, yarayı kapattı, kanamayı durdurdu. Sonra, bir anlık tereddütten sonra, Xar, Haplo'nun alnına bir desen daha çizdi, Xar'ın kendi yüreğinin üzerindekinin bir kopyası. Onu kanıyla çizdi; dayanmayacaktı. Gücü yoktu... hiçbir büyü gücü yoktu.

Lordunun dokunuşu üzerine Haplo inledi; gözkapakları titreşerek açıldı. Xar basıncı arttırdı, boğum boğum parmaklarını Haplo'nun etine gömdü.

Haplo bakışlarını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini odaklamakta güçlük çekiyordu ve görebildiği zaman, şaşırdı. Sonra içini çekti,

gülümsedi. Elini uzatarak Xar'ın bileğini yakaladı.

"Lordum," diye mırıldandı Haplo. "Buradayım... Ulaştım. Son Kapı'ya."

"Neden bahsediyor, Lordum?" diye sordu Sang-drax endişeyle. "Sana ne söylüyor? Yalan, Lordum. Yalan."

"Önemli bir şey söylemiyor," diye yanıt verdi Xar. "Labirent'te olduğunu sanıyor."

Haplo ürperdi. Sesi sertleşti, güçlendi. "Onu yendim, Lordum. Altettim."

"Evet, oğlum," dedi Xar. "Büyük bir zafer kazandın." Haplo gülümsedi. Xar'ın eline bir an daha tutundu, sonra salıverdi. "Yardımın için teşekkür ederim, Lordum, ama artık sana ihtiyacım yok. Kapı'dan tek başıma geçebilirim."

"Geçebilirsin, oğlum," dedi Xar yumuşak sesle. "Geçebilirsin."

Sang-drax bir desen -bir Sartan deseni- söyledi ve aynı anda havaya bir Patryn deseni çizdi. İki rün alevlendi, çaktı ve Xar'ın yarattığı yapıya doğru uçtu.

Ama Nexus Lordu izliyordu, yılanın böyle bir hareket yapmasını bekliyordu. Hızla eyleme geçti, kendi rününü fırlattı. Yapılar karşılaştı, patladı, bir kıvılcım yağmuru yağdırdı, birbirlerini geçersiz kıldılar.

Xar ayağa kalktı. Yılan hançeri elinde tutuyordu. "Gerçek haini biliyorum," dedi, Sang-drax'ı izleyerek. Yılanda lordu kısık, pırıltılı kırmızı gözlerle izliyordu. "Halkımı yok etmeye çalışanı biliyorum."

"Halkına yıkım getiren kişiyi görmek ister misin" diye alayetti Sang-drax. "Aynaya bak, Nexus Lordu!"

"Evet," dedi Xar sessizce. "Aynaya bakıyorum."

Sang-drax, Patryn bedeninden sıyrıldı, yılan şekline büründü, irileşti, genişledi, ta ki büyük, sümük kaplı cüssesi Lanetliler Odası'nı doldurana kadar.

"Dünyayı paramparça edecek büyüyü yaptığın için teşekkür ederim, Nexus Lordu," dedi yılan, başı yükselerek. "İtiraf etmeliyim ki, bu bizim

aklımıza gelmeyen bir plandı. Ama bizim için iyi olacak. Gelecek çağlar boyunca kargaşa ve kaostan besleneceğiz. Ve halkın sonsuza dek Labirent'te tutsak kalacak. Bunu görecek kadar yaşamayacağın için üzgünüm, Lord Xar, ama çok tehlikelisin..."

Yılanın dişsiz ağzı açıldı. Xar sonuna baktı. Sonra sırtını döndü.

Dikkatini büyüye, yarattığı harika rün yapısına çevirdi. Yaratmak için hayatını verdiği büyüye -nefretinden oluşan rüyaya.

Yılanın saldırdığını, ölümcül çenelerinin onu yutmak için açıldığını biliyordu.

Titremeyen bir elle havada bir desen çizdi. Ateşi mavi mavi parladı, sonra kırmızı, sonra kor beyaz, alev alev, kör edici. Xar yüksek, açık, kararlı bir sesle emri verdi.

Desen büyülü rün yapısına çarptı, bir yıldız gibi patladı, büyünün yüreğini parçaladı.

Çeneler Nexus Lordu'nun üzerinde kapandı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

Yılanlar Ölüm Kapısı'na doğru uçtular. Açıklık şimdi, Labirent'in üzerindeki gri, duman kaplı gökyüzünde siyah bir leke gibi açıkça görülebiliyordu. Aşağıda, Son Kapı açıktı, ama Sartanlar güçlerini önüne yığıyorlardı; Patrynler de aynısını karşı tarafta yapıyorlardı.

Alfred ümitsizliğini kontrol etmeye çalıştı, ama düşmanının muazzam gücüne karşı Kapı'yı tutmayı umamazdı. Arkasındaki odadan gelen korkunç sesler cesaretini kırıyor, büyüsüne yoğunlaşması gerekirken dikkatini çekiyordu. Çılgınca olasılıkları araştırdı, yardımına koşacak bir tane bulmaya çalıştı, ama imkansızı yapmaya çalışıyor gibiydi.

Yaptığı büyü her ne ise, yılanlar parçalayabiliyorlardı. Şimdiye kadar yaratıkların ne kadar güçlü olduğunu gerçekten fark etmemişti -ya bu, ya da aşağıdaki savaştan güç ve dayanıklılık kazanıyorlardı. Yüreği sıkışan yeşil ve altın rengi ejder Ölüm Kapısı'nın önünde nöbet tuttu ve sonu bekledi.

Bir şekil görüş alanına girdi, ona yandan yaklaştı. Alfred kendini toplayarak savaşmak üzere döndü.

Bir ejderin sırtına oturmuş yaşlı bir adamla karşılaştı. Yaşlı adam fare grisi cüppeye bürünmüş, beyaz saçları çılgınca arkasında dalgalanıyordu.

"Kızıl Önder'den Kızıl Bir'e!" diye uludu yaşlı adam. "Cevap ver, Kızıl Bir!"

Yılanlar yayılıyor, aralarından bazılarını Alfred'le ilgilenmek üzere gönderiyorlardı. Kalanı Ölüm Kapısı'na girmek için toplanıyorlardı.

"Saldırıyı bırak, Kızıl Bir," diye bağırdı yaşlı adam ve bir elini salladı. "Git prensesi kurtar! Benim filom işi devralıyor!"

Yaşlı adamın arkasında, Pryan ejderlerinden bir alay ateşler içindeki Nexus'un dumanlarından çıktı.

"Gemimi beğendin mi?" Yaşlı adam ejderin ensesini okşadı. "Kessel'i altı parsekte kaçırdı!"

Ejder aniden göklerden süzüldü, yılanlardan birine doğru daldı. Yaşlı adam gözden kaybolmadan önce Alfred'e selam verdi. Diğer Pryan ejderleri de takip etti, düşmanlarına karşı savaşmaya girişti.

Alfred artık düşmanlarına karşı yalnız değildi. Lanetliler Odası'na dönebilirdi. Ölüm Kapısı'nın içine uçtu. Oraya varınca şekil değiştirdi, yine uzun ve zayıf, ket kadife ceketli Sartan oldu. Bir an durup savaşı izledi.

Cesur, kararlı bir düşmanla karşı karşıya kalan yılanların çoğu kaçıyordu.

"Hoşçakal, Zifnab," dedi Alfred sessizce.

İçini çekerek, arkasındaki koridorda yankılanan kaosla yüzleşmek için döndü:

Bunu yaparken, hafif bir haykırma duydu.

"Adım... Luke..."

Lanetliler Odası'nın içinde, yılan Xar'ı dişsiz ağzında ezmiş, sonra kırık, kanlı bedeni Lanetliler Odası'nın yumuşak bir ışıltıyla parlayan duvarlarına fırlatmıştı.

Lordun bedeni kemik kıran bir gümlemeyle çarptı, beyaz mermerlerin üzerinde kırmızı bir kan lekesi bırakarak duvardan aşağı kaydı. Duvarın dibinde bir yığın halinde kalakaldı. Yılan zaferle çığlık attı.

"Lordum!" Haplo ayağa kalkmıştı. Sersemlemiş ve zayıftı, ama artık kafası karışık değildi.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi yılan. "Nexus Lordu öldü."

Yılanın kırmızı gözleri Haplo'ya döndü.

Haplo arkasındaki dört kapıdan dört dünyayı görebiliyordu. Arianus'un fırtınaları dinmeye başlamıştı. Chelestra'nın denizleri bir kez daha sakindi. Pryan'ın güneşleri kör edici bir parlaklıkla yanıyordu. Abarrach'ın kabuğu ürperdi ve kıpırtısız kaldı. Lordunun kırık bedeni bir kan birikintisinin içinde yatıyordu.

Beyaz masanın başında oturan Jonathan konuştu, "Şiddete başvurmayın. "

"Bunun için biraz geç," dedi Haplo sertçe.

Yılan üzerinde dikildi, dev kafası hipnotize edercesine öne arkaya sallandı, kırmızı gözler Haplo'ya dikildi.

Haplo'nun tek silahı yılan şeklindeki hançerdi. Eline ne kadar iyi uyduğunu, kabzanın dokunuşuyla uyum sağlamış gibi olduğunu hissedince şaşırdı. Ama kısa hançer yılanın kalın ve büyülü derisinin üzerinde böcek ısırığı bile olmayacaktı.

Haplo silahı kavradı, canavarı izledi, saldırmak için bekledi. Derisindeki desenler canlı bir şekilde parladı.

Yılan şekil değiştirmeye başladı, küçüldü ve göz açıp kapayıncaya kadar odada bir elf lordu belirdi.

Haplo'ya yaltaklanırcasına gülümseyen Sang-drax yaklaştı. "Daha fazla yaklaşma," dedi Haplo, hançeri kaldırarak. Sang-drax durdu. İnce, zarif eller kalktı, bir teslim olma ve yatıştırma hareketiyle avuçlar açıldı. İncinmiş, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bana böyle mi teşekkür ediyorsun, Haplo" Sang-drax Xar'a doğru zarif bir hareket yaptı. "Araya girmeseydim canını alacaktı."

Haplo, Xar'ın bedenine hızlı bir bakış fırlattı, sonra gözlerini bu arada kendisine yaklaşan Sang-drax'a çevirdi.

"Lordumu öldürdün," dedi Haplo fısıldarcasına.

Sang-drax inanamayarak kahkaha attı. "Lordun mu! Bane'e seni öldürtmesini emreden lordu öldürdüm. Sevdiğin kadını baştan çıkaran, sonra onu seni öldürmeye ikna eden lordu. Seni ölülerin, arasında işkence dolu bir yaşama zincirleyecek olan lordu! Senin lordun buydu işte."

"Eğer canıma karşı ölümümü istiyorduysa, bu onun hakkıydı," diye karşılık verdi Haplo, hançeri titremeyen elinde kararlılıkla tutarak. "Zamanımı boşa harcıyorsun. Bana ne yapmayı planlıyorsan, yap artık"

Alfred'in nerede olduğunu merak etti, Sartan'ın öldüğünü tahmin ediyordu.

Sang-drax şaşırmıştı. "Sevgili Haplo, silahım yok. Ben senin için tehdit değilim. Hayır, sana hizmet etmek istiyorum. Halkım sana hizmet etmek istiyor. Bir kez önünde eğildim ve sana 'Efendim' dedim. Yine eğiliyorum."

Elf şeklindeki yılan yerlere kadar eğildi, kırmızı gözler indi, gözkapakları örtüldü. Bir kurbağa gibi çökerek Haplo'ya yaklaşmak için bir teşebbüste daha bulundu, ama yılan şeklindeki hançerin sallanmasıyla yerinde kaldı.

"Sartanlar Nexus'a vardı," diye devam etti Sang-drax, tıslayan bir sesle. "Bunu biliyor musun, Haplo? Ramu Son Kapı'yı kapatmak istiyor. Onları durdurabilirim. Halkım ve ben onları yok edebiliriz. Söyle yeter ve düşmanının kanı senin için tatlı bir şarap olur. Karşılığında küçücük bir iyilik istiyoruz."

"Nedir o?" diye sordu Haplo.

Sang-drax dört kapıya doğru baktı; kırmızı gözler hevesle, açlıkla parladı. "Lordunun örmeye başladığı büyüyü yap. Yapabilirsin, Haplo. Sen de Xar kadar güçlüsün. Ve ben de zayıf gücümle yardım etmekten memnun olurum..."

Haplo sertçe gülümsedi, başını salladı.

"Kuşkusuz reddetmiyorsun, değil mi?" Sang-drax acı içindeydi, üzülmüş, şaşırmıştı.

Haplo yanıt vermedi. Bunun yerine, geri geri, ilk kapıya, Arianus'a doğru yürümeye başladı.

Sang-drax gözleri kısılarak izledi. "Ne yapıyorsun, Haplo, dostum"

"Kapıyı kapatıyorum, Sang-drax, dostum," diye karşılık verdi Haplo. "Tüm kapıları kapatıyorum."

"Bir hata, Haplo." Yılan yumuşak bir sesle tısladı. "Korkunç bir hata."

Haplo Arianus'a, hava dünyasına baktı. Fırtına bulutları aralanıyordu; Solarus parlıyordu. Drevlin kıtasını, büyük Yıksı-Diksi'nin metal parçalarının kesik kesik parlayan güneş ışığı aItında çaktığını görebiliyordu. Cüce Limbeck'in miyop miyop kalın gözlük camlarının arkasından baktığını, Jarre dışında kimsenin dinlemediği bir söylev verdiğini hayal edebiliyordu. Ve belki bir gün, bir dizi küçük Limbeck "neden"leri ile dünyayı değiştirebilirdi.

Haplo gülümsedi, veda etti ve kapıyı çarparak kapattı. Sang-drax hoşnutsuzlukla tısladı.

Haplo yılana bakmadı; odadaki ışığın kararmasından, yaratığın bir kez daha şekil değiştirdiğini anlayabiliyordu.

Bir sonraki kapı, Pryan, ateş dünyası. Kör edici güneş ışığı, çevresinde toplanan gölgelerle karşıtlık oluşturuyordu. Minik gümüş yıldızlar yeşil, kadife ormanlardan bir fon üzerinde pırıltılı yıldızlar gibiydi. Hayata dönen kaleler ışıklarını ve enerjilerini evrene fışkırtıyorlardı. Paithan ve Rega, Aleatha ve Roland, ve cüce Drugar -insan, elf ve cüce ırkları-seviyor, savaşıyor, yaşıyor ve ölüyordu. Xar'a göre, titanların sırrını öğrenmişlerdi. Kaleleri işletiyorlardı. Haplo sonlarını asla bilemeyecekti. Ama dirençli, pek çok zayıflıkları ile güçlü, yılmaz bir ruha sahip menscherin, onları bu dünyaya getiren tanrılar gittikten ve unutulduktan sonra hayatta kalacağına, gelişeceğine güveniyordu.

Haplo onlara veda etti ve kapıyı kapattı.

"Kendi sonunu hazırladın, Patryn," diye uyardı tıslayan bir ses. "Lordunla aynı sonu yaşayacaksın."

Haplo bakmadı. Yılanın dev bedeninin taş zemine sürtündüğünü duyabiliyor, pis ölüm ve çürüme kokusunu alabiliyor, derisindeki sümüğü neredeyse hissedebiliyordu.

Hızla Abarrach'a, ölülerin doldurduğu ölü dünyaya baktı. Jonathan onları, kendini özgür kılmak istemişti. Görünüşe göre bu gerçekleşmeyecekti.

Ben de onları hayal kırıklığına uğrattım, dedi Haplo kendi kendine.

"Üzgünüm," dedi kapıyı kapatırken ve hüzünle gülümsedi.

Alfred gibi konuşmuştu.

Dördüncü kapıya, Chelestra'ya, su dünyasına gelmişti. Sonunda, bu dünyada kendini tanımaya başlamıştı. Yılanın arkasında tısladığını duydu, ama sesi kararlılıkla duymazdan geldi. Muhtemelen cüce kızı Grundle çoktan Hartmut'u ile evlenmişti. Düğün oldukça büyük bir parti olmalıydı: Elfler, cüceler ve insanlar bir araya gelip kutlamış olmalılardı. Haplo Grundle'ın balta fırlatma yarışında ne yaptığını merak etti.

Fısıldayarak veda etti ve Grundle ile kocasına şans diledi, sonra yumuşak bir şekilde, bir pişmanlık acısıyla kapıyı kapattı. Sonra dönüp Sang-drax ile yüzleşti.

Haplo'nun elindeki yılan şekilli hançer, iyi çelikten yapılmış, parlak, ağır bir kılıca dönüştü. Onu büyüsü değiştirmemişti. Yılan değiştirmiş olmalıydı.

Dev, gri beden üzerinde yükseldi, varlığı bile eziciydi. Yılan ona dilediği an arkadan saldırabilirdi, ama çabalamadan, savaşmadan, acı ve korku hissetmeden ölmesini istememişti...

Haplo kılıcı kaldırdı, kendini saldırıya hazırladı.

"Haplo, yapma! Silahı indir!"

Alfred sendeleyerek Ölüm Kapısı'ndan içeri daldı. Boylu boyunca yere serilecek gibi oldu, ama beyaz masayı yakalayarak kendini kurtardı.

Masaya tutunarak nefes nefese konuştu. "Savaşma!"

"Evet, Haplo," diye alayetti yılan, "kılıcı indir! Bu şekilde ölümün çok daha hızlı olur."

Haplo'nun gömleğinde kan vardı. Yüreğinin üzerindeki yara açılmış, yine kanıyordu. Tuhaf bir şekilde, alnına aldığı hançer yarası hiç acımıyordu.

"Hiçbir şey kullanma." Alfred yutkunarak nefes aldı, sakin kalmaya çalıştı. "Savaşmayı reddet. Yaratık savaş istiyor!" Sartan Lord Xar'ın bedenine işaret etti. "Buraya şiddet getirenler o şiddetin kendilerine döndüğünü görürler."

Haplo tereddüt etti. Tüm yaşamı boyunca, hayatta kalmak için savaşmıştı. Şimdi silahını atması, savaşmayı reddetmesi, uysallıkla işkence ve ölüm beklemesi isteniyordu... Daha da kötüsü, bu düşmanın başkalarını yok ederek yaşayacağını bilmesiydi.

"Çok şey istiyorsun, Alfred," dedi sertçe. "Sanırım bir sonraki seferde bayılmamı isteyeceksin!"

Alfred ellerini öne uzattı. "Haplo, yalvarıyorum..."

Yılanın dev kuyruğu sallandı, Sartan'ın sırtına bir darbe indirdi ve onu beyaz masanın üzerine yıktı.

Sang-drax yükseldi. Yılanın başı Alfred'in tepesine dikildi. Kırmızı gözler Haplo'nun üzerinde odaklandı. "Bir sonraki darbe belkemiğini kıracak. Ve bir sonraki bedenini parçalayacak. Savaş, Haplo, yoksa Sartan ölür."

Alfred başını kaldırmayı başardı. Burnu kırılmış, dudağı yarılmıştı. Yüzü kanla kaplanmıştı. "Onu dinleme, Haplo! Savaşırsan, sonun gelir!"

Yılan güvenle, kazandığını bilerek bekledi.

Öfke ve bu iğrenç yaratığı öldürme ihtiyacıyla yanan Haplo Alfred'e acı, sinirli bir bakış fırlattı. "Burada durup ölmemi mi bekliyorsun?"

"Bana güven, Haplo!" diye yalvardı Alfred. "Senden istediğim tek şey bu! Bana güven!"

"Bir Sartan'a güven!" diye korkunç bir kahkaha attı Sang-drax. "Ölümcül düşmanına güven! Seni Labirent'e gönderenlere, halkından binlerce kişinin ölümünden sorumlu olanlara güven. Annenle baban, Haplo. Nasıl öldüklerini hatırlıyor musun? Annenin çığlıkları. Uzun, çok uzun süre çığlık attı, değil mi, sonunda onları yaraları yüzünden ölmeye bırakmadan önce. Ve sen gördün. Ona ne yaptıklarını gördün. Bu adam -o sorumlu. Ve ona güvenmen için yalvarıyor..."

Haplo gözlerini kapattı. Başı ağrımaya başlamıştı; ellerindeki yapış yapış kanı hissedebiliyordu. Yine o, çalıların arasında büzülmüş, babasının indirdiği darbe yüzünden sersemlemiş çocuk olmuştu. Darbe onu bayıltmak, anne babası saldırganları çocuklarından uzaklaştırırken sessiz ve güven içinde kalmasını sağlamak için indirilmişti. Ama anne babası fazla uzağa kaçamamıştı. Haplo ayılmıştı.

Korkusu kendi dehşet çığlığını boğulmuştu. Ve nefret. Bunu yapanlara, sorumlu olanlara hissettiği nefret...

Haplo kılıcı sıkı sıkı kavradı, avını görebilmek için gözlerindeki kırmızı sisin çekilmesini bekledi... ve ıslak bir dilin yalamasını hissedince neredeyse silahı düşürüyordu.

Güven verici bir sızlanma duydu, dizinde bir pati hissetti.

Haplo elini aşağı uzattı, ipeksi kulakları okşadı. Köpek başını dizine dayamıştı. Sert kemiklerin, sıcaklığını, yumuşak kürkünü hissetti. Ama yine de, gözlerini açtığında yanında duran bir köpek olmadığını görünce şaşırmadı.

Haplo kılıcını yere fırlattı.

Sang-drax alayla güldü. Yılan yükseldi. Savunmasız Patryn'i ezecek, parçalayacaktı. Ama hevesli öfkesi içinde yılan yanlış hesap yaptı. Aşırı yükseldi, aşırı büyüdü. Dev kafa Lanetliler Odası'nın mermer tavanını delip geçti.

Tavana işlenmiş rünler çatırdadı, alevlendi; mavi ve kırmızı alevlerden kanallar yılanın bedeninde aktı. Sang-drax acı içinde çığlık attı, kıvrandı,

büküldü, sarsıcı şimşeklerden kurtulmaya çalıştı. Ama yılan tavanın yıkıntılarından kurtulamadı. Kısılı kalmıştı. Çılgınca, öfkeyle kendini kurtarmak için bedenini savurdu. Tavandaki çatlaklar yayılmaya, duvarları çatlatmaya başladı.

Lanetliler Odası -Yedinci Kapı- ufalanıyordu. Ve tek çıkış yolu vardı -Ölüm Kapısı.

Haplo bir adım attı. Yılanın kuyruğu savruldu. Acısı içinde bile onu öldürmeye kararlıydı.

Haplo yana kaçtı, ama darbeden kurtulamadı. Darbe onu sol omzundan, yürek rününün açılması yüzünden zaten ağrıyan taraftan yakaladı. Acı içinde inledi, üzerine yayılan bilinçsizliğin karanlığıyla mücadele etti.

Yavaş yavaş ayağa kalktı. Eli açıklanamaz bir biçimde kılıcın kabzasında kapanmıştı.

"Benimle savaş!" diye ısrar etti yılan. "Savaş benimle..."

Haplo kılıcı kaldırdı, beyaz taştan masaya indirdi. Hançer iki parçaya ayrıldı. Haplo yılanın görmesi için kabzayı kaldırdı, sonra fırlatıp attı.

Yılan çaresizce kendini kurtarmaya çalıştı, ama Yedinci Kapı'nın büyüsü onu bırakmadı. Mavi alevden kanallar sümük kaplı bedenin üzerinde dans etti. Yılan bir kez daha kuyruğunu savurdu.

Haplo, beyaz masanın üzerinde kanlar içinde, sersem sersem yatan Alfred'e doğru daldı. Yılanın kuyruğu masaya çarptı, onu çatlattı. Ama yılan ölüm kıvranışları içindeydi. Kör, korkunç bir acı içinde, artık avını göremiyordu. Yılan kendini kurtarmak için son bir çaresiz çabayla, onu yerine mıhlayan büyü güçleri ile mücadele etti. Tavan basınç altında parçalanmaya başladı. İri bir mermer parçası düştü, Alfred'i santimetrelerle ıskaladı. Bir başka taş blok yılanın, şimdi zayıfça seğiren kuyruğunun üzerine düştü. Ahşap bir kiriş düştü, beyaz masayı iki bütün ve birbirinden ayrılmış yarıma ayırdı.

Yağmur gibi yağan molozların arasında çabalayan, toz yüzünden öksüren Haplo Alfred'e ulaşmayı başardı. Sartan'ın eline gelen ilk kısmını yakaladı -

Alfred'in kadife ceketinin sırtı- ve çekip, ayağa kaldırdı.

Alfred kötü davranılmış bir oyuncak bebek gibi gevşek, sendeledi, çırpındı.

Haplo tozların ve yıkıntıların arasından baktı. “Jonathan!" diye bağırdı.

Kırık masanın bir yanının başında, bir süre sonra onu kaplayacak yıkıma karşı kayıtsız, oturmakta olan lazarı gördüğünü sandı.

“Jonathan!" diye seslendi Haplo.

Yanıt gelmedi. Ve sonra lazarı göremez oldu. Dev bir mermer parçası aralarına düşmüştü.

Alfred yere yığıldı.

Haplo Sartan'ın yakasını sıkıca tuttu, onu kargaşanın içinde sürüklemeye başladı. Patryn'in derisine işlenmiş rünler kırmızı mavi yanıyor, onu düşen molozlardan koruyordu. Büyüsünün haresini genişleterek Alfred'i de içine aldı. Rünlerden parlak bir kabuk ikisini birden kapladı.' Taş parçaları düştü ve sıçradı. Ama kabuğa ne zaman bir şey çarpsa, bir desen zayıflıyordu. Kısa süre sonra içlerinden biri kırılacaktı, Ve çözülme başlayacaktı.

Haplo Ölüm Kapısı'na ulaşana kadar on beş, belki yirmi adım saydı.

Kendi kendine Ölüm Kapısı'nın güvenliğine ulaş demiyordu, çünkü bildiği kadarıyla, içine girince daha kötü şartlarla karşılacaklardı. Ama orada ölüm bir olasılıktı, burada ise kesinlik. Kabuktaki bir desenin şimdiden kararmaya başladığını gördü.

Alfred'i yerde sürükleyerek kapıya yönelmişti ki, aniden önündeki zemin yok oldu.

Sonsuz bir boşluğa bir delik açıldı. Mermer ve parçalanmış beyaz ahşap parçaları çatlağa kaydı ve yok oldu. Ölüm Kapısı karşı tarafta pırıldıyordu.

Çatlak geniş değildi. Haplo kolayca karşıya atlayabilirdi. Ama karşıya atlarken yanında Alfred'i taşıyamazdı. Alfred'i ayağa kaldırdı. Sartan'ın dizleri içe döndü; bedeni sarktı.

"Lanet olsun!" Haplo Sartan'ı sarstı, yine ayağa kaldırdı. Alfred'in bilinci yerindeydi, ama çevresine, aklı yerinde olmayan birinin şaşkın ifadesiyle bakıyordu.

"Başka ne yenilik var bakalım," diye mırıldandı Haplo.

"Alfred!" Sartan'ın yüzünü tokatladı.

Alfred inledi, guruldadı. Gözleri odaklandı. Dehşet içinde çevresine bakındı. "Ne..."

Haplo sözünü bitirmesine izin vermedi. Alfred'e, yapması gerekecek şey hakkında düşünme zamanı vermeye cesaret edemezdi.

"'Atla,' dediğimde atla."

Haplo Alfred'i çevirdi, kafası karışmış Sartan'ı yerdeki deliğin kıyısına getirdi. "Atla!"

Neler olduğunu tam olarak kavrayamayan, dehşet ve şaşkınlık içinde sersemleyen Alfred denileni yaptı. Sarsılarak sıçradı, bacakları elektriğe tutulmuş bir örümcek gibi kasıldı ve kendini çatlağın karşı tarafına attı.

Ayak parmakları karşı kenara takıldı. Karnının üzerine dümdüz düştü, bedenindeki nefes boşaldı. Haplo altındaki korkunç karanlığa hızlı bir bakış fırlattı; sonra atladı.

Kolaylıkla karşı tarafa konan Haplo Alfred'i yakaladı. İkisi birlikte, sendeleyerek Lanetliler Odası'ndan dışarı çıktılar, Ölüm Kapısı'nın eşiğinden geçtiler.

Arkasına bakan Haplo Yedinci Kapı'nın kendi üzerine yıkıldığını gördü.

Ve mide bulandırıcı bir bacadan aşağı düşme duygusuyla, kaosun içinde yuvarlandığını hissetti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ KAPI

"Ne haltlar oluyor?" diye haykırdı Haplo, tutunmak için çevresini tırnaklayarak. Elleri kaygan, eğimli zeminde tutunacak yer bulamadı. "Neler oluyor?"

Alfred de aşağı kayıyordu. Ölüm Kapısı olan koridor bir siklona dönüşmüş, dönüyor, sarmallar çiziyordu; yüreği Lanetliler Odası olan, Yedinci Kapı olan bir anafor olmuştu.

"Merhametli Sartan!" diye inledi Alfred şok içinde. "Yedinci Kapı yıkılıyor ve yaratımın geri kalanını da yanında götürüyor!"

Lanetliler Odası'na geri kayıyorlardı; Ölüm Kapısı odaya doğru kayıyordu ve ondan sonra, başka her şey de arkasından gidecekti. Sartan çılgınca düşüşünü durdurmaya çalıştı, ama tutunabileceği hiçbir şey yoktu; zemin aşırı kaygandı.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Haplo.

"Aklıma yalnızca tek bir şey geliyor! Ve bu doğru şey de olabilir, yanlış şey de. Görüyorsun..."

"Yap şunu!" diye böğürdü Haplo. Kapıya çok yaklaşmıştı. "Ölüm Kapısı'nı... kapatmamız gerek!"

İzlerken Alfred'in midesini bulandıran bir hızla yıkılmış odaya düşüyorlardı. Yılanın açık ağzına kayıyormuş gibi korkunç bir izlenime kapıldı. Açlıkla yanan iki kırmızı göz gördüğüne yemin edebilirdi...

"Büyü, lanet olsun!" diye bağırdı Haplo, düşüşünü boşuna durdurmaya çalışarak.

Hayatım boyunca korktuğum an buydu, diye düşündü Alfred. Tüm hayatım boyunca kaçınmaya çalıştığım an. Her şey bana bağlı.

Gözlerini kapattı, yoğunlaşmaya çalıştı, olasılıklara uzandı. Yakındı, çok yakın. Titrek bir sesle rünleri söylemeye başladı. Eli kapıya dokundu. İttirdi...

Daha büyük bir kuvvetle ittirdi...

Kapı kıpırdamıyordu.

Alfred korkuyla gözlerini açtı. Her ne yaptıysa, en azından düşüşünü yavaşlatmıştı. Ama Ölüm Kapısı açık kalmıştı; evren hala içine yuvarlanıyordu.

"Haplo! Yardımına ihtiyacım var!" dedi Alfred titrek bir sesle.

"Sen deli misin Patryn büyüsü ve Sartan büyüsü bir arada işlemez!"

"Nereden biliyoruz" diye karşılık verdi Alfred çaresizce. "Sırf daha önce yapılmadı diye, en azından bildiğimiz kadarıyla. Kim bilir, belki geçmişte, bir yerlerde..."

"Tamam! Tamam!" Ölüm Kapısı'nı kapatacağız. Bu mu? Bunu mu yapmamız gerekiyor?"

"Buna yoğunlaş! diye haykırdı Alfred. Düşme hızları bir kez daha artmıştı.

Haplo rünleri söyledi. Alfred de öyle. Desenler bir tarafa yatan koridorun ortasında alevlendi. Rün yapıları benzerdi, ama farklılıkları açıktı -şaşırtıcı derecede açık. İki büyü birbirinden uzakta asılı kaldılar, kısa süre sonra titreşip ölecek zayıf, asıksuratlı alevlerle parladılar. Alfred ümitsizlik içinde onlara baktı.

"Eh, denedik..."

Haplo sinirle bir küfür salladı. "Böyle bitmeyecek! Bir daha dene. Şarkı söyle, lanet olası! Şarkı söyle!"

Alfred derin bir nefes aldı, şarkı söylemeye başladı. Haplo şaşkınlık içinde ona katıldı. Patryn'in bariton sesi Alfred'in tiz tenorunun altına kaydı, onu kaldırdı, destekledi.

Alfred'in içini bir sıcaklık kapladı. Sesi güçlendi; daha yüksek sesle, daha büyük bir güvenle şarkı söyledi. Ezgiden emin olamayan Haplo notaların çevresinde dolandı, elinden geldiğince yaklaşmaya çalıştı, doğruluktan çok yüksekliğe güvendi.

Desenler daha parlak yanmaya başladı. Rünler birbirine yaklaştı ve kısa süre sonra, Alfred yapılardaki farklılıkların birbirini tamamlaması için tasarlandığını anladı. Tıpkı bir anahtardaki oyukların kilittekileri tamamlaması gibi.

Bir parlaklık alevlendi, Pryan yüreğindeki, beyaz ışıklı dört güneşten daha büyük bir şiddetle yandı, Alfred'in gözlerini dağladı. Gözlerini kapattı, ama ışık onları yakıp geçti, kafasının içinde patladı.

Uzaklarda bir yerde, bir kapı çarpılarak kapanmış gibi boğuk bir gümleme duydu.

Ve sonra her şey karardı. Yüzüyordu, ama mide bulandırıcı bir sarmalla değil, nazikçe, sanki bedeni devedikeni iplikçikleriymiş de, bir dalganın üzerinde yuvarlanırmış gibi.

"Sanırım işe yaradı," dedi kendi kendine.

Ve aklına artık, özür dilemeden ölebileceği düşüncesi geldi

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

Haplo yaralanmış ve bitkin düşmüştü. Günü düşmanlarından kaçarak, köşeye sıkıştığı zaman dönüp savaşarak geçirmişti. Sonunda onları atlatmıştı. Ama zayıftı, sersemlemişti, çaresizce durup kendini iyileştirmeye ihtiyaç duyuyordu. Ama buna cesaret edemiyordu. Labirent'te yalnızdı. Uzanıp uyumak, uzanıp ölmekle eş anlamlıydı.

Yalnız. Hem, adının anlamı buydu. Haplo. Tek. Yalnız. Ve sonra yumuşak bir ses konuştu, "Yalnız değilsin." Haplo bulanık bakışlarını kaldırdı. "Marit" İnanamıyordu.

Bu bir yanılsamaydı, acısının sonucu, korkunç özleminin ve ümitsizliğinin sonucu.

Sıcak ve destek veren güçlü kollar omuzlarına dolandı, düşmesini engelledi. Minnetle ona dayandı. Marit nazikçe onu yere uzattı, acılı bedenini yapraklardan bir yastığın üzerine yatırdı. Haplo bakışlarını kaldırdı. Marit yanında diz çöktü.

"Seni arıyordum," dedi Haplo.

"Buldun," diye yanıt verdi Marit.

Gülümseyerek, elini Haplo'nun yırtık yürek rününün üzerine koydu. Dokunuşu acıyı azalttı. Şimdi onu açıkça görebiliyordu.

"Korkarım hiç tamamen iyileşmeyecek," dedi Marit. Haplo elini uzattı, Marit'in saçlarını arkaya taradı. Derisindeki desen, Xar'ın deseni solmaya başlamıştı. Ama o da hiç iyileşmeyecekti. Marit dokunuşu üzerine irkildi, ama gülümsemeye devam etti. Haplo'nun elini tutarak, avucunu dudaklarına bastırdı.

Bilincinin tamamen yerine gelmesi farkındalık getirdi, tehlikeyi hatırlattı...

"Burada kalamayız," dedi, doğrulup oturarak.

Marit ellerini omuzlarına koyarak onu durdurdu. "Güvendeyiz. En azından şimdilik. Salıver, Haplo. Korkuyu ve nefreti salıver gitsin. Artık hepsi sona erdi."

Kısmen haksızdı. Yeni başlamıştı.

Haplo yaprakların üzerine uzandı, Marit'i de yanına çekti. “Seni bırakmayacağım," dedi.

Marit başını onun göğsüne, yürek rününün, isim rününün üzerine koydu.

Tek bir desen, ikiye ayrılmış.

Kırıldığı için daha güçlü.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

LABİRENT

"Neyi var?" diye sordu bir kadın. Sesi tanıdık geliyordu, ama Alfred hatırlayamadı. "Yaralandı mı?"

"Hayır," diye yanıt verdi bir adam. "Muhtemelen yalnızca baygın." ,

Bayılmadım, diye yanıt vermek istedi Alfred vakarla. Öldüm! Ben...

Kendini bir ses çıkarırken, gaklarken duydu.

"İşte, demedim mi? Kendine geliyor."

Alfred ihtiyatla gözlerini açtı. Bir ağacın dallarına baktı. Yumuşak otların üzerinde yatıyordu. Bir kadın yanında diz çökmüştü.

"Marit?" dedi, ona hayretle bakarak. "Haplo?"

Dostu yanında duruyordu.

Marit Alfred'e gülümsedi, elini nazikçe alnına koydu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben... emin değilim." Alfred çekinerek muhtelif organlarını inceledi ve acı duymadığını hissedince şaşırdı. Ama zaten, duyamazdı, değil mi? "Sen de mi öldün?"

"Ölü değilsin," dedi Haplo sertçe. "Hiç olmazsa, henüz değil."

"Henüz değil..."

"Labirent'tesin, dostum. Ve muhtemelen uzun süre burada olacaksın.”

"O zaman işe yaradı!" diye nefes verdi Alfred. Doğrulup oturdu. Gözleri yaşlarla doldu. "Büyümüz işe yaradı! Ölüm Kapısı... "

"Kapandı," dedi Haplo ve sessiz gülümsemesiyle gülümsedi. "Yedinci Kapı yok oldu. Görünüşe göre büyü bizi buraya bıraktı. Ve dediğim gibi, bir süre burada olacağız."

Alfred doğrulup oturdu. "Savaş var mı?"

Haplo'nun yüzü karardı. "Vasu'ya göre başlamak üzere. Ramu ile barış görüşmelerine başlamak istiyor, ama Konsey üyesi konuşmayı bile reddediyor. Bunun bir tuzak olduğunu iddia ediyor."

"Kurt-adamlar ve kaodinler saldırmak üzere toplanıyor," diye ekledi Marit "Ormanın kıyılarında çarpışmalar başladı bile, Sartanlar da bize katılsaydı, ama..." Omuzlarını silkti, başını salladı. "Senin Ramu ile konuşabileceğini düşünmüştük."

Alfred sendeleyerek ayağa kalktı. Hala ölü olmadığına tam olarak inanamıyordu. Kendini gizlice çimdikledi, acı ile irkildi. Belki gerçekten de hayattaydı...

"Fazla yardımım olacağını sanmıyorum," dedi hüzünle. "Ramu benim de yaşayan herhangi bir Patryn kadar kötü olduğumu düşünüyor. Ya da belki daha kötü, Ve eğer büyümü seninkiyle birleştirdiğimi duyarsa..."

"Ve işe yaradığını," diye ekledi Haplo sırıtarak. Alfred başını salladı, gülümsemesine karşılık verdi. Bunun onu üzmesi gerektiğini biliyordu, ama kendine hakim olamıyordu. Neşe yüreğinden köpürüp fışkırıyor gibiydi. Çevresine bakındı, nefesini tuttu.

Açıklığın ortasında, yaprak yığınlarının üzerinde iki beden yatıyordu. Birisi siyah cüppeye bürünmüştü, boğum boğum elleri göğsünde kavuşturulmuştu. Diğeri bir menschin, bir insanın bedeniydi.

"Usta Hugh!" Alfred memnun mu olması gerekir, ağlaması mı, bilemiyordu. "O... O..."

"O öldü," dedi Marit nazikçe. "Halkımı savunmak için savaşırken hayatını verdi. Onu pek çok kaodinin cesedinin yanında bulduk. Onu şimdi gördüğün gibiydi. Huzur içinde. Onu ölü bulduğumda" -sesi kırıldı ve Haplo ona yaklaşarak kolunu doladı- "Ölüm Kapısı'nda korkunç bir şey olduğunu anladım. Ve korkmam gerektiğini biliyordum, ama korkmuyordum. "

Alfred başını salladı, konuşamadı. Hugh'nun yanında Xar yatıyordu, Nexus Lordu.

Haplo bakışlarını takip etti, ne düşündüğünü tahmin etti. "Onu burada, bu şekilde bulduk."

Alfred yüreği sıkışarak, çelişkili duygular içinde ölülere yaklaştı.

Xar'ın yüzü, ölümde, yaşamda olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Lordun nefreti ve boyun eğmez iradesinin şiddetinin gerginleştirdiği çizgiler ve kırışıklar şimdi sarkmış, gizli bir acıyı, derin, sürekli bir hüznü ortaya çıkarmıştı. Karanlık, görmeyen gözlerle kaçtığı, ama şimdi kendini yine burada bulduğu zindanının göklerine bakıyordu.

Alfred bedenin yanında diz çöktü. Elini uzatarak nazikçe, açık gözleri kapattı.

"Anladı... sonunda,'" dedi bir ses, çok yakınlarından.

"Onun için yas tutmayın."

Jonathan yanlarında duruyordu.

Jonathan'dı gerçekten de. Kanla kaplı, kendi acı dolu ölümünün işaretlerini taşıyan korkunç lazar, yürüyen ceset değildi. Bu Jonathan'dı, genç bir adam, eskiden bildikleri gibi...

"Canlı!" diye haykırdı Alfred.

Jonathan başını salladı. "Artık işkence çeken ölümden dönmüşlerden değilim. Ama yaşama da dönmedim. Dönmezdim de. Kehanetin öngördüğü gibi, Kapı açıldı. Kısa süre sonra dünyalara gideceğim ve içlerinde kısılı

kalmış ruhlara yol göstereceğim. Yalnızca bu ikisini serbest bırakmak için kaldım."

Lord Xar ile Usta Hugh'ya işaret etti.

"İkisi de öteye geçtiler. Ve yaşayanlar arasındaki son yürüyüşüm bu olacak. Elveda."

Jonathan yürüyüp uzaklaşmaya başladı. Bunu yaparken dünyevi bedeni solmaya başladı, ta ki parlak güneşin bir ışınında hafifçe parlayan toza dönüşene kadar.

"Bekle!" diye haykırdı Alfred çaresizce, arkasından koşup, hayaletimsi varlığa yetişmeye çalışırken. "Bekle! Bana neler olduğunu anlatmalısın. Anlamıyorum!"

Jonathan durmadı.

"Lütfen!" diye yalvardı Alfred. "Tuhaf bir şekilde, kendimi huzur içinde hissediyorum. Lanetliler Odası'na ilk girdiğim zaman olduğu gibi. Bu... bu yüksek güçle iletişim kurduğum anlamına mı geliyor?"

Yanıt gelmedi. Jonathan yok oldu.

"Siz mi çağırdınız?"

Perişan görünüşlü bir şapkanın sivri ucu bir ağaç dalının arkasında belirdi. Şapkanın geri kalanı onu takip etti ve yanında fare grisi cüppe giyen yaşlı bir sihirbaz getirdi.

"Zifnab," diye mırıldandı Haplo. "Kuşkusuz sen değilsin, "

"Bana Shirley deme!" diye terslendi yaşlı adam. Açıklığa girerek, belirsiz bir kafa karışıklığı içinde çevresine bakındı. "Adım... şey... yani... Ah, cehenneme kadar yolu var! istiyorsan bana Shirley de. Aslında hoş bir isim. Tam üzerime oturuyor. Şimdi, soru neydi?"

Alfred, Zifnab'a ani bir kavrayışla baktı. "Sen! Sen yüksek güçsün. Sen Tanrı'sın!"

Zifnab sakalını sıvazladı, ağırbaşlı görünmeye çalıştı. "Eh, şimdi sen bahsedince aklıma geldi... "

"Hayır, efendim. Kesinlikle değilsiniz." Ormandan dev bir ejder çıktı.

"Neden olmasın-" Zifnab kızgın görünüyordu, vakarla dikildi. "Bir zamanlar tanrıydım, biliyorsun."

"Bu Majesteleri'nin Gizli Servisi'ne katılmadan önce miydi, katıldıktan sonra mı?" diye karşılık verdi ejder mezardan gelir gibi bir sesle.

"Hakaret etmene gerek yok." Zifnab burnunu çekti. Alfred'e yanaştı, sesini alçalttı. "Ben de, bir tanrıydım. Son bölümde anladılar. Yalnızca hasetinden, biliyor musun..."

"Affınıza sığınarak, efendim," dedi ejder. "Bunu tam olarak anlayamadım. "

"Gayret," diye değiştirdi Zifnab telaşla. "Gayretinden olduğunu söyledim."

"Siz bir tanrı değilsiniz, efendim," dedi ejder. "Bunu anlamalısınız. "

"Terapistim gibi konuşuyor," dedi, Zifnab, ama pek de yüksek sesle değil. Derin bir göğüs geçirerek, şapkasını elinde kıvırdı. "Ah, nasıl diyorsan öyle olsun. Buralarda, ben de sizin gibiyim. Ama buna fena halde bozulduğumu da söylemeliyim." Ejdere pis pis baktı.

"Ama," diye itiraz etti Alfred, "o zaman yüksek güç nerede? Var olduğunu biliyorum. Samah onunla karşılaştı. Çağlar Önce odaya giren Abarrach Sartanları keşfettiler onu."

"Chelestra Sartanları da öyle," diye ekledi Haplo.

"Evet keşfettiler," dedi Zifnab. "Siz de öyle."

"Ah!" Alfred'in yüzü aydınlandı. Sonra, yavaş yavaş, aydınlık soldu. "Ama ben bir şey görmedim."

"Elbette görmedin," dedi Zifnab. "Yanlış yere baktın. Hep yanlış yere bakıyorsun."

"Aynaya," diye mırıldandı Haplo, lordunun son sözlerini hatırlayarak.

"Ah-ha!" diye bağırdı Zifnab. "işte bilet bu!" Yaşlı adam sıska elini uzattı, Alfred'in göğsünü dürtükledi. "Aynaya bak."

"A -aman, hayır!" Alfred kızardı, kekeledi. "Ben değil! Yapamam! Ben yüksek güç değilim!"

"Ama öylesin." Zifnab gülümsedi, kollarını salladı. "Ve Haplo da öyle. Ben de öyle. Tıpkı -bakalım, Arianus'ta, sırf 'orta Alemler'de dört bin altı yüz otuz yedi kişi var. isimleri alfabetik sırada, Aaltje, Aaltnıide, Aaron..."

"Ne demek istediğinizi anladık, efendim," dedi ejder sertçe. Yaşlı adam parmaklarını kullanarak sayıyordu. "Aastarni, Abbie..."

"Ama hepimiz birden tanrı olamayız," diye itiraz etti Alfred, kafası karışarak.

"Neden olmasın, anlamıyorum," dedi Zifnab öfkeyle. "Oldukça iyi bir şey olabilir. Bir kez daha düşünmeni sağlıyor. Ama eğer bu fikirden hoşlanmadıysan, kendini bir okyanustaki bir gözyaşı damlası gibi düşünebilirsin."

"Dalga," dedi Haplo.

"Hepimiz, Dalga'yı oluşturan, okyanustaki damlalarız. Genellikle Dalga'yı dengede tutarız -kıyıya hafifçe vuran dalgalar, kumların üzerinde hulahop çeviren kızlar," dedi Zifnab hayaller içinde. "Ama zaman zaman Dalga'yı fazla havalandırıyoruz. Tsunami. Med-cezir sorunları. Hulahop çeviren kızlar denize sürükleniyor. Ama Dalga hep kendini düzeltmek için eyleme geçer. Ne yazık ki" -içini çekti- "bazen suları köpüre köpüre aksi yöne gönderiyor."

"Korkarım hala anlamıyorum," dedi Alfred hüzünle.

"Anlayacaksın, eski dostum." Zifnab onun sırtına vurdu.

"Bu konu üzerine bir kitap yazmaya yazgılısın. Elbette hiçkimse okumayacak, ama -hey- yayıncılık oyunu böyle bir şey. Önemli olan yaratım süreci. Emily Dickinson'ı düşün. Yıllar boyunca tavanarasında yazdı. Kimse kitaplarını okumayacak..."

"Afedersiniz, efendim," diye sözünü kesti ejder. "Ama Bayan Dickinson'ı konuşmak için zamanımız yok. Savaş yaklaşıyor."

"Ne Ah, evet." Zifnab sakalını çekiştirdi. "Bundan nasıl kurtulacağız, bilemiyorum. Ramu kalın kafalı, taş yürekli, inatçı, ihtiyar bir..."

"Eğer söylememe izin verirseniz, efendim," dedi ejder, "ona yanlış bilgi veren sizdiniz..."

"Onu buraya getirdim, değil mi!" diye haykırdı Zifnab zaferle. "Yoksa gelir miydi, sanıyorsun Büyük-Halan Minnie adına, gelmezdi! Hala Chelestra'da oyalanıyor, sorun yaratmaktan başka işe yaramıyor olurdu. Şimdi, burada, o..."

"Sorun yaratmaktan başka işe yaramıyor," diye bitirdi ejder kasvetle.

"Eh, aslında, bu artık tam olarak doğru değil."

Reis Vasu, Balthazar eşliğinde açıklığa girdi.

"İyi haberler getirdik. Şimdilik savaş olmayacak. En azından kendi aramızda değil. Ramu, Konsey üyeliği görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Görevi ben devraldım. Halkımız" -Balthazar Reis Vasu'ya baktı, reis gülümsedi- "ittifak yapıyor. Birlikte çalışarak, kötülüğün ordularını çekilmeye zorlayabiliriz."

"Bu gerçekten iyi bir haber, bayım. Türüm bunu sevinçle karşılayacaktır. İkiniz de," diye ekledi ejder ciddiyetle, "bu savaşın sona ermeyeceğini fark ediyorsunuz. Labirent'te bulunan kötülük sonsuza dek burada kalacak, ama iki halk arasında güven ve uzlaşma olursa etkileri azalacak." Ejder Alfred'e baktı. "Dalga kendini düzeltiyor, bayım."

"Evet, anlıyorum," dedi Alfred düşünceler içinde.

"Ve kuzenlerimiz, yılanlar da burada kalacak. Korkarım asla altedilemeyecekler. Ama tutsak edilebilirler ve bunu şükranla söylüyorum, çoğu Labirent'te kısılı kaldı. Dört dünyadaki menschler arasında pek azı yaşıyor."

"Ölüm Kapısı kapandığına göre, menschlere ne olacak?" diye sordu Alfred özlemle. "Başardıkları her şey boşa mı gidecek? Tamamen birbirlerinden soyutlanacaklar mı?"

"Kapı kapandı, ama kanallar açık kaldı. Büyük Yıksı-Diksi çalışmaya devam ediyor. Enerjisi kanallardan kalelere aktarılıyor. Kaleler enerjiyi kuvvetlendiriyor ve Chelestra ile Abarrach'a gönderiyor. Chelestra'nın güneşi istikrar kazanmaya başladı ve bu da denizuyduları uyanmaya başlayacak demek. Orada yaşam gelişecek."

"Ya Abarrach?"

"Ah, Abarrach konusunda emin değiliz. Ölüler oradan ayrıldı, elbette. Kaleler kanalları ısıtacak ve bu da buz kabuğunu eritecek. Şimdi soğuğun pençesinde olan bölgeler bir kez daha yaşanır olacak."

"Ama kim gidip orada yaşayacak" diye sordu Alfred hüzünle. "Ölüm Kapısı kapandı. Menschler zaten oradan yolculuk edemezdi."

"Hayır," dedi ejder, "ama şu anda Pryan'da yaşayan bir mensch -Paithan Quindiniar isimli bir elf- babasının başlattığı deneyler üzerinde çalışıyor. Roket bilimi ile ilgili deneyler. Menschler Abarrach'a düşündüğünüzden daha erken ulaşabilir. "

"Bize gelince, halklarımızın yaşamı kolay olmayacak," dedi Vasu. "Ama eğer birlikte çalışırsak, kötülüğü uzak tutabilir, barış ve istikrar getirebiliriz -Labirent'e bile."

"Nexus'u yeniden inşa ederiz," dedi Balthazar. "Duvarı ve Son Kapı'yı yıkarız. Belki, bir gün, iki halk orada ahenk içinde yaşar."

"Gerçekten minnettarım. Gerçekten." Alfred kol yenindeki lime lime dantellerle gözlerini sildi.

"Ben de öyle," dedi Haplo. Kolunu Marit'e doladı, onu yakına çekti. "Artık yapmamız gereken tek şey kızımızı bulmak..."

"Onu bulacağız," dedi Marit. "Birlikte."

"Ama," dedi Alfred, aklına aniden gelen bir düşünceyle,

"Labirent adına, Ramu'ya ne oldu? Yerinden feragat etmesine ne sebep oldu?"

"Çok tuhaf bir olay," dedi Balthazar ciddiyetle. "Korkarım yaralanmıştı. Çok nazik bir noktadan. Ve, bu gerçekten tuhaf, kendi kendini iyileştiremiyor."

"Onu yaralayan ne? Bir ejderyılan mı?"

"Hayır." Balthazar keskin gözlerle Haplo'ya baktı, gülümser gibi oldu. "Anlaşıldığı kadarıyla Ramu'yu bir köpek ısırmış."

SONSÖZ

Arianus'u süpüren tuhaf fırtına geldiği hızla dindi. Buna eş bir fırtına hiç görülmemişti, neredeyse saat başı fırtına kopan Drevlin kıtasında bile. Yüzen kıtaların dehşete kapılmış sakinlerinden bazıları dünyanın sonunun geldiğinden korktular, ama aralarında daha aklıbaşında olanlar -Limbeck Civatasıkan da onların arasındaydı-farklı fikirdeydi.

"Bu çevresel bir akış," dedi Jarre'ye, ya da Jarre olduğunu sandığı şeye, ama aslında bu bir süpürgeydi. Fırtına sırasında gözlükleri kırılmıştı. Buna alışık olan Jarre süpürgeyi kaldırdı, yerini aldı ve miyop Limbeck aralarındaki farkı anlamadı bile. "Kuşkusuz, atmosferi ısıtan, Yıksı-Diksi'nin artan aktivitesinin sebep olduğu çevresel bir akış. Ben buna Diksi-ısınması, diyorum."

Böyle diyordu ve o gece bu konuda bir söyle verdi. İçeri dolan suları temizlemekte olduklarından halkından kimse dinlemedi söylevini.

Şiddetli fırtına Orta Alemler'deki şehirlerde büyük zarar yaratabilirdi, özellikle de büyük ve yoğun nüfuslu elf şehirlerinde. Ama fırtınanın öfkesi zirvedeyken insan gizemustalar -Yedinci Ev'den yüksek büyücüler- geldi ve doğal unsurları büyüleriyle kontrol etme yetenekleri sayesinde elfleri korudular. Zarar minimumda kaldı ve yaralanmalar önemsizdi. En önemlisi, bu istenmemiş ve aranmamış yardım eski düşmanlar arasındaki gerginliği azalttı.

Fırtınadan en çok zarar gören bina Albedo Katedrali, yani ölülerin ruhlarının saklandığı yer oldu.

Kenkari elfleri Katedral'i kristal, taş ve büyü ile yapmışlardı. Kristal panelli kubbe, bazılarının Koparılış öncesi zamanlara kadar gittiği söylenen, varlığı artık unutulmuş bir dünyadan getirilen nadir ve güzel bitkilerden oluşan egzotik bahçeyi korudu. Bahçenin içinde, kraliyet kanından elflerin ruhları yaprakların ve güzel kokulu güllerin arasında dalgalandılar.

Her elf, ölmeden önce ruhunu Kenkarilere teslim etmiş, geir ya da weesham olarak bilinen koruyucu elflere bırakmışlardı. Geirler oymalı kutulara kapatılmış ruhları, Kenkarilerin bahçede tuttukları diğer ruhların arasına salınması için Katedral'e getirmişlerdi. Elfler arasında, ölülerin ruhlarının yaşamlarında kazandıkları gücü ve bilgeliği yaşayanlara, bahşettiklerine inanılıyordu.

Eski gelenek Krenka-Anris isimli kutsal elf kadın tarafından başlatılmıştı. Kadının ölenoğullarının ruhları annelerini bir ejderden kurtarmak için dönmüşlerdi.

Kenkari elfleri Katedral'de yaşıyor, ruhlara bakıyor, yeni ruhlar kabul ediyor ve bahçeye bırakıyorlardı. En azından, geçmişte yapılan buydu. Kenkariler elf imparatoru Agah'ran'ın, yoz hükümdarlığına yardımcı olmak üzere ruhlarını almak için genç elfleri öldürttüğünü anlayınca Katedral'i kapattılar ve başka ruh kabul edilmesini yasakladılar.

Agah'ran oğlu, Reesh'ahn ve insan hükümdarlar Volkaranlı Stephen ile Anne tarafından devrildi. İmparator kaçtı ve yok oldu. Elfler ve insanlar ittifak kurdular. Bu huzursuz bir barıştı, denetçiler onu korumak için çok çalıştılar, durmaksızın alevleri söndürmek, isyanları bastırmak, inatçı takipçilerini dizginlemek zorunda kaldılar. Şimdiye kadar, başarılı oldular.

Ama Kenkarilerin ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Ruhların Koruyucusu'nun Krenka-Anris'ten aldığı ve onlara verdiği son talimat, Katedral'i kapalı tutmaktı. Ve onlar da öyle yaptılar. Her gün, üç Koruyucu -Ruh, Kitap ve Kapı sunağa yaklaştılar ve rehberlik istediler.

Beklemeleri söylendi. Ve sonra fırtına başladı.

Gün ortasında fırtına beklenmedik bir biçimde yükseldi.

Korkutucu görünüşlü, karanlık bulutlar Orta Alem'in göklerinin aşağısında ve yukarısında toplandılar, Solarus'u tamamen örttüler. Bir anda gündüz geceye dönüştü. Şehirde tüm ticaret durdu. Herkes sokaklara koştu, endişeyle gökyüzüne baktı. Adaların arasında sefer yapan gemiler ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde sığınak aradılar, en yakındaki limana indiler. Bu da elflerin insan limanlarına girmesi, insanların elf kasabalarına sığınması anlamına geliyordu.

Rüzgarlar yükselmeye devam etti. Kırılgan hargast ağaçları kırılıp çatladı. Dayanıksız binalar, dev yumrukların saldırısına uğramış gibi dümdüz oldular. İnsanların sağlam kaleleri sarsılıp titredi. Yaşayanların dünyasında ne olduğuna aldırmayan Kir keşişlerinin bile manastırlarından çıktıkları, gökyüzüne baktıkları ve son beklentisi içinde kendi kendilerine kasvetle başlarını salladıkları söylendi.

Katedral'de, Ruhların, Kitabın ve Kapının Koruyucuları dua etmek için Krenka-Anris sunağının önünde toplandılar.

Sonra yağmur başladı, karanlık bulutlardan, korkunç bir ordunun mızrakları gibi yağdı. Bir askerin topuzu kadar iri dolular Katedral'in cam kubbesini dövdü.

"Krenka-Anris," diye dua etti Ruh, "bizi dinle..."

Yüksek ve şiddetli, piroteknik bir gösterinin patlamaları gibi bir çatırtı havayı yardı. Kapı inledi. Kitap irkildi. Sarsılan Ruhların Koruyucusu duasının ortasında durdu.

"Bahçedeki ruhlar çok sinirli," dedi Koruyucu.

Ruhların kendileri gözle görülmüyor olsa da, ağaçların yaprakları titriyor, sallanıyordu. Çiçeklerden taç yapraklar yağıyordu.

Bir çatırtı, keskin ve uğursuz.

"Gökgürültüsü mü?" diye tahminde bulundu Kapının Koruyucusu, korkusu içinde soru sorulmadığı sürece konuşmaması gerektiğini unutarak.

Ruhların Koruyucusu ayağa kalktı ve kristal pencereden bahçeye baktı. Tutarsız bir haykırışla geri geri sendeledi, destek için sunağın kenarını

yakaladı. Diğer ikisi yanına seğirttiler.

"Ne oldu?" diye sordu Kitap, neredeyse sesi kısılarak. "Tavan!" diye inledi Ruh, işaret ederek "Kırılmaya başlıyor!"

Şimdi çatlağı görebiliyorlardı, şimşek gibi çarpık, çentikli bir çizgi kristal kubbeyi kesiyordu. Onlar izlerken çatlak uzadı, genişledi. Bir cam parçası kurtuldu, çatırdayarak bahçeye düştü.

"Krenka-Anris, bizi kurtar!" diye fısıldadı Kitap.

"Kurtardıklarının biz olduğumuzu sanmıyorum," dedi Ruhların Koruyucusu. Aniden sakinleşti. "Gelin. Gidip yeraltı odalarına sığınmalıyız. Çabuk olun." Sunağın yanından ayrıldı, kapıya yöneldi. Kitap ve Kapı, onun topuklarına basarak arkasından seğirttiler.

Arkalarında, daha fazla cam parçanın düşerek parçalandığını, kubbenin altında korunan büyük ağaçların yıkıldığını duyabiliyorlardı.

Ruhların Koruyucusu, Kenkarileri dua için bir araya çağıran çanı çaldı - ama bu sefer onları eyleme çağırıyordu.

"Büyük kubbe yarılıyor," dedi şok içindeki takipçilerine. "Onu kurtarmak için yapılabilecek hiçbir şey yok! Bu Krenka-Anris'in dileği. Sığınacak yer aramamız söylendi. Mesele bizim ellerimizde değil. Yardımcı olabilmek için elimizden geleni yaptık. Şimdi dua etmeliyiz."

"Yardımcı olmak için ne yaptık?" diye fısıldadı Kapının Koruyucusu Kitabın Koruyucusu'na, Ruh'un arkasından yeraltı odalarına giden basamaklarda koştururken.

Onu işiten Ruhların Koruyucusu gülümseyerek arkasına baktı. "Kaybolmuş bir adamın bir köpek bulmasına yardım ettik"

Fırtına gittikçe şiddetlendi. Artık hepsi Arianus'un sonunun geldiğini biliyordu.

Ve sonra fırtına, başladığı anilikle sona erdi. Karanlık bulutlar, sanki dev bir açık kapı tarafından emilmiş gibi yok oldu. Solarus geri döndü, sersemlemiş elflerin gözlerini parlak ışığıyla kamaştırdı.

Kenkariler yeraltından çıktıklarında Katedral'in tamamen yok olduğunu gördüler. Kristal kubbe parçalanmıştı. İçindeki ağaçlar ve çiçekleri cam parçaları tarafından kıyılmış, doluların altına gömülmüştü.

"Ruhlar?" diye sordu Kapının Koruyucusu şok içinde. "Gittiler," dedi Kitabın Koruyucusu hüzünle.

"Özgür kaldılar," dedi Ruhların Koruyucusu.

EK I

Yedinci Kapı'nın, Koparılış'ın ve Sartanlar'ın Yeni Dünyalar'daki Trajik Düşüşünün Kısa Tarihi

Derleyen Alfred Montbank

Yazarın Notu: Bu metinde kaydetmeye çalıştığım olaylara tanık olan Sartanların yardımı için minnettarım. Yardımları ve içtenliklerinin kıymeti ölçülemez.

SUDAMLALARI

"Her birimizin içinde, kendi kaderlerimizi şekillendirme yeteneği vardır. Bu kadarını biliyoruz. Ama, daha da önemlisi, her birimizde, evrenin kaderini şekillendirecek aynı yetenek vardır. Ah, buna inanmayı daha güç buluyorsunuz. Ama ben size bunun böyle olduğunu söylüyorum. Yediler Konseyi'nin önderi olmanıza gerek yok. Çevrenizdeki dünya üzerinde önemli bir etkiniz olması için elf kralı, insan hükümdarı, cüce klanının başı olmanız gerekmiyor.

"Okyanusun enginliği içinde herhangi bir damla diğerinden daha büyük müdür?

" 'Hayır,' diyorsunuz, ve 'tek bir damla bir dalga da oluşturamaz.'

" 'Ama,' diye itiraz ediyorum size, 'eğer okyanusa tek bir damla düşerse, dalgacıklar yaratır. Ve bu dalgacıklar yayılır. Ve belki -kim bilir- bu dalgacıklar büyüyebilir, yükselebilir ve bir süre sonra köpüklenerek kıyıya vurabilir.'

"Engin okyanustaki bir damla gibi, her birimiz, kendi yaşamlarımızda hareket ederken dalgacıklar yaratırız. Yaptıklarımızın etkileri -ne kadar önemsiz görünse de- bizden öteye yayılır. En basit eylemimizin bile diğer ölümlüler üzerinde ne kadar etkili olabileceğini hiç bilemeyebiliriz. Bu yüzden daima bilinçli olmalıyız. Okyanustaki yerimizin, dünyadaki yerimizin, diğer yaratıklar arasındaki yerimizin bilincinde olmalıyız.

"Çünkü eğer yeteri kadarımız güçlerini birleştirirse, olay dalgaları yaratabiliriz - iyilik veya kötülük yolunda."

Yukarıdaki, Koparılış'tan önceki günlerde, Yedinci Kapı'nın yaratılmasından kısa süre sonra Yediler Konseyi'nde yapılan bir konuşmanın parçası. Konuşmacı, büyük bilgeliğe sahip yaşlı bir Sartandı. Gerçek Sartan isminin burada verilmeyecektir, çünkü hala hayatta ve adını açıklamak için iznini almadım. (İznini alamadım, çünkü ne olduğuna ilişkin anılarının tamamını kaybetmiş.) Biz onu artık Zifnab olarak tanıyoruz.

Konuşmasının kalanında, yaşlı Sartan -Samah'tan önce Konsey üyesiydi- dünyayı koparma önerisinin aleyhinde tutkuyla konuşmuş. O gün onu dinleyen konsey üyelerinin çoğu derinden etkilendiklerini ve aralarından bazılarının daha önce verdikleri kararda tereddüt ettiklerini hatırlıyor.

Konsey Başı Samah -soğuk bir nezaketle dinledikten sonra-bir konuşma yapmış. Samah canlı ayrıntılarla Patrynlerin yükselen güçlerini, mensch krallıklarını nasıl ele geçirdiklerini, nasıl Sartanları altetmek için ordular kurduklarını tasvir etmiş.

Konsey üyeleri yaşlı Sartan'ın dünya imgesi ile coşku duyduklarını, Samah'ın tasvirleri ile fena halde korktuklarını hatırlıyor. Söylemeye bile gerek yok, korku, Samah'ın "kıymetli ama pratik olmayan idealizm" diye

adlandırdığı fikirleri altetti. Konsey Koparılış'ın yapılması, düşmanlarının ele geçirilmesi ve hapsedilmesine karar verdi.

YEDİNCİ KAPI'NIN YARATILMASI

Patrynler gerçekten dünyayı fethetmeyi planlıyor muydu?

Kesin olarak bilmemizin yolu yok, çünkü -Sartanların aksine-o zamandan hayatta kalan Patryn yok. Sezgi yeteneğine sahip doğalarını bildiğimden, Samah'ın Patryn tarafında bir kopyası olmasının muhtemel olduğunu düşünüyorum. Yaşlı Sartan'ın konuşmasının daha sonraki kısımlarından bu konuda fikir sahibi oluyoruz. Şimdi unutulmuş bir Patryn önderinin ismini veriyor ve savaşmak yerine bu kişi ile pazarlığa oturmayı düşünmesi için Konsey'e ısrar ediyor.

Belki de pazarlık imkansız olacaktı. Belki iki güç arasında savaş kaçınılmazdı. Belki böyle bir savaş, en az Koparılış kadar çok yıkım ve acı yaratacaktı. Bunlar, yanıtlarını hiç bilemeyeceğimiz sanılar.

Konsey karar verdikten sonra muazzam bir işle karşı karşıya kaldı, benzerlerinin daha önce evrende görülmediği büyüler yapmak.

İlk önce, Konsey bir karargah yarattı, dünya üzerinde fiziksel bir varlığı olan gerçek bir yapı. Bu, benim daha sonra Lanetliler Odası olarak bildiğim yer. Samah, dünyanın yeniden yaratılması için kendi önerdiği plan, çok sonraları anlamsız bir tekerlemeye dönüşecek plan kabul edildikten sonra bu odaya Yedinci Kapı adını vermişti.

Yeryüzü yok edildi.

Harabelerden dört dünya yaratıldı. Bizim için ve menschler için dünyalar: Gök, Ateş, Taş, Su.

Her dünyayı bir diğerine dört Kapı bağlar: Arianus'u Pryan'a, Abarrach'a, Chelestra'ya.

Düşmanlarımız için bir ıslahevi yapıldı: Labirent.

Labirent diğer dünyalara Beşinci Kapı ile bağlanır: Nexus.

Altıncı Kapı ortadadır, giriş sağlar: Vorteks.

Ve her şey Yedinci Kapı aracılığı ile yapıldı.

Son başlangıçtı.

Yedinci Kapı fiziksel bir varlık kazanınca, Sartanlar ona büyü düzleminde de bir varlık verdiler ve onu, Abri'deki Patrynyerin inşa ettiğine benzer bir "kuyu" yaptılar -büyü dokusunda, hiçbir olasılığın olmadığı olasılığının olduğu bir delik.

Tabiri caizse, bu büyülü tahta silinip temizlendikten sonra, Sartanlar içeri girip, bu odaya özel bir rün büyüsü aşıladılar. Bunu, (1)düşmanlarını altedip hapsetrnek, (2)kurtarılmaya değer buldukları menschleri kurtarmak, (3)dünyanın yok edilmesi, (4)dört yeni dünyanın yaratılması için yaptılar. Muazzam bir girişimdi. Ama Sartanların büyüsü güçlü, korkuları büyüktü. Yedinci Kapı'yı yaratmak yıllarca çalışılmasını gerektirdi, bu süre boyunca, onlar eyleme geçmek için hazır olmadan Patrynlerin ne yaptıklarını keşfedecekleri korkusu ile yaşadılar.

Ama sonunda Yedinci Kapı tamamlandı, büyü hazırlandı. Sartanlar içine girdiler ve şaşkınlık, dehşet ve utanç içinde, yalnız olmadıklarını anladılar. Daha önce hiç akıllarına gelmeyen bir olasılık vardı -evrenin efendileri olmadıkları olasılığı. Onlardan çok daha büyük bir güç vardı.

ACI SAVAŞ

Bu güç nasıl ortaya çıkmıştı? Sartanlar onu nasıl keşfetmişlerdi? Ruh paralayıcı olarak tasvir edilen bu deneyim hakkında konuşmak isteyen tek bir Sartan bulamadım. Lanetliler Odası'na ilk girdiğim zamanki kendi deneyimime dayanarak, yüksek güce ilişkin algıların çok çeşitli ve son derece kişisel olduğu sonucuna varabilirim. Ben, hayatımda ilk defa sevildiğimi, kabul gördüğümü, kendimle barış halinde olduğumu hissettim. Ama diğer Sartanlar için bu aydınlanmanın o kadar hoş olmadığını anlıyorum.

(Kuşkusuz, Haplo'nun tahmin ettiği gibi, Pryan Sartanları'nı korunakIı kalelerinden dışarı, yarattıkları, ama sorumluluğunu kabul etmedikleri ormanlara süren de bu oldu. Bu konuya daha sonra döneceğim.)

Ne yazık ki, evrende kendininkinden daha büyük bir güç olduğu bilgisi Samah'ı planlarından vazgeçirmedi. Tam tersine, korkularını besledi. Ya Patrynler bu gücü keşfederse? Bir şekilde ondan faydalanabilirler miydi? Belki çoktan faydalanmaya başlamışlardı! Samah, Konsey üyeleri ve Sartanların çoğunluğu korkularına teslim oldular. Acı su damlaları birleşerek korkunç bir güce sahip, dünyanın üzerine yıkılan bir dalga oldu.

Konsey'in kararına itiraz eden ve onlara katılmayı reddeden Zifnab gibi Sartanlar hain sayıldı. Bu ihanetin yayılması ve Yedinci Kapı'nın büyüsünü zayıftamasını engellemek için, bu hain Sartanlar toplandı ve Patrynlerle birlikte Labirent'e gönderildi.

PATRYNLERİN DÜŞÜŞÜ

Patrynlerin yakalanması ve hapsedilmesinin oldukça zor olduğu, muazzam büyüklükte büyülü savaşlara yol açtığı düşünülebilir. Sartanların bundan korktuğu, Lanetli Hançer gibi büyülü silahlar yapmalarından ve Sartan "ülküsü" için menschleri silahlandırıp eğitmelerinden anlaşılabilir.

Ama, sonunda, konuştuğum Sartanlara göre, Patrynlerin yakalanması göreceli olarak kolay oldu ve Patrynlerin doğası bunu sağladı.

Sosyal Sartanların aksine, Patrynler çoğunlukla yalnız veya küçük aile toplulukları içinde yaşamayı tercih ediyorlardı. Bencil, kibirli, mağrur bir halktılar, birbirlerine karşı pek az sevgi besler, başkalarını ise hiç sevmezlerdi. Kıskançlıkları ve rekabetleri öyle büyüktü ki, ortak bir düşmana karşı bile birleşmeyi imkansız buldular. (Sindirip kontrol edebildikleri menschlerin arasında yaşamayı 'tercih etmelerinin sebebi buydu,) Böylece, Patrynler birer birer toplandılar ve Sartanların birleşik güçleri için kolay av oldular.

SONUN BAŞLANGICI

Bizim şimdi Zifnab olarak bildiğimiz yaşlı Sartan dünyayı terk etmeyi reddetti. Sartan muhafızlar (ki Ramu aralarındaydı) onu tutuklamaya geldiklerinde, yaşlı Sartan'ı bulamadılar. Haber almış, önceden uyarılmıştı. (Onu uyaran Orla mıydı? O da hiç söylemedi, ama ben sık sık merak ediyorum) Sartanlar onu aradı. Haklarını vermek gerekirse, içlerinden birinin yaklaşan dehşetleri yaşamasını istemiyorlardı. Ama Zifnab onları atlattı. Dünyada kaldı ve Koparılış'a tanık oldu.

Manzara onu çıldırttı ve kuşkusuz ölecekti, ama -bir şekilde-Vorteks'e ulaşmayı başardı ve oradan Labirent'e girdi. Bunu nasıl başardığı bilinmiyor, çünkü Zifnab hiç hatırlamıyor. Pryan ejderlerinin -yüksek gücün iyicil formu-kurtuluşu ile ilgisi olabilir, ama böyleyse bile, bu konuda konuşmayı reddediyorlar.

Kalan Sartanlar kıymetli gördükleri menschleri yeni dünyalarda yaşamak üzere aldılar ve güvenli bir yere -Vorteks'e naklettiler. Sonra Sartanlar kendilerini Yedinci Kapı'ya kapattılar ve büyülerini yaptılar. (Burada bu konuya girmeyeceğim. Büyüyle zamanda geriye gittiğim zaman gördüklerimin ve yaşadıklarımın tasvirini, Haplo'nun konu üzerinde, Yedinci Kapı adı altında derlediği daha detaylı notlarında bulacaksınız.)

BAŞLANGICIN SONU

Koparılış tamamlandıktan ve yeni dünyalar yaratıldıktan sonra, Sartanlar -kendilerinin salıverdiği dehşet verici güçlerden sonra hayatta kalanlar-yeni dünyalarda yeni yaşamlara başlamak üzere gönderildiler. Koyun gibi gütmeyi planlayarak menschleri de yanlarında götürdüler.

Samah ve Konsey üyeleri operasyon üsleri olarak Chelestra'yı seçtiler. Bu noktada Samah Yedinci Kapı'yı yok etmeliydi. (Aslında Konsey'in ona bunu yapmasını emrettiğine inanıyorum ve Kapı'yı sağlam bıraktığı için, dolaylı bir şekilde Konsey'in emirlerine itaatsizlik etmiş oldu. Ama bu konuda kanıtım yok. Konuştuğum Konsey üyelerinin tamamı bu konuda kaçamaklı yanıtlar verdi. Hala Samah'm anısını onurlandırmaya kararlılar. Ah, pekala, o aslında kötü bir adam değildi, yalnızca korkmuştu.)

Sanırım Samah'ın Yedinci Kapı'yı yok etmeye niyetli olduğu, ama koşulların birleşerek onu açık bırakmaya ikna etmiş olması olası. Neredeyse hemen yeni dünyasında sorun yaşamaya başladı. Tuhaf ve öngörülemeyen olaylar oluyordu -Sartanların hiçbir kontrolünün olmadığı olaylar.

YILANLAR

Chelestra'nın deniz suyunun Sartan büyüsü üzerinde yok edici bir etkisi olduğu, büyüyü faydasız, Sartanları güçsüz kıldığı anlaşıldı. Sartanlar şaşkınlık içindeydi. Böyle büyü yok eden bir okyanus yaratmadıkları kesindi. Kim yaratmıştı Ve nasıl, neden?

Ama en kötüsü bu değildi.

Muazzam büyü patlaması yaratımın -Chelestra'daki cücelerin daha sonra "Dalga" dedikleri şeyin-hassas dengesini bozmuştu. Dalga'yı sakin bir gündeki deniz gibi düşünün; dalgalar birbiri ardına kıyıya yuvarlanır, yükselir ve alçalır, yükselir ve alçalır. Dalga doğal olarak kendini düzeltmeye çalışır ve bu durumda da öyle oldu. Koparılış'tan önce dünyada zaten var olan kötülük fiziksel şekil alarak güç kazandı. Kötülük yılanlar ya da ejderyılanlar ile ortaya çıktı.

Yılanlar kuşkusuz, aniden kendilerini içinde buldukları bu yeni dünya hakkında daha çok şey öğrenmek için Samah'ı Chelestra'ya kadar takip ettiler. Ölüm Kapısı'nın varlığını biliyorlardı, ama nasıl işlediğini bilmiyorlardı. Ancak Sartanlar onlar için açarsa içine girebilirlerdi. Belki de Yedinci Kapı'yı da arıyorlardı, ama bu yalnızca bir tahmin. Her durumda, ortaya çıkmaları Sartanlar için acı bir şok oldu. Böylesine tiksinti verici yaratıkların nasıl var olduklarını hayal edemiyorlardı. Heyhat, onları var eden Sartanların kendileriydi.

Yılanlar Samah'a, "Bizi siz yarattınız," dediler ve bir anlamda bu doğruydu. Hepimiz yarattık onları. Korkumuz, nefretimiz ve hoşgörüsüzlüğümüz ile yaratıyoruz.

PRYAN'IN İYİ EJDERLERİ

Menschlerin ve Sartanların şansına -ama onlar o sırada bilmiyordu-Dalga kendini düzeltmeye çalışmaya devam etti, Ejder-yılanların kötülüğü, iyiliğin Pryan ejderleri biçiminde maddeleşmesi ile dengelendi. Hedeflendiği gibi Ölüm Kapısı açık kalsaydı, iyi ve kötü birbirini dengeleyecekti -Dalga kendini düzeltmeyi başaracaktı.

Ama yine korku Samah'ın yaşamına hükmetti. Ejder-yılanlardan ve şimdi menschlerden de -önemsiz büyü güçleri deniz suyundan etkilenmiyordu-korkarak, Samah diğer dünyalardaki Sartanlara çağrılar gönderdi ve bu yeni düşmanlarla savaşmak ve altetmek için yardımlarını istedi.

Çağrılan yanıtsız kaldı, ya da en azından Samah halkına böyle dedi. Orla'ya, Samah'ın karısına göre, çağrıları aslında yanıtlanmıştı. Diğer dünyalardaki Sartanlar Samah'a yardımına gelemeyeceklerini, çünkü kendi başlarında da ciddi sorunlar olduğunu söylediler, Samah korkunç gerçekle halkını üzmemek için yalan söyledi -bazılarının bu diğer dünyalarda akrabaları ve dostları vardı. Büyük tasarı parçalanmaya başlamıştı.

ÖLÜM KAPISI'NIN KAPANMASI

Orla'ya göre, o zaman Samah, şaşırdı, öfkelendi. Olayların kontrolünü kaybetmişti ve bunun nasıl, neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Plan işe yaramalıydı. O kadar mantıklı, o kadar sağduyuluydu ki. Suçu menschlere attı. Suçu zayıf Sartanlara attı. Ama bu acil sorunlarını çözmedi.

Yılanlar Kadeh'e -Sartanların üssüne-saldırsaydı, Sartanların kendilerini savunmalarının yolu yoktu. Yılanların tek yapması gereken, Sartanların üzerine bir kova büyü yok eden deniz suyundan dökmekti ve Sartanların işi biterdi. Menschler kendi aralarında tartışıyor, yılanların ortaya çıkması konusunda Sartanları suçluyorlardı. Daha da kötüsü, menschler Sartanların yılanlar tarafından küçük düşürüldüğünü, utandırıldığını, bozguna uğratıldığını görmüşlerdi. Samah menschleri Kadeh'ten uzaklaştırdı, dünyada kendi başlarına yaşamaları için denize gönderdi.

Bazıları bunu şaşırtıcı bir eylem olarak görebilir. Hem, Samah menschleri yılanların dişsiz ağızlarına gönderiyor da olabilirdi. Ama Orla'ya göre,

Samah -haklı olarak-yılanların menschlerle ilgilenmediklerini tahmin etti. Yılanların asıl hedefi Ölüm Kapısı'na girmekti ve bunun için Sartanlara güveniyorlardı.

Kötü yılanların Chelestra'dan diğer üç dünyaya yayılacağından korkan Samah, Ölüm Kapısı'nın kapatmaktan başka seçeneği olmadığını hissetti. O sırada Yedinci Kapı'yı yok etmeliydi, ama belki, güçlü büyüsüne bir kez daha ihtiyaç duyabileceğini düşündü. Yedinci Kapı'yı bilinmezliğe yolladı.

Bunu başardıktan sonra, Samah ve halkı, yüz yıl sonra uyanmayı planlayarak büyülü uykuya daldılar. O zamana kadar, diye mantık yürütüyordu Samah, diğer dünyalarda olaylar yatışmış olacaktı. Yıksı-Diksi çalışmaya başlayacak, kaleler işliyor olacaktı. Uyandığı zaman yaşam daha iyi olacaktı.

Ama böyle olmadı.

YILANLARIN DÖNÜŞÜ

Yine Dalga'nın kendini düzeltmesine ilişkin bir örnek buluyorum.

Sartan büyüsünün Chelestra okyanusu üzerinde bir etkisi olmadığı gerçeği yüzünden, güneş istikrarsız kaldı. Güneşin su dünyasının merkezinde sabitlenmesi, kürenin içini ısıtması, dış kısmı buzdan bir kabuk olarak bırakması gerekiyordu. Ama güneş engellenemedi ve bu yüzden yavaş yavaş suyun içinde sürüklendi, o dünyanın bir kısmını ısıtırken, geri kalanı buzun içinde kısılı kaldı.

Sartanlar Chelestra'ya ilk taşındığı zaman, güneş dünyanın o kısmını ısıtıyordu -Kadeh olarak bilinen kısmını. (Daha ayrıntılı bir tasvir için, Haplo'nun -itirazlarıma rağmen-Yılan Büyücüsü adını verdiği cilde bakınız.) Ama zaman geçerken ve Sartanlar uyumaya devam ederken güneş uzağa sürüklenmeye başladı.

Kötü yılanlar sonlarını çok geç gördüler. Ölüm Kapısı'ndan kaçamayan ve uyanmaları ihtimaline karşı Sartanları da bırakamayan yılanlar kaçmak

için fazla beklediler. Güneş uzaklaştığı zaman, yılanlar onu takip etmediler ve bu yüzden buz kesen okyanusun içinde dondular.

Dalga neredeyse normale dönmüştü. Pryan'ın iyi yılanları, dengeyi bozmamak için yeraltına indiler, menschler ve Sartanlarla karşılaşmamak için ellerinden geleni yaptılar.

DALGA YUVARLANMAYA DEVAM EDİYOR

Arianus

Sartanlar uyurken zaman geçti. Samah'ın ihtişam dolu, dört dünyanın bağlantı kurması ve bir arada çalışması hayalleri gerçekleşmedi. Sartan nüfusu azaldı. Menschlerin sayıları -artık, Abarrach hariç, yeni dünyalarda gelişiyorlardı- arttı. Nüfusları, geride kalan birkaç Sartan'ın kontrol edemeyeceği kadar büyüdü. Sartanlar, gerileyip tekrar toplanmayı, bu arada diğer dünyalardaki kardeşleri ile iletişim kurmayı bekleyerek çekildi -ama bu iletişim hiç gerçekleşmedi.

Arianus'ta, büyük Yıksı-Diksi çalışmaya başladı, ama yönlendirmeden yoksundu. Makinenin ne yapması gerektiği konusunda menschlerin en ufak bir fikri bile yoktu. Sartanlar Kenkari elflerine -Sartanların çok güvenilir buldukları bir ırk. Yıksı-Diksi'nin nasıl işletileceği konusunda talimatlar bıraktılar.

Ama Arianus'taki elfler sert bir güç mücadelesi ile kendi aralarında bölünmüşlerdi. Elfler insanlardan korkuyor, onları horgörüyorlardı. Buna karşılık insanlar elflerden hiç hoşlanmıyordu. Yıksı-Diksi hakkındaki kitabı okuyan Kenkariler, makinenin elf ve insan topraklarını bir araya getireceğini, cücelerin makine üzerinde kontrol sahibi olacağını fark ettiler. Elfler bunu kabul edilemez buldular. Kenkariler kitabı Albedo Katedrali'nin kütüphanelerine sakladılar ve kitap orada yüzyıllar boyunca unutulup, kaldı.

Kitabı teslim ettikten sonra Arianus Sartanları yeraltında inşa ettikleri tünellere saklandılar. Gençlerini büyülü uykuya yatırdılar, uyandıkları zaman her şeyi iyileştiğini görmeyi umuyorlardı. Ne yazık ki, Arianus'taki

genç Sartanların çoğu uykularında öldü. (Bu gizemli ölümlerin Abarrach'taki ölüçağırıcılık uygulamaları ile ilişkisininin olabileceğini düşünüyorum, çünkü bir yaşam zamansız olarak geri getirilince, bir başkasının zamansız olarak öleceği yazılmıştır. Ama bu yalnızca bir spekülasyon. Umarım teorim hiç kanıtlanmaz!)

Pryan'daki Sartanlar, bu dünyaya getirdikleri menschlerle birlikte kalelerde yaşıyorlardı. Sartanlar, Yıksı-Diksi ile birlikte çalışarak diğer dünyalara enerji aktaracak yıldız odalarını işletiyorlardı. Sartanlar yıldız odalarının çalışması için uğraşıyorlardı ve aynı zamanda, sayıları hızla artan menschleri kontrol etmeye çalışıyorlardı.

Kalelerde kapalı kalan mensch ırkları kendi aralarında savaşmaya başladılar. Menschleri kavgacı çocuklar kadar can sıkıcı sayan Sartanlar onlara böyle davranıyordu. Sorunlarını çözmek için onlarla pazarlık yapmak yerine, "dadılar" yarattılar. Titanlar böyle doğdu. Titanların (çalışmaya başlarlarsa) yıldız odalarını işletmeleri ve menschlere dadılık etmeleri düşünülmüştü. Korku ve kör önyargılarla hareket eden Sartanlar olayları iyiye değil kötüye götürdüler. Titanlar'ın çok güçlü bir yaratım olduğu ortaya çıktı; yaratıcılarına saldırdılar.

Pryan Sartanları'nın nasıl ya da neden yüksek güçle iletişime geçtikleri ancak tahmin edilebilir. Pryan'a yaptığı ziyaret sırasında, Haplo kalelerden birine girdi ve orada Yedinci Kapı'nın tam bir kopyası olarak tasvir ettiği bir oda buldu. Pryan Sartanları'nın, belki de diğer dünyalardaki kardeşleri ile iletişim kurmayı umarak, hatta çaresizce Ölüm Kapısı'nı açmaya çalışarak Yedinci Kapı'nın küçük bir kopyasını yarattıklarını tahmin edebiliyorum ancak.

Pryan Sartanları bu yüksek güç tarafından kaleleri terk etmeye zorlandıklarını belirtiyorlar. Bence sorunlarına çözüm aramak yerine kaçmayı daha kolay buldular. Suçu, asıl ait olduğu yere -yani kendilerine- değil, yüksek güce attılar.

Abarrach

Abarrach'taki Sartanlara gelince, onların durumları hepsinin arasında en ümitsiz olanıydı. Abarrach'a getirdikleri menschler zehirli atmosfer yüzünden neredeyse hemen öldüler. Sartanlar, en kısa zamanda yardım almazlarsa onların da sonunun geleceği bilgisi ile karşı karşıya kaldılar. Yedinci Kapı'yı bulan, kaybolan kardeşleri ile iletişim kurmaya çalışan bir grup Abarrach Sartanı oldu.

Sartanlar muazzam bir güç kaynağı bulduklarını biliyorlardı, ama -Sartan büyüsü kullanma yeteneklerini kaybettiklerinden- keşfettiklerinin ne olduğu konusunda en ufak bir fikirleri bile yoktu. Yüksek gücü anlamaya en çok yaklaşan bu Sartanlar oldu. Ama kendi kötülükleri -güç hırsları yüzünden ortaya çıkmış ve tiksinti verici ölüçağırıcılık uygulaması ile daha da vurgulanmıştı- düşüşlerinin sebebi oldu. Kutsal odaya şiddet girdi ve içindeki her şey yok edildi.

Hayatta kalan şaşkın, dehşet içindeki Sartanlar artık Lanetliler Odası dedikleri yerin dışına koruyucu rünler işlediler. Kimse içeri girmeye cesaret edemedi ve zaman içinde Yedinci Kapı'nın nerede olduğuna ilişkin tüm bilgi unutuldu.

Labirent

Labirent bir dehşet zindanı oldu. Orla'ya göre, Samah Sartanların zindanın gardiyanları olarak görev yapmasını, hem zindana hem de tutsakların ıslahı yolundaki gelişmelerine gözkulak olmasını planlamıştı. Sartanlar kendi yaşamlarının kontrolünü yitirdikleri zaman, Labirent'i de kontrol edemediler. Labirent'in karanlık büyüsü Sartanların nefretinden ve korkularından beslendi. Ve Labirent'ten, içindeki nefretten doğarak Lord Xar ortaya çıktı.

XAR, NEXUS LORDU

Xar'ın yaşamının ilk zamanlarının tarihi bilinmemektedir, ama kuşkusuz o dehşet verici zindanda doğan Patryn'in tarihlerine benzemektedir. Xar,

Labirent'le savaşarak Son Kapı'dan geçen ilk Patryn olduğu için farklıydı. Nexus'u gören ilk Patryn'di.[9]

Hakkını vermek gerekirse, Xar bencilce hareket etmedi, kendi yaşamını büyük tehlikelere atarak diğer Patrynleri Labirent'ten kurtarmak için çalıştı. Bugüne dek lordun anısının, aralarında hala onurlandırıldığına şaşmamak gerekir.

Xar'ın hırsı düşüşünün sebebi oldu. Halkının önderi olmakla tatmin olmadı, dört dünya var olduğunu öğrenince onlara da hükmetmek istedi. Ölüm Kapısı'nı nasıl açacağını -tamamen değil, yalnızca aralamayı-öğrendi. Ama bu yeterliydi. İçine girdi ve bu felakete yol açan bir değişim getirdi. Xar'ın yükselmesi Dalga'nın dengesini bozdu.

Zifnab dahil hiçkimse Nexus'tan ayrılmayı nasıl başardığından emin değil. Daha aklıbaşında anlarında, Pryan'ın iyi ejderlerinin Nexus'a geldiğini ve onu orada bulduklarını söylüyor. Büyük ve güçlü bir sihirbaz olarak yeteneklerinden etkilenerek, önderlik ve rehberlik için ona başvurmuşlar,

Pryan ejderleri oldukça farklı bir hikaye anlatıyorlar, Yaşlı adamın duygularını incitmemek için tekrarlamaktan kaçınıyorum.

Ölüm Kapısı açıldı. İlk Patryn, Haplo, Nexus'tan ayrıldı ve Arianus'a girdi. Aynı anda, Chelestra'nın güneşi tekrar Kadeh'e yaklaştı. Sıcaklık buzun erimesine, yılanların serbest kalmasına yol açtı. Kuzenlerinin uyandığını öğrenen Pryan'ın iyi ejderleri saklandıkları yerden çıktılar. Bu olayların aynı anda gerçekleşmesi tesadüf olarak kabul edilebilir. Ben onları Dalga'nın, bir kez daha, dengeyi sağlamak üzere harekete geçmesi olarak görmeyi tercih ediyorum.

Ondan sonra ne olduğunu burada anlatmayacağım. İlgi çekici bir dizi olay sonucunda Haplo ve olağanüstü köpeği ile tanıştığımı söylemem yeterli.

Haplo'nun heyecan verici maceraları ve benim daha alçakgönüllü maceralarım hakkında daha fazlasını okumak isteyenler, artık *Ölüm Kapısı*

Serisi olarak bilinen çalışmalarda bulabilirler.

Kapatırken, ilgi duyabilecekleri için şunu eklemek istiyorum: Dalga kabarıp çekilmeye devam ediyor. Patrynler ve Sartanlar artık huzursuz bir barış içinde yaşıyor. Sartanlar iki hizbe ayrıldı: biri, Patrynlerle ittifak isteyen Balthazar tarafından yönetiliyor; diğeri ise -talihsiz yarası yüzünden hala rahatsızlık hissetse de-Patrynlere kesinlikle güvenmemeyi tercih eden Ramu tarafından.

Patrynlerin önderi Reis Yasu. O, Haplo ve Marit Kurtarıcılar olarak adlandırılan ekipler kurdular, Labirent'in içlerine girerek orada kısılı kalanları kurtarmak için canlarını tehlikeye atan cesur Patryn ve Sartan erkekleri ve kadınları. Ben de bir Kurtarıcı olduğumu belirtmekten gurur duyuyorum.

Kötü yılanların gücü azaldı, ama hala varlar ve sanırım, sonsuza dek olacaklar. Ama Pryan ejderleri ile Kurtarıcılar'ın ortak çabaları sonucunda kontrol altında tutuluyorlar.

Mensch dünyalarında neler olup bittiği konusunda bilgimiz yok, ama her şeyin yolunda olduğunu umuyorum. Onları, umut ve merak dürtüleriyle, fantastik gemileri ile dünyalar arasında yolculuk ederken hayal etmek hoşuma gidiyor.

Haplo ve Marit kızlarını aramaya gittiler -ve sayısız kızlarla döndüler, hepsi Labirent'ten kurtardıkları öksüzler. Haplo gururla, herhangi birinin kızı olabileceğini söylüyor ve Marit hep onaylıyor. Şimdi sayısız oğulları da var. Hepsi bana "Büyükbaba Alfred" diyor ve büyük ayaklarım konusunda merhametsizce takılıyorlar.

Haplo'nun artık bir köpeği var. Gerçek bir köpek.

Deli ihtiyar, Sartan Zifnab mutluluk içinde, ejderinin gözetimi altında Labirent'te dolanıyor. Kötü zamanları hemen hemen hiç hatırlamıyor ve biz de ona hatırlatmamaya dikkat ediyoruz.

Artık, gerçekten de Tanrı olduğuna karar verdi. Biz kimiz de ona itiraz edeceğiz?

EK II

Kaos, Düzen ve Büyü Gücü Teorisi ve Uygulaması Hakkında

Yazarın Notu: Başka bir yerde Yedinci Kapı ve Koparılış'ın tarihi ile bizi bu çağa getiren olayların kronolojisini yazdım (bkz. Ek. 1) Ama aklıma, büyü sanatları öğrencileri arasında Kopanlış'ta yolunda gitmeyenin ne olduğunu, Koparılmış Alemler hakkındaki Sartan öngörüsünün neden umdukları gibi işlemediğini merak edenler olabileceği geldi. Şimdi bunu açıklamak için yazıyorum.

Tarihleri kaydederken, Sartan ve Patryn büyü yapılarının birlikte kullanıldığı yalnızca bir olaya ilişkin kayıt olduğunu fark ettim -bu da Haplo ve ben son mücadelemizi verirken oldu. Bu tarihçeyi -ve şimdi inanılmaz görünen, olaylarda oynadığımız rolü-aydınlatmak için yapılan muhtelif büyü tezleri üzerinde düşünürken şu izlenimleri yazmak zorunda hissettim.

Rün büyüsünden daha büyük güç var mı? Kesinlikle. Fiziksel dünyamızın ötesindeki ruh aleminde iyicil bir zihin mi bu, yoksa bizim ruhlarımızın birleşik özü mü? Bu düşünceler nereden geldiğimiz ve mevcut duruma nasıl ulaştığımız konusuna açılan bir pencere mi? Bunlar gelecek umudumuzun anahtarı mı? Bilemiyorum. Bu soruları tam olarak yanıtlamak

çocuklarımıza ve onların çocuklarına düşüyor. Bana gelince, ben inançlarımla mutluyum.

Alfred Montbank

BÜYÜNÜN TANIMI

Büyü gücü arayışı, yüzyıllar boyunca, bir tanım arayışı olmuştur. Bu hem Sartan, hem de Patryn rün büyüsü için geçerlidir. Her iki büyü türü, Mutlakdalga'ya bakarak rün sihirbazının gerçekliğe getirmeyi dilediği olasılığı arar. Olasılık bulununca, sihirbaz rün yapılarını kullanarak Dalga'da bulduğu olasılığı varoluşun gerçekliğine örer. Bu temel prensipler tüm büyülerin temelini oluşturur. Bu prensipler sayısız çağ boyunca tamamen incelenmiştir[10]. Ama tanım sorunu -rün büyüsünün kafasında olan olasılığı tam olarak tanımlamayı başarmak- asla tam olarak çözülememiştir.

Bu konuda, Patryn büyüsü anlaşılmaya Sartan büyüsünden daha fazla yaklaşmıştır. Sartan büyüsü bakmak, "Olasılık Dalga'sına yoğunlaşmak"tan bahsederken, Patynler nesnenin "gerçek ismi"nden bahsederler. Patryn büyüsü kendini bir olasılığın gerçek ismini aramak ve o gerçek ismi gerçekliğe çağırmak olarak görür. Bir nesneyi tam anlamıyla isimlendirmek Patryn büyüsünün nihai hedefidir[11]. Sartan büyüsü bu süreci daha belirsiz tasvir ederken, tüm büyülerin özü, istenilen olasılığı tam anlamıyla tanımlama sürecidir.

BÜYÜ ZERRESİ

Büyü teorisi ve uygulamasının tüm çağlarımızdaki hatası tek bir deyişe indirgenebilir: tümüyle. Sendric Klausten'in[12] anlayışı sayesinde, kendi rün yapılarının sınırlarını ilk anlayanlar Patrynler oldu. Rün büyüsü, rünlerin içinde rünler olarak inşa edilir. Klausten'den önce, bu dizilimin sonsuz olabileceği düşünülürdü -bir elmayı ikiye bölmek, sonra yarımları yarıya bölmek, sonra yarımların yarısını yarıya bölmek ve bu şekilde

sonsuza dek sürdürmek gibi. Ama Klausten tanımları yazarken, rünün kendi varlığının tanımı etkilediği bir nokta geldiğini fark etti -ve bunun ötesinde büyü* rün yapıları devam edemiyordu.

Abarrach Sartanları da bu sınırlamayı Ölüçağıncılık[13] araştırmaları sırasında fark etti. Ölüçağırıcılık yazmalarında rünlerin sınırını "Ründurumu Sınırı" olarak adlandırdılar. Patryn büyüsünde başka ileri araştırma yazmaları "Belirsizlik Sınırı"ndan bahseder. Bu sınırın ötesinde rünlerin yapısı, geçerli olamayacak kadar kabadır. Bu terimlerin ikisi de Patryn Klausten'in yazdığı aynı sınırdan bahseder: rünlerin zerrelerinin ötesinde büyü tanımlamanın olanaksızlığı.

SINIRIN ÖTESİ: İNCE VE KABA YAPILAR

Her iki büyü de bu Ründurumu Sınırı ya da Belirsizlik Sınırı'nı anlamak ve değişik sebeplerden, değişik yollarla onun ötesine geçmek için çaba gösterdiler.

Patryn Büyüsü ve BelirsizIik Sınırı

Bilge Rethis[14] Patryn rün büyüsünün kurallarını belirledi.

Rethis'ten önce de Patryn büyüsü var olsa da, onun büyünün kendisini tanımlama çabaları Patryn büyü düşünceleri için çağlar boyunca mihenktaşı oldu ve tanımlarına Klausten'in yazmalarını dahil etti. Düşünceleri, o andan sonra Patyrnlerin sınıra yaklaşımını şekillendirdi. Temel kuralları şunlardır:

Rethis'in İlk Yasası: Bir nesnenin ismi dengededir. Patryn rün büyüsünün -ve aynı sebepten Sartan rün büyüsünün-işlemesi için, rün yapısı dengeli olmalıdır. Kaidesi kenarları ile aynı hizada olmayan bir sütun dik durmaz. Ne de, bir yanı diğerinden ağırsa durur. Bu rün yapıları için de doğrudur.

Sorun, nesnenin "gerçek ismi" -tam olarak dengeli olan isim-Belirsizlik Sınırı'nın ötesine uzandığında ve rün yapısı onu artık tam olarak tanımlayamadığında ortaya çıkar. Rün ne kadar dikkatli inşa edilirse edilsin, gerçek isim rünlerin verebileceğinden daha ince tanım zerreleri gerektirdiğinden dengesiz kalır.

Rethis, yalnızca bu doğru olsaydı, tüm ileri ve karmaşık büyülerin dengesiz olacağını ve bu yüzden işlemeyeceği sonucuna vardı. Deneyimlerinden, bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu noktada araştırmaları, bazı diğer Patrynler tarafından saçma, diğerleri tarafından sapkınlığa yakın bulundu: Patryn büyüsü neden çalışıyordu? Araştırmaları şaşkınlık verici sonuçlar çıkardı ve onu ikinci ve üçüncü yasalarına götürdü.

Rethis'in İkinci Yasası: Dengesiz bir isim kendini dengelemeye çalışır. Buna Denge Faktörü adı da verilir. Rethis, tün büyülerin doğduğu Dalga olasılıklarının bir durağan durum varlığı olmadığın, Belirsizlik Sınırı'nın ötesinde kendi yasalarına uyan dinamik bir güç olduğunu keşfetti. Dalga'nın kendisi -bu sınırın ötesinden-rün yapısındaki her tür küçük dengesizlikleri ve kusurları düzeltmek için eyleme geçiyordu.

Rethis'in Üçüncü Yasası: Hiçbir ründe sonsuz denge yoktur. Sonunda, sanırım Rethis üçüncü yasasında omuzlarını ilkmiş oldu. Özünde, hiçbir ründe sonsuz denge olmadığından ve Dalga her tür küçük kusurları düzelttiğinden -eh, neden endişelenecektik ki? Büyülerinizi yapın, Dalga'nın dengesindeki ufak kusurları düzelteceğine inanın ve Labirent'ten çıkmaya çalışmaya devam edin.

Patryn araştırmacıların ve popüler düşünce akımlarının övgülerini kazanan bu üçüncü Rethis Yasası oldu. O zamandan itibaren Patrynler, istedikleri olasılığı tam olarak gerçekleştirebilmek için sınıra yaklaşarak Dalga'yı etkilemenin yollarını araştırdılar.

Üçüncü yasa üzerinde kopan gökgürültüsü gibi alkışlar arasında, ikinci yasanın şaşkınlık verici sonuçları unutuldu, yani Dalga'nın da tüm yaratımın kaderi hakkında söyleyecek bir şeyi olabileceği.

Sartan Ölüçağırıcılığı ve Ründurumu Sınırı

Ölüçağırıcılık teşebbüsleri sırasında Abarrach Sartanları, Ründurumu Sınırı'nı aşmak konusunda Patrynlerin kendi Belirsizlik Sınırları hakkında kazandıklarından daha fazla başarı kazandılar -her ikisi de aynı şey olduğu halde.

İlk önemli anlayış, Delsart Sparangal isimli yaşlı bir Sartan bilgesinden geldi. Bu bilge Delsart Yakın Durumu ya da Delsart Benzerliği'ni keşfetti. Delsart şöyle diyordu, "tüm varlıkların ruhani durumu, fiziksel durumun çok daha ince yansımasıdır. Fiziksel düzlemde var olan her şey bu ruhani durumda da ifade edilir. Delsart, ruhani durumda varlığı olmayan hiçbir şeyin kaba fiziksel durumda varlığının olamayacağını öğretir.*

Bu, her şeyin ruhani yansımasının Ründurumu Sınırı'nın ötesinde var olduğu düşünülüyordu; böylece her şey kaba fiziksel durumda (rünler aracılığı ile ulaşılan) ve ruhani durumda (rünlerin ötesi) varlık gösteriyordu.

Menschler tüm o harika ve çeşitli topraklarında pek çok tanrı sahibi olmuştu. Onlar ruhani duruma hep inanmıştı. Biz -Sartanlar ve Patrynler-bu fısıldaşmaların aptalca ve çocuksu hayaller olduğunu düşündük. Böyle şeyler konusundaki aldırmazlığımızın, böylesine görülmemiş ölçekte acılara sebep olabileceğini nasıl bilebilirdik?

KAOSUN DOĞASI

Hem Sartanlar hem de Patrynler evrenin işleyişini, bir Geg makinesinin işleyişi gibi görüyordu: Eğer tekerleği çevirirsen kaldıran-kol Yükselir. Evren kesinlikle öngörülebilirdi. Tekerleği ne kadar sık çevirirseniz çevirin, kaldıran-kol hep yükselirdi.

Kaba durumda bütün bunlar iyiydi -rünlerin hükümranlık alanı olarak gördüğümüz o kaba dünyada. Ama, rünlerin gücü Ründurumu Sınırı'nın

ötesinde tamamen yok oluyordu. Onun ötesinde, entropik güçlerin işlediği Kaos alemi vardı. Bu kesinlikle bir "Belirsizlik Sınırı"ydı, ötesinde gerçekleşen hiçbir şey kesin olarak öngörülemiyordu.

Ama, bu kaos imgesi Delsart'ın fiziksel durumun ince yansıması olarak Yakın Durum öğretisi ve İkinci Rethis Yasası ile uyuşmuyordu. Eğer sınırın ötesinde kaos hüküm sürüyorsa, neden Ölüçağırıcılığın tinsel etkileri görülüyordu? Dahası, sınırın ötesinde kaos ve entropi kabullenilmiş kural iken, tanımı gereği sınırın her iki tarafında var olan Mutlakdalga neden dinamik olarak dengeli olan, düzenli duruma doğru hareket ediyordu?

Tinsel öz sorunları yalnızca rün büyüsü alemleriyle sınırlı değildi, menschlerin daha düşük büyülerine de yansıyordu. Kenkari elflerinin, kendi kaba büyülerini güçlendirmek için atalarının ruhlarını kıstırmaları[15] ötedeki tinsel aleme dokunuyordu. Onlar da keşiflerini herhangi bir şeye bağlayamıyorlardı ve Sartanlar ve Patrynler gibi, cahilliklerini gerçeği ya maskeleyen, ya da gerçek için mazeret uyduran derme çatma bir teori ile açıklıyorlardı.

ÖLÜM KAPISI

Koparılış, o zamandan sonra edindiğimiz bilgiler ışığında, eşi görülmemiş büyüklükte bir küstahça aptallıktı. Yaratımı alemlere ayırmak için karmaşık rünler inşa ederken, büyünün her ayrıntısının mükemmel olacağını varsaydık. Ama Belirsizlik Sınırı'na gelindiğinde büyü, en ince detayında bile kabaydı.

Büyüsünün kendini o sınırın ötesine, tinsel alemlere uzatmak dışında seçeneği yoktu. Bunu yaparken, Dalga elinden geldiğince böylesine felaketlere yol açabilecek olayları düzeltmeye çalıştı.

İnanıyorum ki, bu düzeltmenin bir kısmı Ölüm Kapısı'na ismini veren rün yapıları ile ilgiliydi. Ne kadar kusurlu olsa da ve daha ince tinsel yapıların alemine zorla müdahale etse de, Ölüm Kapısı'nın gerçekliğe çağrılması baştaki tasarımcıların düşündüğünden daha. uygun oldu.

Ölüm gerçekten de bir kapı olarak düşünülebilir: daha ince benliklerimizin diğer alemlere, başka gerçekliklere geçtikleri tinsel bir kapı. Gerçekten de varlığımızın o tinsel durumda, bu fiziksel durumdan daha mı gerçek olduğunu merak ediyorum. Hangisinin gerçek, hangisinin geçici olduğunu kim bilebilir?

Koparılış Ölüm Kapısı'nı fiziksel, kaba gerçeklikte açtığında, inanıyorum ki Belirsizlik Sınırı'nın ötesindeki tinsel kapıyı kapattı. Eylemlerimiz yalnızca fiziksel alemlere acı ve dehşet getirmedi, sayısız ölünün ruhunu da lanetledi, bizi bu fiziksel alemin ötesinde hangi yüksek varoluş varsa ondan ve o mekanda zaten var olan diğer mekandan kopardı.

Ama yine de tam olarak kopmuş değildik, çünkü Dalga kendini düzeltmeye devam ediyordu. Tekneyi alabora etmiş olabilirdik, ama kendi aptallığımızın dalgaları dinecek ve havuz bir kez daha durgun, barış içinde olacaktı.

ÖTEDEKİ DÜZEN

Ötedeki alemlerde Dalga'yı kim ya da ne izliyor? Bizimkinden daha yüksek ruhların tanrıları var mı? Menschler bu konuda, sahip olduğumuz onca güce rağmen bizden daha mı bilgeydi?

Artık, amacını ancak tahmin edebileceğimiz, fizikselin ötesinde bir varoluş olduğuna inanıyorum. O ruh aleminde her şeyden daha yüksek bir güç bulunuyor, düzeltilen Dalga'nın içinde bir yerde. Bu yaşamın ötesinde bir şey ya da birisi varsa, zamanı geldiğinde onu bulacağımı biliyorum. Fiziksel kapıyı kapattık; tinsel kapı bir kez daha açıldı.

Ancak kendi zindanımızın kapısını kapatarak gerçekten özgür olabiliyoruz.

[←]

1. Labirent'te yönler kapılara dayanmaktadır, Labirent'te ne kadar ilerlendiğini gösteren işaretlere. İlk kapı Vorteks'dir. Abri kenti ilk ve ikinci kapılar arasındadır. Labirent'in sayısız kapıları gelişigüzel dağılmış olduğu için, yönler o sırada bir sonraki kapıya göre nerede olduğunuza bağlıdır.

[←]

2. Pryan ejderlerini tanıyanlar, kanatsız olarak tasvir edildiklerini hatırlayacaktır. Düşmanları olan ejderler gibi, Pryan ejderlerinin de diledikleri şekle büründükleri tahmin edilebilir.

[←]

3. Alfred şöyle yazar: Dört dünyanın tarihine bakıldığı zaman, dünyaların geleceği üzerinde böylesine önemli bir rol oynayacak olayların tamamının hemen hemen aynı zamanda -Haplo Ölüm Kapısı'na ilk girdiğinde olduğunu fark etmek öğretici olacaktır. Bu sırada, Chelestra'da buzun içinde tutsak kalan kötü ejder yılanlar güneşin sıcaklığını ilk kez hissetti. Arianus'ta, Kral Stephen, Bane'i öldürtmek için bir kiralık katil tuttu. Abarrach'ta, Prens Edmund halkını Necropolis kentine götürdü. Pryan'da, titanlar canice yıkımlarına başladılar. Kötü kuzenlerinin uyandığını hisseden iyi ejderler yeraltı yuvalarını terk ettiler ve dünyalara girmeye hazırlandılar. Bu zamanlamayı tesadüf sayabileceğimize inanmıyorum. Öğrenmeye başladığımız gibi, bu Dalga’nın kendisini düzeltmesiydi.

[←]

4. Bu terim bir miktar kargaşa yaratıyor. Eğer Ölüm Kapısı daha önce açık değildiyse, Haplo ve Alfred nasıl oradan geçiyordu Yedi kapısı olan bir oda düşünün. İlk yolculuğunda, Haplo Nexus'tan gelen kapıyı açıyor, arkasından kapatıyor, odayı aşıp Arianus kapısına gidiyor ve içeri giriyor. Kapı arkasından kapanıyor. Böylece bir yerden başka bir yere gidiyor, Ama tüm diğer kapılar kapalı kalıyor. Samah odaya girdiğinde tüm kapıların ardına dek açılmasını sağlıyor ve kapılar açık kalarak, dünyalar arasında kolayca yolculuk edilmesini sağlıyor. Ama aynı zamanda, aksi halde içeri girmeyi zor ya da imkansız bulabileceklerin de girmesini sağlıyor. Artık kapıları kapatmanın tek yolu Yedinci Kapı'yı kullanmak.

[←]

5. Konsey önderliği kalıtsal değildir, tıpkı Konsey üyeliğinin kalıtsal olmaması gibi. Konsey'de, Sartan hükümet biriminde hizmet etmek üzere seçilmiş yedi kişi içlerinden birini önder olarak seçer. Eski günlerde yedi kişinin nasıl seçildiği bilinmemektedir ve Patrynlerin kararlarına etki etmesinden korkan Sartanlar tarafından gizli tutulmaktaydı. Ramu Konsey'in hizmetkarıydı -üye olmadan önce ulaşılması gereken bir pozisyon, Ya menschlerin kente akın ettiği acil durumda Ramu Konsey üyeliğine terfi ettirilmişti, ya da sürgüne gönderilmiş annesinin görevini devralmıştı.

[←]

6. Eğer bir reis savaş sırasında ölürse, bu acil durumda kabilenin bir başka üyesi görevi devralabilir. Teknik olarak Usha reistir, ama bu ancak kabile konseyinin bahşedebileceği ünvanı kullanmayabilir. Bu durumda, yeni reisin hükmüne karşı meydan okuma olarak kabul edilir.

[←]

7. Sartan ve Patryn büyüleri mevcut yiyecek stokunu çoğaltabilir. Bu kolayca, yalnızca bir çuvalın aslında yirmi çuval olduğu olasılığını gerçekleştirerek yapılabilir. Bazı güçlü büyü kullanıcıları normalde yenilemeyen nesneleri yiyeceğe dönüştürme, örneğin taşı ekmeğe çevirme yeteneğine sahiptir. Ya da bir yiyeceği bir başkasına dönüştürebilirler-örneğin balığı bifteğe çevirebilirler. Alfred kuşkusuz böyle bir büyü yapabilirdi, ama bu büyük irade gücü ve enerji gerektirirdi.

[←]

8. Sartan dili sözcükleri, dinleyenlerin zihninde imgeler yaratma gücüne sahiptir. Alfred gördüklerini Ramu'ya yansıtıyor ve Ramu sonuç olarak net bir manzara görüyor. Ama o görüntüyü nasıl yorumladığı ona kalmış.

[←]

9. İlk Patryn diyerek ayrımı vurguluyorum, çünkü Zifnab olarak bilinen Sartan, anlaşıldığı kadarıyla Labirent'ten kaçıp Nexus'a gelmişti. Xar'ın Nexus'ta bulduğu yazmaların ve kitapların çoğunluğunu yazdığını belirtiyor. Bu çalışmaların çoğu artık yok, yılanların başlattığı yangında yok oldu -Haplo ile benim onların yerine koyacak kitaplar üzerinde çalışmamızın bir sebebi bu.

[←]

10. Dalga'nın ve rün büyüsünün temel prensipleri konusunda daha detaylı. bir açıklama için, bkz. Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi, "Koparılmış Alemlerde Büyü: Bir Sartan'ın Düşüncelerinden Pasajlar" isimli Ek.

[←]

11. Elf Yıldızı, Ölüm Kapısı Serisı'nn 2. cildi, "Patryn Rünleri ve Büyünün Değişkenliği" başlıklı Ek Patryn Rün Büyüsü: Teori ve Pratik" başlığı altındaki metni inceleyiniz.

[←]

12. Aynı kaynak. Bkz. "Büyü Zerresi ve Değişkenlik" başlığının altındaki metin.

[←]

13. Ateş Denizi, Ölüm Kapısı Serisi'nin 3. cildi, "Ölüçağırıcılık başlıklı ek. Bkz. "Kaba Varoluş Yapısı Olarak Madde" başlığı altındaki metin.

[←]

14. Elf Yıldızı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 2. cildi, "Patryn Rünleri ve Büyünün Değişkenliği" başlıklı ek.

[←]

15. Eli, Ölüm Kapısı Serisi'nin 5. cildi. Aynı zamanda bkz. Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi.